DEN KLARE

KORAN

TRONEN

Alif-Lâm-Râ.
Dette er Skriftens og
Den klare Korans tegn.

(Koranen, 15:1)

Den
Klare
Koran

Dansk koranoversættelse af
Amér Majid

Indtalt som lydbog af:
Isam Bachiri

Forlaget Tronen

Den klare Koran

Copyright 2020, Forlaget Tronen

epub udgave

trykte sider: 600

Ophavsret beskyttet.
Denne e-bog må ikke mangfoldiggøres eller videredistribueres i elektronisk eller printet form uden forudgående skriftlig tilladelse fra forlaget.

2. udgave, 2020, Forlaget Tronen

omslag: Mohammad Ali, Aerosolarabic.com

ISBN 978-87-993484-8-0

App- og lydbogsversion (indtalt af Isam Bachiri) kan hentes her: www.tronen.dk

Andre udgivelser fra Tronen:

Sendebudet - historien om profeten Muhammad og islâm

www.tronen.dk

Indhold

Den Klare Koran

Forord

1. Åbningen
2. Koen
3. ‘Imrâns Slægt
4. Kvinderne
5. Bordet
6. Kvæget
7. Højderne
8. Byttet
9. Anger
10. Jonas
11. Hûd
12. Josef
13. Tordenen
14. Abraham
15. Klippedalen
16. Bien
17. Nattefærden
18. Hulen
19. Maria

20. Tâ Hâ
21. Profeterne
22. Valfarten
23. De troende
24. Lyset
25. Sondringen
26. Digterne
27. Myrerne
28. Historien
29. Edderkoppen
30. Byzantinerne
31. Luqmân
32. Tilbedelse
33. Alliancen
34. Saba
35. Skaberen
36. Yâ-Sîn
37. De der står på række
38. Sâd
39. Flokkene
40. Den Tilgivende
41. Tydeligt fremlagt
42. Rådslagningen
43. Pomp og pragt
44. Røgen

45. På knæ

46. Sandklitterne

47. Muhammad

48. Sejren

49. Kamrene

50. Qâf

51. De der hvirvler rundt

52. Bjerget

53. Stjernen

54. Månen

55. Den Nådige

56. Det Uafvendelige

57. Jernet

58. Diskussionen

59. Samlingen

60. På prøve

61. På rad og række

62. Fredag

63. Hyklerne

64. Tab og fortjeneste

65. Skilsmissen

66. Forbudet

67. Herredømmet

68. Pennen

69. Det Sikre

70. Himmelstigerne

71. Nûh

72. Jinnerne

73. Indhyllet

74. Tildækket

75. Opstandelsen

76. Mennesket

77. De udsendte

78. Budskabet

79. De der trækker ud

80. Han rynkede panden

81. Mørklægningen

82. Spaltningen

83. De gerrige

84. Kløvningen

85. Stjernebillederne

86. Det der fremstår om natten

87. Den Højeste

88. Den Overvældende

89. Daggryet

90. Byen

91. Solen

92. Natten

93. Morgenskæret

94. Udvidelsen

95. Figentræet

96. Blodklumpen

97. Bestemmelsen

98. Det tydelige bevis

99. Jordskælvet

100. De galopperende

101. Braget

102. Hobe sammen

103. Tiden

104. Bagtaleren

105. Elefanten

106. Quraysh

107. Håndsrækning

108. Overflod

109. De der fornægter troen

110. Hjælpen

111. Palmefibre

112. Den rene tro

113. Dagskæret

114. Menneskene

Forord

Den klare Koran er den første kombinerede oversættelse og indtaling af islams hellige skrift Koranen (*Al-Qur'ân*) i sin helhed på et skandinavisk sprog. Oversættelsens og indtalingens sigte har været at formidle Koranen på et klart, flydende og letforståeligt dansk på tidssvarende medier. *Den klare Koran* udgives således som e-bog og lydbog på samme tid, både for at understøtte moderne platforme og medier, men også som et udtryk for den mundtlige og auditive form som Koranen oprindeligt blev formidlet på.

Koranen, der er den række af åbenbaringer som profeten Muhammad modtog i løbet af sin voksne levetid, i det syvende århundrede, og instruerede sine ledsagere om at strukturere som Koranens 114 *sûraer* eller kapitler, blev nemlig først og fremmes *reciteret* af Profeten for sine tilhørere. Det arabiske *Al-Qur'ân* betyder 'recitationen', og de åbenbarede ord fra Den Eneste Gud, *Allâh*, blev ordret gentaget over for tilhørerne, som lyttede til versenes rytmiske og messende klang sammen versenes dramatiske indhold, retoriske spørgsmål og slående slutrim, som især kendetegner de korte *sûraer* sidst i Koranen. Denne auditive formidling af åbenbaringen gjorde stort indtryk på og formede den første muslimske menighed.

Dén oprindelige lytter-oplevelse kan man alene komme tæt på ved at lytte til en arabisk recitation af Koranen. Med udgivelsen af en lydbog, indtalt af en kendt og klangfuld dansk stemme, sammen med oversættelsen, er det dog hensigten at lytteren kan få en fornemmelse af den oplevelse og følelsen af den stemme der henvender sig til, taler til og kalder på lytteren med adskillige slags appeller, opfordringer, eksempler, fortællinger og lignelser igennem Koranens 114 *sûraer*.

Koranen, der blev åbenbaret for profeten Muhammad i det syvende århundrede, over en periode på to årtier, er islams helligste skrift og anses almindeligvis for at være den primære kilde til islam. Muslimerne betragter imidlertid både Koranen og profeten Muhammads liv og eksempel (*sunnâ*) som to fundamentale kilder til deres religion. De to kaster lys over og supplerer hinanden og udgør sammen islams kerne. For en udbytterig forståelse af Koranen, der er en ukronologisk samling af åbenbaringer, er det derfor vigtigt at forholde den til profeten Muhammeds liv og historie, da Koranen knytter sig til og kommenterer forhold og begivenheder under hans virke som profet. I denne oversættelse er det tilstræbt at give noget af denne baggrundsviden i integrerede parenteser, så teksten giver mening de relevante steder, uden at parenteserne forstyrrer læsningen.

Det er dog ikke muligt at formidle Koranens rige begrebs-univers og sproglige nuancer fuldstændigt til et andet sprog, og ofte må man ty til et omfattende noteapparat eller indskyde tunge forklarende parenteser for at gøre oversættelsen meningsfuld. Det er med dette projekt tilstræbt at være både tæt på teksten, på et nutidigt og letlæseligt dansk, og tydeliggøre teksten i de tilfælde det fremmer læsningen og forståelsen. I den forbindelse er integrerede parenteser anvendt for at tydeliggøre og ”binde teksten sammen”, så såvel oversættelsen og indtalingen så vidt muligt fremstår læser- og lyttevenlig og meningsfuld. Parenteserne er udformet så de støtter læsningen, og fremstår som en integreret del af teksten, frem for afbrydende indslag. Ud over de forklarende runde parenteser er der enkelte steder, i tekstudgaven, anvendt firkantede parenteser, fx når en profets navn optræder første gang i en *sûra*, for at give læseren den arabiske udtalelse af relevante navne, eksempelvis på profeter der også kendes fra de andre store monoteistiske religioner.

Projektet er et resultat af et mangeårigt arbejde, der ikke er sponsoreret af offentlige midler eller institutioner, men drevet af uafhængige og frivillige kræfter der har følt behovet for en klar og lettilgængelig oversættelse af Koranen på dansk. Fællestræk for

holdet bag er det danske sprog og at det repræsenterer den sunni-muslimske forståelse af islam, som er den flertallet af verdens muslimer bekender sig til. Der skal lyde en dybfølt tak til hele holdet, der vedholdende har støttet, læst korrektur og sikret fremdrift i projektet, så det er kommet i mål som den første danske koranoversættelse i både e-bogs-, lydbogs- og trykt bogudgave.

A. Majid

1. Åbningen

Al-Fâtiha

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Priset være Allâh; alverdens Herre og Forsørger.
2. Den Nådige, Den Barmhjertige.
3. Herskeren på Dommens Dag.
4. Dig tilbeder vi, og Dig beder vi om hjælp.
5. Led os ad den lige vej;
6. deres vej som Du har belønnet –
7. ikke deres som vreden rammer, ej heller de vildfarnes.

2. Koen

Al-Baqarah

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Alif-Lâm-Mîm*.
2. Dette er Skriften; deri hersker ingen tvivl. (Det er) En retledning for de gudsbevidste,
3. som tror på det skjulte, holder bøn og giver ud af det som Vi har forsørget dem med,
4. der tror på det der blev sendt ned til dig, og det der blev nedsendt før dig, og er sikre i troen på det hinsidige.
5. De er retledte af deres Herre, og de vil få medgang.
6. Men de der fornægter troen, med dem er det lige meget om du advarer dem eller ikke advarer dem - de vil ikke tro.
7. Allâh har (som følge af deres valg) forseglet deres hjerte og deres hørelse, og over deres øjne er der et slør. Der venter dem en svær straf.
8. Blandt menneskene er der også nogle der siger: ”Vi tror på Allâh og på Den Yderste Dag!” Og dog tror de ikke.

9. De ønsker at bedrage Allâh og de troende, men de bedrager kun sig selv, uden at de er klar over det.
10. De bærer en sygdom i hjertet, og Allâh gør dem mere syge. De har en smertefuld straf i vente, fordi de løj.
11. Når der siges til dem: ”Skab ikke ufred på jorden,” siger de: ”Vi slutter blot forlig!”
12. Se, det er dog dem der skaber ufred, men de aner det ikke.
13. Når der siges til dem: ”Bliv troende, ligesom andre mennesker tror,” siger de: ”Skulle vi også tro som tåberne tror?” Se, det er dog dem der er tåber, men de ved det ikke.
14. Når de (hyklere) møder de troende, siger de: ”Vi tror også!” Men når de er alene med deres djævle, siger de: ”Vi er bestemt på jeres side! Vi hånede blot (de troende).”
15. Allâh gengælder deres forhånelse og lader dem flakke omkring i deres hovmod.
16. De har købt sig vildfarelsen for retledningen, men deres handel giver ingen fortjeneste. De er ikke retledte.
17. Deres tilfælde er som én der tænder et bål (i mørket). Når det så har lyst op i en kreds, fjerner Allâh deres lys (som følge af deres trods) og lader dem blive i mørket, uden at kunne se.

18. De er døve, stumme og blinde; de vil ikke vende om (til retledningen).
19. Eller som (om de befinder sig i) et skybrud fra himlen, med torden, mørke og lyn, hvor de i dødsangst for tordenskraldene stikker fingrene i ørerne - Allâh omslutter dem der fornægter troen -
20. og det er som om lynene næsten fratager dem synet: Hver gang det lyser op for dem, går de frem i det, men når der kommer mørke (og prøvelser) over dem, bliver de stående. Hvis Allâh ville, kunne Han fratage dem både hørelse og syn. Allâh har magt over alt.
21. O mennesker! Tjen jeres Herre, som skabte jer og dem før jer, for at I kan blive gudsbevidste.
22. Som lagde jorden som et gulv for jer, satte himlen som et udhæng, sendte vand ned fra himlen og frembragte derved frugter til jeres underhold. Så sæt ikke nogen som Allâhs lige når I ved bedre.
23. Hvis I tvivler på det (Skrift), som Vi har nedsendt til Vor tjener, så bring blot en *sûra* (afsnit el. passage) magen til, og indkald de vidner I har, ud over Allâh, hvis I siger sandheden.
24. Men er I ikke i stand til dette - og I vil ikke være i stand til det - så tag jer i agt for den ild hvis brændsel er (trodsige) mennesker og (afguds)sten, som er beredt til dem der fornægter troen.

25. (O Sendebud!) Men forkynd dem, der tror og gør gode gerninger, det glædelige budskab at de har haver med rislende kilder i vente; hver gang de bliver forsørget med frugt til underhold, vil de sige: ”Det er jo det samme, som vi før blev forsørget med (på jorden)!” da de vil få noget der ligner. Deri vil de have rene ægtefæller, og de skal forblive deri for altid.
26. Sandelig, Allâh skammer sig ikke ved at bringe et eksempel (for at tydeliggøre), om det så er en myg eller noget derudover. De der tror ved at det er sandheden fra deres Herre, mens de der fornægter troen (hånende) siger: ”Hvad mener Allâh med at bruge sådan en sammenligning?” Derved lader Han mange vildlede, og derved retleder Han mange. Men Han lader kun dem vildlede der er trodsige;
27. dem der bryder pagten med Allâh, efter at den er forseglet, og løsriver det (bånd) der efter Allâhs befaling skulle være forenet, og skaber ufred på jorden. Det er de fortabte.
28. Hvordan kan I fornægte troen på Allâh (og livet efter døden)? I var dog døde, og Han gav jer liv. Så vil Han lade jer dø, og så vil Han atter gør jer levende, og derpå vil I blive bragt tilbage til Ham.
29. Han er den som har skabt alt hvad der er på jorden for jer. Derefter vendte Han sig mod himlen og fuldendte

den som syv himle. Han ved alting.

30. Og da din Herre sagde til englene: ”Jeg vil indsætte en stedfortræder på jorden,” sagde de: ”Vil Du indsætte en sådan (stedfortræder) på jorden, der vil skabe ufred på den og udgyde blod, når det dog er os der lovsynger Dig og priser Din hellighed?” Han sagde: ”Jeg ved hvad I ikke ved.”
31. Han lærte Adam [Âdam] alle navnene (på ting og emner). Så fremviste Han dem for englene og sagde: ”Sig mig navnene på disse ting, hvis I siger sandheden.”
32. Englene sagde: ”Priset være Du! Vi ved kun hvad Du har lært os. Du er Den Alvidende og Den Vise.”
33. Han sagde: ”O Adam! Meddel dem deres navne.” Da Adam havde meddelt dem navnene, sagde Han: ”Sagde Jeg jer ikke at Jeg ved besked om det skjulte i himlene og på jorden? Og Jeg ved hvad I stiller til skue og hvad I skjuler.”
34. Og da Vi sagde til englene: ”Kast jer ned (til ære) for Adam!” Da kastede de alle sig ned, undtagen (jinnen) Iblîs. Han nægtede og var hovmodig og blev blandt dem der fornægter troen (som den forkastede Satan).
35. Og Vi befalede: ”O Adam! Du og din hustru skal bo i Haven og spise som I vil deraf, men nærm jer ikke dette træ, for så er I blandt dem der handler uret.”

36. Men Satan [Shaytân] forledte dem og drev dem bort derfra, hvor de havde været (og fik dem til at spise af træet). Vi sagde: ”Stig (I alle) ned. I skal være fjender indbyrdes. På jorden skal I have ophold og livsunderhold for en tid.”
37. Så modtog Adam nogle ord (for bøn og tilgivelse) fra sin Herre, og Han vendte sig nådigt til ham. Han er bestemt Den Nådige og Den Barmhjertige.
38. Vi sagde: ”Stig ned herfra alle sammen. Hvis I modtager retledning fra Mig, så skal de, der følger min retledning, hverken rammes af frygt eller blive bedrøvede (på Dommens Dag).
39. Men de der fornægter troen og kalder Vore tegn for opspind, de hører til i Ilden; deri skal de altid forblive.”
40. O Israels børn! Ihukom den nåde Jeg viste jer, og overhold jeres pagt med Mig, så vil Jeg overholde pagten med jer - og frygt alene Mig.
41. Og tro på det Jeg har nedsendt (til Det sidste Sendebud), som bekræfter hvad I allerede har, og vær ikke de første til at fornægte det, og sælg ikke Mine tegn for en ringe pris - og frygt alene Mig.
42. Tilslør ikke sandheden med løgn, og skjul ikke sandheden når I ved bedre.
43. Hold bøn, og betal almisse, og bøj jer sammen med dem der bøjer sig (i bøn).

44. Påbyder I andre at være fromme mens I glemmer jer selv, når I dog studerer Skriften? Vil I da ikke forstå?
45. Og søg (Min) hjælp i tålmodighed og bøn. Det er bestemt svært for andre end de ydmyge,
46. som går ud fra at de skal møde deres Herre og vende tilbage til Ham.
47. O Israels børn! Ihukom den nåde Jeg har vist jer, og at Jeg udmærkede jer frem for alverden.
48. Tag jer i agt for den dag, hvor ingen kan udrette noget for en anden, hvor ingen forbøn for en anden godtages, hvor ingen godtgørelse for en anden modtages, og hvor ingen kan hjælpes (uden Allâhs tilladelse).
49. Og (ihukom) da Vi reddede jer fra Faraos folk, der påførte jer en forfærdelig straf; slagtede jeres sønner og lod jeres kvinder leve. Deri lå en svær prøvelse fra jeres Herre.
50. Og da Vi kløvede havet og reddede jer, men lod Faraos folk drukne for øjnene af jer.
51. Og da Vi lovede Moses [Mûsâ] (et møde på) fyrre nætter, og I tog (guld)kalven til jer (som afgud) i hans fravær, og I begik uret.
52. Men Vi tilgav jer derefter, så I måtte blive taknemmelige.
53. Og da Vi gav Moses (Tora-)Skriften samt Sondringen (til at skelne mellem ret og uret), så I kunne blive

retledte.

54. Og da Moses sagde til sit folk: ”O mit folk! I har bestemt begået uret mod jer selv ved at fremstille kalven (som afgud), så vend jer (angrende) til jeres Skaber, og dræb dem (der begik denne uret) iblandt jer! Det er bedst for jer hos jeres Skaber.” Derpå vendte Han sig nådigt til jer; Han er bestemt Den Nådige og Den Barmhjertige.
55. Og da I sagde: ”O Moses! Vi vil bestemt ikke tro dig, medmindre vi får Allâh tydeligt at se med vore egne øjne!” Da ramte (døds)lynet jer, mens I så til.
56. Så genopvakte Vi jer efter jeres død, for at I måtte blive taknemmelige.
57. Og da Vi lod skyerne kaste skygge over jer (i Tiha-dalen), og Vi sendte manna og vagtler ned til jer (og sagde): ”Spis af de gode ting som Vi forsørger jer med!” De gjorde ikke uret mod Os (med deres trods og utak), men de gjorde uret mod sig selv.
58. Og da Vi sagde: ”Træd ind i denne by, og spis af dens forråd hvor I vil. Men kast jer ned (i ydmyghed) når I træder ind ad porten med ordene: ’(Vor Herre!) Tilgiv os!’ så vil Vi tilgive jer jeres synder. Og Vi vil give dem der handler godt endnu mere.”
59. Men derpå erstattede de der begik uret det ord, som de havde fået, med andre ord, og Vi sendte en straf fra

himlen ned over dem der handlede uret for deres (gentagne) trods.

60. Og da Moses bad om vand til sit folk, og Vi sagde: ”Slå på klippestenen med din stav!” og der sprang straks tolv kilder frem af den, så hver stamme vidste hvor den skulle drikke. (Vi sagde:) ”Spis og drik af det, som Allâh har forsørget jer med, og begå ikke overtrædelser på jorden ved at skabe ufred.”
61. Og da I sagde: ”O Moses! Vi kan ikke længere udholde én slags føde (i form af manna og vagtler). Bed derfor til din Herre på vore vegne om at give os noget af det som jorden kan lade fremvokse; dens grøntsager, agurker, korn, linser og løg!” (Moses sagde:) ”Ønsker I at erstatte noget godt med noget ringe? Gå (i så fald) ned til hvilken som helst by, så vil I få hvad I beder om!” De blev ramt af fornedrelse og nød, og de pådrog sig Allâhs vrede. For de fornægtede Allâhs tegn og slog uretmæssigt profeterne ihjel. De var ulydige og gik over stregen.
62. Sandelig, de der tror, og de der er jøder, kristne og sabiere, enhver (af disse) der tror på Allâh og Den Yderste Dag og handler ret, de vil få deres belønning hos deres Herre; de skal hverken rammes af frygt eller blive bedrøvede (på Dommens Dag).

63. Og (ihukom) da Vi sluttede en pagt med jer og lod (Sinai-)bjerget hæve over jer (og sagde): ”Hold godt fast ved det, som Vi har givet jer (i Toraen), og ihukom det der står deri, for at I kan blive gudsbevidste!”
64. Men derpå vendte I jer bort. Havde det ikke været for Allâhs nåde mod jer og Hans barmhjertighed, havde I været blandt de fortabte.
65. (O Israels børn!) I er bekendt med dem iblandt jer der overtrådte (forskrifterne for) sabbatten, og Vi sagde til dem: ”Bliv som frastødte aber!”
66. Vi gjorde dem til et advarende eksempel for deres samtid og eftertid og en formaning til de gudfrygtige.
67. Og da Moses sagde til sit folk: ”Allâh befaler at I slagter en ko!” og de svarede: ”Holder du os for nar?” Han sagde: ”Jeg søger tilflugt hos Allâh imod at jeg skulle være blandt de uvidende.”
68. De sagde: ”Bed på vore vegne din Herre om at tydeliggøre for os hvordan den skal være!” (Moses) Han svarede: ”Han siger at det (i så fald) skal være en ko, der hverken er for gammel eller alt for ung, men derimellem - så gør nu hvad I er blevet befalet!”
69. De sagde: ”Bed på vore vegne din Herre om at tydeliggøre for os hvilken farve den skal have!” Han svarede: ”Han siger at det (i så fald) skal være en gul ko, klar i farven, en fryd for dem der ser på den!”

70. De sagde: ”Bed på vore vegne din Herre om at tydeliggøre for os hvordan den skal være, for alle køer synes nemlig ens for os. Om Allâh vil, skal vi nok blive vejledt.”
71. Han svarede: ”Han siger at det (i så fald) skal være en ko, der ikke er kuet af at pløje jorden og vande marken; sund og uden skavanker!” De sagde: ”Nu kom du med sandheden!” Derpå slagtede de den. Det var dog nærved at de ikke havde gjort det.
72. Og da I slog et menneske ihjel og kom op at skændes med hinanden (om skylden). Allâh ville dog bringe det for dagen som I ville skjule.
73. Da sagde Vi: ”Slå ham med et stykke af den (ko) (- så vil den døde udpege sin morder)!” Således giver Allâh de døde liv og viser jer sine tegn, for at I måtte forstå (opstandelsen).
74. Men siden forhærdedes jeres hjerte og blev som sten eller endnu hårdere. For af nogle sten udspringer der kilder, andre kløver sig, så der kommer vand ud af dem, og atter andre falder ned af ærefrygt for Allâh. Allâh er ikke uopmærksom på hvad I gør.
75. (O I som tror!) Forventer I at de (der er jøder) vil tro på jer, når der blandt dem var en del der hørte og forstod Allâhs ord og derefter fordrejede dem, selvom de vidste bedre?

76. Når de møder de troende, siger de: ”Vi tror (på Det sidste Sendebud)!” Men når de er alene med hinanden, siger de: ”Vil I da fortælle (muslimerne) hvad Allâh har åbenbaret for jer (om Det sidste Sendebud), så de kan fremføre det mod jer foran jeres Herre? Forstår I slet ikke?”
77. Er de ikke klar over at Allâh ved hvad de skjuler og hvad de bringer for dagen?
78. Og blandt dem findes analfabeter, der slet ikke kender Skriften, men følger deres ønsker og indlader sig på gisninger.
79. Så, ve dem der skriver skriften med egne hænder og derpå siger: ”Dette kommer fra Allâh!” for at kunne sælge det for en sølle pris. Ve dem for det som de har skrevet med egne hænder og for det som de bedriver!
80. Og de siger: ”Ilden vil kun berøre os nogle få dage!” Spørg: ”Har I da fået et løfte fra Allâh? For så vil Allâh ikke bryde sit løfte. Eller siger I om Allâh hvad I ikke ved?”
81. Jo sandelig! De der høster ondt, og hvis synd indkredser dem, de hører til i Ilden; deri skal de altid forblive.
82. Men de der tror og gør gode gerninger, de hører til i Haven; deri skal de altid forblive.

83. Og (ihukom) da Vi sluttede en pagt med Israels børn: ”Tilbed ikke andre end Allâh! Vis godhed mod jeres forældre og slægtninge, mod forældreløse og nødlidende. Tal venligt til folk, hold bøn og betal (regelmæssig) almisse.” Siden vendte I, med undtagelse af nogle få af jer, ryggen til i trods.
84. Og da Vi sluttede en pagt med jer: ”I må ikke udgyde hinandens blod, og I må ikke fordrive hinanden fra jeres hjem!” I godtog dette og aflagde vidnesbyrd.
85. Dog er det nu jer der slår hinanden ihjel, fordriver nogle blandt jer fra deres hjem og støtter hinanden mod dem i synd og fjendskab. Hvis de kommer til jer som fanger, betaler I dog løsesum for dem (så de skal stå i gæld til jer). Men det var jer dog forbudt at fordrive dem. Tror I da kun på dele af Skriften og fornægter andre dele? Hvilken anden gengældelse kan der være for dem af jer, der handler sådant, end fornedrelse i det jordiske liv? På Opstandelsens Dag vil de blive overgivet til den strengeste straf. Allâh er ikke uopmærksom på hvad I gør.
86. De har købt det jordiske liv på bekostning af det hinsidige. Deres straf vil ikke blive mildnet for dem, og de vil ikke blive hjulpet.
87. Vi gav sandelig Moses (Tora-)Skriften og lod sendebude efterfølge ham. Og Vi gav Marias søn, Jesus [‘Îsâ], de

klare tegn, og Vi styrkede ham med Den hellige Ånd (Gabriel). Var I ikke hovmodige hver gang et sendebud kom til jer med noget som I ikke brød jer om? Nogle af dem kaldte I for løgnere, og andre slog I ihjel.

88. De siger: ”Vort hjerte er overdækket (af troen)!” Nej, Allâh har derimod forbandet dem på grund af deres fornægtelse af troen. De tror kun lidt.
89. Og da der så kom et (endeligt) Skrift til dem fra Allâh, der bekræfter det de allerede har (i Toraen) – og tidligere havde de bedt om sejr over dem der fornægtede troen (i både det sidste Skrifts og sidste Sendebuds navn) - da der nu kom noget til dem, som de kendte, så fornægtede de troen derpå. Allâhs forbandelse er over dem der fornægter troen.
90. Sikken sølle pris som de har solgt deres sjæl for! At de fornægter det som Allâh har åbenbaret i nag og lede over at Allâh sender sin nåde til hvem Han vil af sine tjenere. Således har de pådraget sig vrede over vrede. De der fornægter troen har en ydmygende straf i vente.
91. Når der siges til dem: ”Tro på det som Allâh (nu) har sendt ned,” siger de: ”Vi tror (kun) på det som er blevet sendt ned til os!” De afviser det der er kommet derefter, selvom det er sandheden som bekræfter det de allerede har (af Skriften). Spørg da: ”Hvorfor slog I tidligere

Allâhs sendebude ihjel hvis I tror (på det der blev nedsendt tidligere)?"

92. Moses bragte jer (desuden) de klare tegn, dog tog I (guld)kalven til jer i hans fravær, idet I begik uret.
93. Og da Vi sluttede en pagt med jer og lod (Sinai-)bjerget hæve sig over jer (og befalede): "Hold godt fast ved det som Vi har givet jer (i Toraen) og hør efter!" De sagde: "Vi hører, men efterkommer ikke!" idet deres hjerte var blevet fyldt med kærlighed til (guld)kalven som følge af deres vantro. Sig: "Hvor sørgeligt er det, som jeres (afguds)tro påbyder jer, hvis I er troende!"
94. Sig: "Hvis den hinsidige bolig hos Allâh alene er forbeholdt jer og ingen andre, så må I da (inderligt) ønske jer døden, hvis I taler sandt?"
95. Men den vil de bestemt aldrig ønske sig på grund af det (onde) som deres hænder har sendt forud. Allâh kender dem der gør uret.
96. Du vil derimod finde at de af alle mennesker er dem der mest begærligt klynger sig til livet, endda mere end afgudsdyrkerne. Enhver af dem ville ønske at han fik lov til at leve i tusind år. Hvis han da også fik så langt et liv, ville det ikke holde straffen borte fra ham. Allâh ser hvad de gør.
97. (O Sendebud!) Sig: "Hvis nogen er (englen) Gabriels fjende (så skal han vide at); det er ham der har

nedsendt (Koranen) til dit hjerte, med Allâhs tilladelse, til bekræftelse af det der var (åbenbaret) før den, til retledning og som et glædeligt budskab til de troende -

98. enhver der er Allâhs og Hans engles og profeternes og Gabriels og Mikaels fjende, så er Allâh disse vantros fjende."
99. (O Sendebud!) Vi har sandelig sendt klare tegn ned til dig. Kun de trodsige fornægter dem.
100. Hver gang de slutter en pagt, har en del af dem så ikke forkastet den? Nej, de fleste af dem tror ikke.
101. Og da der kom et (sidste) Sendebud til dem fra Allâh, som bekræftede det de i forvejen havde (af Skriften), kastede en del af dem der havde fået Skriften Allâhs (tidligere) Skrift bag deres ryg, som om de ikke vidste besked (om Det sidste Sendebud).
102. Og de fulgte det som satanerne under Salomons [Sulaymân] herredømme oplæste (af trolddom og besværgelser). Salomon fornægtede ikke troen, men satanerne fornægtede troen ved at lære folk trolddom. Og de fulgte det som var blevet nedsendt til de to engle Hârût og Mârût i Babylon. Disse to lærte dog ikke nogen noget uden først at sige: "Vi er blot en prøvelse - så bliv ikke vantro (ved at følge dette)!" Dog lærte de af disse to (besværgelser for) at sætte splid mellem en mand og hans hustru. Men de kunne ikke skade nogen

dermed uden Allâhs tilladelse. De lærte noget der var til skade for dem og ikke til gavn, og de vidste at enhver der køber den slags (trolddom og vantro), ikke får andel i det hinsidige. Sørgeligt er det som de har solgt deres sjæl for - hvis de blot vidste det.

103. Hvis de blot havde troet og været gudsbevidste, så havde belønning fra Allâh været bedre - hvis de blot vidste det.
104. O I som tror! (Når I ønsker Sendebudets opmærksomhed, så) Sig ikke (den tvetydige sætning): "Se på os [*râʿinâ*]!" men sig (ærbødigt): "Kast dit blik på os [*unzurnâ*]!", og vær lutter øren (over for ham). De der fornægter troen har en smertefuld straf i vente.
105. De der fornægter troen blandt Skriftens folk og afgudsdyrkerne ønsker ikke at noget godt bliver sendt ned til jer fra jeres Herre. Men Allâh hædrer med sin barmhjertighed hvem Han vil. Allâh er fuld af overvældende gunst.
106. Når Vi ophæver et vers eller lader det gå i glemme, bringer Vi et der er bedre end det eller magen til - ved du ikke at Allâh har magt over alt?
107. Ved du ikke at herredømmet over himlene og jorden alene tilhører Allâh? I har (i sidste instans) ingen ven eller hjælper ud over Allâh.

108. (O I som tror!) Vil I også stille jeres sendebud spørgsmål ligesom Moses førhen blev stillet? Den der veksler troen med vantro har forvildet sig bort fra den rette vej.
109. Mange af Skriftens folk ønsker at få jer til at fornægte troen igen efter at I er blevet troende, af misundelse i deres indre, (selv) efter at sandheden er blevet klar for dem. Men eftergiv og bær over, indtil Allâh bringer sin kendelse. Allâh har magt over alt.
110. Hold bøn og betal (den regelmæssige) almisse; hvad I sender i forvejen for jer selv af det gode, vil I genfinde hos Allâh. Allâh ser bestemt hvad I gør.
111. Og de siger: ”Ingen vil træde ind i Haven, medmindre de er jøder eller kristne!” Det er deres ønsketænkning. Sig: ”Bring jeres bevis, hvis I taler sandt!”
112. Nej, enhver der overgiver sig til Allâh og handler godt, vil modtage sin belønning hos sin Herre. De skal hverken rammes af frygt eller blive bedrøvede (på Dommens Dag).
113. Jøderne siger: ”De kristne har intet grundlag (for deres religion)!” og de kristne siger: ”Jøderne har intet grundlag (for deres religion)!” Dog hævder de alle at læse op af Skriften. De (afgudsdyrkere), der slet ikke besidder (åbenbaret) viden, siger det samme. Men

Allâh vil dømme imellem dem på Opstandelsens Dag i det de var uenige om.

114. Hvem begår mere uret end den som forhindrer ihukommelsen af Allâh på Hans bedesteder og stræber efter at lægge dem øde hen? Det tilfalder ikke sådanne at træde derind, undtagen i angst. For dem er der fornedrelse i denne verden, og i den hinsidige har de en svær straf i vente.
115. Østen og vesten tilhører Allâh. Hvor I end vender jer hen, så er Allâhs åsyn dér. Allâh er bestemt Altfavnende og Alvidende.
116. De siger: ”Allâh har taget sig en søn!” Priset være Han! Nej, alt i himlene og på jorden er Hans. Alle er Ham underdanige;
117. himlenes og jordens skaber. Når Han har bestemt en sag, siger Han blot til den: ”Bliv til!” og så bliver den til.
118. De, der ikke har viden, siger: ”Hvorfor taler Allâh ikke til os? Hvorfor kommer der ikke et tegn til os?” Således talte folk også før dem. De er ens i hjertet. Vi har dog gjort tegnene klare for dem der er faste i troen.
119. (O Sendebud!) Vi har bestemt sendt dig med sandheden, som overbringer af et glædeligt budskab og som advarer. Du vil ikke blive stillet til ansvar for Helvedes folk.

120. (O Sendebud!) Jøderne og de kristne vil ikke være tilfredse med dig førend du følger deres tro. Sig: ”Sandelig, Allâhs retledning er retledningen.” Hvis du skulle følge deres lyster, efter at (åbenbaret) viden er kommet til dig, så ville du ikke finde nogen ven eller hjælper over for Allâh.
121. Dem som Vi har givet Skriften, og som læser den, som den bør læses, det er dem som tror på den. De der fornægter den, det er de fortabte.
122. O Israels børn! Ihukom den nåde Jeg har vist jer, og at Jeg begunstigede jer frem for alverden.
123. Tag jer i agt for den dag hvor ingen kan udrette noget for en anden, hvor ingen godtgørelse for en anden modtages, hvor ingen forbøn vil nytte, og hvor ingen kan hjælpes (uden Allâhs tilladelse).
124. Og da Abrahams [Ibrâhîm] Herre prøvede ham med visse bud som han opfyldte. Han sagde: ”Jeg vil gøre dig til en leder af menneskene.” Han spurgte: ”Også (ledere) fra mine efterkommere?” Han svarede: ”(Ja, men) Min pagt omfatter ikke dem der begår uret.”
125. Og da Vi gjorde Huset (Ka‘baen) til et samlingssted og ly for menneskene (og befalede:) ”Tag Abrahams ståsted til bedested!” Og Vi pålagde Abraham og (og hans søn) Ismael [Isma‘îl]: ”Rens mit Hus til dem der

går rundt om det, dem der opholder sig i gudsdyrkelse og dem der bøjer sig og kaster sig ned (i bøn).”

126. Og da Abraham sagde: ”Min Herre! Gør dette til en sikker by, og forsørg dem af folkene her, der tror på Allâh og Den Yderste Dag, med forskellige frugter.” Han svarede: ”Også den der fornægter troen, vil Jeg forsørge for en kort tid, derpå vil Jeg (som følge af hans trods) drive ham mod Ildens straf - sikket ulykkeligt tilholdssted!”
127. Og da Abraham og Ismael opførte fundamentet til Huset (mens de bad:) ”Vor Herre! Tag imod dette fra os, Du er Den Althørende og Den Altseende.
128. Vor Herre! Få os begge til at overgive os til Dig, og skab af vore efterkommere et fællesskab der overgiver sig til Dig. Vis os vore tilbedelses- (og valfarts)ritualer, og vend Dig nådigt til os. Du er bestemt Den Nådige og Den Barmhjertige.
129. Vor Herre! Lad der blandt dem opstå et Sendebud, fra deres egne, som kan oplæse Dine tegn for dem og lære dem Skriften og visdommen og rense dem. Du er bestemt Den Almægtige og Den Vise!”
130. Hvem anden kan vel nære modvilje mod Abrahams religion udover den der holder sig selv for nar? Ham udvalgte Vi i denne verden, og i den hinsidige vil han være blandt de retskafne.

131. Da hans Herre sagde til ham: ”Overgiv dig,” svarede han: ”Jeg overgiver mig til alverdens Herre og Forsørger!”
132. Og Abraham pålagde sine sønner (Ismael og Isak) dette, og ligeledes gjorde (Isaks søn) Jakob [Ya‘qûb]: ”O mine sønner! Allâh har valgt religionen for jer, så dø ikke uden at have overgivet jer til Ham.”
133. Eller var I mon vidner da døden kom til Jakob, og han spurgte sine sønner: ”Hvad vil I tjene når jeg er borte?” og de svarede: ”Vi vil tjene din Gud og dine fædres, Abraham, Ismael og Isaks Gud - den ene Gud. Til Ham overgiver vi os.”
134. Dette var et fællesskab der er gået bort. De vil modtage efter fortjeneste, og I vil modtage efter fortjeneste. I vil ikke blive spurgt om deres bedrifter.
135. Og de siger: ”Bliv jøde eller kristen, så vil I være retledte!” Sig: ”Nej, (vi foretrækker) Abrahams religion, den gudhengivne. Han tilhørte ikke afgudsdyrkerne.”
136. Sig: ”Vi tror på Allâh og på det der er blevet nedsendt til os, og på det der blev nedsendt til Abraham, Ismael, Isak, Jakob og deres efterkommere, og på det der blev givet til Moses og Jesus, og på det der blev givet til (alle) profeterne fra deres Herre. Vi gør ikke forskel (i troen) på nogen af dem, og vi overgiver os til Ham (som muslimer)!”

137. Hvis de tror på det samme, som I tror på, så er de retledte. Men hvis de vender sig bort, er de i splid. Allâh er da tilstrækkelig for dig mod dem. Han er Den Althørende og Den Alvidende.
138. (Sig: ”Vi er farvede af) Allâhs farveskær! Hvem giver vel et skønnere farveskær end Allâh? Ham tjener vi!”
139. Sig: ”Strides I med os om Allâh, selvom Han både er vores Herre og jeres Herre? Vi svarer for vore handlinger, og I svarer for jeres handlinger. Ham hengiver vi os til!”
140. Eller siger I at Abraham, Ismael, Isak, Jakob og deres sønner var jøder eller kristne? Sig: ”Ved I bedst eller Allâh?” Hvem begår mere uret end den der skjuler et vidnesbyrd fra Allâh? Allâh er ikke uopmærksom på hvad I gør.
141. Dette var et fællesskab der er gået bort. De vil modtage efter fortjeneste, og I vil modtage efter fortjeneste. I vil ikke blive spurgt om deres bedrifter.

del 2

142. Tåberne blandt folk vil sige: ”Hvad har fået dem (der er muslimer) til at vende sig fra deres hidtidige bederetning (mod Jerusalem)?” Sig: ”Østen og vesten tilhører Allâh; Han leder hvem Han vil til den lige vej.”

143. Således har Vi gjort jer til et mådeholdent fællesskab, så I kan være vidner over for folk og Sendebudet kan være vidne over for jer. (O Sendebud!) Den bederetning du før fulgte, anviste Vi blot for at skelne den der følger Sendebudet fra den der vender om på sin hæl. Det (retningsskift) var bestemt svært, undtagen for dem som Allâh har retledt. Allâh lader ikke jeres tro gå tabt. Allâh er fuld af medfølelse og barmhjertighed over for menneskene.
144. (O Sendebud!) Vi har set dit ansigt atter og atter vende sig mod himlen (for retledning). Nu vil Vi bestemt vende dig mod en bederetning der behager dig. Vend da dit ansigt mod Den hellige Moske (i Mekka). (O I som tror!) Hvor I end befinder jer, så vend jeres ansigt mod den. De, der har modtaget Skriften, ved bestemt at dette er sandheden fra deres Herre. Allâh er ikke uopmærksom på hvad de gør.
145. Selv hvis du bragte Skriftens folk alle slags tegn, så ville de dog ikke følge din bederetning, ej heller vil du følge deres bederetning. Og de vil ikke følge hinandens bederetning. Skulle du følge deres lyster, efter at have fået viden, så ville du være blandt dem der handler uret.
146. De, til hvem Vi har givet Skriften, genkender ham (Sendebudet) som de genkender deres egne sønner,

men en del af dem skjuler sandheden selvom de ved bedre.

147. Sandheden er fra din Herre, vær derfor ikke blandt dem der tvivler.
148. Hver enkelt har en retning som han stræber hen imod; stræb da efter at komme først med det gode. Hvor I end befinder jer, så vil Allâh bringe jer sammen. Allâh har magt over alt.
149. Hvorfra du end begiver dig ud (på rejse), så vend dit ansigt mod Den hellige Moske (under bøn). Dette er sandheden fra din Herre. Allâh er ikke uopmærksom på hvad I gør.
150. Hvorfra du end begiver dig ud (på rejse), så vend dit ansigt mod Den hellige Moske (under bøn). Hvor I end befinder jer, så vend jeres ansigt mod den (under bøn), for at folk ikke skal have noget at bebrejde jer, undtagen dem der gør uret iblandt dem. Frygt dog ikke dem - frygt Mig, så Jeg kan fuldbyrde Min nåde mod jer og I kan blive retledte.
151. Således har Vi ladet et Sendebud fremstå blandt jer, fra jeres egne, som oplæser Vore tegn for jer og renser jer og lærer jer Skriften og visdommen og lærer jer hvad I ikke vidste.
152. Så ihukom Mig, og Jeg vil ihukomme jer. Vær Mig taknemmelige, og fornægt ikke troen.

153. O I som tror! Søg (Min) hjælp i tålmodighed og bøn; Allâh er med de udholdende.
154. Sig ikke om dem som er blevet slået ihjel for Allâhs sag: ”De er døde.” Nej, de er levende, men I opfatter det ikke.
155. Vi vil bestemt prøve jer med en del frygt og sult, med tab i besiddelser, liv og afgrøder. Forkynd dog et glædeligt budskab til de udholdende,
156. der når en ulykke rammer dem, siger: ”Vi tilhører Allâh, og til Ham vender vi tilbage!”
157. Over dem er deres Herres velsignelser og nåde. De er retledte.
158. (Mekkas bakker) Safâ og Marwa hører bestemt til Allâhs tegn; den der valfarter til Huset (Ka‘baen) eller besøger det, begår derfor ingen synd ved at gå rundt mellem disse. Når nogen frivilligt gør noget godt, så er Allâh bestemt påskønnende og vidende derom.
159. De der skjuler hvad Vi har nedsendt af klare tegn og vejledningen, efter at Vi har gjort det tydeligt for folk i Skriften, dem fordømmer Allâh, og de fordømmende fordømmer dem -
160. dog ikke dem der angrer og forbedrer sig og viser (sandheden) frem, dem vil Jeg tilgive, for Jeg er Den Tilgivende og Den Barmhjertige.

161. Men dem der fornægter troen og dør som fornægtere af troen, over dem er Allâhs, englenes og alle menneskers forbandelse.
162. De skal forblive under denne; deres straf vil ikke blive mildnet for dem, og de vil ikke få henstand.
163. Jeres Herre er én Gud; der er ingen gud foruden Ham - Den Nådige og Den Barmhjertige.
164. Sandelig, i himlenes og jordens skabelse, i nat og dags vekslen, i de skibe der sejler på havet med hvad der er til gavn for menneskene, i vandet som Allâh sender ned fra himlen, hvormed Han giver liv til jorden efter den var død og spreder alle slags dyr på den, i vindenes skifte og i skyerne, der er sat i tjeneste mellem himmel og jord, i alt dette er der bestemt tegn for de forstandige.
165. Blandt menneskene er der dog nogle der tager sig andre (guder) ved siden af Allâh, og som de elsker således som de bør elske Allâh. Men de troende elsker Allâh endnu mere. Hvis blot de, der begår uret, ved at se straffen (i det hinsidige) kunne indse at al magt tilhører Allâh, og at Allâh er streng til at straffe.
166. Og når de (uretfærdiges ledere), som blev fulgt, siger sig fri af deres følgesvende og de alle ser straffen og alle båndende imellem dem bliver brudt,

167. og følgesvendene siger: ”Kunne vi blot vende tilbage (til det jordiske liv), og sige os fri af dem, ligesom de nu har sagt sig fri af os!” Således vil Allâh lade dem se deres handlinger, til fortrydelse for dem, og de vil ikke slippe ud af Ilden.
168. O mennesker! Spis af det tilladte og gode der er på jorden, og følg ikke i Satans fodspor, for han er jer sandelig en åbenlys fjende.
169. Han påbyder jer kun at handle ondt og skamløst og at I siger om Allâh hvad I ikke ved.
170. Når der siges til dem: ”Følg det som Allâh har åbenbaret,” siger de: ”Nej, vi følger det som vi fandt vore forfædre følge!” Selvom deres forfædre hverken besad forstand eller var retledte?
171. De der fornægter troen kan sammenlignes med noget der ikke hører andet end råb og kald, når det bliver kaldt på; de er døve, stumme og blinde. De forstår intet.
172. O I som tror! Spis af de gode ting, som Vi har forsørget jer med, og tak Allâh, hvis det er Ham I tjener.
173. Han har kun forbudt jer det selvdøde, blod og svinekød og det hvorover der er blevet påkaldt et andet navn end Allâhs (under slagtningen). Men hvis nogen er tvunget af nød, uden at gøre det af lyst eller overtræder (rimelighedens) grænser, da begår han ingen synd (ved

at spise deraf). Allâh er bestemt Den atter Tilgivende og Den Barmhjertige.

174. De, der skjuler det som Allâh har nedsendt af Skriften og sælger det for en sølle pris, de fylder kun maven med ild. Allâh vil hverken tale til dem på Opstandelsens Dag eller rense dem. Der venter dem en smertefuld straf.
175. De har købt sig vildfarelse for retledning og straf for tilgivelse. Sikken udholdenhed de viser over for Ilden!
176. Det er fordi Allâh har nedsendt Skriften med sandheden, og de, der strides om Skriften, er gået for vidt i trods.
177. Fromhed er ikke om I vender jeres ansigt mod øst og vest. Fromhed er når man tror på Allâh og Den Yderste Dag, på englene, Skriften og profeterne, og når man, af kærlighed til Ham, giver ud af sin rigdom til slægtningene, de forældreløse, de fattige, den vejfarende, til tiggerne og (til løskøbelse af) slaverne. Og når man holder bøn, betaler (den regelmæssige) almisse, indfrier de løfter som man har indgået og er udholdende i både modgang, nød og hårde tider. Det er de sande (troende), og de er gudsbevidste.
178. O I som tror! I er foreskrevet at gengælde et drab lige for lige; en fri (mand) for en fri (mand), en slave for en slave, en kvinde for en kvinde. Men hvis nogen

(morder) får noget eftergivet af (arvingerne til) sin (dræbte) broder, skal sagen forfølges med ret og rimelighed og godtgørelsen overbringes med godhed (til arvingerne). Dette er en lempelse og barmhjertighed fra jeres Herre. Enhver, der herefter begår overgreb, har en smertefuld i vente.

179. O I forstandige! I (forskriften om) at gengælde lige for lige er der sikkerhed for jeres liv, så I måtte tage jer i agt (for at begå mord).
180. I er foreskrevet at når døden nærmer sig nogen af jer, og han efterlader sig formue, så skal han testamentere det på behørig vis til fordel for sine forældre og slægtninge. Dette er pålagt de gudsbevidste.
181. Hvis nogen derefter ændrer det (testamente) efter at have hørt det, så hviler skylden alene på dem der ændrer det. Allâh er bestemt Althørende og Alvidende.
182. Men hvis nogen frygter partiskhed eller uret fra testators side og derfor bringer et forlig i stand mellem dem (der arver), begår han ingen synd. Allâh er sandelig atter Tilgivende og Barmhjertig.
183. O I som tror! Fasten er blevet foreskrevet jer - ligesom den var foreskrevet dem før jer, så I måtte blive gudsbevidste -
184. i et bestemt antal dage. Men den af jer der er syg eller på rejse kan faste (tilsvarende dage) på andre dage. De,

der ikke er istand til det, kan løskøbe sig ved at bespise en fattig. Men hvis nogen frivilligt viser (endnu større) godhed, er det bedre. Det er dog bedre for jer at faste, hvis I blot vidste det.

185. I *Ramadhân*-måneden blev Koranen nedsendt (første gang), som en retledning for menneskene, med tydelige tegn på retledningen og Sondringen (mellem ret og uret). Enhver af jer der er vidne til denne måned skal faste i den. Den der er syg eller på rejse, kan faste (tilsvarende dage) på andre dage. Allâh ønsker at gøre det let for jer og ikke at gøre det svært for jer, og at I fuldender antallet (af fastedage) og lovpriser Ham for Hans retledning, så I måtte blive taknemmelige.
186. (O Sendebud!) Når Mine tjenere spørger dig om Mig, så er Jeg nær; Jeg svarer kaldet fra enhver kaldende der påkalder Mig. Lad dem derfor lytte til Mig og tro på Mig, så de måtte følge den rette vej.
187. Det er tilladt for jer at have (kønsligt) samvær med jeres hustruer under fastens nætter; de er jeres klædning, og I er deres klædning. Allâh ved at I bedrog jer selv (dengang fastens forskrifter var strengere), men Han viste jer nåde og tilgav jer. Lig nu derfor med dem (i fastens nætter), og søg det som Allâh har foreskrevet jer. Spis og drik, indtil I kan skelne daggryets hvide streg fra mørkets sorte streg. Fuldend

derefter fasten til om aftenen. Men lig ikke med jeres kvinder når I opholder jer i andagt i moskeerne. Dette er Allâhs grænser, så kom dem ikke for nær. Således gør Allâh sine tegn tydelige for folk, så de måtte blive gudsbevidste.

188. Fortær ikke jeres ejendom indbyrdes ved bedrag, og overbring den heller ikke (som bestikkelse) til myndighederne, for (i fællesskab) at fortære en del af folks besiddelser, når I dog ved bedre.
189. (O Sendebud!) De spørger dig om nymånerne. Sig: "De er tidsangivelser for folk og for valfarten." Det er ikke fromhed at I går ind i jeres huse fra bagsiden (når I er i den hellige valfartstilstand *ihrâm*). Fromhed er derimod at være gudsbevidst. Gå derfor ind i husene gennem deres rette døre, og vær bevidste om Allâh, så I kan få medgang.
190. Kæmp for Allâhs sag mod dem der kæmper mod jer. Men begå ikke overtrædelser, for Allâh elsker ikke dem der begår overtrædelser.
191. Og kæmp mod dem (der har brudt *Al-Hudaybiyas* fredstrakt med jer) hvor I end møder dem, og fordriv dem derfra de har fordrevet jer. For splid og underkuelse er værre end drab. Men kæmp ikke mod dem ved Den hellige Moske (Ka'baen), medmindre de selv bekæmper jer dér. Men hvis de gør det, så slå dem

ihjel. Dette er gengældelsen for (disse) fornægtere af troen.

192. Men hvis de holder inde, så er Allâh dog atter Tilgivende og Barmhjertig.
193. Kæmp mod dem, indtil der ikke er mere splid og forfølgelse og religionen alene er Allâhs. Men hvis de holder inde, skal der intet fjendskab være, undtagen til dem der begår uret.
194. En fredhellig måned for en fredhellig måned, og for alt andet ukrænkeligt er der tilsvarende gengældelse. Hvis nogen da begår overgreb mod jer (i de fredhellige måneder), skal I gengælde overgrebet svarende til overgrebet mod jer. Vær dog bevidste om Allâh; I skal vide at Allâh er med de gudsbevidste.
195. Giv ud (af jeres midler) for Allâhs sag. Kast jer ikke i ødelæggelsen med egne hænder, men gør det gode. Allâh elsker dem der handler smukt.
196. Foretag valfarten (*Hajj*) og besøget (*'umra*) for Allâh. Hvis I bliver forhindret (undervejs), skal I fremsende et offer(dyr) der falder jer let, og I skal ikke kronrage jer før offeret har nået offerstedet. Hvis nogen af jer er syg eller har en lidelse i hovedet (og derfor kronrager sig inden), kan han løskøbe sig ved at faste, give almisse eller et offer. Når I så er i sikkerhed, skal den der vil drage nytte af at slå besøget sammen med valfarten

foretage et offer der falder ham let. Den der ikke har råd til dette, skal faste tre dage under valfarten og syv efter sin hjemkomst; det er ti (dage) i alt. Dette gælder for den hvis familie ikke bor ved Den hellige Moske (i Mekka). Være bevidste om Allâh; I skal vide at Allâh er streng til at straffe (de trodsige).

197. Valfarten finder sted i bestemte måneder. Den der bestemmer sig for valfarten i disse, må afholde sig fra (kønsligt) samkvem, synd og fra at strides under valfarten. Hvad I end gør af det gode, ved Allâh besked om. Saml rejseforsyninger til (den hinsidige) rejse. Sandelig, den bedste rejseforsyning er gudsbevidsthed; vær derfor bevidste om Mig, o I forstandige.
198. Der hviler ingen skyld på jer hvis I søger jeres Herres gunst (ved handel under valfartsmånederne). Når I strømmer ned fra *'Arafât*(-bjerget), skal I ihukomme Allâh ved det hellige monument (*Muzdalifâ*-højen). Ihukom Ham på den måde Han har vejledt jer, for I var bestemt på afveje førhen.
199. Gå derpå med tilbage derfra hvorfra folkestrømmen går, og søg om Allâhs tilgivelse. Allâh er bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.
200. Når I har afsluttet jeres (valfarts)ritualer, så ihukom Allâh (i *Minâ*, med samme iver) som I ihukommer jeres forfædre, eller endnu mere inderligt. Der er nogle

mennesker der siger: ”Vor Herre! Giv os i det jordiske liv!” De får ingen andel i det hinsidige.

201. Der er dog andre der siger: ”Vor Herre! Giv os det gode i det jordiske liv, og giv os det gode i det hinsidige, og skån os fra Ildens straf!”
202. Disse vil få andel i hvad de har optjent. Allâh er hurtig til at afregne.
203. Ihukom Allâh i de fastlagte dage. Men hvis nogen bryder op (fra *Minâ*) allerede efter to dage, begår han ingen synd, og heller ikke hvis nogen bliver over tiden. Dette gælder for enhver der er gudsbevidst. Vær bevidste om Allâh; I skal vide at I vil blive forsamlet hos Ham.
204. Blandt menneskene findes også den, hvis snak om det jordiske liv du måtte finde tillokkende, og som også tager Allâh til vidne på hvad der er i hans hjerte, dog er han den mest genstridige modstander.
205. Så snart han har vendt sig bort, iler han omkring for at skabe ufred på jorden og ødelægge afgrøder og liv. Allâh elsker ikke ufred.
206. Når der siges til ham: ”Frygt Allâh!” så driver hans hovmod ham til endnu mere synd. Helvede er tilstrækkelig til ham - sikket sørgeligt hvilested.
207. Blandt menneskene findes dog også den som sælger sit liv i ønsket om Allâhs velbehag. Allâh er nådig mod

sine tjenere.

208. O I som tror! Træd helt og holdent ind i islâm, og følg ikke i Satans fodspor, for han er jer en åbenlys fjende.
209. Men hvis I begår fejltrin, efter at de tydelige beviser er kommet til jer, skal I vide at Allâh er Almægtig og Vis.
210. Venter de da på at Allâh og englene skal komme til dem fra skyernes skygge og at sagen dermed bliver afgjort? Til Allâh bliver alle sager bragt tilbage.
211. Spørg Israels børn hvor mange klare tegn Vi har givet dem. Men hvis nogen laver om på Allâhs nådegave efter at have modtaget den, så er Allâh bestemt streng til at straffe.
212. Det jordiske liv fremstår skønt for dem der fornægter troen, og de latterliggør dem der tror. Men de der er gudsbevidste vil stå over dem på Opstandelsens Dag. Allâh forsørger hvem Han vil, uden afregning.
213. Menneskene var engang ét (tros)samfund (men blev derpå uenige). Så sendte Allâh profeterne for at forkynde det glædelige budskab og for at advare. Sammen med dem nedsendte Han Skriften med sandheden til at dømme mellem menneskene i det som de var uenige om. Og ingen andre end de der havde fået den blev uenige om den, af indbyrdes nag og misundelse, efter at de klare beviser var kommet til dem. Derpå ledte Allâh med sin tilladelse de troende til

det af sandheden som de var uenige om. Allâh leder hvem Han vil til den lige vej.

214. Går I ud fra at I vil træde ind i Haven, uden at der er sket jer noget som der skete dem der gik bort før jer? Elendighed og modgang ramte dem (som prøvelser), og de blev så rystede at selv profeten og de troende sammen med ham udbrød: ”Hvornår kommer Allâhs hjælp?” Allâhs hjælp er bestemt nær.
215. (O Sendebud!) De spørger dig om hvad de skal give bort (i Guds sag). Sig: ”Hvad I end giver bort af det gode skal (først og fremmest) være til jeres forældre og slægtninge, til de forældreløse og de fattige og den vejfarende.” Allâh er bestemt vidende om det gode I gør.
216. Det er foreskrevet jer at kæmpe, selvom I måtte nære uvilje mod det. Men det kan være I nærer uvilje mod noget der er til jeres bedste og at I elsker noget der er dårligt for jer. Allâh ved besked, og det gør I ikke.
217. De spørger dig om at kæmpe i den fredhellige måned. Sig: ”At kæmpe i den er bestemt en alvorlig sag, men at holde folk borte fra Allâhs vej og fornægte Ham og (holde folk borte) fra Den hellige Moske og fordrive dem der bor der, er endnu alvorligere hos Allâh. Splid og underkuelse er værre end drab. De vil blive ved med at bekæmpe jer, indtil de får vendt jer fra jeres religion,

hvis de kan. Men de af jer der vender sig fra sin religion og derpå dør som fornægter af troen, deres handlinger vil være forspildte i både denne verden og i den hinsidige. De hører til i Ilden; deri skal de altid forblive.

218. De der tror, og de som udvandrede for Allâh og anstrengte sig for Allâhs sag, de kan håbe på Allâhs gunst. Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.

219. De spørger dig om vin og hasardspil. Sig: ”Der er bestemt en stor synd ved begge, men også nogen (verdslig) fortjeneste for folk. Synden er dog større end fortjenesten. Og de spørger dig hvad de skal give bort (i Guds sag). Sig: ”Det I har tilovers.” Således gør Allâh sine bud tydelige for jer, for at I måtte tænke,

220. over både denne verden og den hinsidige. Og de spørger dig om de forældreløse. Sig: ”Det bedste er at gøre hvad der er bedst for dem. Hvis I har noget (foretagende) sammen med dem, så er de jeres brødre. Allâh kender den der skaber ufred fra den der skaber forlig. Hvis Allâh ville, kunne Han have bragt jer i vanskeligheder. Allâh er Almægtig og Vis.

221. Gift jer ikke med kvinder der er afgudsdyrkere før de bliver troende. Sandelig en troende slavinde er bedre end en afgudsdyrker, selvom denne måtte behage jer. Og bortgift ikke (troende kvinder) til mænd der er afgudsdyrkere før de bliver troende. Sandelig en

troende slave er bedre end en afgudsdyrker, selvom denne måtte behage jer. Disse kalder til Ilden, hvorimod Allâh med sine bud kalder til Haven og tilgivelse og gør sine tegn klare for menneskene, for at de måtte lade sig påminde.

222. De spørger dig om menses(perioderne). Sig: ”Det er en (uren) lidelse. Så hav ikke (kønsligt) samkvem med kvinder under deres menses, og nærm jer dem først når de er rene igen. Når de har renset sig, må I nærme jer således som Allâh har befalet jer. Allâh elsker bestemt dem der vender sig til Ham, og Han elsker dem der renser sig.
223. Jeres kvinder er jeres agerjord, så gå til jeres agerjord som I vil. Og send noget godt forud for jer selv, og vær bevidste om Allâh, og vid at I skal møde Ham. (O Sendebud!) Overbring det glædelige budskab til de troende.
224. Gør ikke ved jeres ed Allâh til hindring for at være fromme og gudsbevidste og slutte forlig mellem folk. Allâh er Alvidende og Althørende.
225. Allâh vil ikke stille jer til regnskab for jeres tankeløse eder, men Han vil stille jer til regnskab for hvad I agter i jeres hjerte. Han er atter Tilgivende og Overbærende.
226. De, der sværger afholdelse fra deres kvinder, har en (fortrydelses)frist på fire måneder. Hvis de så

ombestemmer sig (indenfor denne), er Allâh bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.

227. Men hvis de bestemmer sig for skilsmisse, er Allâh bestemt Althørende og Alvidende.

228. Fraskilte kvinder skal vente i tre mensesperioder angående sig selv (før de gifter sig på ny). Og det er ikke tilladt for dem at skjule hvad Allâh har skabt i deres livmoder, hvis de tror på Allâh og Den Yderste Dag. Deres mænd har større ret til at tage dem tilbage i denne periode, hvis de ønsker forsoning. Kvinder har, i henhold til ret og norm, tilsvarende rettigheder (som deres mænd), dog står mændene et trin over dem (i ansvar). Allâh er Almægtig og Vis.

229. Skilsmisse kan finde sted to gange. Derefter skal man enten beholde sin hustru på behørig vis eller lade hende gå med godhed. Og det er ikke tilladt for jer at tage noget af det tilbage, som I har givet dem, medmindre begge parter frygter ikke at kunne overholde Allâhs grænser (ved at bevare ægteskabet). I så fald hviler der ingen skyld på dem hvis hun løskøber sig (fra forholdet) dermed. Det er Allâhs grænser, så overtræd dem ikke. De der overtræder Allâhs grænser begår uret.

230. Hvis han så skiller sig fra hende (tredje gang), er hun ikke tilladt for ham igen, før hun har været gift med en

anden mand. Hvis denne også skiller sig fra hende, så hviler der ingen skyld på de to (oprindelige ægtefolk) ved at vende tilbage til hinanden, hvis de mener at de (nu) kan overholde Allâhs grænser. Dette er Allâhs grænser som Han gør tydelige for folk der besidder viden.

231. Når I skiller jer fra (jeres) kvinder og de har nået afslutningen på deres ventetid, så skal I enten beholde dem (i ægteskab) på behørig vis eller lade dem gå behørig vis. Hold ikke på dem for at tynge dem, så I går over stregen. Enhver der gør dette, handler uret mod sig selv. Driv ikke spot med Allâhs tegn (og forskrifter). Ihukom Allâhs gunst mod jer og hvad Han har sendt ned til jer af Skriften og visdommen for dermed at tilrettevise jer. Vær bevidste om Allâh, og vid at Allâh ved alting.
232. Når I skiller jer fra (jeres) kvinder og de har nået afslutningen på deres ventetid, så må I ikke forhindre dem i at gifte sig med deres (forhenværende eller kommende) mænd, hvis de bliver indbyrdes enige på behørig vis. Dette er en formaning til enhver af jer der tror på Allâh og Den Yderste Dag. Det er mere klædeligt og rent for jer. Allâh ved besked, og det gør I ikke.
233. Mødre skal amme deres børn i to hele år. Dette gælder for dem der ønsker at amme tiden ud. Det påhviler

barnets fader at sørge for mad og klæder til dem på behørig vis. Ingen skal dog bebyrdes over evne; moderen skal ikke lide overlast på grund af sit barn, og faderen skal ikke lide overlast på grund af sit barn. Dette gælder også arvingerne. Hvis forældrene, efter gensidig enighed og rådslagning, ønsker at vænne barnet fra (inden to år), hviler der ingen skyld på dem. Hvis I ønsker at give barnet en amme, hviler der ingen skyld på jer, hvis I betaler (ammen) det I giver i henhold til ret og norm. Vær bevidste om Allâh; I skal vide at Allâh ser hvad I gør.

234. Hvis nogen af jer dør og efterlader hustruer, skal disse vente og holde sig for sig selv i fire måneder og ti dage. Når de har nået udløbet af deres ventetid, hviler der ingen skyld på jer angående det de gør med sig selv i henhold til ret og norm. Allâh er godt bekendt med hvad I gør.
235. I begår ingen synd ved at antyde ønske om ægteskab til disse kvinder (under deres ventetid) eller skjule dette (ønske) i hjertet. Allâh ved at I påtænker at nævne det for dem, men lad være med at træffe en (sådan) aftale med dem i hemmelighed, undtagen hvis I antyder det med passende tale. Men beslut jer ikke for at indgå ægteskab før den foreskrevne ventefrist er udløbet. I skal vide at Allâh ved hvad I rummer. Vær derfor

bevidste om Allâh, og vid at Allâh er atter Tilgivende og Overbærende.

236. Der hviler ingen skyld på jer hvis I skiller jer fra kvinder inden I har rørt dem eller fastsat den pligtige brudesum til dem. Sørg (i så fald) for dem på behørig vis; den velhavende efter sin formåen og den ubemidlede efter sin formåen, (under alle omstændigheder) en passende forsørgelse. Det er en pligt for dem der handler godt.
237. Hvis I skiller jer fra dem før I har rørt dem, men efter fastsættelse af den pligtige brudesum, skal I give halvdelen af hvad I har fastsat, undtagen hvis de selv eftergiver dette, eller hvis den (ægtemand), i hvis hånd ægteskabsbåndet er, eftergiver det (ved at give mere end halvdelen eller det fulde beløb). (O mænd!) Eftergivelse er dog tættere på gudsbevidsthed. Og glem ikke at være generøse over for hinanden (i sådanne stunder). Allâh ser bestemt hvad I gør.
238. Værn om bønnerne, og (især) den midterste, og stå i ydmyghed foran Allâh.
239. Hvis I frygter (en fare), så (bed) gående eller ridende. Når I er kommet i sikkerhed, så ihukom Allâh, idet Han har lært jer hvad I ikke vidste.
240. Hvis nogen af jer dør og efterlader sig hustruer, skal de have testamenteret deres hustruer et års underhold,

uden at disse må sendes bort (fra hjemmet af andre arvinger). Men hvis de (frivilligt) flytter, hviler der ingen skyld på jer angående hvad de gør med sig selv i henhold til ret og norm. Allâh er Almægtig og Vis.

241. Og fraskilte kvinder skal forsørges på behørig vis. Det er en pligt for de gudsbevidste.
242. Således tydeliggør Allâh sine tegn for jer, så I måtte forstå.
243. (O Sendebud!) Har du ikke set dem der forlod deres hjem i tusindvis for at undgå døden? Da (de troede de var i sikkerhed) sagde Allâh til dem: ”Dø!” og derpå skænkede Han dem liv igen. Allâh er fuld af gunst over for menneskene. De fleste mennesker er dog ikke taknemmelige.
244. (O I som tror!) Kæmp for Allâhs sag, og vid at Allâh er Althørende og Alvidende.
245. Hvem vil give Allâh et smukt lån, så Han kan mangfoldiggøre det mange gange for ham? Allâh indskrænker og forøger (jeres underhold), og til Ham bliver I bragt tilbage.
246. (O Sendebud!) Har du ikke set overhovederne blandt Israels børn, efter Moses’ tid, da de sagde til deres profet: ”Udpeg (først) en konge for os, så vil vi kæmpe for Allâhs sag!” Profeten sagde: ”Det kan måske være at I, hvis det bliver jer foreskrevet at kæmpe, alligevel

ikke vil kæmpe?" De sagde: "Hvorfor skulle vi ikke ville kæmpe for Allâhs sag, når vi er blevet fordrevet fra vort hjem og vore børn?" Men da det så blev foreskrevet dem at kæmpe, vendte de ryggen til, undtagen nogle få af dem. Men Allâh kender dem der begår uret.

247. Deres profet sagde til dem: "Allâh har udpeget Saul [Tâlût] som jeres konge!" De svarede: "Hvordan kan han få kongedømmet over os når vi er mere berettigede til kongedømmet end ham, og han heller ikke hår fået godt med rigdom?" (Deres profet sagde:) "Allâh har bestemt udvalgt ham frem for jer og skænket ham overvældende kundskab og kropsstyrke." Allâh giver sin kongemagt til hvem Han vil. Allâh er Altfavnende og Alvidende.

248. Deres profet sagde til dem: "Tegnet på hans (guddommelige) myndighed skal være at kisten (i kraft af Pagtens Ark) kommer til jer. I den vil der være betryggelse fra jeres Herre og nogle relikvier efterladt af Moses' og Arons slægt. Den vil blive båret af engle. Deri er der bestemt et tegn for jer, hvis I er troende.

249. Da Saul drog af sted med sine styrker, sagde han: "Allâh vil prøve jer med en flod! Den der drikker af den, hører ikke til mig. Den der ikke drikker af den, eller kun øser sig en håndfuld, hører til mig." Men de drak alle af den, foruden nogle få. Da Saul og de der troede sammen

med ham krydsede den (flod), sagde de andre(der havde drukket sig mætte): ”I dag besidder vi ingen styrke mod Goliat [Jâlût] og hans hære!” Men de af dem, der regnede med at møde deres Herre, sagde: ”Hvor ofte har en lille flok ikke overvundet en stor flok med Allâhs tilladelse?” Allâh er med de udholdende!”

250. Da de stod overfor Goliat og hans hær, sagde de: ”Vor Herre! Overøs os med udholdenhed, gør os standhaftige, og hjælp os mod de folk der fornægter troen!”
251. Derpå sejrede de (over Goliats hær) med Allâhs tilladelse, og (profeten) David [Dâwûd] dræbte Goliat, og Allâh skænkede ham herredømme og visdommen og lærte ham hvad Han ville. Hvis ikke Allâh holdt nogle (tyranniske) folk tilbage ved hjælp af andre, ville ufreden herske på jorden. Men Allâh er fuld af nåde over for alverden.
252. (O Sendebud!) Dette er Allâhs tegn som Vi oplæser for dig i sandhed, og du er sandelig et af sendebudene.

del 3

253. Nogle af disse sendebude har Vi udmærket frem for andre; nogle af dem talte Allâh (direkte) til, og andre har Han ophøjet i rang. Jesus [‘Îsâ], Marias søn, gav Vi

klare beviser, og Vi styrkede ham med Den hellige Ånd (Gabriel). Hvis Allâh havde villet, havde de (samfund) der kom efter sendebudene ikke kæmpet mod hinanden efter at de havde fået klare beviser. Men de blev uenige; nogle af dem troede, mens andre fornægtede troen. Hvis Allâh havde villet (tvinge dem), havde de ikke bekæmpet hinanden, men Allâh gør hvad Han ønsker.

254. O I som tror! Giv bort af det, som Vi har forsørget jer med, før den dag kommer hvor der ingen samhandel vil være, ej heller noget venskab eller forbøn (for dem der fornægter troen) – de der fornægter troen begår uret.

255. Allâh - der er ingen gud foruden Ham. Den Levende, Opretholderen. Hverken slummer eller søvn kommer over Ham. Ham tilhører alt i himlene og på jorden. Hvem kan mon gå i forbøn hos Ham uden hans tilladelse? Han ved hvad der venter foran dem og hvad der er bagved dem, og de (skabninger) kan ikke omfatte noget af Hans viden, foruden hvad Han vil. Hans (herredømmes) Trone omslutter himlene og jorden, og Han opretholder dem uden anstrengelse. Han er Den Ophøjede og Den Mægtige.

256. Der er ingen tvang i religionen; retledningen er tydelig fra vildfarelsen. Den der afviser de falske guder og tror

på Allâh, har grebet fast i et stærkt håndtag der ikke kan gå i stykker. Allâh er Althørende og Alvidende.

257. Allâh er de troendes ven. Han fører dem fra mørket ud i lyset. De der fornægter troen, deres hjælpere er de falske guder; de fører dem fra lyset ind i mørket. De hører til i Ilden; deri skal de altid forblive.

258. Har du ikke set ham [Namrûd] der stredes med Abraham om hans Herre, blot fordi Allâh havde givet ham kongedømmet (i Babylon)? Da Abraham sagde: ”Min Herre er den der giver liv og bringer død,” sagde han: ”Jeg giver (også) liv og bringer død!” Abraham sagde: ”Allâh lader solen stå op i øst - lad du den stå op i vest!” Da blev den (hersker) der fornægtede troen lamslået. Allâh retleder ikke folk der begår uret.

259. Eller ham der passerede en landsby, der lå sammenstyrtet under sine tage, og sagde: ”Hvorledes vil Allâh give denne liv efter dens død?” Da lod Allâh ham dø i hundrede år og vakte ham derpå til live igen. Han sagde: ”Hvor længe har du været her?” Denne svarede: ”Jeg har været her en dag eller en del af en dag.” Han sagde: ”Nej, du har været her i hundrede år. Se på din mad og drikke; de er ikke gået i forrådnelse. Men se så på dit æsel (der er blevet til knogler og støv). Det er fordi Vi vil gøre dig til et tegn for folk. Se nu på knoglerne, hvorledes Vi rejser dem op og beklæder dem

med kød!" Da dette viste sig tydeligt for ham, sagde han: "Jeg ved at Allâh har magt over alt."

260. Og da Abraham sagde: "Min Herre! Vis mig hvordan du giver liv til de døde." (Allâh) Han sagde: "Tror du da ikke?" Han svarede: "Jo, men for at mit hjerte måtte blive beroliget." Han sagde: "Fang fire fugle og tilvæn dem til dig, (slagt dem og hak dem i småstykker) og læg så hvert enkelt stykke på hvert bjerg. Kald dernæst på dem, og de vil komme susende hen til dig. Vid at Allâh er Almægtig og Vis!"
261. De der giver ud af deres ejendom for Allâhs sag, for dem er det (bidrag) som et sædekorn der skyder syv aks med hundrede korn på hvert aks. Og Allâh mangfoldiggør (endnu mere) for hvem Han vil. Allâh er Altfavnende og Alvidende.
262. De der giver ud af deres ejendom for Allâhs sag, uden at følge det, som de har givet ud, op med pral eller fornærmelse (af modtagerens følelser), de vil få deres belønning hos deres Herre. De skal hverken rammes af frygt eller blive bedrøvede (på Dommens Dag).
263. Venlige ord og overbærenhed (med de fattige) er bedre end en almisse hvor der følger fornærmelse med. Allâh er Uafhængig og Overbærende.
264. O I som tror! Lad ikke jeres almisser blive til intet ved pral og fornærmelser, som den der giver af sin ejendom

for syns skyld, uden at tro på Allâh og Den Yderste Dag. Med ham er det som med en glat klippe, der er dækket af (et tyndt lag) jord; når den rammes af et regnskyl, efterlader det den blottet. Sådanne (hyklere) er ikke i stand til at opnå noget med det som de har bedrevet. Allâh retleder ikke folk der fornægter troen.

265. Men de der giver ud af deres midler i ønsket om Allâhs velbehag og for at styrke sig selv (i troen), med dem er det som en have på en bakke; når den rammes af et regnskyl, blomstrer den dobbelt så meget frugt. Og hvis den ikke rammes af et regnskyl, er dug tilstrækkelig (til at den kan blomstre). Allâh ser hvad I gør.
266. Ville nogen af jer ønske at han havde en have med daddelpalmer og druer, med rislende kilder og forskellige slags frugter, og så indhentede alderdommen ham mens han havde små børn (at forsørge) - og at en hvirvelvind med ild slog ned i den (have) og satte den i flammer? Således gør Allâh tegnene tydelige for jer, så I måtte tænke (over at jeres gerningers frugthave ikke bliver brændt op af hykleri).
267. O I som tror! Giv bort, af det gode som I har erhvervet jer, og af det som Vi har frembragt for jer af jorden. Udtag ikke det dårlige (og syndige) deraf til at give bort når I ikke selv ville modtage det, undtagen med lukkede øjne. Vid at Allâh er Uafhængig og Prisværdig

268. Satan truer jer med fattigdom (for at afholde jer fra at give bort) og påbyder jer det uanstændige. Men Allâh lover jer sin tilgivelse og gunst. Allâh er Altfavnende og Alvidende;
269. Han skænker visdom til hvem Han vil. Og den der får visdom har sandelig fået meget af det gode. Kun de forstandige lader sig dog retlede.
270. Hvad I end giver bort eller hvad I end lover, det ved Allâh. De der begår uret vil ikke have nogen hjælpere.
271. Hvis I giver almisse åbenlyst, er det godt, men hvis I holder det skjult, når I bringer det til de fattige, er det bedre for jer, og det udvisker nogle af jeres onde handlinger. Allâh er godt bekendt med hvad I gør.
272. (O Sendebud!) Deres (godtagelse af) retledning påhviler ikke dig, idet Allâh retleder hvem Han vil. Det gode, som I giver bort, er til jeres eget bedste, hvis I giver bort i ønsket om Allâhs åsyn (og velbehag). Det, som I giver bort af det gode, vil I blive fuldt ud gengældt - og I vil ikke lide uret -
273. til de fattige, som i (deres hengivenhed til) Guds sag er forhindrede (i at tjene til dagen og vejen), og ikke kan rejse omkring i landet. De, der er uvidende, tror at de er velhavende på grund af deres tilbageholdenhed. Du kan kende dem på deres særtræk; de trænger sig ikke på

folk og beder (om almisser). Allâh ved hvad I giver bort af godt.

274. De der giver ud af deres ejendom nat og dag, skjult og åbenlyst, de vil få deres løn hos deres Herre, og de skal hverken rammes af frygt eller blive bedrøvede.
275. De der fortærer rente vil (på Dommens Dag) stå som én som Satan har slået med vanvid. Det er fordi de siger: ”At drive handel er jo det samme som at tage rente!” Men Allâh har tilladt at drive handel, men forbudt rente. Den der får en formaning fra sin Herre og så holder op (med at tage rente), kan få eftergivet det der tidligere er sket. Hans sag er hos Allâh. Men de der gentager det, de hører til i Ilden - deri skal de altid forblive.
276. Allâh ophæver (velsignelsen ved) renten, men tilskriver almissen rente. Allâh elsker ingen utaknemmelig synder.
277. De der tror og gør gode gerninger, holder bøn og betaler (den regelmæssige) almisse, de vil modtage deres belønning hos deres Herre. De skal hverken rammes af frygt eller blive bedrøvede (på Dommens Dag).
278. O I som tror! Tag jer i agt for Allâh, og giv afkald på al udestående rente, hvis I er troende.
279. Hvis I ikke gør det, så modtag en krigserklæring fra Allâh og Hans Sendebud. Men hvis I angrer, kan I

beholde hovedstolen. Gør ikke uret, og I vil ikke blive gjort uret.

280. Hvis nogen (låntager) er i vanskeligheder, så giv henstand, indtil der kommer lettelse. Det er dog bedre for jer hvis I eftergiver (lånet) som almisse, hvis I blot vidste det.

281. Vær bevidste om den dag hvor I bliver bragt tilbage til Allâh. Da vil enhver få tilbagebetalt hvad han har optjent, og de vil ikke blive gjort uret.

282. O I som tror! Når I stifter gæld indbyrdes med en fastsat tidsfrist, så skriv det ned. Lad en skriver nedskrive det for jer på retfærdig vis. Ingen skriver må nægte at nedskrive, sådan som Allâh har foreskrevet ham det. Lad ham nedskrive det, og lad låntageren diktere, men denne skal frygte Allâh, sin Herre, og ikke trække noget fra. Hvis låntager er uforstandig, uerfaren, eller ude af stand til selv at diktere, skal hans værge diktere på retfærdig vis. Og tilkald to af jeres mænd som vidner. Hvis der ikke er to mænd, så én mand og to kvinder blandt dem som I kan godtage som vidner, således at hvis den ene af de to skulle begå fejl, så kan den anden påminde (og støtte) hende. Vidnerne må ikke undslå sig når de bliver tilskyndet (til at vidne). Vær ikke modvillige over for at nedskrive det (gældsbevis), hvad enten det er stort eller småt,

sammen med tidsfristen. Dette er det mest retfærdige i Allâhs øjne, det bedste for vidnesbyrdet, og den bedste måde at undgå tvivl. Men hvis der er tale om en direkte handel, som I driver mellem jer, hviler der ikke nogen skyld på jer, hvis I ikke skriver det ned. Tag vidner når I slutter en handel. Hverken skriver eller vidne må forulempes. Hvis I gør det, er det trodsighed fra jeres side. Vær bevidste om Allâh. Allâh belærer jer, og Allâh ved alt.

283. Hvis I er på rejse, og ikke kan finde en skriver, skal der tages pant. Hvis nogen af jer betror en anden noget, skal den, der har fået det betroet, levere det betroede (pant) tilbage, og han skal være bevidst om Allâh, sin Herre. Skjul ikke vidnesbyrdet. Den der skjuler det, har et syndigt hjerte. Allâh ved hvad I gør.
284. Alt i himlene og på jorden tilhører Allâh. Hvad enten I blotlægger hvad der er i jeres hjerte eller skjuler det, så vil Allâh stille jer til regnskab for det. Han tilgiver hvem Han vil, og Han straffer hvem Han vil. Allâh har magt over alt.
285. Sendebudet tror på det der er blevet nedsendt til ham fra hans Herre, og ligeså de troende. De tror alle på Allâh og Hans engle og på Hans Bøger og Hans profeter (og siger): ”Vi gør ingen forskel (i troen) på nogen af Hans sendebude.” Og de siger: ”Vi hører, og vi adlyder.

Giv os Din tilgivelse, Vor Herre! Til Dig sker tilbagekomsten."

286. Allâh bebyrder ingen over evne; enhver får hvad han har fortjent og bliver stillet til ansvar for det som han har bedrevet. "Vor Herre! Stil os ikke til ansvar for det hvis vi er glemsomme eller begår fejl. Vor Herre, læg ikke en sådan byrde på os som Du lagde på dem før os. Bebyrd os ikke over evne. Bær over med os, tilgiv os, og vis os barmhjertighed. Du er vor beskytter. Hjælp os imod de folk der fornægter troen!"

3. ‘Imrâns Slægt

Âl ‘Imrân

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Alif-Lâm-Mîm*.
2. Allâh - der er ingen gud foruden Ham; Den Evig Levende, Opretholderen.
3. (O Sendebud!) Han har nedsendt dette Skrift til dig med sandheden, til bekræftelse af det der var (åbenbaret) tidligere. Han har åbenbaret Toraen [Tawrât] og Evangeliet [Injîl]
4. tidligere, som en retledning for menneskene, og Han har nedsendt Sondringen (mellem ret og uret). De der fornægter Allâhs tegn har en streng straf i vente. Allâh er Almægtig og gengældelsens Herre.
5. Intet i himlene eller på jorden er skjult for Allâh.
6. Han er den som former jer i livmoderen som Han vil. Der er ingen gud foruden Ham, Den Almægtige og Den Vise.
7. Han er den der har nedsendt Skriften til dig. I den er nogle vers klare (og utvetydige); de er Skriftens

grundlag, og nogle vers er flertydige. De, der er vigende i hjertet, følger dog det der er flertydigt deri, i ønsket om at skabe splid og fortolke den (efter behag). Men ingen kender deres virkelige betydning foruden Allâh. De, der besidder en rodfæstet viden, siger: ”Vi tror på den – alt kommer fra vor Herre!” Kun de forstandige lader sig påminde.

8. (Og de siger:) ”Vor Herre! Lad ikke vort hjerte vige efter at Du har retledt os, og skænk os barmhjertighed fra Dig. Du er bestemt Den Givende.
9. Vor Herre! Du vil samle menneskene til en dag, hvorom der ingen tvivl hersker. Sandelig, Allâh bryder ikke sit løfte.”
10. For dem der fornægter troen vil hverken deres rigdomme eller deres børn være til nogen nytte over for Allâh. De vil være brændsel for Ilden,
11. ligesom Faraos folk og dem der var før dem. De kaldte (også) Vore tegn for opspind, og så pågreb Allâh dem for deres synder. Allâh er streng til at straffe.
12. Sig til dem der fornægter troen: ”I vil blive overvundet og ført samlet til Helvede!” Sikket sørgeligt hvilested.
13. Der var bestemt et tegn for jer i de to grupper, der konfronterede hinanden (under Slaget ved Badr). Den ene gruppe kæmpede for Allâhs sag, og den anden fornægtede troen, som de (troende) med egne øjne så

var dobbelt så stor som deres egen. Allâh styrker med sin hjælp hvem Han vil. Heri er der en lære for dem med indsigt.

14. For menneskene fremstår kærligheden til det som de begærer tillokkende; kvinder og afkom og ophobede skatte af guld og sølv, udmærkede heste, kvæg og agerjord. Det er det jordiske livs goder - hos Allâh derimod er et skønnere hjemsted.
15. (O Sendebud!) Sig: ”Skal jeg meddele jer noget der er bedre end dette? For de gudsbevidste er der hos deres Herre haver med rislende kilder; deri skal de altid forblive - og rene ægtefæller og velbehag fra Allâh. Allâh ser bestemt tjenerne,
16. der siger: ”Vor Herre! Vi tror. Tilgiv os vore synder og skån os fra Ildens straf,”
17. og er udholdende og sandfærdige og ydmyge og giver bort og beder om tilgivelse ved daggry.
18. Allâh bevidner at der ingen gud er foruden Ham - og ligeledes gør englene og de der har viden - til opretholdelse af retfærdigheden. Der er ingen gud foruden Ham, Den Almægtige og Den Vise.
19. Sandelig, religionen er hos Allâh islâm. De, der har fået Skriften, blev først uenige efter at de havde fået viden, af indbyrdes nag. Men den der fornægter Allâhs tegn (skal vide at) - Allâh er bestemt hurtig til at afregne.

20. (O Sendebud!) Hvis de strides med dig, så sig: ”Jeg har overgivet mig til Allâh, og ligeledes har de der følger mig.” Og sig til Skriftens folk og til de ubelæste (i Skriften): ”Har I overgivet jer selv til Ham?” Hvis de overgiver sig, er de retledte. Men hvis de vender sig bort, så påhviler det dig kun at overbringe budskabet. Allâh ser bestemt tjenerne.
21. Sandelig, de der fornægter Allâhs tegn og dræber profeterne med urette og dræber dem blandt menneskene der påbyder retfærdighed - overbring dem budskabet om en smertefuld straf.
22. Det er dem hvis handlinger er forspildte, både i denne verden og i den hinsidige. De vil ikke have nogen til at hjælpe sig.
23. Har du ikke set dem der har fået en del af Skriften? De bliver kaldt til Allâhs Skrift, så det kan afgøre striden mellem dem, men en del af dem vender sig modvilligt bort.
24. For de siger: ”Ilden vil kun berøre os nogle få dage!” Deres påfund bedrager dem angående deres religion.
25. Hvordan vil det være når Vi samler dem til den dag, hvorom ingen tvivl hersker, og enhver til fulde vil få hvad han har fortjent? De vil ikke lide uret.
26. Sig: ”O Allâh! Herredømmets Herre! Du giver herredømmet til hvem Du vil, og Du tager

herredømmet fra hvem Du vil, og Du ophøjer hvem Du vil, og Du fornedrer hvem du vil. I Din hånd ligger alt det gode. Du har magt over alt.

27. Du lader natten trænge ind i dagen, og dagen trænge ind i natten, og Du frembringer det levende af det døde, og Du frembringer det døde af det levende, og Du forsørger hvem du vil, uden afregning."
28. De troende skal ikke tage dem der fornægter troen til venner og værnere frem for de troende. Den der gør sådan, hører ikke Allâh til, medmindre det er fordi I ønsker at beskytte jer (mod deres fjendtlighed). Allâh advarer jer mod (vreden fra) sig selv. Til Allâh sker tilbagekomsten.
29. Sig: "Hvad enten I skjuler det, der er i jeres hjerte, eller bringer det for dagen, så ved Allâh det. Han ved hvad der er i himlene og på jorden. Allâh har magt over alt."
30. På den dag når enhver vil finde fremlagt det gode han har gjort såvel som det onde han gjort, og han ville ønske at der var en stor afstand mellem ham og det (onde). Allâh advarer jer mod sig selv, og Allâh er nådig mod tjenerne.
31. (O Sendebud!) Sig: "Hvis I elsker Allâh, så følg mig, og Allâh vil elske jer og tilgive jer jeres synder. Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig."

32. Sig: ”Adlyd Allâh og Hans Sendebud!” Men hvis de vender sig bort, så elsker Allâh ikke dem der fornægter troen.
33. Allâh udvalgte sandelig Adam og Noah og Abrahams slægt og ‘Imrâns slægt frem for alverden.
34. De er hinandens efterkommere. Allâh er Althørende og Alvidende.
35. (Ihukom) Da ‘Imrâns hustru sagde: ”Min Herre! Jeg skænker Dig hvad der er i mit skød; (det barn skal være) helliget Din tjeneste. Modtag dette fra mig. Du er Den Althørende og Den Alvidende.”
36. Da hun havde født hende, sagde hun: ”Herre, jeg har født en pige!” Allâh vidste bedst hvad hun havde født. (Hun sagde:) ”En dreng er ikke det samme som en pige. Jeg har kaldt hende Maria, og jeg stiller hende og hendes afkom under Din beskyttelse mod Satan, den udstødte.”
37. Hendes Herre tog imod hende med velvilje og gav hende en god opvækst og gjorde (profeten) Zakarias [Zakariyyâ] til hendes værge. Hver gang Zakarias kom ind i hendes bedekammer, fandt han (frisk) underhold hos hende. Han sagde: ”O Maria, hvorfra kommer disse ting til dig?” Hun sagde: ”Det kommer fra Allâh; Allâh forsørger hvem Han vil uden afregning.”

38. Dér påkaldte Zakarias sin Herre. Han sagde: ”Min Herre! Skænk mig gode efterkommere fra Dig; Du er den der hører bønnen.”
39. Mens han stod og bad i bedekammeret, kaldte englene på ham: ”Allâh giver dig det glædelige budskab om (sønnen) Johannes [Yahyâ], for at bekræfte Allâhs Ord (Jesus), som en nobel, afholdende og profet af de retskafne.”
40. Han sagde: ”Min Herre! Hvordan skal jeg få en søn, når jeg har nået alderdommen, og min hustru er ufrugtbar?” Der blev svaret: ”Således (bliver det). Allâh gør hvad Han vil.”
41. Han sagde: ”Min Herre! Giv mig et tegn!” Der blev svaret: ”Dit tegn skal være at du ikke ville kunne tale til folk i tre dage, foruden med tegn. Ihukom din Herre meget, og lovpris Ham aften og morgen!”
42. Og da englene sagde: ”O Maria! Allâh har udvalgt dig og gjort dig ren, og udvalgt dig frem for alverdens kvinder.
43. O Maria! Vær hengiven over for din Herre, og kast dig ned (i bøn) og bøj dig sammen med dem som bøjer sig (i bøn).”
44. (O Sendebud!) Dette er beretningerne fra det skjulte som Vi åbenbarer for dig; du var ikke hos dem da de kastede deres lykkepile for at trække lod om hvem der

skulle være værge for Maria, og du var ikke hos dem da de stredes med hinanden (derom).

45. Da englene sagde: ”O Maria! Allâh giver dig et glædeligt budskab om et Ord fra sig; hans navn skal være Jesus, Marias søn. Han vil være højt æret i denne verden og i den hinsidige og være blandt dem der bliver bragt Ham nær.
46. Han vil tale til menneskene i vuggen og som voksen, og han vil være blandt de retskafne.”
47. Hun sagde: ”Min Herre! Hvordan kan jeg få en søn, når ingen mand har rørt mig?” Der blev svaret: ”Således (bliver det). Allâh skaber hvad Han vil. Når Han har bestemt en sag, siger Han blot til den: ’Bliv til!’ og så bliver den til.
48. Han vil lære ham Skriften og visdommen og Toraen og Evangeliet,
49. og han vil være en udsending til Israels børn (og sige til dem:) ’Jeg bringer jer et tegn fra jeres Herre; jeg vil skabe for jer af ler noget der er formet som en fugl, og jeg vil blæse (liv) i den, og den vil, med Allâhs tilladelse, straks blive til en (levende) fugl; jeg vil helbrede blindfødte og spedalske og give døde liv, med Allâhs tilladelse; jeg vil fortælle jer hvad I har spist og hvad I opbevarer (af forråd) i jeres hjem. Sandelig, i dette er der et tegn for jer, hvis I er troende.

50. Og (jeg er udsendt) for at bekræfte Toraen, der foreligger før mig, og tillade noget af det der har været jer forbudt. Jeg er kommet til jer med et tegn fra jeres Herre, så vær bevidste om Allâh og adlyd mig.
51. Allâh er min Herre og jeres Herre, så tjen Ham. Det er den lige vej'."
52. Men da Jesus ['Îsâ] følte deres fornægtelse, sagde han: "Hvem er mine hjælpere til Allâh?" Disciplene svarede: "Vi er Allâhs hjælpere! Vi tror på Allâh, og vær du vidne til at vi overgiver os til Ham.
53. Vor Herre! Vi tror på hvad Du har nedsendt, og vi følger sendebudet. Skriv os da op blandt dem der bærer vidnesbyrd (derom)."
54. Så lagde de en snedig plan (for at dræbe Jesus), og Allâh lagde en snedig plan (for at redde ham). Allâh er den bedste til at planlægge.
55. Da Allâh sagde: "O Jesus! Jeg vil tage dig bort og løfte dig op til Mig og rense dig for dem der fornægter troen og sætte dem der følger dig over dem der fornægter troen, indtil Opstandelsens Dag. Så vil I vende tilbage til Mig, og Jeg vil dømme imellem jer om det I stredes om.
56. De der fornægter troen, dem vil Jeg give en streng straf i denne verden og i den hinsidige, og de vil ikke have nogen til at hjælpe sig."

57. Men de der tror og gør gode gerninger, dem vil Han give deres fulde løn. Allâh elsker ikke dem der gør uret.
58. (O Sendebud!) Dette er hvad Vi oplæser for dig af tegnene og den vise påmindelse.
59. Sandelig, med Jesus er det hos Allâh som med Adam; Han skabte ham af jord. Derpå sagde Han til ham: ”Bliv til!” og så blev han til.
60. Det er sandheden fra din Herre, så vær ikke en af tvivlerne.
61. Hvis nogen strides med dig derom, efter den viden der er kommet til dig, så sig: ”Kom, lad os sammenkalde vore sønner og jeres sønner og vore kvinder og jeres kvinder og os selv og jer selv. Lad os så bede og nedkalde Allâhs forbandelse over løgnerne!”
62. Dette er den sande beretning. Der er ingen gud foruden Allâh. Allâh er Almægtig og Vis.
63. Hvis de så vender sig bort, så kender Allâh dem der skaber ufred.
64. Sig: ”O Skriftens folk! Lad os enes om et ord der er fælles for os og jer: at vi tjener Allâh alene, at vi ikke sidestiller andre med Ham, og at ingen af os tager nogen af os til herre ud over Allâh.” Hvis de så vender sig bort, så sig: ”Vær I vidner til at vi har overgivet os til Ham.”

65. O Skriftens folk! Hvorfor strides I om Abraham (var jøde eller kristen), når Toraen og Evangeliet først blev nedsendt efter ham? Vil I ikke forstå?
66. Se, I er jo dem der strides om sager hvorom I har viden. Hvorfor vil I da strides om noget hvorom I intet ved? Allâh har viden, og I har ikke viden.
67. Abraham var hverken jøde eller kristen, men han var gudhengiven og havde overgivet sig til Ham, og han var ikke en af afgudsdyrkerne.
68. Sandelig, de mennesker der står Abraham nærmest, er dem der følger ham, og denne Profet og de der tror. Allâh er de troendes ven.
69. En del af Skriftens folk ville ønske at de kunne lede jer vild. De leder dog kun sig selv vild, uden at de aner det.
70. O Skriftens folk! Hvorfor fornægter I Allâhs tegn, når I selv er vidne til dem (med jeres Skrifter)?
71. O Skriftens folk! Hvorfor hyller I sandheden ind i løgn og skjuler sandheden når I ved bedre?
72. En del af Skriftens folk siger (indbyrdes): ”Tro på det, der er blevet sendt ned til dem der tror, ved dagens begyndelse, men fornægt det ved dens ende, så de (andre også) måtte vende om.
73. Og tro kun på den der følger jeres egen religion!” Sig: ”Allâhs retledning er den eneste retledning: (Frygter I mon) at nogen får (åbenbaret) noget ligesom det, som I

selv har fået, eller at de skal anføre det (som bevis) mod jer foran jeres Herre?" Sig: "Gunsten ligger i Allâhs hånd. Han skænker den til hvem Han vil. Allâh er Altfavnende og Alvidende."

74. Han udvælger med sin barmhjertighed hvem Han vil. Allâh er fuld af overvældende gunst."
75. Blandt Skriftens folk er der nogle som du kan betro en formue, og de vil give dig den tilbage. Men blandt dem er der andre som, hvis du betror dem en dinar, så vil de ikke give dig den tilbage, medmindre du konstant er over dem, for de siger: "Der hviler ingen forpligtelse på os over for disse analfabeter!" De siger en løgn om Allâh, og de ved det godt.
76. Jo, for den der holder sit løfte og er gudsbevidst (påhviler der ikke yderligere forpligtelse) - Allâh elsker de gudsbevidste.
77. De, der sælger pagten med Allâh og deres løfter for en sølle pris, vil ikke få del i det hinsidige. Allâh vil hverken tale til dem eller se på dem på Opstandelsens Dag, og Han vil ikke rense dem. Der venter dem en smertefuld straf.
78. Iblandt dem er der nogle som forvrænger tungen når de oplæser Skriften, for at I skal tro at deres snak er en del af Skriften selvom den ikke hører til Skriften. De siger: "Dette kommer fra Allâh!" Men det kommer bestemt

ikke fra Allâh. De siger en løgn om Allâh, og de ved det godt.

79. Det tilkommer intet menneske at han, efter at Allâh har skænket ham Skriften og dømmekraften og profetskabet, så skulle sige til folk: ”Vær mine tjenere i stedet for Allâhs!” Derimod (vil han sige): ”Hengiv jer hellere til Allâh, da I lærer Skriften fra jer og da I selv læser den.”
80. Og han vil aldrig befale jer at tage engle og profeter til herre. Vil han mon befale jer at fornægte troen efter at I har overgivet jer til Ham?
81. (O Sendebud! Ihukom) Da Allâh beseglede en pagt med profeterne: ”Hvis Jeg giver jer Skriften og visdommen, og der efterfølgende kommer et (sidste) Sendebud til jer, for at bekræfte hvad I har fået, skal I bestemt tro på ham, og I skal bestemt hjælpe ham.” Han sagde: ”Anerkender I dette, og vil I slutte pagt med Mig på dette grundlag?” De sagde: ”Vi anerkender dette!” Han sagde: ”Vær I da vidner, og Jeg er vidne sammen med jer.”
82. De, der herefter vender sig bort, er sandelig de trodsige.
83. Ønsker de sig mon en anden religion end Allâhs? Til Ham har alle i himlene og på jorden, frivilligt eller nødtvungent, overgivet sig, og til Ham bliver de bragt tilbage.

84. Sig: ”Vi tror på Allâh og på det der er blevet nedsendt til os og på det der blev nedsendt til Abraham, Ismael, Isak, Jakob og deres efterkommere og på det der blev givet til Moses, til Jesus og til (alle) profeterne fra deres Herre. Vi gør ikke forskel (i troen) på nogen af dem - vi overgiver os til Ham!”
85. Hvis nogen ønsker sig en anden religion end islâm (-overgivelsen til Gud), så vil den ikke blive godtaget fra ham, og i det hinsidige vil han være blandt de fortabte.
86. Hvordan skulle Allâh mon retlede folk, som er blevet fornægtere af troen, efter at de har troet og bevidnet at Sendebudet er sand, og efter at have fået tydelige beviser? Allâh retleder ikke de folk der gør uret.
87. Deres løn er at Allâhs forbandelse, og alle engles og menneskers, skal være over dem.
88. De skal forblive under den (forbandelse) for altid. Deres straf vil ikke blive mildnet for dem, og de vil ikke få henstand,
89. undtagen dem der efterfølgende angrer og forbedrer sig, da er Allâh bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.
90. Men de der fornægter troen, efter at have troet, og derpå tiltager i trosfornægtelse, deres anger vil ikke blive modtaget. De er vildfarne.
91. Sandelig, de der fornægter troen og dør som fornægtere af troen, hvis en af dem vil løskøbe sig med jorden fuld

af guld, vil det ikke blive modtaget fra ham. De har en smertefuld straf i vente, og de vil ikke have nogen til at hjælpe sig.

92. I vil ikke opnå fromhed, medmindre I giver bort af det som I elsker. Allâh har viden om hvad I giver bort.

del 4

93. Før Toraen blev nedsendt var al føde tilladt for Israels børn, på nær det som Israel forbød sig selv. Sig: ”Kom med Toraen og læs op af den, hvis I er sandfærdige!”
94. De, der herefter finder på løgne om Allâh, begår uret.
95. Sig: ”Allâh siger sandheden. Så følg Abrahams religion, den gudhengivne. Han tilhørte ikke afgudsdyrkerne.”
96. Sandelig, det første (bede)hus, der blev opført for menneskene, var dét i Bekka (- det nuværende Mekka); som en velsignelse og retledning for alverden.
97. Deri er der tydelige tegn; (heriblandt) Abrahams ståsted. Enhver der træder ind i det, er i sikkerhed. Menneskene er forpligtede over for Allâh til at valfarte til Huset, såfremt de er i stand til det. Hvis nogen fornægter troen, så er Allâh bestemt uafhængig af alverden.
98. Sig: ”O Skriftens folk! Hvorfor fornægter I Allâhs tegn når Allâh er vidne til jeres handlinger?”

99. Sig: ”O Skriftens folk! Hvorfor holder I de troende borte fra Allâhs vej og ønsker at gøre den skæv når I dog selv er vidner (til at det er den rette vej)? Allâh er ikke uopmærksom på hvad I gør.”
100. O I som tror! Hvis I adlyder en del af dem der (tidligere) har fået Skriften, vil de igen føre jer til fornægtelse af troen efter at I har troet.
101. Men hvordan skulle I fornægte troen, når Allâhs tegn bliver oplæst for jer og Allâhs Sendebud er iblandt jer? Den der holder fast ved Allâh, vil bestemt blive ledt til den lige vej.
102. O I som tror! Vær bevidste om Allâh med sand gudsbevidsthed, og dø ikke førend I har overgivet jer til Ham.
103. Hold I alle fast i Allâhs reb, og split jer ikke op. Ihukom Allâhs nåde over jer da I var fjender, og Han åbnede jeres hjerte over for hinanden, så I ved Hans nåde blev brødre. I stod ved randen af afgrunden til Ilden, og Han reddede jer fra den. Således gør Allâh sine tegn tydelige for jer, så I kan blive retledte.
104. Lad der af jer fremstå et fællesskab der kalder folk til det gode og påbyder det rette og forbyder det forkastelige. De vil få medgang.
105. Bliv ikke som dem der splittede sig op (i fløje) og blev uenige, selv efter at de tydelige beviser var kommet til

dem. Der venter dem en svær straf;

106. på den dag nogle ansigter vil lyse mens andre ansigter vil blive formørkede. De, hvis ansigter vil være formørkede (bliver spurgt): ”Fornægtede I efter at have troet? Smag da straffen for jeres fornægtelse af troen!”
107. Men de, hvis ansigter vil lyse, vil befinde sig under Allâhs barmhjertighed; dér vil de altid forblive.
108. Dette er Allâhs tegn; Vi oplæser dem for dig i sandhed. Allâh ønsker ingen uret mod alverden.
109. Alt i himlene og på jorden tilhører Allâh, og til Allâh bliver alle sager bragt tilbage (og gjort op).
110. I er det bedste fællesskab, som er blevet frembragt for menneskene; I påbyder det rette og forbyder det forkastelige og tror på Allâh. Hvis Skriftens folk troede, ville det være bedre for dem. Nogle iblandt dem er troende, men de fleste er trodsige.
111. De kan kun forvolde jer mindre skade. Hvis de kæmper mod jer, vil de vende ryggen til, og så vil de ikke blive hjulpet.
112. De vil blive fornedret hvor man end møder dem, medmindre de er (beskyttet) under en pagt med Allâh eller en pagt med folk. De har pådraget sig Allâhs vrede, og de skal rammes af elendighed, fordi de fornægtede Allâhs tegn og uretmæssigt slog profeterne ihjel, idet de var ulydige og gik over stregen.

113. De er dog ikke alle ens. Blandt Skriftens folk findes et standhaftigt fællesskab; de oplæser Allâhs tegn i nattens timer og kaster sig ned i bøn.
114. De tror på Allâh og Den Yderste Dag og påbyder det rette og forbyder det forkastelige og kappes om de gode gerninger. De er blandt de retskafne.
115. Det gode, som de gør, vil ikke blive overset. Allâh kender de gudsbevidste.
116. Sandelig, for dem der fornægter troen vil hverken deres rigdomme eller deres børn være til nogen som helst nytte over for Allâh. De hører til i Ilden, deri skal de altid forblive.
117. Det som de (der fornægter troen) giver ud i dette jordiske liv er som en frostvind som rammer høsten hos folk, der gør uret mod sig selv, og ødelægger den. Allâh gør ikke uret mod dem - de begår uret mod sig selv.
118. O I som tror! Tag ikke dem udenfor jeres egne rækker som jeres fortrolige venner. De vil gøre deres bedste for at sætte splid mellem jer. De elsker at I bliver ramt af modgang. Hadet er allerede kommet til udtryk gennem deres mund, men det (fjendskab) deres hjerte skjuler, er endnu værre. Vi har gjort tegnene tydelige for jer, hvis I vil forstå.

119. Se, I er dem der elsker dem, men de elsker ikke jer, selvom I tror på hele Skriften. Når de møder jer, siger de: ”Vi tror!” Men når de er alene, bider de sig i fingerspidserne af harme over jer. Sig: ”Dø I jeres harme! Allâh ved hvad hjertet skjuler.”
120. Hvis der hænder jer noget godt, gør det dem ondt, og hvis noget ondt rammer jer, fryder de sig derover. Men hvis I er tålmodige og gudsbevidste, vil deres snedighed ikke gøre jer nogen skade. Allâh omslutter (i sin viden) alt hvad de gør.
121. (O Sendebud! Ihukom) Da du forlod din husstand tidligt om morgenen for at anvise de troende deres opstillinger før Slaget (ved Uhud-bjerget) - Allâh er Althørende og Alvidende -
122. da to fløje iblandt jer var ved at miste modet (og flygte sammen med hyklerne), selvom Allâh var deres beskytter. Til Allâh skal de troende sætte deres lid.
123. Og Allâh hjalp jer bestemt under (Slaget ved) Badr, da I var underlegne. Vær da bevidste om Allâh, så I kan blive taknemmelige.
124. Da du sagde til de (tre hundrede og tretten) troende: ”Er det ikke nok for jer at jeres Herre støtter jer med tre tusind nedsendte engle?”
125. Ja, hvis I er tålmodige og gudsbevidste, og de (der fornægter troen) så pludselig skulle falde over jer, vil

jeres Herre støtte jer med fem tusind markerede engle.

126. Allâh gjorde dette som et glædeligt budskab til jer, og for at jeres hjerte kunne beroliges derved - hjælpen kommer alene fra Allâh, Den Almægtige og Den Vise -
127. og for at Han kunne afskære en del af dem der fornægter troen eller kue dem, så de modløse måtte trække sig tilbage (fra slagmarken).
128. (O Sendebud!) Du har (herefter) intet at gøre med sagen, om Han vender sig nådigt til dem eller straffer dem, for de begår bestemt uret.
129. Alt i himlene og på jorden tilhører Allâh. Han tilgiver hvem Han vil og straffer hvem Han vil. Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
130. O I som tror! Fortær ikke rente, dobbelt og mangedobbelt. Tag jer i agt for Allâh, så I kan få medgang.
131. Og tag jer i agt for Ilden, der er beredt til dem der fornægter troen.
132. Adlyd Allâh og Sendebudet, så der kan vises jer barmhjertighed.
133. Og kappes om jeres Herres tilgivelse og en Have der favner himlene og jorden, beredt til de gudsbevidste;
134. de som giver bort i gode tider såvel som i trange, som holder deres vrede i ave og tilgiver menneskene - Allâh elsker dem der handler smukt;

135. de som, når de har begået noget skamfuldt eller gjort uret mod sig selv, ihukommer Allâh og beder om tilgivelse for deres synder - og hvem andre end Allâh kan tilgive synder? - og ikke mod bedre vidende holder fast i det (forkerte) som de har bedrevet.
136. Deres løn fra deres Herre vil være tilgivelse og haver med rislende kilder; deri skal de altid forblive. Sikken skøn løn til dem der handler (smukt)!
137. Mange levemønstre har fundet sted før jer; drag da omkring på jorden, og se hvilken ende de der kaldte (budskabet) for opspind fik.
138. Dette er en klar meddelelse til menneskene, og en retledning og tilrettevisning for de gudsbevidste.
139. Tab ikke modet og vær ikke bedrøvede. I vil få overtaget, hvis I er troende.
140. Hvis I blev sårede (under Slaget ved Uhud-bjerget), så har de (der bekæmpede jer) også fået tilsvarende sår. Sådanne dage (med medgang og modgang) lader Vi være omskiftelige mellem menneskene, for at Allâh kan kende de troende og udvælge martyrer blandt jer - Allâh elsker ikke dem der gør uret -
141. og for at Allâh kan udmærke de troende og tilintetgøre dem der fornægter troen.
142. Går I mon ud fra at I vil træde ind i Haven uden at Allâh har kendt hvem af jer der har anstrengt sig (for

Hans sag), og uden at Han har kendt de udholdende?

143. I ønskede jer bestemt (martyr)døden inden I mødte den. Nu har I set den med egne øjne.
144. Muhammad er kun et sendebud. Før ham er andre sendebude (også) gået bort. Vil I da (opgive troen og) vende om på jeres hæl, hvis han skulle dø eller blive slået ihjel? Den som vender om på sin hæl, kan ikke volde Allâh nogen skade. Men Allâh vil gengælde dem der er taknemmelige.
145. Ingen skal dø uden Allâhs tilladelse, i overensstemmelse med en nedskrevet tidsfrist. Den der ønsker sig denne verdens belønning, giver Vi deraf, og den der ønsker sig den hinsidige belønning, giver Vi deraf. Vi vil gengælde de taknemmelige.
146. Hvor mange profeter har ikke kæmpet sammen med talrige gudhengivne mænd, uden at tabe modet over det der ramte dem for Allâhs sag, ej heller blev de svage eller gav efter. Allâh elsker de udholdende.
147. De sagde ikke andet end: ”Vor Herre! Tilgiv os vore synder og hvad vi måtte have gået for vidt med i vor sag. Gør os standhaftige, og hjælp os mod de folk der fornægter troen!”
148. Og Allâh gav dem en belønning i denne verden samt det hinsidiges smukke belønning. Allâh elsker dem der handler smukt.

149. O I som tror! Hvis I adlyder dem som fornægter troen, vil de få jer til at vende om på jeres hæl, så I bliver fortabte.
150. Nej, Allâh er jeres værner og den bedste hjælper.
151. Vi vil sætte en skræk i livet hos dem som fornægter troen, fordi de sætter noget ved siden af Allâh hvorom Han ikke har nedsendt nogen bemyndigelse. Ilden er deres tilholdssted - sikket sørgeligt hjemsted for dem der begår uret.
152. Allâh opfyldte bestemt sit løfte til jer, da I tilintetgjorde dem på Hans befaling (under Slaget ved Uhud-bjerget), indtil I begyndte at vakle og strides angående befalingen (fra Sendebudet) og var ulydige efter at Han havde vist jer det som I tilstræbte. Nogle af jer ønskede denne verden (i form af krigsbyttet), og andre higede efter det hinsidige. Derpå afledte Han jeres opmærksomhed fra dem (og lod dem få overtaget) for at prøve jer. Men Han har tilgivet jer; Allâh er fuld af gunst over for de troende.
153. Da I (rådvilde) løb væk, uden at se tilbage mod nogen, og Sendebudet stod bag jer og kaldte på jer. Så pådrog Han jer den ene sorg efter den anden, for at I ikke skulle sørge over det (bytte), som I var gået glip af, eller over det der ramte jer. Allâh er godt bekendt med hvad I gør.

154. Efter sorgen sendte Han betryggelse ned over jer som en døs, der overvældede nogle af jer, imens andre kun bekymrede sig om sig selv og gjorde sig forfejlede tanker om Allâh - tanker fra uvidenhedens tid. De sagde: ”Har vi egentlig nogen indflydelse på sagen?” Sig: ”Hele sagen ligger i Allâhs hånd!” De (hyklere) skjuler i deres hjerte noget de ikke afslører for dig og siger: ”Hvis vi havde haft nogen indflydelse på sagen, ville vi ikke være blevet dræbt her!” Sig: ”Selv hvis I var blevet i jeres hjem, var de, som var bestemt til at blive dræbt, alligevel draget ud til deres (endelige) hvilested.” Dette for at Allâh kunne prøve hvad der er i jeres bryst og rense hvad der er i jeres hjerte. Allâh ved hvad hjertet rummer.
155. Sandelig, de af jer, som vendte ryggen til på den dag, hvor de to hære stødte sammen (ved Uhud-bjerget), dem fik Satan til at snuble på grund af noget som de havde bedrevet. Men Allâh har tilgivet dem. Allâh er atter Tilgivende og Overbærende.
156. O I som tror! Vær ikke som dem der fornægter troen, der siger om deres brødre der drager omkring i landet eller i krig: ”Hvis de var blevet hos os, var de ikke døde eller blevet dræbt!” så Allâh kan gøre dette (gætværk) til en fortrydelse i deres hjerte. Det er Allâh som giver liv og bringer død. Allâh ser hvad I gør.

157. Hvis I bliver slået ihjel eller dør på Allâhs vej, så er Allâhs tilgivelse og barmhjertighed bedre end det de samler sammen (af rigdomme).
158. Når I dør eller bliver dræbt, vil I blive forsamlet hos Allâh.
159. (O Sendebud!) Ved Allâhs barmhjertighed var du mild mod dem. Havde du været barsk og hårdhjertet, var de blevet spredt rundt omkring dig. Så tilgiv dem, og bed om tilgivelse for dem, og rådfør dig med dem i sager. Når du så har taget en beslutning, så sæt din lid til Allâh. Allâh elsker dem der sætter deres lid til Ham.
160. Hvis Allâh hjælper jer, kan ingen overvinde jer. Men hvis Han efterlader jer hjælpeløs, hvem kan da hjælpe jer efterfølgende? Til Allâh skal de troende sætte deres lid.
161. En profet kan ikke handle svigefuldt. Enhver, der handler svigefuldt, skal på Opstandelsens Dag medbringe det som han har været svigefuld med. Så vil enhver til fulde få hvad han har fortjent, og de vil ikke blive gjort uret.
162. Er den der følger Allâhs velbehag mon lig med den der har pådraget sig Allâhs vrede, og hvis hjemsted er Helvede? Sikket sørgeligt endemål.
163. De er på forskellige rangtrin hos Allâh, og Allâh ser bestemt hvad de gør.

164. Allâh viste bestemt de troende godhed da Han lod et Sendebud fremstå blandt dem, fra deres egne, til at oplæse Hans tegn for dem, til at rense dem og til at lære dem Skriften og Visdommen. Forinden befandt de sig i åbenlys vildfarelse.
165. Hvordan kan I, når en ulykke rammer jer, og selvom I forvoldte (fjenden) det dobbelte, sige: ”Hvor kom dette (tilbageslag) fra?” Sig: ”Det kommer fra jer selv!” Allâh har bestemt magt over alt.
166. Det (tilbageslag), der ramte jer dengang de to hære konfronterede hinanden (ved Uhud-bjerget), skete med Allâhs tilladelse, så Han kunne give de troende til kende,
167. og for at han kunne give hyklerne til kende; da der blev sagt til dem: ”Kom, kæmp for Allâhs sag eller yd forsvar (mod fjenden)!” sagde de: ”Hvis vi havde vidst at det kom til kamp, ville vi bestemt have fulgt jer!” Den dag var de nærmere fornægtelse af troen end tro; de siger med munden noget som ikke er i deres hjerte. Allâh ved dog hvad de holder skjult.
168. Det er dem som blev siddende (hjemme) mens de sagde om deres brødre: ”Hvis de havde føjet os, var de ikke blevet dræbt!” Sig: ”Hold da døden borte fra jer selv, hvis I taler sandt!”

169. Betragt ikke dem der er blevet slået ihjel for Allâhs sag som døde. Nej, de er levende hos deres Herre og bliver forsørget.
170. De glæder sig over det, som Allâh har skænket dem af sin overflod, og over dem som følger efter dem, men endnu ikke har nået dem; over at de hverken skal rammes af frygt eller blive bedrøvede.
171. De fryder sig over Allâhs velsignelse og gunst og over at Allâh ikke lader de troendes løn gå tabt.
172. Det er dem der svarede Allâh og Hans Sendebuds kald (umiddelbart efter Slaget ved Uhud), selv efter at være blevet såret. De iblandt dem som handler godt og er gudsbevidste, har en vældig løn i vente.
173. Det er dem, til hvem folk sagde: ”Fjenden har samlet sig (i stort tal) mod jer - frygt dem!” Men det gjorde dem blot stærkere i troen, og de sagde: ”Allâh er tilstrækkelig for os - hvilken herlig værner!”
174. Så vendte de ved Allâhs velsignelse og gunst tilbage i god behold. De fulgte Allâhs velbehag. Allâh er fuld af vældig gunst.
175. Satan er den der indgyder frygt for sine venner, men frygt dem ikke - frygt alene mig, hvis I er troende.
176. Lad ikke dem, der forsøger at overgå hinanden i fornægtelse af troen, bedrøve dig. De kan ikke forvolde

Allâh nogen skade. Allâh ønsker ikke at give dem nogen andel i det hinsidige. De har en svær straf i vente.

177. Sandelig, de, der har købt sig vantro for tro, kan ikke forvolde Allâh nogen skade. De har en smertefuld straf i vente.

178. De der fornægter troen skal ikke tro at den udsættelse Vi giver dem er til nogen fordel for dem. Nej, Vi giver dem blot udsættelse så de kan vokse i synd. De har en ydmygende straf i vente.

179. Allâh ville aldrig efterlade de troende i den tilstand, som I befinder jer i, uden at adskille det dårlige fra det gode. (O mennesker!) Allâh ville aldrig give jer indsigt i det skjulte, men Allâh udvælger blandt sine sendebude hvem Han vil (til denne indsigt). Tro derfor på Allâh og Hans sendebude. Hvis I tror og er gudsbevidste, venter der jer en vældig løn.

180. De, der er nærige med det som Allâh har skænket dem af sin gunst, skal ikke antage at dette er godt for dem. Nej, det er dårligt for dem. På Opstandelsens Dag vil de få den rigdom, som de ragede til sig, lagt rundt om deres hals. Himlenes og jordens arv tilfalder Allâh. Allâh er godt bekendt med hvad I gør.

181. Allâh har bestemt hørt dem (iblandt jøderne) der (hånligt) siger: ”Allâh må være fattig (siden Han beder jer om at give ud til Hans sag), og vi er rige!” Vi vil

nedskrive hvad de sagde, og at de dræbte profeterne med urette, og Vi vil (på Dommens Dag) sige: ”Smag den flammende straf!”

182. Dette kommer af det (onde) som jeres hænder har sendt forud. Sandelig, Allâh gør ikke uret mod tjenerne.
183. Det er dem der siger: ”Allâh har befalet os ikke at tro på nogen profet, førend han bringer os et offer, som ilden (kommer ned og) fortærer (som guddommeligt bevis)!” Sig: ”Der er bestemt kommet profeter til jer før mig med de tydelige beviser, også med det som I taler om. Hvorfor slog I så dem ihjel hvis I er sandfærdige?”
184. (O Sendebud!) Hvis de kalder dig en løgner (skal du ikke være bedrøvet); før dig er sendebude, som kom med de tydelige tegn, skrifterne og Den oplyste Bog, blevet kaldt løgnere.
185. Enhver skal smage døden, og først på Opstandelsens Dag vil I få jeres løn fuldt ud. Den, der da bliver bevaret fra Ilden og ført ind i Haven, har sejret. Det jordiske liv er kun bedragerisk nydelse.
186. (O I som tror!) I vil bestemt blive prøvet på jeres ejendom og på jeres liv, og I vil høre meget ondt fra dem der blev givet Skriften før jer og fra dem der er afgudsdyrkere. Men hvis I er udholdende og gudsbevidste, så er det bestemt (et udtryk for) standhaftighed.

187. Og (ihukom) da Allâh beseglede en pagt med dem der (tidligere) havde fået Skriften: ”I skal forkynde den for folk, og I skal ikke skjule den!” Men de kastede den (pagt) bag deres ryg for en ringe (verdslig) pris - hvilken sørgelig handel.
188. Du skal ikke gå ud fra at de, der godter sig over det (onde), som de har gjort, og elsker at blive prist for det (gode), som de ikke har gjort, du skal ikke regne med at de vil undslippe straffen. De har en smertefuld straf i vente.
189. Herredømmet over himlene og jorden tilhører Allâh; Allâh har magt over alt.
190. Sandelig, i skabelsen af himlene og jorden og i nattens og dagens vekslen er der tegn for de forstandige,
191. der ihukommer Allâh, stående og siddende og liggende på deres side og tænker over himlenes og jordens skabelse: ”Vor Herre! Du har bestemt ikke skabt dette forgæves. Priset være Du! Beskyt os mod Ildens straf!
192. Vor Herre! Den som Du lader gå ind i Ilden, har du bestemt gjort til skamme. De der handler uret vil ikke have nogen hjælpere.
193. Vor Herre! Vi har hørt kaldet fra én der kaldte til troen: ”Tro på jeres Herre!” Og vi blev troende. Vor Herre! Tilgiv os vore synder, og bær over med vore laster, og tag os til Dig sammen med de fromme.

194. Vor Herre! Skænk os hvad Du har lovet os gennem Dine sendebude, og gør os ikke til skamme på Opstandelsens Dag. Du bryder bestemt ikke et løfte."
195. Deres Herre bønhører dem: "Sandelig, Jeg lader ikke jeres anstrengelser gå tabt, hverken mands eller kvindes; I hører sammen. For dem der udvandrede og blev fordrevet fra deres hjem, dem der blev pint for Min sag, kæmpede og blev dræbt (for Min skyld), for dem vil Jeg sandelig forlade deres synder, og Jeg vil føre dem ind i haver med rislende kilder. Dette er en belønning fra Allâh, og hos Allâh er den skønneste belønning.
196. Lad dig ikke narre af at de der fornægter troen bedriver hvad der passer dem på jorden;
197. det er en kort fornøjelse. Siden bliver Helvede deres hjemsted - sikket sørgeligt hvilested.
198. Men de der er bevidste om deres Herre, de har haver med rislende kilder i vente; deri skal de altid forblive - som en velkomst fra Allâh. Hvad der end er hos Allâh, er bestemt godt for de fromme.
199. Blandt Skriftens folk findes bestemt også nogle som tror på Allâh og på det som er nedsendt til jer og på det der blev nedsendt til dem, idet de er ydmyge over for Allâh og ikke sælger Allâhs tegn for en ringe pris. De vil

få deres løn hos deres Herre. Allâh er hurtig til at afregne.

200. O I som tror! Vær udholdende, standhaftige og beredte. Vær bevidste om Allâh, for at I kan få medgang.

4. Kvinderne

An-Nisâ

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. O mennesker! Vær bevidste om jeres Herre, som frembragte jer af et enkelt væsen og deraf skabte dets mage og fra disse to lod mange mænd og kvinder udbrede sig. Vær bevidste om Allâh, i hvis navn I beder hinanden om noget og slægtskabsbåndene; for Allâh våger over jer.
2. Giv de forældreløse deres ejendom, og ombyt ikke noget godt (som tilhører dem) med noget dårligt, og fortær ikke deres ejendom (ved at blande den) sammen med jeres egen. Det er bestemt en stor synd.
3. Hvis I frygter ikke at kunne handle retfærdigt mod de forældreløse (piger), indgå da ægteskab med de kvinder som er gode og tilladte for jer: to, tre eller fire. Men hvis I frygter ikke at kunne behandle dem ligeligt, (gift jer) da kun med én, eller dem som I har fået i hænde (af tjenestepigerne). Det er det tætteste på ikke at handle uret.

4. Og giv kvinderne deres brudesum beredvilligt. Men hvis de frivilligt giver afkald på en del af den, så nyd den med rette.
5. Og giv ikke de svagtbegavede jeres (og deres) ejendom, som Allâh har gjort til et middel for jeres underhold. Men forsørg dem dermed og klæd dem og tal hjerteligt til dem.
6. Og prøv de forældreløse, indtil de når den giftemodne alder. Hvis I da finder dem forstandige, så giv dem deres ejendom tilbage. Fortær ikke deres ejendom i hast og ødselhed (af frygt) for at de skal blive myndige. Den der er velbemidlet, skal afholde sig helt fra denne (ejendom), men den der er fattig, kan tære på den med rimelighed. Når I giver dem deres ejendom, så tag vidner over for dem. Allâh er tilstrækkelig til at afregne.
7. Der tilkommer mænd en andel i det, som forældre og slægtninge efterlader sig, og der tilkommer kvinder en andel i det, som forældre og slægtninge efterlader sig, hvad enten det (der efterlades) er lidt eller meget, (så tilkommer der begge) en fastsat andel.
8. Hvis der under delingen er andre (ikke arveberettigede) slægtninge og forældreløse og fattige til stede, så giv dem også en andel deraf, og tal et venligt ord til dem.
9. Lad dem (der tager vare på de forældreløse) nære samme frygt som de selv ville nære hvis de efterlod sig

mindreårigt afkom. De skal være bevidste om Allâh og tale ret (til de forældreløse).

10. Sandelig, de, der uretmæssigt fortærer de forældreløses ejendom, fylder deres mave med ild, og de vil brænde i en flammende ild.
11. Allâh påbyder jer angående (arven til) jeres børn: en dreng skal have hvad der svarer til to pigers andel. Hvis der kun er piger, (to eller) flere end to, skal de have to tredjedele af det der er efterladt (og resten tilkommer øvrige slægtninge). Hvis hun er ene (datter), skal hun have halvdelen (mens resten tilkommer øvrige slægtninge). Forældrene (til den afdøde) skal hver især have en sjettedel af det der er efterladt, hvis den afdøde har børn. Hvis han ikke har nogen børn, og (alene) hans forældre arver ham, skal hans moder have en tredjedel (og hans fader resten). Hvis han har søskende, skal hans moder have en sjettedel, efter (fradrag af den) testamentering eller gæld han måtte have stiftet. I ved ikke hvem der står jer nærmest i nytte, jeres fædre eller jeres sønner. Denne (fordeling) er en (fastsat) forpligtelse fra Allâh. Sandelig, Allâh er Alvidende og Vis.
12. Og der tilkommer jer halvdelen af hvad jeres hustruer efterlader sig, hvis de ikke har børn (mens resten tilkommer hendes øvrige slægtninge). Men hvis de har

børn, skal I have en fjerdedel af hvad de efterlader sig, efter (fradrag af) det testamente, som de måtte have stiftet, eller gæld. Og der tilkommer jeres hustruer en fjerdedel af hvad I efterlader jer, hvis I ikke har børn. Hvis I har børn, skal de have en ottendedel af hvad I efterlader jer, efter (fradrag af) det testamente, som I måtte have stiftet, eller gæld. Hvis den afdøde mand eller kvinde hverken har forældre eller børn, men har en broder eller søster (på moderens side), skal de begge have en sjettedel hver. Hvis der er flere søskende, skal de deles om en tredjedel, efter (fradrag af) det testamente, der måtte være stiftet, eller gæld, uden at nogen (af arvtagerne) lider overlast. Dette er en befaling fra Allâh. Sandelig, Allâh er Alvidende og Overbærende.

13. Dette er Allâhs (fastsatte forskrifter og) grænser. Den der adlyder Allâh og Hans Sendebud, vil Han føre ind i haver med rislende kilder; deri skal han altid forblive. Det er den store sejr.
14. Den der trodser Allâh og Hans Sendebud og overtræder Hans grænser, vil Han føre ind i Ilden; deri skal han altid forblive. Der venter ham en ydmygende straf.
15. Hvis nogle af jeres kvinder begår utugt, så søg fire vidner derpå iblandt jeres egne. Hvis de aflægger vidnesbyrd, skal I holde disse kvinder i deres hjem,

indtil døden når dem eller Allâh bestemmer en udvej for dem.

16. Hvis nogen af jer begår utugt, så straf dem. Men hvis de angrer og forbedrer sig, så lad dem være. Allâh er bestemt Imødekommende og Barmhjertig.
17. Allâh har kun lovet at tage imod anger fra dem der af uvidenhed har handlet slet og derpå straks angrer. Sådanne vender Allâh sig nådigt til. Allâh er Alvidende og Vis.
18. Men der er ingen tilgivelse for dem der bliver ved med at begå synd, indtil døden står over for en af dem og han så siger: ”Nu angrer jeg!” Og heller ikke for dem der dør som fornægtere af troen. Til dem har Vi beredt en smertefuld straf.
19. O I som tror! Det er ikke tilladt for jer at tage kvinder i arv uden deres vilje. Hold ikke på dem for at tage noget af det (tilbage), som I har givet dem, medmindre de begår åbenlys utugt. Omgås dem med godhed. Hvis I ikke bryder jer om dem, så kan det være at I ikke bryder jer om noget som Allâh har lagt en hel del godt i.
20. Hvis I ønsker at udskifte en hustru med en anden, og har givet den første en dynge af rigdom, så tag ikke noget af det (tilbage). Vil I mon tage det gennem falsk anklage og åbenbar synd?

21. Hvorledes kan I tage det (tilbage), når I har plejet omgang med hinanden og de har taget et bindende løfte fra jer?
22. Gift jer ikke med kvinder som jeres fædre har været gift med - dog hvad der er sket (før i tiden), er sket. Det er sandelig skamfuldt og afskyeligt og en slet praksis.
23. Forbudt for jer (som ægtefæller) er (desuden) jeres mødre, jeres døtre, jeres søstre, jeres fastre, jeres mostre, jeres brors døtre, jeres søsters døtre og jeres fostermødre, der har ammet jer. Og jeres fostersøstre, jeres hustruers mødre og jeres steddøtre, der er under jeres omsorg og kommer fra jeres kvinder som I har haft (kønsligt) samkvem med. Men hvis I ikke har haft samkvem med dem, så begår I ingen synd. Og (forbudt er ligeledes) hustruer til de (biologiske) sønner, der kommer fra jeres lænd, og at I er gift med to søstre samtidigt - dog hvad der er sket (tidligere), er sket, for Allâh er bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.

del 5

24. Og (ligeledes) gifte kvinder, med undtagelse af dem som kommer jer i hænde. Dette er Allâhs forskrift til jer. Bortset fra disse er det jer tilladt med jeres midler at eftertragte (ægteskab med) alle andre (kvinder), som

ærbare mænd, og ikke for at begå utugt. For den glæde I har af dem skal I give dem deres fastsatte brudesum. Der hviler dog ingen skyld på jer hvis I gensidigt bliver enige om noget (beløb) ud over den fastsatte sum. Allâh er bestemt Alvidende og Vis.

25. De af jer, der ikke er i stand til at gifte sig med frie troende kvinder, lad dem gifte sig med nogle blandt de troende tjenestepiger som er kommet jer i hænde. Allâh er fuldt vidende om jeres tro. I stammer fra hinanden. Så indgå ægteskab med dem, med deres husherres tilladelse, og giv dem deres brudesum i henhold til ret og norm, som ærbare kvinder, der ikke begår utugt eller tager sig elskere. Hvis de derpå, når de er blevet ærbare kvinder, begår utugt, så tilkommer der dem halvdelen af den straf der tilkommer frie kvinder. Dette gælder for dem af jer der frygter (at begå) synd, men hvis I er afholdende, er det bedre for jer. Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
26. Allâh ønsker at tydeliggøre (sine forskrifter) for jer, og lede jer ad de (retskafne) folks veje, som var før jer, og vende sig nådigt til jer. Allâh er Alvidende og Vis.
27. Allâh ønsker at vende sig nådigt til jer, men de, der følger deres lyster, ønsker at I skal vige langt bort (fra retledning).

28. Allâh ønsker at lette jeres byrde; mennesket er skabt svagt.
29. O I som tror! Fortær ikke uretmæssigt jeres ejendom indbyrdes, medmindre det er en handel som I er blevet enige om. Og slå ikke hinanden ihjel. Allâh er bestemt barmhjertig mod jer.
30. Den der gør dette i fjendskab og uret, vil Vi kaste i ilden. Det er let for Allâh.
31. Hvis I undgår de store synder, som er blevet jer forbudt, vil Vi eftergive jer jeres (mindre) onde handlinger og føre jer ind i et hæderfuldt sted.
32. Begær ikke det (jordiske gods) hvormed Allâh har begunstiget nogle af jer frem for andre. Mænd får andel i det de har tjent, og kvinder får andel i det de har tjent. Bed Allâh om Hans gunst. Allâh er bestemt vidende om alting.
33. For enhver har Vi fastsat arvinger til det som forældre og slægtninge efterlader sig. Og giv dem, som I har indgået en aftale med, deres andel. Allâh er bestemt vidne til alt.
34. Mænd er kvinders værger, idet Allâh har givet nogle fordele (som værge og forsørger) frem for andre, og fordi de giver ud af deres midler (til kvindernes og familiens underhold). De retskafne kvinder er hengivne (over for ægteskabsbåndet) og vogter det skjulte (og

ærbare), med Allâhs beskyttelse. De, fra hvem I frygter trods (mod ægteskabsbåndet), skal I formane og (hvis det ikke hjælper, så) lade alene i sengen og afslå (samkvem med). Hvis de så føjer jer, må I ikke søge nogen vej mod (at bebrejde) dem. Allâh er sandelig Ophøjet og Stor.

35. Hvis I frygter et (varigt) brud mellem et (ægte)par, så udpeg en mægler fra hans familie og en mægler fra hendes familie. Hvis begge (mæglere) ønsker udbedring, vil Allâh skabe forlig mellem dem. Allâh er bestemt Alvidende og Velunderrettet.
36. Tjen Allâh, og sæt ikke nogen ved Hans side. Vis godhed mod forældre, slægtninge, forældreløse, fattige, nære (beslægtede) naboer, fjerne naboer, vennen ved jeres side, den vejfarende og dem som I er herre over. Allâh elsker sandelig ikke den der er indbildsk og pralende;
37. dem der er nærige og påbyder andre at være nærige og skjuler hvad Allâh har skænket dem med af sin overflod - Vi har forberedt en ydmygende straf til dem der fornægter troen -
38. og dem der giver ud af deres ejendom for syns skyld, men hverken tror på Allâh eller på Den Yderste Dag. Den der har fået Satan til fælle, så er han en slet fælle.

39. Hvad kunne det skade dem hvis de troede på Allâh og Den Yderste Dag og gav bort af det som Allâh har forsørget dem med? Allâh er bekendt med dem.
40. Allâh gør ikke så meget som vægten af et støvkorn uret - hvis det er noget godt, så fordobler han det (tværtimod) og giver en vældig løn fra sig.
41. (O Sendebud!) Hvordan vil det da være (på den dag) når Vi bringer et vidne fra ethvert fællesskab og bringer dig som vidne over disse?
42. På den dag vil de, der fornægtede troen og trodsede Sendebudet, ønske at de blev jævnet med jorden, og de vil ikke kunne skjule nogen skildring for Allâh.
43. O I som tror! Gå ikke nær bønnen når I er berusede, før I ved hvad I siger. Eller når I er urene (efter kønsligt samkvem), før I har taget et bad, medmindre I er under gennemrejse. Hvis I er syge eller på rejse, eller hvis en af jer kommer fra nødtørftsstedet, eller hvis I har haft (kønsligt) samkvem med (jeres) kvinder, og I da ikke kan finde vand, så skal I gå hen til en ren jordbund og gnide jeres ansigt og hænder dermed. Allâh er sandelig Nådig og atter Tilgivende.
44. (O Sendebud!) Har du ikke set dem der fik en andel af Skriften? De køber sig vildfarelsen og ønsker at I også skal komme på afveje.

45. Allâh kender bedst jeres fjender. Allâh er tilstrækkelig som ven, og Allâh er tilstrækkelig som hjælper.
46. (O Sendebud!) Blandt jøderne er der nogle der rykker ordene ud af deres sammenhæng og siger (til dig): ”Vi har hørt, men adlyder ikke!” samt: ”Hør, for at du ikke skal få noget at høre!” De forvrænger tungen og spotter religionen når de siger (tvetydige og sarkastiske udtryk som): ”Se på os!” Hvis de i stedet sagde: ”Vi hører og vi adlyder,” og: ”Lyt til os,” og: ”Kast dit blik på os,” så havde det været bedre for dem. Men Allâh har forbandet dem for deres fornægtelse af troen - foruden nogle få tror de ikke.
47. O I Skriftens folk! Tro på det Vi (nu) har åbenbaret, som bekræfter det der allerede er hos jer, førend Vi udvisker ansigter og vender dem bagud, eller forbander dem, ligesom Vi forbandede folkene (der brød) med sabbatten. Hvad Allâh befaler, sker.
48. Allâh tilgiver ikke at der sidestilles andre med Ham, men Han tilgiver hvad der er derunder for hvem Han vil. Den der sidestiller andre med Allâh har sandelig fundet på en stor synd.
49. (O Sendebud!) Har du ikke set dem der hævder at være rene? Nej, Allâh renser hvem Han vil, og de vil ikke blive gjort den mindste uret.

50. Se hvordan de finder på løgne om Allâh; det er bestemt tilstrækkeligt som åbenlys synd.
51. Har du ikke set dem der har fået en andel af Skriften? Dog tror de på afguder og (dyrker) djævelskab og siger om dem der fornægter troen: ”De er mere på den rette vej end dem der tror!”
52. Det er dem som Allâh har forbandet (ved at afskære dem fra sin barmhjertighed). Til den Allâh forbander, finder du ingen hjælper.
53. Eller har de nogen andel i herredømmet? I så fald ville de (af gerrighed) ikke give andre mennesker så meget som furen i en daddelsten (kan rumme).
54. Eller under disse (jøder) ikke andre hvad Allâh har givet dem af sin gunst? For Vi gav bestemt Abraham og hans slægt Skriften og visdommen (før dem), og Vi skænkede dem et stort herredømme.
55. Nogle af dem troede derpå, og nogle af dem vendte ryggen til. Helvedes flammende ild er tilstrækkelig;
56. dem der fornægter Vore tegn vil Vi kaste i ilden. Hver gang deres hud er brændt igennem, vil Vi give dem en ny hud for at de kan smage straffen. Allâh er Almægtig og Vis.
57. Men de der tror og gør gode gerninger, dem vil Vi føre ind i haver med rislende kilder; deri skal de altid

forblive. Dér vil de have rene ægtefæller. Vi vil føre dem ind i en forfriskende skygge.

58. Allâh befaler jer at udlevere betroede ejendele til de rette ejermænd, og hvis I dømmer mellem folk, så døm retfærdigt. Hvor skønt er det som Allâh tilskynder jer til! Allâh er bestemt Althørende og Altseende.
59. O I som tror! Adlyd Allâh, og adlyd Sendebudet og de (retskafne folk) der har myndighed iblandt jer. Hvis I så strides om noget, så henvis det til Allâh og Sendebudet (for en afgørelse), hvis I tror på Allâh og Den Yderste Dag. Dette er bedst og giver det skønneste udfald.
60. (O Sendebud!) Har du ikke set dem der påstår at de tror på det der er blevet nedsendt til dig og på det der blev sendt ned før dig? De ønsker dog at bringe deres stridsspørgsmål op for djævlene, selvom de er blevet påbudt at forkaste dette. Satan ønsker at lede dem langt væk i vildfarelse.
61. Når der siges til dem: ”Kom til det som Allâh har nedsendt og til Sendebudet,” ser du hyklerne vise uvilje mod dig.
62. Hvordan vil det da være når en ulykke rammer dem for deres hænders værk? Så vil de komme til dig og sværge ved Allâh: ”Vi ønskede kun at gøre godt og skabe forlig!”

63. Allâh ved hvad der gemmer sig i deres hjerte. Så vend dig fra dem, tilrettevis dem, og tal tilskyndende til dem om dem selv.
64. Vi har ikke sendt noget sendebud, undtagen for at han skulle adlydes med Allâhs tilladelse. (O Sendebud!) Hvis de kom til dig, når de havde gjort uret mod sig selv, og bad Allâh om tilgivelse, og Sendebudet bad om tilgivelse for dem, så ville de bestemt finde Allâh Imødekommende og Barmhjertig.
65. Men nej, ved din Herre, de kan ikke være troende, før de lader dig være domsmand i alle stridigheder imellem dem, og så ikke finder nogen uvilje i deres hjerte mod den afgørelse som du træffer, og underkaster sig (din afgørelse) fuldstændigt.
66. Hvis Vi havde foreskrevet dem at ofre deres liv eller forlade deres hjem, så ville kun få af dem gøre det. Hvis de gjorde det, som de blev tilskyndet til, havde det været bedre for dem og mere bestyrkende (for deres tro).
67. Da havde Vi givet dem en vældig belønning fra Os,
68. og Vi havde sandelig ledt dem til en lige vej.
69. De, der adlyder Allâh og Sendebudet, skal være sammen med dem Allâh har vist sin nåde; profeterne, de sandfærdige, vidnerne og de retskafne. Sikke herlige ledsagere!

70. Denne gunst er fra Allâh - Allâh er tilstrækkelig som den der har viden.
71. O I som tror! Vær forberedte, og ryk derpå ud i enheder (for at kæmpe for Allâhs sag), eller ryk ud i samlet trop.
72. Der findes også dem blandt jer der nøler. Hvis I så rammes af en ulykke (under kamp), tænker han (som blev hjemme): ”Allâh har bestemt været mig nådig at jeg ikke var til stede sammen med dem!”
73. Men hvis en gunst fra Allâh tilfalder jer, siger han, som om der ikke var noget venskab mellem jer og ham: ”Gid jeg havde været med dem, så havde jeg fået (del i) en stor gevinst!”
74. Lad dem, der sælger det jordiske liv for det hinsidige, kæmpe for Allâhs sag. Den der kæmper for Allâhs sag, om han så bliver dræbt eller sejrer, vil Vi give en vældig belønning.
75. (O I som tror!) Hvorfor vil I ikke kæmpe for Allâhs sag for de undertrykte mænd, kvinder og børn der kalder: ”Vor Herre! Få os ud af denne by hvis (herskende) folk er tyranner. Giv os en beskytter fra Dig, og giv os en hjælper fra Dig!”
76. De der tror kæmper for Allâhs sag, men de der fornægter troen kæmper for (uret og) djævelskab. Så kæmp mod Satans venner; Satans list er svag.

77. Har du ikke set dem, til hvem der (indledningsvist) blev sagt: ”Hold jeres hænder tilbage (fra kamp), men hold bøn og betal (den regelmæssige) almisse!” Da de siden blev foreskrevet at kæmpe (mod uret), blev nogle af dem ligeså bange for menneskene som for Allâh, eller endnu mere, og sagde: ”Vor Herre! Hvorfor har Du (allerede) foreskrevet os at kæmpe? Hvorfor giver Du os ikke henstand en kort stund endnu?” Sig: ”Det jordiske livs nydelse er ringe. Det hinsidige er langt bedre for den der er gudsbevidst; dér vil I ikke blive gjort den mindste uret.
78. Døden indhenter jer, hvor I end er, selv hvis I befandt jer i befæstede tårne.” Hvis der hænder dem noget godt, siger de: ”Dette kommer fra Allâh!” Men hvis nogen ulykke rammer dem, siger de (til Sendebudet): ”Dette kommer fra dig!” Sig: ”Alt kommer (oprindeligt) fra Allâh.” Hvad er der dog galt med disse folk at de næppe vil forstå noget?
79. (O menneske!) Hvad der sker dig af godt, kommer fra Allâh, og hvad der rammer dig af ondt, kommer fra dig selv. (O Sendebud!) Vi har sendt dig som et Sendebud til menneskene; Allâh er tilstrækkelig som vidne (dertil).
80. Den der adlyder Sendebudet, adlyder (i virkeligheden) Allâh. Men hvis nogen vender sig bort, så har Vi ikke

udsendt dig som deres vogter.

81. De (hyklere) siger: ”Vi adlyder!” Men når de har forladt dig, så tilbringer en del af dem natten med at udtænke noget andet end det du har sagt. Men Allâh nedskriver det de udtænker. Så vend dig bort fra dem, og sæt din lid til Allâh; Allâh er tilstrækkelig som beskytter.
82. Tænker de da ikke over Koranen? Hvis den kom fra nogen anden end Allâh, så havde de fundet megen uoverensstemmelse i den.
83. Og hvis der kommer en melding om tryghed eller frygt til dem, så udbreder de den. Havde de i stedet henvist den til Sendebudet og dem iblandt dem med myndighed, ville de af dem, der kan udlede betydningen deraf, have forstået den. Hvis ikke Allâhs gunst og barmhjertighed havde været over jer, ville I, foruden nogle få, have fulgt Satan.
84. (O Sendebud!) Kæmp da for Allâhs sag. Du vil kun stå til ansvar over for dig selv. Og tilskynd de troende (til at kæmpe for Hans sag); måske vil Allâh hæmme magten hos dem der fornægter troen. Allâh er stærkere i magt og stærkere i straf.
85. Den der lægger et ord ind for en god sag, tilskrives en andel deri, og den der lægger et ord ind for en ond sag, tilskrives en andel deri. Allâh tager sig af alting.

86. Når nogen møder jer med en hilsen, skal I svare med en smukkere hilsen, eller en tilsvarende. Allâh holder regnskab med alt.
87. Allâh - der er ingen gud foruden Ham. Han vil bestemt samle jer på Opstandelsens Dag, derom hersker der ingen tvivl. Hvis ord er vel sandere end Allâhs?
88. Hvad er der i vejen med jer, at I har delt jer i to lejre angående hyklerne, når Allâh har fraskrevet dem på grund af deres bedrifter? Ønsker I at retlede den som Allâh har dømt som vildfaren? For den som Allâh lader være vildfaren, finder du ingen vej.
89. De (hyklere) ville ønske at I fornægtede troen, ligesom de selv fornægter troen, så I bliver lige. Tag derfor ikke nogen af dem som venner, førend de (viser deres loyalitet og) udvandrer for Allâhs sag. Hvis de vender sig bort, så pågrib dem og dræb dem hvor I end finder dem - og tag ikke nogen af dem som ven eller hjælper -
90. undtagen dem der slutter sig til et folk, der har en (freds)pagt med jer, eller dem der kommer til jer, idet de føler sig beklemt om hjertet ved at skulle kæmpe mod jer eller mod deres eget folk. Hvis Allâh havde villet, havde Han givet dem magt over jer, og så havde de bestemt kæmpet mod jer. Men hvis de holder sig borte fra jer og ikke kæmper mod jer og tilbyder jer at

holde fred, så tillader Allâh jer ikke nogen vej mod (at kæmpe mod) dem.

91. I vil finde andre, der ønsker at få sikkerhed fra både jer (ved at foregive at støtte jer) og fra deres eget folk (ved i det skjulte at støtte fjenden); hver gang de lader sig forlede til fjendtlighed (mod de troende), styrter de hovedkulds deri. Hvis de ikke holder sig borte fra jer, tilbyder jer at holde fred og holder deres hænder tilbage (fra at bekæmpe) jer, så pågrib dem og dræb dem hvor I end finder dem. Over dem har Vi givet jer fuld bemyndigelse.
92. Men ingen troende må dræbe en troende, foruden ved en fejltagelse. Den der dræber en troende ved en fejltagelse, skal (som bod) frigive en troende slave og betale blodpenge til den dræbtes familie, medmindre de frivilligt eftergiver det. Hvis den dræbte tilhører et folk, der er jeres fjender, selvom han selv er troende, så skal en troende slave frigives. Men hvis den dræbte tilhører et folk, som I har en (freds)pagt med, skal der betales blodpenge til den dræbtes familie tillige med frigivelsen af en troende slave. Den der ikke har råd (til at løskøbe en slave), skal faste to måneder i træk for (at opnå) tilgivelse fra Allâh. Allâh er Alvidende og Vis.
93. Men den der overlagt dræber en troende, vil få Helvede til gengæld; deri skal han forblive for altid. Allâhs vrede

og forbandelse vil være over ham; Han har beredt ham en svær straf.

94. O I som tror! Når I drager ud (for at kæmpe) for Allâhs sag, så vær agtpågivende (når I skelner mellem fjenden og de troende); sig ikke til den der hilser jer med fredshilsenen (’fred være med dig’): ”Du er ikke troende!” fordi I (ved at erklære en troende for en fjende) higer efter dette livs gods (i form af krigsbyttet), når der dog hos Allâh er rigelig med bytte. Tidligere var I sådan, men Allâh viste jer sin nåde (og I blev troende); så vær agtpågivende. Allâh ved besked om hvad I gør.
95. De af de troende der bliver siddende (hjemme frem for at kæmpe), selvom de ikke har nogen skavanker, er ikke ligestillede med dem der kæmper for Allâhs sag med deres midler og deres liv. Allâh har ophøjet i rang dem der kæmper med deres midler og deres liv over dem der bliver siddende. Allâh har lovet hver af dem det skønneste, dog udmærker Allâh dem, der kæmper, frem for dem, der bliver siddende, med en vældig belønning;
96. rangstillinger fra Ham og tilgivelse og barmhjertighed. Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
97. Sandelig, til dem, som (døds)englene tager (livet af) mens de gør uret mod sig selv (ved passivt at opholde

sig i et tyrannisk eller fjendtligt land), vil de sige: ”Hvordan forholdt det sig med jer (siden I hverken stræbte for ret eller forlod landet)?” De vil sige: ”Vi var svage og afmægtige i landet!” De (engle) vil sige: ”Var Allâhs jord ikke vid nok så I kunne udvandre?” Sådannes hjemsted skal være Helvede, og det er et slet endemål -

98. bortset fra de undertrykte mænd, kvinder og børn, som hverken besad muligheder og ikke fandt nogen udvej (derfra).
99. Dem vil Allâh meget vel tilgive; Allâh er Nådig, atter Tilgivende.
100. Den der udvandrer for Allâhs sag, vil finde megen tilflugt og rigdom på jorden. Den der forlader sit hjem for at udvandre til Allâh og Hans Sendebud, og døden så indhenter ham (undervejs), så påhviler det Allâh at belønne ham. Allâh er atter Tilgivende, Barmhjertig.
101. Når I rejser omkring på jorden, begår I ingen synd ved at forkorte bønnen, hvis I frygter at de der fornægter troen vil volde jer kvaler. De der fornægter troen er bestemt jeres åbenlyse fjender.
102. (O Sendebud!) Når du er blandt dem (der kæmper) og forestår bønnen for dem, så lad én enhed af dem stille sig sammen med dig, og lad dem holde fast ved deres våben. Efter de har kastet sig ned (i bøn), skal de stille

sig (på vagt) bag jer, og en anden enhed, der endnu ikke har bedt, skal derpå komme og bede sammen med dig, og de skal (ligeledes) tage deres beskyttelsesudstyr og våben. De der fornægter troen ønsker at I er glemsomme med jeres våben og jeres beskyttelse, så de pludselig kan falde over jer. Der hviler dog ingen skyld på jer når I lægger jeres våben fra jer hvis I generes af regn eller er syge, men behold jeres beskyttelsesudstyr. Allâh har bestemt beredt en ydmygende straf til dem der fornægter troen.

103. Når I så er færdige med bønnen, skal I ihukomme Allâh, stående og siddende og liggende på jeres side. Når I så er i sikkerhed, skal I holde bøn (som normalt). Sandelig, bønnen er foreskrevet de troende på fastsatte tider.
104. Vedholdende skal I opsøge fjenden. Hvis I lider, så lider de ligeså meget som jer, men I håber på noget fra Allâh, som de ikke håber på. Allâh er Alvidende, Vis.
105. (O Sendebud!) Vi har sandelig åbenbaret dig Skriften med sandheden, for at du kan dømme mellem mennesker ud fra det Allâh har ladet dig se. Du skal aldrig være talsmand for de svigefulde.
106. Bed Allâh om tilgivelse; Allâh er sandelig atter Tilgivende, Barmhjertig.

107. Og tag ikke dem i forsvar der bedrager sig selv; Allâh elsker bestemt ingen syndig bedrager.
108. De forsøger at skjule sig for menneskene, men kan ikke skjule sig for Allâh. Han er hos dem når de om natten pønser på noget der ikke behager Ham. Allâh omfatter (i sin viden) alt hvad de gør.
109. Se, I kan forsvare dem i det jordiske liv, men hvem vil tage dem i forsvar over for Allâh på Opstandelsens Dag, og hvem vil da være deres beskytter?
110. Den der begår noget ondt eller gør uret mod sig selv, og derpå beder Allâh om tilgivelse, vil finde Allâh atter Tilgivende, Barmhjertig.
111. Den der begår en synd, begår den kun mod sig selv. Allâh er Alvidende, Vis.
112. Den der begår en fejl eller synd og så kaster skylden på en uskyldig, bebyrder bestemt sig selv med en falsk anklage og åbenlys synd.
113. O Sendebud! Hvis ikke Allâhs gunst og Hans barmhjertighed havde været over dig, ville en del af dem gerne have ført dig på vildspor. De vildleder dog kun sig selv, og kan ikke skade dig det mindste. Allâh har sendt Skriften og visdommen ned til dig og givet dig viden om alt hvad du ikke vidste. Allâhs gunst mod dig er stor.

114. Der er intet godt i de fleste af deres fortrolige samråd, undtagen hvis nogen opfordrer til at give almisse, til at gøre det rette eller til at slutte forlig mellem folk. Den der gør dette i ønsket om Allâhs velbehag, vil Vi give en vældig belønning.
115. Den der modsætter sig Sendebudet, efter at retledningens vej er blevet tydelig for ham, og følger en vej end de troendes vej, ham vil Vi overgive til det (vildspor) som han har vendt sig til. Vi vil derpå kaste ham i Helvede. Det er et slet endemål.
116. Sandelig, Allâh tilgiver ikke at der sidestilles andre med Ham. Hvad der er derunder, tilgiver Han for hvem Han vil. Den der sidestiller andre med Allâh er bestemt faret langt vild.
117. De (afgudsdyrkere) påkalder, ud over Ham, kun kvindelige væsener, og de påkalder kun en trodsig Satan,
118. som Allâh har forbandet og som sagde: ”Jeg vil sandelig tage mig en bestemt del af Dine tjenere,
119. og jeg vil bestemt lede dem vild og vække deres (verdslige) begær! Jeg vil befale dem at snitte ørerne af kvæget, og jeg vil befale dem at lave om på det som Allâh har skabt!” Den der tager sig Satan til ven i stedet for Allâh, er åbenlyst fortabt.

120. Satan giver dem (falske) løfter og vækker deres begær. Satans løfter til dem er blot bedrag.
121. Sådannes hjemsted er Helvede, og de vil ikke finde nogen vej til at undslippe derfra.
122. Men de der tror og gør gode gerninger, dem vil Vi føre ind i haver med rislende kilder; deri skal de altid forblive - et sandt løfte fra Allâh! Hvem er mere sandfærdig i tale end Allâh?
123. Det (løfte) beror hverken på jeres ønsker eller på Skriftens folks ønsker. Den der handler slet, vil blive gengældt for det og vil ikke finde sig nogen ven eller hjælper ud over Allâh.
124. Men de der gør gode gerninger, det være sig mand eller kvinde, og er troende, vil træde ind i Haven, og de skal ikke gøres den mindste uret.
125. Hvem har en bedre religion end den der overgiver sig fuldt ud til Allâh og tillige handler godt og følger Abrahams, den gudhengivnes, religion? Allâh tog sig Abraham til ven.
126. Alt i himlene og på jorden tilhører Allâh, og Han omslutter alt.
127. (O Sendebud!) De beder dig om vejledning angående (de forældreløse) kvinder. Sig: ”Allâh giver jer vejledning angående dem, og ligeledes gør det, som bliver oplæst for jer i Skriften, om de forældreløse

kvinder - som I ikke vil tildele hvad der er foreskrevet dem (af rettigheder), men som I ønsker at gifte jer med (for deres ejendom) - og ligeså (vejledning angående) de hjælpeløse børn; at I skal behandle de forældreløse retfærdigt. Allâh har bestemt viden om det gode I gør.

128. Hvis en kvinde frygter mishandling eller modvilje fra sin mand, begår parterne ingen overtrædelse ved at de kommer til et indbyrdes forlig. Forlig er det bedste. Mennesket ligger dog (i større eller mindre grad) under for gerrighed. Men hvis I handler godt og er gudsbevidste, så er Allâh bekendt med hvad I gør.
129. I vil ikke kunne behandle jeres kvinder ligeligt (hvis I ægter mere end én), selvom I inderligt måtte ønske det. Hæld jer (i så fald) ikke fuldstændigt mod én (af hustruerne), så I lader den anden svæve i uvished. Men hvis I kommer overens og er gudfrygtige, så er Allâh atter Tilgivende, Barmhjertig.
130. Men hvis de skilles, så vil Allâh af sin overflod sørge for dem begge. Allâh er Altfavnende og Vis.
131. Alt i himlene og på jorden tilhører Allâh. Vi har pålagt dem der fik Skriften før jer, såvel som jer, at være bevidste om Allâh. Hvis I fornægter, så tilhører alt i himlene og på jorden bestemt Allâh, og Allâh er Uafhængig og Prisværdig.

132. Alt i himlene og på jorden tilhører Allâh, og Allâh er tilstrækkelig som værner.
133. O mennesker! Hvis Han vil, kan Han fjerne jer og bringe andre (i jeres sted). Allâh har magt til dette.
134. Den der higer efter denne verdens løn; så findes hos Allâh både lønnen af denne verden og den hinsidige. Allâh er Althørende og Altseende.
135. O I som tror! Oprethold retfærdigheden som vidner foran Allâh – selvom det (vidnesbyrd) måtte være mod jer selv, forældre eller slægtninge. Hvad enten det er en rig eller en fattig – så tager Allâh bedre hånd om dem. Så følg ikke deres lyst på bekostning af retfærdighed. Hvis I fordrejer eller omgår (sandheden), så ved Allâh besked om det I gør.
136. O I som tror! Tro på Allâh og på Hans Sendebud og på Skriften, som Han har nedsendt til sit Sendebud, og på Skriften som Han nedsendte tidligere. Den der fornægter Allâh og Hans engle og Hans Skrifter og Hans sendebude og Den Yderste Dag, er bestemt faret langt vild.
137. Sandelig, de (hyklere) der tror og derpå fornægter troen og derefter tror, og (så igen) fornægter troen, og så vokser i deres fornægtelse af troen, dem vil Allâh ikke tilgive, og Han vil ikke vise dem vejen.

138. (O Sendebud!) Forkynd hyklerne at der venter dem en smertefuld straf.
139. Det er dem, der tager dem der fornægter troen til venner frem for de troende. Er det magt de søger hos dem? Al magt tilhører dog Allâh.
140. Allâh har åbenbaret for jer i Skriften at når I hører Allâhs tegn blive mødt med fornægtelse og latterliggjort, så skal I ikke sidde sammen med dem, før de hengiver sig til anden snak - ellers bliver I også som dem. Allâh vil bestemt samle hyklerne og dem der fornægter troen, i Helvede, alle sammen.
141. Det er disse (hyklere) der lurer på jer; hvis der skænkes jer en sejr fra Allâh, siger de: ”Holdt vi ikke med jer?” Men hvis der tilkommer dem der fornægter troen en del af heldet, siger de: ”Overvandt vi jer ikke (under et tidligere sammenstød), og beskyttede vi jer ikke (dengang) mod de troende?” Allâh vil dømme mellem jer på Opstandelsens Dag, og Allâh vil ikke give dem der fornægter troen nogen vej til (at overmande) de troende.
142. Sandelig, hyklerne forsøger at bedrage Allâh, men Han vender deres bedrag mod dem selv. Når de rejser sig til bøn, gør de det dovent og rejser sig blot for at blive set af folk, og de ihukommer kun Allâh lidt.

143. De vakler (mellem tro og fornægtelse) og hører hverken til her eller der. For den som Allâh lader være vildfaren, finder du ingen vej.
144. O I som tror! Tag ikke dem der fornægter troen som venner og værnere i stedet for de troende. Ønsker I at give Allâh et åbenlyst bevis mod jer?
145. Sandelig, hyklerne vil være i Ildens dybeste bund, og du vil ikke finde nogen hjælper for dem -
146. bortset fra dem der angrer og forbedrer sig og holder godt fast ved Allâh og helliger deres religion til Allâh alene. De skal være sammen med de troende. Allâh vil snart give de troende en vældig belønning.
147. Hvorfor skulle Allâh straffe jer, hvis I er taknemmelige og tror? Allâh er Den der Påskønner og Den Alvidende.

del 6

148. Allâh elsker ikke offentlig snak om (andres) laster, medmindre man er blevet gjort uret. Allâh er Althørende og Alvidende.
149. Hvad enten I gør noget godt åbenlyst eller holder det skjult eller hvis I tilgiver noget slet, så er Allâh bestemt atter Tilgivende og Mægtig.
150. Sandelig, de der fornægter Allâh og Hans Sendebud og ønsker at gøre forskel på Allâh og Hans sendebude, idet

de siger: ”Vi tror på nogle og fornægter andre!” og søger at finde en middelvej (mellem tro og fornægtelse),

151. de er i sandhed fornægtere af troen. Til dem der fornægter troen har Vi beredt en ydmygende straf.
152. Men de, som tror på Allâh og Hans sendebude og ikke gør forskel (i troen) på af dem, dem vil Han give deres løn. Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
153. (O Sendebud!) Skriftens folk forlanger af dig at du skal lade en bog stige ned til dem fra himlen. Af Moses [Mûsâ] forlangte de noget endnu større, da de sagde: ”Lad os se Allâh åbenlyst!” Da slog lynet ned i dem for deres uret. Derpå tog de (guld)kalven til sig (som afgud), efter at de havde fået de tydelige beviser (til at skelne mellem ret og uret), men Vi tilgav dem dette, og Vi gav Moses en klar bemyndigelse.
154. Og Vi lod (Sinai-)bjerget hæve sig over dem ved pagten med dem, og Vi sagde til dem: ”Træd ind ad porten (til byen *Eliâ'*) og kast jer ned (i taknemmelighed)!” Vi sagde til dem: ”Bryd ikke sabbatten (ved at fange fisk under den)!” Vi sluttede en stærk pagt med dem.
155. (Men ulykke ramte dem) Fordi de brød deres pagt og fornægtede Allâhs tegn og slog profeterne ihjel med urette og sagde: ”Vort hjerte er tildækket!” Nej, det er Allâh der har forseglet det for deres fornægtelse af troen. Kun få af dem tror.

156. Og for deres fornægtelse af troen og den alvorlige falske anklage de rettede mod Maria,
157. Og fordi de sagde: ”Vi har bestemt dræbt Messias, Jesus, Marias søn, Allâhs sendebud!” Men de dræbte ham ikke, og de korsfæstede ham ikke; det forekom dem blot således. De, der er uenige om ham, er bestemt fulde af tvivl. De har ingen viden om det, men hælder sig blot til gisninger. De dræbte ham bestemt ikke.
158. Tværtimod, Allâh har taget ham op til sig. Allâh er Almægtig og Vis.
159. Og der vil (ved hans genkomme når Timen er nær) ikke være nogen blandt Skriftens folk, der ikke vil tro på ham inden (Jesus) han dør. På Opstandelsens Dag vil han vidne imod dem.
160. Fordi de der er jøder således begik uret forbød Vi dem visse gode ting, der tidligere var dem tilladt, og fordi de holder mange borte fra Allâhs vej,
161. og fordi de tager renter, selvom det var blevet dem forbudt, og fordi de fortærer folks ejendom med urette. Vi har beredt en smertefuld straf til dem der fornægter troen iblandt dem.
162. Men de iblandt dem, der har en rodfæstet viden og er troende, som tror på det der er blevet nedsendt til dig og ligeledes på det der blev nedsendt før dig, der holder bøn og betaler (den regelmæssige) almisse og tror på

Allâh og Den Yderste Dag - dem vil Vi give en vældig belønning.

163. (O Sendebud!) Vi har sandelig givet åbenbaringer til dig, ligesom Vi gav åbenbaringer til Noah og profeterne efter ham. Vi gav åbenbaringer til Abraham, Ismael, Isak, Jakob og deres efterkommere, og Jesus, Job, Jonas, Aron og Salomon, og til David gav Vi Salmerne.
164. Og (Vi har udsendt) sendebude, som Vi tidligere har berettet dig om, og sendebude, som Vi (endnu) ikke har berettet dig om, og til Moses talte Allâh (også) direkte.
165. Sendebude, som bragte glædelige budskaber og advarede for at folk ikke skulle have noget påskud mod Allâh efter sendebudene (har overbragt Hans budskab). Allâh er Almægtig og Vis.
166. (O Sendebud!) Allâh bevidner hvad Han har sendt ned til dig; Han har nedsendt det med sin viden. Også englene bevidner det. Allâh er dog tilstrækkelig som vidne.
167. Sandelig, de der fornægter troen og holder andre borte fra Allâhs vej, befinder sig i den yderste vildfarelse.
168. Sandelig, de der fornægter troen og handler uret vil Allâh ikke tilgive og ikke vise vej -
169. undtagen vejen til Helvede; deri skal de altid forblive. Det er let for Allâh.

170. O mennesker! Sendebudet er sandelig kommet til jer med sandheden fra jeres Herre. Tro derfor, til jeres eget bedste. Hvis I fornægter; (skal I vide at) alt i himlene og på jorden tilhører Allâh. Allâh er Alvidende og Vis.
171. O Skriftens folk! Gå ikke til yderligheder i jeres religion. Sig ikke andet end sandheden om Allâh. Messias, Jesus, Marias søn, er kun Allâhs sendebud og Hans Ord, som Han overbragte til Maria, og en ånd fra Ham. Så tro på Allâh og Hans sendebude, og sig ikke: "Tre (i én Gud)!" Afhold jer derfra - det vil være bedst for jer - Allâh er én Gud. Priset være Han, højt hævet over at have en søn; alt i himlene og på jorden tilhører Ham. Allâh er tilstrækkelig som værner.
172. Messias føler sig ikke hævet over at være Allâhs tjener, ej heller gør de nære engle. De der føler sig hævet over at tjene Ham og er hovmodige, dem alle vil Han snart samle hos sig.
173. De der tror og gør gode gerninger, dem vil Han give deres fulde løn, og give dem endnu mere af sin overflod. Men de der føler sig højt hævede (over at tjene Ham) og er hovmodige, dem vil Han tildele en smertefuld straf. De vil ikke finde sig nogen hjælper eller ven ud over Allâh.
174. O mennesker! Der er sandelig kommet et tydeligt bevis til jer fra jeres Herre (i skikkelse af Sendebudet), og Vi

har sendt et klart lys ned til jer (i kraft af Koranen).

175. De der tror på Allâh og holder godt fast ved Ham, dem vil Han snart lade træde ind i sin barmhjertighed og gunst. Han vil føre dem til sig ad en lige vej.

176. (O Sendebud!) De beder dig om vejledning. Sig: ”Allâh giver jer vejledning angående dem der ikke har arvinger i lige linje (ved hverken at efterlade sig børn eller forældre): Hvis en mand dør barnløs, og han har en søster, så tilfalder der hende halvdelen af hvad han efterlader sig, og han skal arve hende (fuldt ud), hvis hun ikke har nogen børn. Hvis han har to søstre, så tilfalder der dem to tredjedele af hvad han efterlader sig. Hvis der både er brødre og søstre, så tilfalder der en broder det samme som to søstre. Allâh gør det tydeligt for jer, så I ikke skal fare vild. Allâh har viden om alting.

5. Bordet

Al-Ma’idâh

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. O I som tror! Opfyld forpligtelserne. Tilladt for jer (som føde) er kvæg, på nær det som vil blive forelæst jer. Når I er i den hellige valfartstilstand (*ihrâm*), så er jagt dog ikke tilladt for jer. Allâh foreskriver jer hvad Han vil.
2. O I som tror! Krænk ikke Allâhs helligmærker og den fredhellig måned og offerdyrene og dem der har kendemærker om halsen, og heller ikke dem der drager til Det hellige Hus (ved at forurette dem eller hindre dem adgang til Mekka), idet de søger Allâhs gunst og velbehag. Når I frigør jer fra den hellige valfartstilstand (*ihrâm*), kan I gå på jagt. Fjendskab til et folk, fordi de holdt jer borte fra Den hellige Moske, skal ikke forlede jer til at begå overtrædelser. Støt hinanden i godhed og gudsbevidsthed, men støt ikke hinanden i synd og overtrædelser, og tag jer i agt for Allâh, for Allâh er bestemt streng til at straffe (de trodsige).

3. Forbudt for jer er selvdøde dyr og blod (der er flydt ud) og svinekød og det (dyr) hvorover et andet navn end Allâhs er påkaldt (under slagtningen), og det der er dødt ved kvælning og det der er dræbt ved slag og det der er dræbt ved fald og det der er stanget ihjel og det som rovdyr har flået og ædt af, medmindre I får slagtet det (inden det dør), og det der er blevet ofret på et alter for afguder, og (det er ligeledes forbudt) at I kaster lod med pile om fordelingen (af kødet). (Alt) Dette er syndigt - I dag har de, der fornægter troen, opgivet håbet om (at vende jer bort fra) jeres religion. Frygt dem derfor ikke, men frygt Mig. I dag har jeg fuldendt jeres religion for jer og fuldbyrdet Min nåde over jer og valgt islâm som jeres religion - dog, hvis nogen bliver tvunget af sult, uden at tilsigte synd (og derfor spiser af det forbudte), så er Allâh bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.
4. De spørger dig hvad der er blevet dem tilladt. Sig: ”De gode ting er tilladt for jer, og de rovdyr, som I har optrænet gennem dressur, og lært dem (at jage), på den måde Allâh har lært jer. Spis blot af det, som de fanger til jer, og udtal Allâhs navn over det (jagtdyr inden I slipper det løs mod byttet).” Vær bevidste om Allâh; Allâh er bestemt hurtig til at afregne.

5. I dag er de gode ting blevet jer tilladt. Og deres føde, som (tidligere) har fået Skriften, er tilladt for jer, og jeres føde er tilladt for dem. Og (tilladte er ligeledes) de ærbare kvinder blandt de troende og de ærbare kvinder blandt dem der har fået Skriften før jer, forudsat I giver dem deres brudesum, i ærbart ægteskabsbånd, og ikke for at bedrive utugt og tage jer hemmelige elskerinder. Den der fornægter troen (på Allâhs bud), hans bedrifter er forspildte, og han vil være fortabt i det hinsidige.
6. O I som tror! Når I stiller jer op til bøn, så skal I (foretage den rituelle afvaskning inden ved at) vaske jeres ansigt og jeres hænder op til albuen og gnide jeres hoved og (vaske) jeres fødder op til anklerne. Hvis I er urene (som efter kønsligt samkvem), skal I rense jer (med et bad). Hvis I er syge eller på rejse eller en af jer kommer fra nødtørftsstedet eller I har haft (kønsligt) samkvem med (jeres) kvinder, og I ikke kan finde vand, så skal I gå hen til en ren jordbund og gnide jeres ansigt og hænder dermed. Allâh ønsker ikke at lægge nogen byrde på jer, men Han ønsker at rense jer og fuldende sin nåde over jer, så I kan blive taknemmelige.
7. Ihukom Allâhs nåde over jer og Hans pagt, som Han beseglede med jer, da I sagde (til Sendebudet): ”Vi hører, og vi adlyder!” Vær bevidste om Allâh; Allâh ved bestemt hvad hjertet rummer.

8. O I som tror! Vær standhaftige for Allâh som retfærdige vidner; lad ikke fjendskab til et folk forlede jer til at handle uretfærdigt. Vær retfærdige, det er nærmere gudsbevidsthed. Vær bevidste om Allâh; Allâh er fuldt bekendt med hvad I gør.
9. Allâh har lovet dem, der tror og gør gode gerninger, tilgivelse og en vældig belønning.
10. Men de der fornægter troen og kalder Vore tegn for opspind, de er Helvedes folk.
11. O I som tror! Ihukom Allâhs nåde mod jer, da et (fjendtligt) folk havde i sinde at strække hånden ud mod jer (og gøre det af med jer), men Allâh holdt deres hænder tilbage fra jer. Vær bevidste om Allâh; til Allâh skal de troende sætte deres lid.
12. Allâh beseglede bestemt en pagt med Israels børn, og Vi fastsatte tolv (stamme)overhoveder blandt dem (til at forvalte pagten). Allâh sagde (til Israels børn): ”Jeg er med jer, hvis I holder bøn og betaler (den regelmæssige) almisse og tror på Mine sendebude og støtter dem og giver Allâh et smukt lån (ved at give ud af jeres midler i Hans sag), så vil jeg bestemt forlade jeres synder og føre jer ind i haver med rislende kilder. Men den af jer, der herefter fornægter troen, har bestemt forvildet sig bort fra den rette vej.”

13. Men fordi de brød deres pagt, forbandede Vi dem (ved at afskære dem fra Vor nåde), og Vi lod deres hjerte forhærde så de flytter ordene (i Skriften) fra deres (rette) sted, og de har glemt en del af den formaning som de har fået. (O Sendebud!) Du vil ikke ophøre med at opleve forræderi fra deres side, foruden fra nogle få iblandt dem. Så tilgiv dem og bær over, for Allâh elsker dem der handler smukt.
14. Vi sluttede (en tilsvarende) pagt med dem som siger: "Vi er kristne." Men de glemte en del af den påmindelse som de havde fået. Derfor vakte Vi fjendskab og nag mellem dem indtil Opstandelsens Dag. Allâh vil snart meddele dem hvad de bedrev.
15. O Skriftens folk! Vort Sendebud er kommet til jer for at bringe meget af det for dagen, som I har holdt skjult af Skriften, og han bærer over med meget. Der er sandelig kommet et lys til jer (i skikkelse af Sendebudet) og et klart Skrift (i form af Koranen) fra Allâh;
16. herved leder Allâh dem, der følger Hans velbehag, ad fredens veje, og Han fører dem ud af mørket og ind i lyset med sin tilladelse, og Han leder dem til den lige vej.
17. De der siger: "Allâh er Messias, Marias søn!" fornægter troen. Sig: "Hvem formår noget imod Allâh(s vilje), hvis Han beslutter sig for at tilintetgøre Messias,

Marias søn, og hans moder og alle som er på jorden?" Herredømmet over himlene og jorden og alt derimellem tilhører Allâh. Han skaber hvad Han vil. Han har magt over alt.

18. Jøderne og de kristne siger: "Vi er Allâhs sønner og dem Han elsker!" Sig: "Hvorfor straffer Han jer da? Nej, I er mennesker (som alle andre mennesker) blandt dem Han har skabt. Han tilgiver hvem Han vil, og Han straffer hvem Han vil." Herredømmet over himlene og jorden og alt derimellem tilhører Allâh. Til Ham sker tilbagekomsten.
19. O Skriftens folk! Vort (sidste) Sendebud er kommet til jer, efter en periode uden sendebude, for at give jer klar besked, så I ikke skal sige: "Der kom hverken nogen til os med et glædeligt budskab eller for at advare!" Nu er der bestemt kommet en til jer med et glædeligt budskab og for at advare. Allâh har magt over alt.
20. Og da Moses [Mûsâ] sagde til sit folk: "O mit folk! Ihukom Allâhs nåde mod jer, idet Han frembragte profeter blandt jer og gjorde jer til konger, og Han gav jer hvad Han ikke havde givet nogen i alverden.
21. O mit folk! Drag ind i det hellige land, som Allâh har foreskrevet jer, og vend ikke om, for så vil I vende om som fortabte."

22. De sagde: ”O Moses! Deri er der et tyrannisk folk. Vi vil bestemt ikke drage ind i det (land), før de drager ud af det! Hvis de drager ud af det, så vil vi bestemt drage ind.”
23. Blandt de af dem, der frygtede (Gud), var der to mænd, som Allâh havde vist nåde, som sagde (til deres folk): ”Træng I (frygtløse) ind til dem ad byporten! Når I er trængt ind, så vil I bestemt sejre. Sæt jeres lid til Allâh, hvis I troende.”
24. De sagde: ”O Moses! Så længe de er der, vil vi aldrig gå derind. Så gå du og din Herre derind og kæmp (mod dem)! Vi bliver siddende her.”
25. (Moses) Han sagde: ”Min Herre! Jeg har alene myndighed over mig selv og min broder (Aron) - så skil os ud fra dette trodsige folk!”
26. (Allâh) Han sagde: ”Det (land) skal da være dem forbudt i fyrre år, hvor de skal strejfe omkring på jorden. Fortvivl da ikke over de trodsige folk.”
27. (O Sendebud!) Forelæs dem beretningen om Adams sønner (Kain [Qâbîl] og Abel [Hâbîl]) i sandhed; da de begge bragte et offer (for Gud, for at se hvem af dem der måtte ægte pigen de begge ønskede sig), blev det kun modtaget fra den ene af dem, men det blev ikke modtaget fra den anden. Denne sagde: ”Jeg vil bestemt

dræbe dig!" Den anden sagde: "Allâh tager kun imod (bøn og offer) fra de gudsbevidste.

28. Selvom du rækker hånden ud for at dræbe mig, vil jeg ikke række min hånd ud for at dræbe dig, idet jeg frygter Allâh, alverdens Herre og Forsørger.
29. Jeg ønsker at du påtager dig (drabs)synden mod mig og din egen synd, så du bliver en af Ildens folk - det er straffen for dem der begår uret!"
30. Så opildnede hans selviskhed ham til at dræbe sin broder (Abel), og han dræbte ham. Han blev en af de fortabte.
31. Derpå sendte Allâh en ravn, som skrabede (og gravede) i jorden, for at vise ham hvordan han skulle skjule (og begrave) sin broders lig. (Kain) Han udbrød: "Ve mig! Er jeg ikke engang i stand til at gøre som denne ravn og skjule min broders lig? Og han blev en af dem der angrer.
32. På grund af dette (drab) foreskrev Vi Israels børn, at hvis nogen dræber et menneske, undtagen hvis det sker som gengældelse for mord eller for at skabe ufred i landet, vil det være som om han har dræbt alle mennesker. Og hvis nogen redder et liv, vil det være som om han har reddet alle mennesker. Vore sendebude kom bestemt til dem med klare tegn, alligevel gik de fleste af dem til yderligheder på jorden.

33. Straffen for dem der fører krig mod Allâh og Hans Sendebud og tilstræber at skabe ufred på jorden (med drab, overgreb og plyndringer), er at de bliver dræbt eller bliver hængt eller at deres hænder og fødder hugges af i modsat side eller at de bliver fordrevet fra landet - dette er en fornedrelse af dem i denne verden, og i den hinsidige venter der dem en mægtig straf -
34. bortset fra dem der angrer inden I får magten over dem. Vid da at Allâh er atter Tilgivende, Barmhjertig.
35. O I som tror! Vær bevidste om Allâh, og søg veje til at nå Ham, og stræb for Hans sag, så I kan få medgang.
36. Sandelig, de der fornægter troen, om de så besad alt hvad der er på jorden, og det samme lagt oveni for at løskøbe sig dermed fra straffen på Opstandelsens Dag, så ville det ikke blive modtaget fra dem. Der venter dem en smertefuld straf.
37. De ville ønske de kunne slippe ud af Ilden, men de skal ikke slippe ud af den. Der venter dem en varig straf.
38. Og tyven (der hverken angrer eller forbedrer sig), mand eller kvinde, hug hånden af dem for det de har bedrevet - det er et afskrækkende eksempel fra Allâh, og Allâh er Almægtig og Vis -
39. men den der angrer efter sin ugerning og forbedrer sig, vil Allâh bestemt vende sig nådigt til. Allâh er bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.

40. (O menneske!) Ved du da ikke at herredømmet over himlene og jorden tilhører Allâh? Han straffer hvem Han vil og tilgiver hvem Han vil. Han har magt over alt.
41. O Sendebud! Lad ikke dem, der farer frem mod fornægtelse af troen, bedrøve dig. Blandt dem findes de der med munden siger: ”Vi tror!” dog tror de ikke i deres hjerte. Og blandt dem findes der jøder der lytter til løgn, og lytter (og belurer) for andre folk, som ikke kommer til dig. De flytter (Guds) ord fra deres fastsatte sted og siger: ”Hvis I får det (at vide som falder i vor smag), så tag imod det, men hvis I ikke får dette, så pas på!” Den som Allâh ønsker at efterlade vild, kan du ikke stille noget op for over for Allâh. Det er dem hvis hjerte Allâh ikke ønsker at rense. For dem er der fornedrelse i denne verden, og i den hinsidige har de en mægtig straf i vente.
42. De lytter for at lyve og fortærer uretmæssigt (ejendom). Hvis de da kommer til dig (med et stridsspørgsmål), kan du enten dømme imellem dem eller vende dig bort fra dem. Hvis du vender dig bort fra dem, vil de ikke kunne skade dig det mindste. Og hvis du dømmer imellem dem, så døm retfærdigt; Allâh elsker bestemt de retfærdige.
43. Men hvordan kan det være at de tager dig til dommer når de har Toraen [Tawrât], hvori Allâhs dom

(angående deres tvister) findes? Dog vender de sig herefter bort. De er ikke troende.

44. Vi nedsendte sandelig Toraen, hvori der var retledning og lys. Med den dømte profeterne, der havde overgivet sig (til Gud), for dem der var jøder, og ligeledes (gjorde) rabbinerne og de skriftkloge, fordi de var blevet betroet at værne om Allâhs Skrift, og de var vidner over den. Så frygt ikke mennesker (med hensyn til Guds forskrifter), men frygt alene Mig, og sælg ikke Mine tegn for en sølle pris. De der ikke (efterlever og) dømmer efter det som Allâh har åbenbaret, er dem der fornægter troen.
45. Og Vi foreskrev dem deri; liv for liv, øje for øje, næse for næse, øre for øre, tand for tand og for (andre) sår (skal der ligeledes være) gengældelse. Men for den der eftergiver dette (krav på gengældelse) som en almisse, vil det være en udsoning (af hans synder). De der ikke (efterlever og) dømmer efter det som Allâh har åbenbaret, er dem der begår uret.
46. Og Vi lod Jesus [‘Îsâ], Marias søn, følge i (Vore profeters) fodspor for at bekræfte Toraen, der forelå før ham, og Vi skænkede ham Evangeliet [Injîl], med retledning og lys, til bekræftelse af Toraen der forelå før det, og som en retledning og tilrettevisning for de gudsbevidste.

47. Og lad også Evangeliets folk dømme efter det som Allâh har åbenbaret deri. De der ikke (efterlever og) dømmer efter det som Allâh har åbenbaret, er de syndige.
48. (O Sendebud!) Vi har åbenbaret dig Skriften med sandheden, til bekræftelse af Skriften der forelå før den og for at bevidne derom. Døm da imellem dem efter det som Allâh har nedsendt, og følg ikke deres lyster (som går) imod den sandhed der er kommet til dig. For hver af jer har Vi bestemt en lov og en tydelig vej (*sharî'a*). Hvis Allâh ville, havde Han gjort jer til ét fællesskab, men Han ønsker at prøve jer gennem det, som Han har givet jer (af forskellige bud og forskrifter). Kappes derfor om gode gerninger; til Allâh skal I alle vende tilbage. Så vil Han meddele jer det, som I var uenige om.
49. (O Sendebud! Hvis Skriftens folk alligevel ønsker at få din dom, så) Døm imellem dem efter det Allâh har åbenbaret, og følg ikke deres lyster, og tag dig i vare for dem, så de ikke vender dig bort fra noget af det, som Allâh har åbenbaret dig. Hvis de så vender sig bort (fra din dom), skal du vide at Allâh ønsker at straffe dem for nogle af deres synder. Sandelig, de fleste folk er trodsige.

50. Ønsker de da domfældelse fra uvidenhedens tid? Hvem er vel bedre til domfældelse end Allâh for et folk der er sikker i troen?
51. O I som tror! Tag ikke (sådanne) jøder og kristne som jeres venner og værnere. De er (først og fremmest) hinandens venner og værnere. Den af jer, der vender sig til dem, bliver sandelig en af dem. Allâh retleder ikke et folk der gør uret.
52. Du ser dog dem, der bærer en sygdom i hjertet, ile til dem, idet de siger: ”Vi frygter at skæbnens omskiftelse skal ramme os (og slutter os derfor til jer)!” Men det kan være at Allâh vil bringe (de troende) sejr eller en (lignende) forordning, så de kommer til at angre det (hykleri) de skjult nærede i deres indre.
53. Da vil de der tror sige: ”Er det dem der svor deres dyreste eder ved Allâh på at de holdt med jer?” Deres handlinger er forspildte, og de er fortabte.
54. O I som tror! Hvis nogen af jer falder fra sin religion, så vil Allâh bringe et (andet) folk, som Han elsker og som elsker Ham; som er ydmyge over for de troende, og urokkelige over for dem der fornægter troen; som vil stræbe for Allâhs sag og ikke frygte bebrejdelser fra nogen. Dette er Allahs gunst, som Han giver til hvem Han vil. Allâh er Altfavnende og Alvidende.

55. Jeres (reelle) ven og værner er ene og alene Allâh og Hans Sendebud og de troende; dem der holder bøn og betaler (den regelmæssige) almisse og bøjer sig (for Gud).
56. Den der slutter sig til Allâh og Hans Sendebud og de troende (- slutter sig til Allâhs parti) - og Allâhs parti vil bestemt sejre.
57. O I som tror! Tag jer ikke nogen af dem, der driver spot og spøg med jeres religion, til jeres venner og værner, blandt dem der fik Skriften før jer, og heller ikke dem der fornægter troen. Vær bevidste om Allâh, hvis I er troende.
58. Når I kalder til bøn, så driver de spot og spøg dermed. Det er fordi de er et folk uden forstand.
59. Sig: "O Skriftens folk! Nærer I alene uvilje mod os fordi vi tror på Allâh og på det der er blevet sendt ned til os og på det der blev sendt ned tidligere, og fordi de fleste af jer er trodsige?"
60. Sig: "Skal jeg oplyse jer hvis gengældelse hos Allâh der er værre end dette? Deres som Allâh har forbandet og er blevet vred på, og hvoraf Han gjorde nogle til aber og svin, og dem der dyrker djævelskaben. De er værre stillet og har forvildet sig længere væk fra den rette vej."

61. Når de (der er hyklere) kommer til jer, siger de: ”Vi tror!” Dog træder de ind til jer som fornægtere af troen, og er det ligeledes når de går. Allâh har fuld viden om det de skjuler.
62. Du ser mange af dem ile hovedkulds mod synd og overtrædelse og fortære uretmæssig ejendom. Sørgeligt er det som de gør.
63. Hvorfor forbyder deres gudelige mænd og skriftkloge dem ikke at føre syndig tale og fortære uretmæssig ejendom? Sørgeligt er det som de bedriver.
64. Jøderne siger (at jeres fattigdom skyldes at): ”Allâhs hånd er bundet!” Måtte deres egne hænder være bundet, og måtte de være forbandede for det de siger! Nej, Hans hænder er vidt åbne; Han giver som Han vil. (O Sendebud!) Det, der er blevet nedsendt til dig fra din Herre, vil få trods og trosfornægtelse til at vokse hos mange af dem (som fik Skriften tidligere). Vi har sat fjendskab og had imellem dem frem til Opstandelsens Dag. Hver gang de lader krigens ild flamme op, slukker Allâh den (før nogen af dem sejrer). De tilstræber at skabe ufred på jorden. Og Allâh elsker ikke dem der skaber ufred.
65. Hvis Skriftens folk var troende og gudfrygtige, ville Vi bestemt forlade dem deres synder og føre dem ind i lyksalighedens haver.

66. Hvis de efterlevede Toraen og Evangeliet og det, der (ellers) er blevet sendt ned til dem fra deres Herre, så ville de (have fået i overflod og) kunne spise af både det der var over dem og under deres fødder. Blandt dem findes dog et fællesskab, der er mådeholdent, men slet er det, som mange af dem udøver.
67. O Sendebud! Overbring dem hvad der er blevet nedsendt til dig fra din Herre. Hvis du ikke gør det, får du ikke bragt Hans budskab ud. Allâh vil beskytte dig mod folk. Sandelig, Allâh retleder ikke folk der fornægter troen.
68. Sig: "O Skriftens folk! I har intet grundlag (for jeres tro), før I efterlever Toraen og Evangeliet og det der er blevet sendt ned til jer fra jeres Herre." (O Sendebud!) Det, der er blevet sendt ned til dig fra din Herre, vil bestemt få mange af dem til at vokse i trods og fornægtelse af troen (af ren og skær nid) - så vær ikke bedrøvet over dem der fornægter troen.
69. Sandelig, de der tror, og de der er jøder, sabiere og kristne; enhver der (oprigtigt) tror på Allâh og Den Yderste Dag og handler ret - de skal hverken rammes af frygt eller blive bedrøvede (på Dommens Dag).
70. Vi sluttede bestemt en pagt med Israels børn, og Vi udsendte sendebude til dem, men hver gang et sendebud bragte dem noget, der ikke behagede dem,

kaldte de en del af dem for løgnere, og andre slog de ihjel.

71. De gik ud fra at der ikke ville komme nogen vanskeligheder (og gengældelse). De var blinde og døve (over for budskabet). Allâh vendte sig dog tilgivende til dem, men mange af dem blev atter blinde og døve. Allâh ser hvad de gør.
72. De der siger: ”Allâh er Messias, Marias søn!” fornægter troen, idet Messias sagde: ”O Skriftens folk! Tilbed (alene) Allâh, min Herre og jeres Herre.” Enhver, der sætter nogen ved siden af Allâh, for ham har Allâh forbudt Haven, og hans tilholdssted skal være Ilden. De der gør uret vil ikke have nogen til at hjælpe sig.
73. De der siger: ”Allâh er den tredje af tre (guder)!” fornægter (ligeledes) troen - der er ingen gud foruden Den Eneste Gud. Hvis de ikke holder sig fra sådan tale, vil en smertefuld straf ramme dem af dem der fornægter troen.
74. Vil de da ikke vende sig til Allâh og bede Ham om tilgivelse? For Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
75. Messias, Marias søn, var kun et sendebud. Før ham har der været andre sendebude. Og hans moder var en sanddru kvinde. Begge plejede at indtage føde (som andre af Guds skabninger). Se, hvorledes Vi gør

tegnene tydelige for dem, og se hvorledes de vender sig bort.

76. Sig: ”Vil I ud over Allâh tilbede noget, som hverken evner at være jer til skade eller gavn? Derimod er Allâh Den Althørende og Den Alvidende.
77. Sig: ”O Skriftens folk! Gå ikke til yderligheder i jeres religion, imod sandheden, og følg ikke de folks lyster, der allerede tidligere er faret vild og har vildledt mange og (også nu har) forvildet sig bort fra den rette vej
78. De af Israels børn der fornægtede troen blev forbandet af David og Jesus, Marias søn. For de var trodsige og de begik overtrædelser;
79. de forbød ikke hinanden det forkastelige som de gjorde. Sørgeligt var det som de bedrev.
80. Du vil se mange af dem slutte sig til dem der fornægter troen. Sikke sørgeligt er det, som de har sendt i forvejen for sig; at Allâh er blevet vred på dem, og de vil altid være under straffen.
81. Hvis de troede på Allâh og Sendebudet og på det, der er blevet sendt ned til dem, ville de ikke tage dem til venner. Men mange af dem er trodsige.

82. (O Sendebud!) Du vil bestemt finde at jøderne og afgudsdyrkerne er de mest fjendtligsindede over for dem der tror. Og du vil bestemt finde at dem der siger: "Vi er kristne," er de mest venligsindede over for dem der tror. Det er fordi der blandt dem er (gudfrygtige) præster og munke, og fordi de ikke er hovmodige.
83. Når de (præster og munke) hører hvad der er blevet nedsendt til Sendebudet, ser du deres øjne løbe i tårer over det af sandheden som de genkender. De siger: "Vor Herre! Vi tror; skriv os da op blandt vidnerne (på dette)!
84. Hvorfor skulle vi ikke tro på Allâh og på den sandhed der er kommet til os, når vi håber på at vor Herre skal lade os træde ind (i Haven) sammen med de retskafne folk?"
85. For dette, som de siger, vil Allâh belønne dem med haver med rislende kilder; deri skal de altid forblive. Det er lønnen til dem der handler smukt.
86. Men de der fornægter troen og kalder Vore tegn for opspind, de hører til i Helvede.
87. O I som tror! Forbyd ikke de gode ting som Allâh har tilladt jer, men gå ikke for vidt. Allâh elsker ikke dem der overtræder grænser.
88. Spis af det tilladte og gode, som Allâh forsyner jer med, og vær bevidste om Allâh, på hvem I tror.

89. Allâh stiller jer ikke til regnskab for jeres tankeløse eder, men Han stiller jer til regnskab for de eder som I (forsætligt) binder jer til. Boden for at bryde en (sådan) ed er enten at bespise ti fattige, med mere eller mindre det samme som I giver jeres familie at spise, eller at give dem (tilsvarende i) klæder, eller at løskøbe en slave. Den der ikke formår dette, skal (i stedet) faste i tre dage. Dette er boden for jeres eder, når I har svoret (men derpå bryder dem). Men hold jeres eder. Således gør Allâh sine tegn tydelige for jer, for at I kan blive taknemmelige.
90. O I som tror! Vin, hasardspil, stenafguder og orakelpile er bestemt urent og af Satans værk. Afhold jer da fra det, så I kan få medgang.
91. Satan ønsker blot at så splid og had mellem jer med vin og hasardspil og at afholde jer fra ihukommelsen af Allâh og fra bønnen. Vil I da ikke afholde jer derfra?
92. Adlyd Allâh og adlyd Sendebudet og vær agtpågivende. Hvis I så vender jer bort, skal I vide at det kun påhviler Vort Sendebud at overbringe det tydelige budskab.
93. De der tror og gør gode gerninger, dem hviler der ingen skyld på ved det de måtte have spist (før sagernes forbud), hvis de er gudfrygtige og tror og gør gode gerninger, og fortsat er gudfrygtige og tror, og derpå er

gudsbevidste og handler smukt. Allâh elsker dem der handler smukt.

94. O I som tror! Allâh vil bestemt prøve jer med noget sådan vildt, som jeres hånd og jeres spyd kan nå (under valfart), for at Allâh kan kende den (af jer) som frygter Ham i det skjulte. Den der herefter begår overtrædelser, har en smertefuld straf i vente.
95. O I som tror! Nedlæg ikke vildt når I er i den hellige valfartstilstand (*Ihrâm*). Den af jer der forsætligt nedlægger det, skal enten erstatte det med så meget tamkvæg som det (vildt) han har nedlagt, hvilket to retskafne mænd blandt jer skal skønne, som et offer der bringes frem til Ka'baen (i Mekka) - eller som bod bespise fattige (med mad svarende til det nedlagte dyrs værdi), eller faste tilsvarende, for at han kan smage følgerne af sin handling. Allâh tilgiver hvad der tidligere er sket, men den der herefter gør det igen, vil Allâh gengælde (for hans ulydighed) - Allâh er gengældelsens Herre.
96. Tilladt for jer er havets jagt og dets føde til gavn for jer og de rejsende. Men det er jer forbudt at jage til lands, så længe I er i den hellige valfartstilstand. Vær bevidste om Allâh, hos hvem I alle vil blive forsamlet.
97. Allâh har gjort Ka'baen, Det hellige Hus (i Mekka), til en grundpille (og fredssymbol) for menneskene, og

ligeledes den ukrænkelige måned og offerdyrene og dem med kendemærker om halsen (som bringes frem til Mekka). Dette for at I skal vide at Allâh ved hvad der er i himlene og på jorden; Allâh har viden om alting.

98. I skal vide at Allâh er streng til at straffe, og at Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
99. Det påhviler kun Sendebudet at overbringe budskabet. Allâh ved hvad I stiller til skue og hvad I skjuler.
100. Sig: "Det dårlige og det gode er ikke det samme, selvom mængden af det dårlige måtte undre dig." O I forstandige! Vær bevidste om Allâh, så I kan få medgang.
101. O I som tror! Spørg ikke om sager som, hvis de blev afsløret for jer, ville tynge jer. Hvis I spørger til dem når Koranen bliver nedsendt, vil de blive afsløret (og foreskrevet) for jer. Allâh har undtaget (jer fra) dette; Allâh er atter Tilgivende og Overbærende.
102. Sandelig, folk før jer stillede sådanne spørgsmål, men (da sagerne blev tydeliggjort for dem) så afviste de dem.
103. Allâh har ikke beskikket (nogen form for bemyndigelse til dyrene) *Bahîra*, *Sâ'iba*, *Wasîla* eller *Hâm*. Men de (afgudsdyrkere), der fornægter troen, opdigter løgne om Allâh. De fleste af dem forstår intet.

104. Når der siges til dem: ”Kom til det, som Allâh har åbenbaret, og til Sendebudet,” siger de: ”Det, som vi fandt vore forfædre følge, er tilstrækkeligt for os!” Selvom deres forfædre ikke besad viden og ikke var retledte?
105. O I som tror! Tag vare på jer selv. Den der er vildfaren, kan ikke skade jer hvis I er retledte. Til Allâh skal I alle vende tilbage; så vil Han meddele jer hvad I har foretaget jer.
106. O I som tror! Når døden nærmer sig nogen af jer, skal vidnesbyrdet, når der skal gøres testamente, være to retskafne (personer) fra jeres egne eller, hvis I rejser rundt i landet når dødens ulykke rammer jer, to fra andre (folk). Da skal I holde de to tilbage efter bønnen, og hvis I tvivler på dem, skal de sværge ved Allâh: ”Vi sælger ikke det (vidnesbyrd) for nogen pris, ikke engang til en slægtning, ej heller vil vi holde Allâhs (foreskrevne) vidnesbyrd skjult, for så ville vi sandelig være blandt synderne.”
107. Hvis det kommer frem at de to er skyldige i en synd (ved at begå mened), så lad to andre (vidner) træde i stedet for, fra de nærmest berettigede, som de to første har begået uret mod, og sværge ved Allâh: ”Vort vidnesbyrd er bestemt sandere end deres, og vi har ikke

overtrådt (sandhedens grænser), i så fald ville vi bestemt være blandt dem der begår uret."

108. Således er det mest sandsynligt at de vil aflægge rigtigt vidnesbyrd eller frygte at eder også vil blive aflagt (af de nærmest berettigede) efter deres eder. Vær bevidste om Allâh, og lyt (til Hans forskrifter); Allâh retleder ikke de trodsige folk.
109. (Tænk på den dag) Når Allâh vil samle alle sendebudene og sige: "Hvilket svar modtog I (på jeres kald)?" De vil sige: "Vi har ingen viden; Du alene har viden om de skjulte ting."
110. Når Allâh siger: "O Jesus, Marias søn! Ihukom Min nåde mod dig og din moder, da Jeg styrkede dig med Den hellige Ånd (Gabriel), så du talte til folk i vuggen og som voksen. Da Jeg lærte dig Skriften og Visdommen, Toraen og Evangeliet. Da du af ler skabte noget formet som en fugl, med min tilladelse, og derpå blæste (liv) i den, og da blev den til en fugl, med Min tilladelse. Da du helbredte de blindfødte og de spedalske, med Min tilladelse. Da du fik de døde til at opstå, med Min tilladelse. Og da Jeg holdt Israels børn borte fra (at dræbe) dig, da du bragte dem de tydelige beviser, og de, der fornægtede troen iblandt dem, sagde: "Dette er intet andet end åbenlys trolddom!"

111. Og da Jeg indgød disciplene: ”Tro på Mig og på mit sendebud,” sagde de: ”Vi tror! Vær vidne på at vi overgiver os til Ham.”
112. Og da disciplene sagde: ”O Jesus, Marias søn! Mon din Herre kan sende et bord (med mad og drikke) ned til os fra himlen?”, og Jesus sagde: ”Tag jer i agt for Allâh, hvis I er troende!”
113. De sagde: ”Vi ønsker at spise deraf, så vort hjerte kan finde ro, og for at vi kan vide at du har fortalt os sandheden, så vi kan være vidner derpå.
114. Jesus, Marias søn, sagde: ”O Allâh, Vor Herre! Send et (anrettet) bord ned til os fra himlen, så den kan være en fest for os; for de første af os og de sidste af os, og som et tegn fra Dig. Giv os underhold; Du er den bedste til at forsørge.”
115. Allâh sagde: ”Jeg vil sende det ned til jer. Men den af jer som herefter fornægter troen, vil Jeg bestemt straffe med en straf som jeg ikke vil straffe nogen i alverden med.”
116. Og når Allâh vil sige: ”O Jesus, Marias søn! Sagde du til folk: ’Tag mig og min moder som to guder foruden Allâh?’” Da vil han sige: ”Priset være Du! Det tilfalder ikke mig at sige noget som jeg ikke har ret til. Havde jeg sagt det, ville Du bestemt vide det. Du ved hvad jeg

rummer, men jeg ved ikke hvad Du rummer; Du alene besidder viden om det skjulte.

117. Jeg har ikke sagt andet til dem end hvad Du befalede mig: 'Tjen Allâh (alene); min Herre og jeres Herre.' Jeg var vidne til dem, så længe jeg var iblandt dem, men da du tog mig bort, var Du (alene) vogter over dem. Du er vidne til alt.
118. Hvis Du straffer dem, så er de Dine tjenere, men hvis Du tilgiver dem, så er Du bestemt Den Almægtige og Den Vise."
119. Allâh vil sige: "Dette er dagen hvor de sandfærdiges sandfærdighed vil komme dem til gavn." De har haver med rislende kilder i vente; deri skal de altid forblive. Allâh finder velbehag i dem, og de finder velbehag i Ham - det er den store sejr.
120. Herredømmet over himlene og jorden, og alt hvad de rummer, tilhører Allâh. Han har magt over alt.

6. Kvæget

An-An‘âm

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Priset være Allâh, som skabte himlene og jorden og frembragte mørket og lyset! Dog sætter de, der fornægter troen, andet lige med deres Herre.
2. Han er den som skabte jer af ler. Derpå fastsatte Han en tidsfrist (for jeres jordiske liv). Og hos Ham er der en fastlagt tidsfrist (for Timen). Dog tvivler I.
3. I himlene og på jorden er Han, Allâh (den eneste Gud). Han ved hvad I holder skjult og hvad I bringer for dagen, og Han ved hvad I udøver.
4. Og der kommer ikke et eneste tegn til dem af deres Herres tegn, uden at de vender ryggen til det.
5. Således kaldte de sandheden for opspind da den kom til dem. De vil snart blive meddelt det de drev spot med.
6. Har de ikke set hvor mange slægter Vi tilintetgjorde før dem, som Vi havde givet en sådan myndighed på jorden som Vi ikke har givet jer, og Vi sendte rigelig med regn ned over dem fra himlen, og Vi lod kilder strømme

under dem (i deres huse og paladser). Men så tilintetgjorde Vi dem for deres synder og lod andre slægter fremstå efter dem.

7. Selv hvis Vi havde sendt et pergamentskrift ned til dem, så de kunne røre det med deres egne hænder, ville de der fornægter troen sige: ”Dette er ikke andet end åbenlys trolddom!”
8. Og de siger: ”Hvorfor er der ikke sendt en engel ned til ham (som vi kan udspørge)?” Men hvis Vi havde sendt en engel ned, var sagen blevet afgjort, og de havde ikke fået udsættelse.
9. Og hvis Vi havde gjort ham (Muhammad) til en engel, så havde Vi dog ladet ham fremstå som en mand, og Vi ville forvirre dem, ligesom de nu er forvirrede (over at et menneske kan være Guds udsending).
10. Sandelig, sendebude før dig blev (ligeledes) latterliggjort. Men så omhegnede det, som de latterliggjorde (af straffen), dem af dem der gjorde nar.
11. (O Sendebud!) Sig: ”Drag I omkring på jorden, og se hvilken ende de der kaldte det for opspind fik.”
12. Sig: ”Hvem tilhører alt i himlene og på jorden?” Sig: ”Allâh!” Han har foreskrevet sig selv barmhjertighed. Han vil samle jer på Opstandelsens Dag, om hvilken der ikke hersker nogen tvivl. Men de, der har bragt sig selv til fortabelse, vil ikke tro.

13. Ham tilhører alt hvad der hviler i natten og i dagen. Han er Althørende og Alvidende.
14. Sig: ”Skulle jeg tage nogen anden til ven end Allâh, som har skabt himlene og jorden. Han som forsørger, men ikke selv forsørges?” Sig: ”Jeg er blevet befalet at være den første til at overgive mig (til Ham), og (jeg er blevet befalet): ”Du skal aldrig være en af afgudsdyrkerne.”
15. Sig: ”Jeg frygter bestemt straffen på en mægtig dag hvis jeg trodser min Herre.”
16. Den der skånes for den på den dag, har Han sandelig været barmhjertig mod - det er den åbenlyse sejr.”
17. Hvis Allâh lader modgang ramme dig, kan ingen anden end Han fjerne den. Og hvis Han lader noget godt overgå dig, så har Han magt over alt.
18. Han har magten over sine tjenere, og Han er Den Vise, Den Velunderrettede.
19. Sig: ”Hvilket er det mægtigste vidnesbyrd?” Svar: ”Allâh er vidne mellem mig og jer, og denne Koran er blevet mig åbenbaret, for at jeg dermed kan advare jer og enhver den når frem til. Vil I da virkelig bevidne at der er andre guder ved siden af Allâh?” Sig: ”Det bevidner jeg ikke - Han er én Gud. Jeg har intet at gøre med det som I sidestiller med Ham.”
20. De, til hvem Vi har givet Skriften, genkender ham (Sendebudet) som de genkender deres egne sønner.

Men de, der har bragt sig selv til fortabelse, vil ikke tro.

21. Hvem begår mere uret end den der opdigter en løgn om Allâh eller kalder Hans tegn for opspind? De, der begår uret, vil ikke få medgang.
22. På den dag, hvor Vi vil samle dem alle og derpå sige til dem der satte andre ved Vor side: ”Hvor er de (guder), som I påstod var ved Vor side?”
23. Da vil de ikke have andet påskud end at sige: ”Ved Allâh, vor Herre! Vi var ikke afgudsdyrkere!”
24. Se, hvorledes de lyver for sig selv, og det, som de fandt på, fordufter fra dem.
25. Blandt dem er der nogle som lytter til dig, men Vi har lagt et slør over deres hjerte, så de intet forstår, og døvhed i deres ører. Selvom de fik alle tegnene (tydeligt) at se, ville de ikke tro derpå. Når de så kommer til dig, strides de med dig, og de der fornægter troen siger: ”Det (budskab) er ikke andet end sagn fra de tidligere folkeslag!”
26. De holder folk borte (fra budskabet) og holder sig selv væk derfra. Men de tilintetgør kun sig selv, uden at de er klar over det.
27. Hvis du kunne se dem når de bliver stillet over for Ilden, og de siger: ”Gid vi kunne vende tilbage (til det jordiske liv), så ville vi ikke kalde vor Herres tegn for opspind, og vi ville være blandt de troende!”

28. Nej, det de førhen holdt skjult, vil fremstå tydeligt for dem. Selvom de blev sendt tilbage, ville de gentage det der blev dem forbudt. De er bestemt løgnere.
29. De ville (atter) sige: ”Der findes kun dette vort jordiske liv, og vi vil ikke blive genopvakt!”
30. Hvis du kunne se dem når de bliver stillet over for deres Herre og Han siger: ”Er dette (hinsidige liv) ikke sandheden?” De vil svare: ”Jo, ved vor Herre!” Han vil sige: ”Smag da straffen, fordi I fornægtede troen!”
31. De, der kalder mødet med Allâh for opspind, er fortabte, og når Timen så pludselig kommer over dem, vil de sige: ”Ve os, fordi vi ignorerede den!” De bærer deres (synders) byrde på deres ryg. Sandelig, ondt er det som de bærer.
32. Det jordiske liv er blot (kortvarig) forlystelse og adspredelse. Den hinsidige bolig er bestemt bedre for de gudsbevidste. Vil I da ikke forstå?
33. (O Sendebud!) Vi ved bestemt at det, som de siger, bedrøver dig. Men, i sandhed, det er ikke dig de anklager for at lyve - de, der begår uret, forkaster Allâhs tegn.
34. Før dig var der bestemt også mange sendebude der blev kaldt løgnere. De udholdt tålmodigt fornægtelsen og kvalerne indtil Vor hjælp kom til dem. Ingen kan ændre Allâhs (æres)ord. Og der er allerede kommet

beretninger om sendebudene til dig (til såvel trøst som opmuntring).

35. Hvis det at de vender sig bort tynger dig, så - selv hvis du formår at finde en tunnel i jorden eller en stige op til himlen for at hente dem et (synligt) tegn (som de beder om - vil de alligevel ikke tro.) Hvis Allâh ville, havde Han bestemt samlet dem under retledningen. Så vær du ikke (af medfølelse for dem) uvidende (om dem).
36. Kun de, der kan høre, kan svare. De døde vil Allâh genopvække og vil derpå blive bragt tilbage til Ham.
37. De siger: ”Hvorfor er der ikke sendt et (synligt) tegn ned til ham fra hans Herre?” Sig: ”Allâh har bestemt magt til at sende et (sådant) tegn ned,” men de fleste af dem ved intet.
38. Der findes intet dyr på jorden, eller fugl som svæver på sine to vinger, som ikke har fællesskaber ligesom jeres - intet har Vi forsømt i Skriften. Siden vil de (alle) blive forsamlet hos deres Herre.
39. De der kalder Vore tegn for opspind er døve og stumme; de befinder sig i mørke. Allâh lader hvem Han vil fare vild (for deres trods og fornægtelse) og sætter hvem Han vil på den lige vej.
40. Sig (til afgudsdyrkerne): ”Fortæl mig; hvis Allâhs straf kommer over jer eller Timen kommer over jer, vil I da

påkalde andre end Allâh (til at redde jer), hvis I siger sandheden?”

41. Nej, Ham påkalder I (når I rammes af nød), og hvis Han så vil, fjerner Han det, for hvilket I påkalder Ham, og da glemmer I det som I sidestiller med Ham.
42. (O Sendebud!) Vi har sandelig sendt sendebude til fællesskaber før dig. Derpå ramte vi dem med nød og kvaler (for deres trods), for at de måtte blive ydmyge.
43. Hvorfor blev de ikke ydmyge da Vor straf kom til dem? Deres hjerte var blevet forhærdet, og Satan lod det de gjorde fremstå tiltrækkende for dem.
44. Da de så glemte det, som de var blevet påmindet om, åbnede Vi dørene til alting (i overflod). Mens de så godtede sig over det, de havde fået, greb Vi pludselig fat i dem - og da blev de fortvivlede.
45. Så blev de folk, der begik uret, revet op med rode - priset være Allâh; alverdens Herre og Forsørger!
46. Sig: ”Fortæl mig, hvis Allâh fratager jeres syn og jeres hørelse og forsegler jeres hjerte, hvilken gud ud over Allâh kan da give jer det tilbage?” Se, hvorledes Vi fremlægger tegnene på forskellig vis. Dog vender de sig bort.
47. Sig: ”Fortæl mig, hvis Allâhs straf kommer over jer, pludseligt eller åbenlyst, vil nogen anden da blive tilintetgjort end de folk der handler uret?”

48. Vi sender kun sendebudene for at overbringe et glædeligt budskab og for at advare. De der så tror og forbedrer sig skal hverken rammes af frygt eller blive bedrøvede.
49. Men de der kalder Vore tegn for opspind, dem vil straffen ramme, fordi de var trodsige.
50. Sig: ”Jeg siger ikke til jer at jeg ligger inde med Allâhs skatte, ej heller har jeg selv kendskab til det usete, og jeg siger heller ikke at jeg er en engel. Jeg følger blot det der er blevet mig åbenbaret.” Sig: ”Er den blinde og den seende mon lige? Vil I ikke tænke jer om?”
51. Og advar dermed dem der frygter at blive forsamlet hos deres Herre, uden nogen hjælper foruden Ham, ej heller nogen til at gå i forbøn, for at de måtte blive gudfrygtige.
52. Og vis ikke dem bort der påkalder deres Herre morgen og aften idet de søger Hans åsyn (og velbehag). Du står på ingen måde til regnskab for dem, ligesom de på ingen måde står til ansvar for dig. Skulle du vise dem bort (fra dit nærvær), ville du være blandt dem der handler uret.
53. Således prøver Vi nogle via andre, så de (velstående) siger: ”Er det disse (sølle og fattige), som Allâh har vist velvilje blandt os? Kender Allâh da ikke bedst de taknemmelige?”

54. Når de, der tror på Vore tegn, kommer til dig, så sig: ”Fred være med jer. Jeres Herre har foreskrevet sig selv barmhjertighed; hvis nogen af jer handler ondt af uvidenhed, men derpå angrer og forbedrer sig, så er Han bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.
55. Således fremlægger Vi tegnene udførligt, så den vej, som de der forsynder sig følger, måtte blive tydelig.
56. Sig: ”Jeg har fået forbud mod at tilbede de guder, som I påkalder ud over Allâh.” Sig: ”Jeg følger ikke jeres lyster, for så ville jeg være på afveje og ikke blandt de retledte.”
57. Sig: ”Jeg bygger på et klart bevis fra min Herre, og I kalder det for opspind. Jeg har ikke magt over det som I (trodsigt) ønsker at fremskynde. Befalingen (derom) tilkommer alene Allâh. Han meddeler sandheden, og Han er den bedste til at fælde dom.”
58. Sig: ”Hvis jeg havde magt over det, som I ønsker at fremskynde (af Guds vrede og straf), ville sagen bestemt være afgjort mellem mig og jer. Allâh kender bedst dem der begår uret.”
59. Hos Ham findes nøglerne til de skjulte; ingen kender dem (af sig selv) foruden Ham. Han ved hvad der er på landjorden og i havet; intet blad falder uden at Han ved det, og der findes intet korn i jordens mørke, intet vådt eller tørt, uden at det står i et tydeligt (moder)Skrift.

60. Han er den der tager jeres sjæl om natten, og Han ved hvad I har bedrevet om dagen. Så vækker Han jer igen, for at den fastsatte tidsfrist (for jeres liv) kan blive opfyldt. Siden skal I vende tilbage til Ham, og så vil Han meddele jer hvad I bedrev.
61. Han Har magt over sine tjenere, og Han sender (engle som) vogtere over jer. Når døden så kommer til en af jer, tager Vor udsendte (engle) hans sjæl, og de overser ingen.
62. Derpå bliver de bragt tilbage til Allâh, deres sande Herre. Sandelig, domfældelsen tilkommer Ham, og Han er den hurtigste til at afregne.
63. Sig: ”Hvem redder jer ud af mørket på landjorden og på havet? Da påkalder I Ham ydmygt og i det skjulte: ’Hvis Han redder os ud af dette, vil vi bestemt være blandt de taknemmelige!’”
64. Sig: ”Det er Allâh (alene) som redder jer ud af dette og fra enhver anden nød - dog sætter I andre (magter) ved Hans side.”
65. Sig: ”Han har magt til at sende en straf over jer; (hvad enten det er) oppefra jer eller nedefra jeres fødder, eller opdele jer i fløje og lade nogle af jer smage de andres vold.” Se, hvorledes Vi fremlægger tegnene på forskellig vis, for at de måtte forstå.

66. Men dit folk har kaldt det (budskab) for løgn, selvom det er sandheden. Sig: ”Jeg er ikke vogter over jer;
67. enhver meddelelse har sin fastsatte tid, og I vil snart få besked.”
68. (O troende!) Når du ser dem, der løber med snak om Vore tegn, så vend dig bort fra dem, indtil de hengiver sig til anden tale. Hvis Satan får dig til at glemme dette, så bliv ikke siddende, efter at have ihukommet, sammen med de folk der gør uret.
69. De, der er gudfrygtige, står på ingen måde til regnskab for dem (der håner), foruden at påminde dem, så de måtte blive gudfrygtige.
70. Lad dem være som tager deres religion som morskab og tidsfordriv, og som det jordiske liv har blændet. Påmind med dette (Skrift), så ingen går til grunde for det som han har bedrevet. Da vil han ikke have nogen hjælper foruden Allâh, ej heller nogen til at gå i forbøn. Hvad han end tilbyder som godtgørelse, så bliver det ikke modtaget fra ham. Det er dem der går til grunde for det som de har bedrevet. De har en drik af kogende vand og en smertefuld straf i vente, fordi de fornægtede troen.
71. Sig: ”Skulle vi ud over Allâh påkalde noget, der hverken kan gavne os eller skade os? Skulle vi vende om på vor hæl efter at Allâh har retledt os? Ligesom den som satanerne har forført til at forvilde sig i landet? Han har

fæller der kalder ham til retledningen: 'Kom til os!' men han fatter intet." Sig: "Allâhs retledning er retledningen; vi er blevet befalet at overgive os til alverdens Herre og Forsørger."

72. Og (vi er blevet foreskrevet): "Hold bøn, og være bevidste om Ham; Han er den hos hvem I vil blive forsamlet."
73. Han er den der har skabt himlene og jorden i sandhed. Og på den (yderste) dag vil Han sige: "Bliv til!" og så bliver den (yderste dag) til. Hans ord er sandhed. Ham tilhører herredømmet på den (yderste) dag hvor Hornet bliver blæst. Han er den der kender det skjulte og det synlige. Han er Den Vise, Den Velunderrettede.
74. Og da Abraham [Ibrâhîm] sagde til sin fader Âzar (som var hans onkel, der havde opfostret ham): "Tager du afguder til guder? Jeg ser sandelig dig og dit folk befinde jer i åbenlys vildfarelse."
75. Således viste Vi Abraham himlens og jordens rige for at han kunne blive blandt dem der er faste i troen:
76. Da natten sænkede sig over ham, så han en stjerne (og sagde): "(Tror I mon at) Dette er min Herre?" Da den forsvandt, sagde han (til sit folk): "Jeg elsker ikke dem der forsvinder."
77. Da han så månen skinne, sagde han: "(Tror I at) Dette er min Herre?" Da den forsvandt, sagde han (til sit

folk): ”Hvis ikke min Herre havde retledt mig, ville jeg bestemt (også) være blandt de vildfarne folk.”

78. Og Da han så solen fremstråle, sagde han: ”(Tror I da at) Dette er min Herre? Da (også) den forsvandt (fra horisonten), sagde han: ”O mit folk! Jeg siger mig fri af det, som I sidestiller med Ham.
79. Sandelig, jeg vender ansigtet mod Ham, som har skabt himlene og jorden, som en oprigtig troende. Jeg tilhører ikke afgudsdyrkerne.”
80. Hans folk stredes med ham, og han sagde: ”Strides I med mig om Allâh, selvom Han har retledt mig? Jeg frygter ikke det som I sidestiller med Ham, medmindre min Herre vil det. Min Herre favner alle ting i sin viden. Vil I da ikke lade jer påminde?
81. Hvordan skulle jeg frygte hvad I sidestiller med Ham, når I ikke nærer frygt for at sidestille noget med Ham hvorom Han ikke har nedsendt jer nogen bemyndigelse? Hvilken af de to fløje har da størst ret til at føle sig sikker, hvis I ved det?”
82. De der tror og ikke sammenblander deres tro med (afguderiets) uret, for dem er der sikkerhed (i det hinsidige), og de er retledte.
83. Dette var Vor bevisførelse, som Vi gav til Abraham mod hans folk. Vi ophøjer i rang hvem Vi vil. Din Herre er bestemt Alvidende og Vis.

84. Og Vi skænkede ham Isak [Ishâq] og (barnebarnet) Jakob [Ya'qûb]. Hver af dem retledte Vi. Og før (dem) retledte Vi Noah [Nûh] og af hans efterkommere: David [Dâwûd] og Salomon [Sulaymân] og Job [Ayyûb] og Josef [Yûsuf] og Moses [Mûsâ] og Aron [Hârûn] - således belønner Vi dem der handler godt -
85. og Zakarias [Zakariyyâ] og Johannes [Yahyâ] og Jesus ['Îsâ] og Elias [Ilyâs] - de hørte alle til dem der handler ret -
86. og Ismael [Ismâ'îl] og Elisa [Yasâ'] og Jonas [Yûnus] og Lot [Lût] - Vi ophøjede dem alle over alle og enhver -
87. og nogle af deres forfædre, deres efterkommere og deres brødre, og Vi udvalgte dem og ledte dem til den lige vej.
88. Således er Allâhs retledning; Han retleder dermed hvem Han vil. Hvis de havde sat andre ved Allâhs side, så ville alt hvad de gjorde (af godhed) have været forspildt for dem.
89. Det er dem Vi gav Skriften og dømmekraften og profetskabet. Men hvis de (der fornægter troen) afviser det, så har Vi sandelig betroet det til et folk som ikke vil afvise det.
90. Det er dem som Allâh har retledt; følg derfor deres retledning. (O Sendebud! Sig): "Jeg beder jer ikke om

nogen løn for det - det er blot en påmindelse til alverden."

91. (Jøderne) De bedømmer ikke Allâh med rette når de (fornægter dig og) siger: "Allâh har intet nedsendt til et menneske!" Sig: "Hvem nedsendte Skriften som Moses bragte som lys og retledning til folk? I har gjort den til (løsrevne) papirark; noget viser I frem, men holder meget (andet) skjult. I er (derved) blevet belært det som I ikke før vidste, hverken I eller jeres forfædre." Sig: "(Det er en gunst fra) Allâh!" og lad dem så fordrive tiden med tom snak.
92. Dette er et velsignet Skrift, som Vi har nedsendt, der bekræfter hvad der var (nedsendt) før det, for at du kan advare byernes moder (Mekka) og alle omkring den. De der tror på det hinsidige, tror derpå, og de er påpasselige med deres bønner.
93. Hvem begår mere uret end den der finder på en løgn om Allâh eller siger: "Jeg har fået en åbenbaring," når intet er blevet ham åbenbaret, eller den der siger: "Jeg kan (også) sende noget ned ligesom det Allâh har nedsendt"? Hvis du kunne se når de, der begår uret, befinder sig i dødens kval, og englene rækker hånden frem (og siger:) "Afgiv jeres sjæl! I dag vil I få en fornedrende straf, fordi I talte usandt om Allâh og hovmodigt trodsede Hans tegn!"

94. I vil sandelig komme til os alene (på Dommens Dag), ligesom Vi skabte jer første gang, og lægge alt det Vi gav jer (i det jordiske liv) bag jeres ryg. Og Vi vil ikke sammen med jer se dem til at gå i forbøn for jer, som I påstod havde del i (Vor magt over) jer. Båndet mellem jer er brudt (på den dag), og det som I påstod har forladt jer.
95. Sandelig, Allâh er den som kløver korn og kerne (og lader dem spire). Han frembringer det levende af det døde, og Han frembringer det døde af det levende. Således er Allâh - hvor forvilder I jer hen?
96. (Han er) Den som lader morgenskæret bryde frem. Han har skabt natten til hvile og solen og månen til at beregne efter. Dette er Den Almægtiges og Den Alvidendes bestemmelse.
97. Han er den der har skabt stjernerne for jer, for at I derved kan finde vej i mørket på landjorden og havets mørke. Vi har sandelig fremlagt tegnene udførligt for folk der besidder viden.
98. Han er den der lod jer opstå fra ét væsen og derpå er der et opholdssted (for jer i verdenen) og et hjemsted (i det hinsidige). Vi har sandelig fremlagt tegnene udførligt for folk der har forstand.
99. Han er den der sender vand ned fra himlen. Derved frembringer Vi planter af enhver art; på dem

frembringer Vi løvværk hvorpå Vi lader korn spire i rækker; og fra daddelpalmen, af dens frugtstande, fremkommer nedhængende daddelklaser; og haver med druer og oliven og granatæbler, der både ligner hinanden og ikke ligner hinanden (i smag og sort). Se på deres frugter når de sætter frugt og hvordan de modnes! Sandelig, deri er tegn for folk der har tro.

100. De (afgudsdyrkere) har sat jinnerne ved Allâhs side, til trods for at Han har skabt dem, og de opdigter Ham sønner og døtre uden at have nogen viden. Priset være Han! Højt hævet over det de påstår;
101. himlenes og jordens skaber! Hvordan skulle han have en søn når Han ikke har nogen ledsagerinde? Han har skabt alt, og Han ved alt.
102. Dette er Allâh, jeres Herre. Der er ingen gud foruden Ham. Han har skabt alt; tilbed derfor (alene) Ham. Han er vogter over alle ting.
103. Synet kan ikke rumme Ham, men Han rummer synene. Han er Den Skarpskuende, Den Velunderrettede.
104. (O Sendebud! Sig:) ”Der er bestemt kommet klare tegn til jer fra jeres Herre. Den der da kan se, så er det til hans eget bedste. Den der er blind (over for dem), så er det til hans egen skade. Jeg er ikke vogter over jer.”
105. Således fremlægger Vi tegnene på forskellig vis, så de (trodsige) siger: ”Du har studeret (det et eller andet

sted)!" og for at Vi kan gøre det (budskab) tydeligt for folk der har viden.

106. Følg det der er blevet dig åbenbaret fra din Herre. Der er ingen gud foruden Ham. Og vend dig bort fra afgudsdyrkerne.
107. Hvis Allâh havde villet (tvinge dem), så havde de ikke sat andre ved Hans side. Vi har ikke gjort dig til vogter over dem, og du er ikke værge for dem.
108. (O I som tror!) Hån ikke dem som de påkalder i stedet for Allâh, ellers vil de også håne Allâh i fjendskab og uvidenhed. Således lader Vi for ethvert fællesskab deres handlingsmønster fremstå skønt for dem. Siden skal de vende tilbage til deres Herre, og så vil Han meddele dem hvad de bedrev.
109. De sværger deres dyreste eder ved Allâh på, at hvis der kom et (synligt) tegn til dem, ville de bestemt tro på det. Sig: "Tegnene hersker Allâh alene over." (O I som tror!) Hvordan skulle I vide om de ville tro selv hvis det (tegn) kom?
110. Vi vil vende deres hjerte og blik bort (fra sandheden), ligesom første gang de ikke troede derpå. Vi vil lade dem flakke omkring i deres hovmod.

111. Selv hvis Vi sendte engle ned til dem og de døde talte til dem og Vi samlede alting foran dem, så ville de ikke tro, medmindre Allâh ville. De fleste af dem er uvidende.
112. Således har Vi givet enhver profet satanerne blandt mennesker og jinner til fjende. De indgyder hinanden funklende ord for at bedrage. Hvis din Herre havde villet, ville de ikke gøre det. Så lad dem og deres opspind være,
113. for at deres hjerte, der ikke tror på det hinsidige, drages mod det, og de finder behag deri, og for at de måtte bedrive hvad de bedriver.
114. (Sig:) "Skulle jeg søge nogen anden dommer end Allâh, når det er Ham der har sendt jer Skriften, udførligt fremlagt?" De, som Vi (tidligere) har givet Skriften, ved at den er nedsendt til dig med sandheden; vær du derfor ikke blandt dem der tvivler (på hvorvidt de ved det eller ej).
115. Din Herres ord er fuldkomment i sandhed og retfærdighed. Ingen kan ændre Hans (æres)ord. Han er Den Althørende og Den Alvidende.
116. Hvis du adlyder de fleste af dem, der er på jorden, vil de lede dig bort fra Allâhs vej. De følger kun formodninger, og de gisner blot.

117. Sandelig, din Herre ved bedst hvem der forvilder sig bort fra Hans vej, og Han ved bedst hvem der er retledte.
118. Spis da af det hvorover Allâhs navn er blevet nævnt (under slagtningen), hvis I tror på Hans tegn.
119. Hvorfor skulle I ikke spise af det hvorover Allâhs navn er blevet nævnt? Han har udførligt fremlagt for jer hvad Han har forbudt jer, medmindre I bliver tvunget. Sandelig, mange vildleder i uvidenhed (andre) med deres lyster (og formodninger om hvad I kan spise). Din Herre ved sandelig bedst hvem der overtræder (Hans grænser).
120. Afhold jer fra synden, såvel den åbenlyse som den skjulte. Sandelig, de der begår synd vil blive gengældt for hvad de bedrev.
121. Men spis ikke af det hvorover Allâhs navn ikke er blevet nævnt (under slagtningen). Det er syndigt. Sandelig, satanerne indgyder deres venner at strides med jer. Hvis I føjer dem, så vil I blive afgudsdyrkere.
122. Kan den der var død (i sjælen), og som Vi gav (troens) liv og gav ham (retledningens) lys til at vandre i blandt menneskene, være lig den som befinder sig i (vildfarelsens) mørke, ude af stand til at komme ud af det? Således fremstår det, som de der fornægter troen bedriver, tiltrækkende for dem.

123. Således lod Vi i enhver by dens overhoveder være dens (største) syndere, så de kunne udtænke snedige træk deri. Men det er kun mod sig selv de udtænker snedige træk, uden at de aner det.
124. Når der kommer et tegn til dem, siger de: ”Vi vil bestemt ikke tro, før vi får det samme som Allâhs sendebude har fået!” Allâh ved bedst hvor han skal anbringe sit budskab. Snart vil synderne blive ramt af fornedrelse hos Allâh og en streng straf for deres snedige træk.
125. Den som Allâh ønsker at retlede, hans bryst åbner Han for islâm. Men den som Han ønsker at lade være vildfaren, hans bryst gør Han snævert og trangt, som om han stiger op til himlen. Således sender Allâh en straf over dem som ikke tror.
126. Dette er din Herres lige vej. Vi har sandelig fremlagt tegnene udførligt for dem der lader sig påminde.
127. For dem er der fredens bolig hos deres Herre. Han er deres ven på grund af det (gode) som de udøvede.
128. Og den dag hvor Han forsamler dem alle (og siger til satanerne:) ”O flok af jinner! I gjorde krav på mange af menneskene.” Og deres venner blandt menneskene vil sige: ”Vor Herre! Vi har draget fordel af hinanden, men nu har vi nået den tidsfrist som Du fastsatte for os.” Han vil sige: ”Ilden skal være jeres tilholdssted; deri

skal I forblive for altid, medmindre Allâh vil det anderledes." Sandelig, din Herre er Vis, Alvidende.

129. Således lader Vi nogle af dem der begår uret være hinandens venner på grund af det de bedrev.

130. O flok af jinner og mennesker! Er der ikke kommet sendebude til jer fra jeres egne, som har berettet jer om Mine tegn og advaret jer om mødet med denne dag? De vil sige: "Vi vidner mod os selv!" Det jordiske liv har bedraget dem, og de vidner mod sig selv at de fornægtede troen.

131. Således (blev sendebudene udsendt), fordi din Herre ikke tilintetgør byerne for deres uret mens deres folk er uvidende (om Hans budskab).

132. For enhver er der rangtrin ud fra det som de har udøvet; din Herre er ikke uopmærksom på hvad de gør.

133. Din Herre er Den Uafhængige og Den Barmhjertighedsfulde. Hvis Han vil, kan Han tilintetgøre jer og efter jer bringe hvem Han vil som efterfølgere, ligesom Han har ladet jer opstå af andre folks efterkommere.

134. Sandelig, det som I er blevet advaret med, vil finde sted. I vil ikke kunne forhindre det.

135. (O Sendebud!) Sig: "O mit folk! I kan handle som I vil, og jeg vil handle (som jeg vil). Snart vil I vide hvem den

endelige bolig tilkommer.” De der begår uret får ikke medgang.

136. De tildeler Allâh en andel af høstudbyttet og af kvæget, som Han har skabt, og siger derpå: ”Dette er til Allâh,” påstår de, ”og dette er til vore medguder!” Men det, der er til deres medguder, går ikke til Allâh, og det der er til Allâh går dog til deres medguder. Sikke slet de dog dømmer!
137. Og ligeledes har deres medguder ladet ihjelslagning af deres (pige)børn fremstå fristende for mange af afgudsdyrkerne, så de kan fordærve dem og forvirre dem i deres religion. Hvis Allâh havde villet (tvinge dem), havde de ikke gjort det. Så lad blot dem og deres opspind være.
138. Og de siger: ”Dette kvæg og høstudbytte er tabu! Ingen må spise deraf, undtagen hvem vi vil,” påstår de. Og der er kvæg der intet må bære på ryggen, og der er kvæg hvorover de ikke nævner Allâhs navn (under slagtningen) - de finder på løgne om Ham! Han vil snart gengælde dem for det de fandt på.
139. Og de siger: ”Det (kalv), som er i dette kvægs vom, er forbeholdt vore mænd og forbudt for vore kvinder. Men hvis det er dødfødt, har de lige andel i det.” Snart vil Han give dem igen for deres opspind. Han er sandelig Vis og Alvidende.

140. Fortabte er de der dræber deres børn i dårskab uden viden og erklærer det som Allâh har forsørget dem med for forbudt, idet de opdigter løgne om Ham. De er bestemt faret vild, og de er ikke retledte.
141. Han er den som lader haver vokse frem, med planter der slynger sig opad og planter der står alene, og daddelpalmer og marker med forskellige afgrøder, og oliven og granatæbler, der både ligner hinanden og ikke ligner hinanden (i smag og sort). Spis af deres frugter når de sætter frugt, og giv hvad der med rette tilfalder (andre) på høstdagen. Men vær ikke ødsel, for Han elsker ikke dem der ødsler.
142. Og af kvæget (har Han skabt) lastdyr og slagtekvæg; spis blot af det, som Allâh har forsørget jer med, og følg ikke i Satans fodspor - han er jer en åbenlys fjende -
143. (af kvæget har Han skabt) otte i par; af fårene to og af geder to. Sig: ”Er det de to hanner, som Han har forbudt, eller de to hunner? Eller det (lam) de to hunners moderliv rummer? Fortæl mig det med viden, hvis I taler sandt.”
144. Og af kamelerne to (par) og af okserne to (par). Sig: ”Er det de to hanner, som Han har forbudt, eller de to hunner? Eller det (føl eller kalv) de to hunners moderliv rummer? Var I mon vidner dengang Allâh befalede jer dette?” Hvem begår mere uret end den der

finder på en løgn om Allâh for i uvidenhed at lede folk vild? Allâh retleder ikke et folk der begår uret.

145. Sig: ”Jeg finder ikke i det, der er blevet mig åbenbaret, noget der er forbudt for nogen at spise, på nær selvdøde dyr eller blod, der er flydt ud, eller svinekød, fordi det er urent, eller noget syndigt, hvorover et andet navn end Allâhs er blevet påkaldt (under slagtningen). Men hvis nogen bliver tvunget (af sult), ej af ulydighed eller for at overtræde (Guds) grænser, så er din Herre bestemt Den atter Tilgivende og Den Barmhjertige.
146. Vi forbød jøderne (at spise) alt med kløer og fedtet fra kvæg og geder, foruden det (fedt) der er på deres ryg, omkring indvoldene eller på knoglerne. Dette gjorde Vi til gengæld for deres trods. Vi siger bestemt sandheden.
147. Hvis de så kalder dig løgner, så sig: ”Jeres Herre er fuld af favnende barmhjertighed, men Hans straf vil ikke blive afvendt fra folk der forsynder sig.”
148. Snart vil afgudsdyrkerne sige: ”Hvis Allâh ville, havde hverken vi eller vore forfædre sat noget ved Hans side og heller ikke erklæret noget forbudt.” Således kaldte de, der var før dem, det for opspind, indtil de fik Vor straf at smage. Sig: ”Har I nogen viden? Så fremlæg den for os! Men I følger blot indskydelser, og I gisner blot.”
149. Sig: ”Hos Allâh er det stærkeste bevis. Hvis Han havde villet (tvinge jer), kunne Han bestemt holde jer alle til

retledningen.

150. Sig: ”Kom med jeres vidner, som kan bevidne at Allâh har forbudt dette!” Hvis de så aflægger (falsk) vidnesbyrd, så skal du ikke vidne sammen med dem. Følg ikke lysterne hos dem der kalder Vore tegn for opspind, som ikke tror på det hinsidige og som sætter andre lige med deres Herre.
151. Sig: ”Kom, lad mig oplæse hvad jeres Herre har forbudt jer: I må ikke sætte noget ved Hans side. Vær gode mod jeres forældre, og dræb ikke jeres børn på grund af fattigdom - Vi forsørger både jer og dem - og nærm jer ikke skamløse handlinger, om de så er åbenlyse eller skjulte. Og tag ikke det liv, som Allâh har forbudt jer (at tage), medmindre det sker med rette. Det har Han pålagt jer, for at I kan begå jer med fornuft.
152. Og kom ikke den forældreløses ejendom nær, medmindre det sker på bedste vis, indtil de når deres modenhed. Og giv fuldt mål og vægt med retfærdighed. Vi bebyrder ingen over evne. Og når I udtaler jer, så være retfærdige, selvom det angår en slægtning. Og overhold pagten med Allâh. Det er hvad Han har pålagt jer, for at I kan lade jer påminde.”
153. Dette er Min vej - den lige. Så følge den. Følg ikke andre veje, for de fører jer bort fra Hans vej. Det har Han pålagt jer, for at I kan blive gudsbevidste.

154. Derpå gav Vi Moses Skriften, som en fuldendelse (af nåden) for den der handler godt, og som en udførlig fremlæggelse af alting og en retledning og barmhjertighed, for at de måtte tro på mødet med deres Herre.
155. Dette er et velsignet Skrift som Vi har nedsendt. Følg det derfor, og vær gudsbevidste, så der må vises jer barmhjertighed -
156. så I ikke skulle sige: ”Skriften er kun blevet nedsendt til to grupper (- jøderne og de kristne -) før os, og vi var ikke opmærksomme på hvad de studerede!”
157. eller for at I skulle sige: ”Hvis Skriften var blevet sendt ned til os, så havde vi bestemt været mere retledte end dem!” Nu har I fået et klart bevis fra jeres Herre, og retledning og barmhjertighed. Hvem begår vel mere uret end den der fornægter Allâhs tegn og vender sig fra dem? Vi vil snart gengælde dem der vender sig fra Vore tegn med en slem straf, fordi de vendte sig bort.
158. Venter de mon på at englene skal komme til dem eller at din Herre skal komme eller at bestemte af dine Herres tegn skal komme? På den dag, hvor bestemte af din Herres tegn vil komme, vil troen ikke gavne en sådan sjæl der ikke før har troet eller gennem sin tro optjent noget godt. Sig: ”Vent I blot - vi venter også!”

159. (O Sendebud!) Du har intet at gøre med dem der har splittet deres religion op og delt sig i fløje. Deres sag er hos Allâh. Så vil Han meddele dem hvad de har gjort.
160. Den der kommer med en god gerning, vil få ti gange så meget igen, mens den der kommer med en ond gerning, kun vil få det samme til gengæld, og de vil ikke blive gjort uret.
161. Sig: ”Min Herre har ledt mig til den lige vej - den rette religion; Abrahams tro; den gudhengivne. Han tilhørte ikke afgudsdyrkerne.”
162. Sig: ”Min bøn og mit valfartsoffer, mit liv og min død tilhører Allâh, alverdens Herre og Forsørger;
163. Han har ingen fælle. Dette er jeg blevet befalet, og jeg er den første, der har overgivet mig til Ham.”
164. Sig: ”Skulle jeg søge en anden Herre end Allâh, til trods for at Han er Herre over alting? Hvad hver enkelt begår, kommer alene over den enkelte, og ingen, der bærer en byrde, skal bære en andens byrde. Siden skal I vende tilbage til jeres Herre, og så vil Han underrette jer om det som I var uenige om.
165. Han er den som har gjort jer til stedfortrædere på jorden og ophøjet nogle af jer over andre i rang, så Han kan prøve jer gennem det som Han har skænket jer. Din Herre er bestemt hurtig til at straffe, og Han er bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.

7. Højderne

Al-‘Arâf

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Alif-Lâm-Mîm-Sâd*.
2. (O Sendebud! Dette er) Et Skrift der er blevet nedsendt til dig - så lad ikke dit hjerte tynges (over folks fornægtelse) af det - for at du kan advare dermed, og som en påmindelse til de troende.
3. (O mennesker!) Følg det, der er blevet sendt ned til jer fra jeres Herre, og følg ikke andre venner end Ham. Kun lidt lader I jer påminde.
4. Hvor mange byer har Vi ikke tilintetgjort; Vor straf kom til dem om natten eller mens de sov til middag.
5. Da Vor straf kom over dem, kunne de ikke råbe andet end: ”Vi begik sandelig uret!”
6. Vi vil bestemt udspørge dem, til hvem sendebude blev udsendt, og Vi vil bestemt udspørge sendebudene.
7. Så vil Vi berette dem (om deres gerninger) med viden, for Vi var aldrig fraværende.

8. Vejningen af (gerninger) på den dag vil være sand; de hvis vægtskåle vil være tunge (af godhed), er dem der får medgang.
9. Men de, hvis vægtskåle vil være lette, er dem der har bragt sig selv til fortabelse, fordi de handlede uret mod Vore tegn.
10. Vi har sandelig skænket jer myndighed på jorden, og Vi har skabt underhold til jeres liv på den. I viser dog kun lidt taknemmelighed.
11. Vi skabte jer sandelig og gav jer derpå form. Så sagde Vi til englene: ”Kast jer ned (til ære) for Adam!” Da kastede de alle sig ned, foruden (jinnen) Iblîs. Han var ikke blandt dem der kastede sig ned.
12. Vi sagde: ”(O Iblîs!) Hvad afholdt dig fra at kaste dig ned da Jeg befalede dig det? Han sagde: ”Jeg er bedre end ham! Du skabte mig af ild, mens Du har skabt Ham af ler.”
13. Vi sagde: ”Stig ned herfra (som den forkastede Satan)! Det tilkommer ikke dig at være hovmodig her. Gå bort - du er sandelig blandt de fornedrede.”
14. (Satan) Han sagde: ”Giv mig da udsættelse til den dag de (mennesker) bliver genopvakt (fra døden).”
15. Vi sagde: ”Du er sandelig blandt dem der får udsættelse.”

16. (Satan) Han sagde: ”Fordi Du har vildledt mig, vil jeg ligge på lur efter dem på Din lige vej (for at vildlede dem);
17. så vil jeg bestemt komme til dem forfra og bagfra, og fra deres højre side og fra deres venstre side, og Du vil ikke finde de fleste af dem taknemmelige.”
18. Vi sagde: ”Gå ud herfra, foragtet og fordrevet! Sandelig, de af dem, som følger dig, så vil Jeg fylde Helvede med jer alle.”
19. ”O Adam! Du og din hustru (Eva) skal bo i Haven; og spis af hvad I vil, men kom ikke dette træ nær, for så bliver I blandt dem der handler uret.”
20. Men Satan hviskede til dem, for at gøre det af deres køn, som havde været skjult for dem, synligt for dem, og han sagde: ”Jeres Herre har kun forbudt jer dette træ, for at I ikke skal blive engle eller blive blandt dem der forbliver for altid (hos Ham).”
21. Og han svor over for dem begge og sagde: ”Jeg er bestemt en af dem der ønsker jeres bedste!”
22. Så forførte han dem med bedrag. Og da de begge havde smagt af træet (som de ikke måtte nærme sig), blev deres køn synligt for dem, og de begyndte at fæstne Havens blade sammen omkring sig. Deres Herre kaldte på dem: ”Forbød Jeg jer ikke dette træ? Sagde Jeg ikke til jer at Satan er jeres åbenlyse fjende?”

23. De sagde: ”Vor Herre! Vi har handlet uret mod os selv. Hvis Du ikke tilgiver os og ikke viser os barmhjertighed, vil vi bestemt være blandt de fortabte.”
24. Han sagde: ”Stig I (alle) ned. I skal være fjender indbyrdes. På jorden skal I have et tilholdssted og livsunderhold for en tid.”
25. Han sagde: ”På den skal I leve, og på den skal I dø, og af den skal I genoprejses.”
26. O Adams børn! Vi har bestemt sendt klæder ned til jer til at dække jeres køn og til pynt. Men den bedste klædning er gudsbevidsthed. Dette er blandt Allâhs tegn, for at de måtte lade sig påminde.
27. O Adams børn! Lad ikke Satan forføre jer, ligesom han drev jeres forældre ud af Haven, idet han fratog dem deres klæder, så de kunne se deres køn. Sandelig, han og hans flok ser jer fra steder hvorfra I ikke kan se dem. Vi har sandelig gjort satanerne til venner af dem som ikke tror.
28. Når de begår en skamløs gerning, siger de: ”Vi fandt vore forfædre gøre således - Allâh har påbudt os det!” Sig: ”Allâh påbyder ikke noget skamløst. Vil I sige om Allâh hvad I ikke ved?”
29. Sig: ”Min Herre har påbudt retfærdighed. Og ret jer (mod Ham) ved ethvert sted for bøn, og påkald Ham

med oprigtig tro. Således som Han først skabte jer, skal I vende tilbage (til Ham)."

30. Nogle har Han retledt, og andre er vildfarelsen tilkommet - for de tog sandelig satanerne til venner i stedet for Allâh, og de mener at de er retledte.
31. O Adams børn! Iklæd jer jeres (fine tøj som) pynt ved ethvert bedested, og spis og drik, men vær ikke ødsel, for Allâh elsker ikke dem der ødsler.
32. Sig: "Hvem har forbudt jer Allâhs pynt, som Han har frembragt til sine tjenere, og de gode ting af (Hans) underhold?" Sig: "Det er (en gunst) for dem som tror i det jordiske liv, men i særdeleshed på Opstandelsens Dag." Således fremlægger Vi tegnene udførligt for folk der har viden.
33. Sig: "Min Herre har kun forbudt de skamløse handlinger, hvad enten de er åbenlyse eller skjulte, og synd og uretmæssigt overgreb, og at I sidestiller noget med Allâh, hvorom Han ikke har nedsendt nogen bemyndigelse, og at I siger om Allâh hvad I ikke ved."
34. For ethvert fællesskab er der en tidsfrist. Når deres frist udløber, kan de hverken trække den ud så meget som en time eller fremskynde den.
35. O Adams børn! Hvis der kommer sendebude til jer fra jeres egne, som beretter jer Mine tegn, så skal de, der er

gudsbevidste og forbedrer sig selv, ikke være bange, og de bliver ikke bedrøvede (på Dommens Dag).

36. Men de, der kalder Vore tegn for opspind og hovmodigt trodser dem, de er Ildens folk; deri skal de altid forblive.
37. Hvem begår mere uret end den der finder på en løgn om Allâh eller kalder Hans tegn for opspind? De vil få deres del af hvad der står i Skriften, indtil Vore udsendte (engle) kommer til dem for at tage deres sjæl og siger: ”Hvor er det som I påkaldte foruden Allâh?” De vil sige: ”De (magter og afguder) er blevet borte fra os!” De vil vidne mod sig selv at de fornægtede troen.
38. Han vil sige: ”Gå I ind i Ilden sammen med fællesskaber af jinner og mennesker der har været før jer!” Hver gang et fællesskab går ind, forbander det et foregående, indtil de alle sammen vil samles deri. Så vil de sidste af dem sige om de første af dem: ”Vor Herre! Det var dem der vildledte os – så giv dem en dobbelt straf i Ilden!” Han vil svare: ”Enhver får dobbelt, men I ved det ikke.”
39. Og de første af dem vil sige til de sidste af dem: ”I er ikke bedre stillet end os. Smag nu straffen for det som I har gjort!”
40. Sandelig, dem der kaldte Vore tegn for opspind og hovmodigt trodsede dem, for dem vil himlenes porte

ikke blive åbnet, og de vil ikke træde ind i Haven, før en kamel kan presse sig igennem et nåleøje. Således gengælder Vi dem der forsynder sig.

41. De vil få et hvilested i Helvede, og (gløder) som tæpper over sig. Således gengælder Vi dem der begår uret.
42. Men de der tror og gør gode gerninger - Vi bebyrder ingen over evne - de er Havens folk; deri skal de altid forblive.
43. Og Vi vil fjerne hvad der var af (gensidigt) nag i deres hjerte. Kilderne vil risle under dem, og de vil sige: ”Priset være Allâh, som har ledt os hertil! Vi var ikke blevet ledt (hertil) hvis ikke Allâh havde retledt os. Vor Herres sendebude bragte bestemt sandheden!” Og der vil blive kaldt på dem: ”Dette er Haven som I har arvet for det (gode) som I udøvede!”
44. Havens folk vil råbe til Ildens folk: ”Vi har fundet vor Herres løfte sandt! Har I (også) fundet jeres Herres løfte sandt?” De vil sige: ”Ja!” og en udråber blandt dem vil bebude: ”Allâhs forbandelse er over dem der begår uret;
45. dem som lagde hindringer på Allâhs vej og søgte at bøje den og som fornægtede det hinsidige!”
46. Mellem de to (fællesskaber) vil der være en barriere, og på højderne (af barrieren) vil der være nogle mænd som genkender alle på deres mærker. De vil råbe til

Havens folk: ”Fred være med jer!” Disse er endnu ikke trådt ind i den, selvom de håber på det.

47. Når deres blik vendes mod Ildens folk, siger de: ”Vor Herre! Anbring os ikke sammen med de folk der begår uret.”
48. Og folkene på højderne vil råbe til nogle mænd (i Helvede), som de kender på deres mærker, og sige: ”Hvilken gavn har I haft af det som I hobede sammen og af jeres hovmod?
49. Er det disse (fattige folk) som I svor på at Allâh aldrig vil vise barmhjertighed? (Men det er dog dem der bliver befalet:) ’Træd I ind i Haven! I skal hverken rammes af frygt eller blive bedrøvede’.”
50. Og Ildens folk vil råbe til Havens folk: ”Hæld noget (af Havens) vand over os, eller noget af det som Allâh har forsørget jer med!” De vil sige: ”Allâh har sandelig forbudt begge ting for dem der fornægter troen;
51. dem der tog deres religion som morskab og tidsfordriv og som det jordiske liv bedrog.” I dag vil Vi glemme dem, ligesom de glemte mødet med denne deres dag og forkastede Vore tegn.
52. Vi bragte dem sandelig et Skrift som Vi med viden fremlagde udførligt, som retledning og barmhjertighed for folk der tror.

53. Venter de blot på fuldførelsen deraf? På den dag hvor fuldførelsen vil ske, vil de, der tidligere havde glemt det, sige: ”Vor Herres sendebude bragte sandelig sandheden! Har vi da nogen til at gå i forbøn for os (i dag)? Eller kan vi blive sendt tilbage (til det jordiske liv), så vi kan handle anderledes end vi gjorde?” De har bragt sig selv til fortabelse, og det, som de opdigtede, vil fordufte fra dem.
54. Jeres Herre er Allâh, som skabte himlene og jorden på seks dage (altså perioder). Derpå indtog Han Tronen. Han lader natten tildække dagen, idet den hastigt følger den. Og solen og månen og stjernerne er sat i tjeneste på Hans befaling. Ham tilkommer skabelsen og herredømmet - velsignet være Allâh, alverdens Herre og Forsørger!
55. Påkald jeres Herre ydmygt og i det skjulte. Han elsker ikke dem der begår overtrædelser.
56. Og skab ikke ufred i landet efter at det er blevet bragt i fred og orden, og påkald ham i både frygt (for Hans straf) og længsel (efter Hans barmhjertighed). Sandelig, Allâhs barmhjertighed er nær for dem der handler smukt.
57. Han er den som sender vindene ud med glædeligt nyt om sin barmhjertighed (i form af regn); når de (vinde) har samlet tunge (regn)skyer sammen, driver Vi disse

til et dødt (og tørt) land og sender derpå vand ned fra dem. Derved frembringer Vi al slags frugt. På samme vis vil Vi oprejse de døde (på Opstandelsens Dag), for at I kan lade jer påminde.

58. Det gode (og frugtbare) land, dets planter vokser (rigt) frem, med deres Herres tilladelse. Men det (land), der er dårligt, deraf vokser kun lidt frem. Således fremlægger Vi tegnene på forskellig vis for folk der er taknemmelige.
59. Vi sendte sandelig Noah [Nûh] til sit folk, og han sagde: ”O mit folk! Tjen Allâh - I har ingen anden gud end Ham. Jeg frygter sandelig straffen over jer på en mægtig dag.”
60. De højtstående blandt hans folk sagde: ”Vi ser dig sandelig befinde dig i åbenlys vildfarelse!”
61. Han sagde: ”O mit folk! Jeg er ikke vildfaren, men jeg er et sendebud fra alverdens Herre og Forsørger.
62. Jeg overbringer jer min Herres budskaber og giver jer godt råd, og jeg ved fra Allâh noget som I ikke ved.
63. Undrer I jer over at der kommer en påmindelse til jer fra jeres Herre, via en mand fra jeres egne, så han kan advare jer, og for at I kan blive gudfrygtige, og for at der kan vises jer barmhjertighed?”
64. Men de kaldte ham en løgner, og derpå reddede Vi Noah og dem der var sammen med ham i arken, og Vi

druknede dem der kaldte Vore tegn for opspind. De var sandelig blinde (og trodsige) folk.

65. Og til ‘Âd(-folket sendte Vi) deres broder Hûd. Han sagde: ”O mit folk! Tjen Allâh - I har ingen anden gud end Ham. Vil I da ikke være gudfrygtige?”
66. De højtstående blandt hans folk, der fornægtede troen, sagde: ”Vi ser at du er forfaldet til tåbeligheder, og vi mener bestemt at du er blandt løgnerne!”
67. Han sagde: ”O mit folk! Jeg er ikke forfaldet til tåbeligheder, men jeg er et sendebud fra alverdens Herre og Forsørger.
68. Jeg overbringer jer min Herres budskaber, og jeg er jer en troværdig rådgiver.
69. Undrer I jer over at der kommer en påmindelse til jer fra jeres Herre, via en mand fra jeres egne, så han kan advare jer? Og ihukom da Han gjorde jer til Noahs folks efterfølgere og lod jer vokse i kropsstyrke. Ihukom Allâhs velsignelser, for at I kan få medgang.”
70. De sagde: ”Er du kommet til os fordi vi skal tjene Allâh alene og opgive dem som vore forfædre plejede at tilbede? Så bring os det, som du truer os med, hvis du er blandt de sandfærdige!”
71. Han sagde: ”Straf og vrede fra jeres Herre vil falde over jer! Strides I med mig over (afguders) navne, som I og jeres forfædre selv har fundet på, hvorom Allâh ikke

har nedsendt nogen bemyndigelse? Vent blot (på Hans dom) - jeg er blandt dem der venter sammen med jer."

72. Derpå reddede Vi med Vor barmhjertighed ham og dem der var sammen med ham. Men Vi rev dem op med rode som kaldte Vore tegn for opspind - de var ikke troende.
73. Og til Thamûd(-folket) sendte Vi deres broder Sâlih. Han sagde: "O mit folk! Tjen Allâh - I har ingen anden gud end Ham. Der er sandelig kommet et klart bevis til jer fra jeres Herre; dette er Allâhs hunkamel, (der er kommet fra bjerget som I krævede som) et tegn til jer. Lad den græsse (frit) på Allâhs jord, og gør den ikke fortræd, ellers vil en smertefuld straf ramme jer.
74. Og ihukom da Han gjorde jer til efterfølgere efter 'Âd-(folket) og gav jer bolig i landet, idet I byggede paladser på dets sletter og udhuggede huse i bjergene. Ihukom Allâhs velsignelser, og begå ikke overtrædelser på jorden ved at skabe ufred."
75. De højtstående blandt hans folk, som var hovmodige, sagde til de undertrykte, til dem af dem der troede: "Er I sikre på at Sâlih virkelig er udsendt af jeres Herre?" De sagde: "Vi tror bestemt på det som han er blevet udsendt med!"
76. De hovmodige sagde: "Vi fornægter bestemt det som I tror på!"

77. Derpå skar de haserne over på hunkamelen (og slog den ihjel) og trodsede deres Herres befaling. De sagde: ”O Sâlih! Bring os det (af straffen), som du truer os med, hvis du er blandt sendebudene!”
78. Da greb jordskælvet dem, så de om morgenen lå sammenkrøbne (og livløse) i deres hjem.
79. Så vendte han sig fra dem og sagde: ”O mit folk! Jeg overbragte jer sandelig min Herres budskab og jeg gav jer godt råd. Men I elsker ikke dem der råder jer godt.”
80. Og (ligeledes sendte Vi profeten) Lot [Lût], da han sagde til sit folk: ”Vil I begå sådan skamløshed som ingen i alverden har begået før jer?
81. Sandelig, I nærmer jer mænd med jeres begær i stedet for kvinder. Nej, I er et folk der går til yderligheder!”
82. Hans folks svar var blot at de sagde: ”Driv dem ud af jeres by! De folk ønsker sandelig at holde sig rene!”
83. Derpå reddede Vi ham og hans familie, bortset fra hans hustru; hun var en af dem der blev tilbage (i trods).
84. Og Vi lod en (hagl)regn styrte ned over dem. Se, hvilken ende de der forsyndede sig fik.
85. Og til Madyan sendte Vi deres broder Shu‘ayb. Han sagde: ”O mit folk! Tjen Allâh - I har ingen anden gud end Ham. Der er sandelig kommet et klart bevis til jer fra jeres Herre. Giv derfor fuldt mål og vægt, og giv ikke folk for lidt for deres ting, og skab ikke ufred i landet

efter at det er blevet bragt i orden. Dette er bedst for jer, hvis I er troende.

86. Og sæt jer ikke (på lur) ved enhver vej, for at I kan true dem der tror på Ham og holde ham væk fra Allâhs (lige) vej og forsøge at bøje den. Ihukom (Guds nåde) da I var få, og Han mangfoldiggjorde jer. Og se, hvilken ende de der skabte ufred fik.
87. Hvis en del af jer tror på det (budskab), som jeg er blevet udsendt med, og en del ikke tror på det, så vær udholdende, indtil Allâh dømmer imellem os; Han er den bedste dommer."

del 9

88. De højtstående blandt hans folk, som var hovmodige, sagde: "O Shu'ayb! Vi vil bestemt drive dig, og dem der tror sammen med dig, ud af vor by - eller også skal I vende tilbage til vor religion!" Han sagde: "Selvom vi nærer afsky (imod jeres religion)?
89. Vi ville bestemt opdigte en løgn om Allâh hvis vi vendte tilbage til jeres religion efter at Allâh har reddet os fra den. Det sømmer sig ikke for os at vende tilbage til den, medmindre Allâh, vor Herre, vil det. Vor Herre favner alle ting i sin viden. Vi har sat vor lid til Allâh. Vor

Herre! Døm med sandhed mellem os og vort folk! Du er den bedste til at dømme."

90. De højtstående blandt hans folk, der fornægtede troen, sagde: "(O Madyans folk!) Hvis I følger Shu'ayb, vil I bestemt være fortabte!"
91. Da greb jordskælvet dem, og om morgenen lå de sammenkrøbne (og livløse) i deres hjem.
92. De, der kaldte Shu'ayb for løgner, blev (tilintetgjort) som om de aldrig havde boet dér. De, der fornægtede Shu'ayb, var de fortabte.
93. Så vendte han sig fra dem og sagde: "O mit folk! Jeg har sandelig overbragt jer min Herres budskab, og jeg har rådet jer vel. Hvordan skulle jeg da sørge over et folk der fornægter troen?"
94. Vi har ikke sendt nogen profet til en by uden at ramme dens indbyggere med trængsler og kvaler (for deres trods og fornægtelse), for at de måtte blive ydmyge.
95. Så erstattede Vi deres trængsler med det gode, indtil de voksede (i tal og velstand) og sagde: "Vore forfædre blev også ramt af trængsler og glæder!" Da pågreb Vi dem pludselig (for deres hovmod og utak), uden at de anede det.
96. Hvis folkene i byerne havde troet og været gudfrygtige, så havde Vi hældt velsignelser fra himlen og jorden

over dem, men de fornægtede. Og så pågreb Vi dem for det de havde begået.

97. Føler byernes indbyggere sig i sikkerhed for at Vor straf ikke kommer over dem om natten mens de sover?
98. Eller føler byernes indbyggere sig i sikkerhed for at Vor straf ikke kommer over dem om morgenen mens de morer sig?
99. Føler de sig sikre mod Allâhs skjulte planer? Ingen føler sig sikre mod Allâhs skjulte planer, undtagen de folk der er fortabte.
100. Er det ikke blevet klar for dem, der har arvet landet efter (tidligere) folk, at Vi (også) kan straffe dem for deres synder hvis Vi vil? Og Vi forsegler deres hjerte så de ikke kan høre (og fatte budskabet)?
101. (O Sendebud!) Dette er de byer hvis beretninger Vi overbringer dig. Deres sendebude kom til dem med de tydelige beviser, men de ville ikke tro på noget som de tidligere havde kaldt for løgn. Således forsegler Allâh deres hjerte som fornægter troen.
102. Hos de fleste af dem fandt vi ingen (troskab mod deres) pagt, og Vi fandt de fleste af dem trodsige.
103. Dernæst sendte Vi efter dem Moses [Mûsâ] til Farao og hans højtstående (hoffolk) med Vore tegn, men de handlede uret over for dem. Og se, hvilken ende de der skabte ufred fik!

104. Moses sagde: ”O Farao! Jeg er sandelig et sendebud fra alverdens Herre og Forsørger,
105. som ikke har ret til at sige andet end sandheden om Allâh. Jeg er bestemt kommet til jer med et klart tegn fra jeres Herre, så lad Israels børn gå (fri) sammen med mig!”
106. (Farao) Han sagde: ”Hvis du er kommet med et tegn, så bring det frem, hvis du hører til de sandfærdige!”
107. Så kastede han sin stav, og straks var den en tydelig slange.
108. Og han trak sin hånd frem (fra sin brystfold), og straks var den (strålende) hvid for tilskuerne.
109. De højtstående blandt Faraos folk sagde: ”Dette er bestemt en kyndig troldmand;
110. han ønsker at drive jer ud af jeres land. Hvad tilråder I da?”
111. De sagde: ”Hold ham og hans broder (Aron [Hârûn]) hen, og send bude til byerne for at kalde (troldmænd) sammen,
112. så de bringer dig enhver kyndig troldmand.”
113. Da troldmændene kom til Farao, sagde de: ”Der bør vel være en belønning til os hvis vi sejrer?”
114. Han sagde: ”Ja. Og I skal blive blandt dem der står mig nær.”

115. De (troldmænd) sagde: ”O Moses! Enten kaster du (først), eller også kaster vi."
116. (Moses) Han sagde: ”Kast I!” Da de kastede (deres trolddom), forheksede de folks øjne og skræmte dem, og de frembragte mægtig trolddom.
117. Derpå åbenbarede Vi for Moses: ”Kast din stav!” og se, den slugte hvad de havde frembragt ved bedrag.
118. Så kom sandheden frem, og det, som de havde udøvet, blev til intet.
119. De blev besejret dér og trak sig ydmygede tilbage.
120. Og troldmændene blev kastet til jorden i tilbedelse.
121. De udbrød: ”Vi tror på alverdens Herre og Forsørger!
122. Moses’ og Arons Herre.”
123. Farao sagde: ”Tror I på Ham, før jeg har givet jer tilladelse til det! Dette er bestemt et nummer, som I har fundet på i byen, for at drive dens befolkning væk derfra. Men I skal snart få (følgerne) at vide!
124. Jeg vil sandelig afhugge jeres hænder og fødder på modsat side og derpå korsfæste jer alle!”
125. De sagde: ”Vi skal bestemt vende tilbage til vor Herre!
126. Du hævner dig kun på os fordi vi troede på vor Herres tegn da de kom til os. Vor Herre! Overøs os med udholdenhed og tag os til Dig som dem der overgiver sig til Dig!”

127. Lederne blandt Faraos folk sagde: ”(O Farao!) Vil du lade Moses og hans folk skabe ufred i landet og forlade dig og dine guder?” Han sagde: ”Vi vil dræbe deres sønner (så de ikke vokser sig stærke) og lade deres døtre leve (som slaver). Vi har bestemt magt over dem!”
128. Moses sagde til sit folk: ”Bed Allâh om hjælp, og vær udholdende! Jorden tilhører sandelig Allâh, og Han giver den i arv til hvem af sine tjenere Han vil. Udfaldet er bedst for de gudsbevidste.”
129. De sagde: ”(O Moses!) Vi blev forfulgt både før du kom til os og efter at du er kommet til os!” Han sagde: ”Det er muligt at jeres Herre vil tilintetgøre jeres fjende og gøre jer til efterfølgere på jorden, for at Han kan se hvordan I handler.”
130. Derpå lod Vi Faraos folk blive ramt af (tørke)år med mangel på afgrøder, for at de skulle lade sig påminde.
131. Men når der skete dem noget godt, sagde de: ”Dette tilkommer os (med rette),” og når noget ondt ramte dem, så tilskrev de Moses, og dem der var med ham, deres dårlige skæbne. Nej, deres skæbne ligger alene hos Allâh, men de fleste af dem har ikke viden.
132. Og de sagde: ”(O Moses!) Hvilket tegn du end bringer os for at forhekse os dermed, så vil vi ikke tro på dig!”

133. Så sendte Vi stormen over dem og (siden hen) græshopper, lus, frøer og blod, som tydelige tegn. Men de var hovmodige, og de var et folk der forsyndede sig.
134. Når straffen faldt over dem, sagde de: ”O Moses! Bed til din Herre for os ved den pagt Han har sluttet med dig. Hvis du kan tage straffen bort fra os, vil vi bestemt tro på dig og sende Israels børn sammen med dig.”
135. Men da Vi tog straffen bort fra dem, indtil en tidsfrist som de skulle nå, så brød de straks deres løfte.
136. Siden kom Vor hævn over dem, og Vi lod dem drukne i havet, fordi de kaldte Vore tegn for opspind og var ligegyldige over for dem.
137. Og Vi lod det folk, der havde været undertrykt, arve det østlige og vestlige af det (egyptiske og syriske) land som Vi havde velsignet. Din Herres skønne løfte blev (således) opfyldt for Israels børn, fordi de havde holdt (undertrykkelsen) ud. Og Vi ødelagde hvad Farao og hans folk havde bygget og opført.
138. Og Vi lod Israels børn krydse havet, og de kom derpå til et folk der dyrkede nogle afguder de havde. De sagde: ”O Moses! Lav os en gud ligesom de guder som de har!” Han svarede: ”I er sandelig et uvidende folk!
139. Hvad disse er optagede af (at tilbede) vil gå til grunde, og hvad de gør, er nytteløst.”

140. Han sagde: ”Skulle jeg ønske jer en anden gud end Allâh, når det er Ham der har begunstiget jer frem for alverden?”
141. Og (ihukom) da Vi frelste jer fra Faraos folk, som udsatte jer for en ond straf; slagtede jeres sønner og lod jeres døtre leve. Deri lå en stor prøvelse fra jeres Herre.
142. Og Vi lovede Moses (et møde på) tredive nætter, og Vi fuldendte disse med yderligere ti, så den fulde tid med hans Herre blev fyrre nætter. Moses sagde til sin broder Aron: ”Træd du i mit sted blandt mit folk (mens jeg er væk), og skab forlig (blandt dem), og følg ikke den vej som de der skaber ufred går.”
143. Da Moses kom til det fastsatte møde med Os (på Sinai-bjerget), og hans Herre talte til ham, udbrød han: ”Min Herre! Vis Dig (nu også) for mig, for at jeg kan se Dig!” Han svarede: ”Du vil ikke kunne se Mig. Men se mod bjerget; hvis det bliver stående, som det står, skal du få Mig at se.” Da hans Herre åbenbarede (noget af) sin glans for bjerget, gjorde Han det til støv, og Moses faldt bevidstløs til jorden. Da han kom til sig selv, sagde han: ”Priset være Du! Jeg vender mig til Dig, og jeg er den første af de troende!”
144. Han sagde: ”O Moses! Jeg har udvalgt dig frem for alle mennesker via Mine budskaber og Mine ord. Tag da

imod hvad Jeg giver dig, og vær blandt de taknemmelige."

145. Og på tavlerne skrev Vi en tilrettevisning til ham om alle sager og en udførlig fremlæggelse af alt (og sagde): "Hold godt fast ved det, og befal dit folk at holde fast ved det bedste deri. Snart vil Jeg lade jer se de trodsiges hjemsted.
146. De, der er hovmodige på jorden med urette, dem vil Jeg vende bort fra Mine tegn; selvom de ser hvert eneste tegn, vil de ikke tro på dem, og hvis de ser retledningens vej, vil de ikke tage den som deres vej. Og hvis de ser vildfarelsens vej, vil de tage den som deres vej. For de kaldte Vore tegn for opspind og var ligegyldige over for dem.
147. De, der kaldte Vore tegn og mødet i det hinsides for opspind, deres gerninger er forspildte. Vil de mon få andet til gengæld end det som de har bedrevet?
148. Og Moses' folk tog sig i hans fravær en (guld)kalv fremstillet af deres smykker, (der blot var) en krop med en brølende lyd. Så de ikke, at den hverken talte til dem eller viste dem (den rette) vej? De tog den til sig (som afgud), og de begik uret.
149. Da de blev klar over dette, og indså at de var faret vild, sagde de: "Hvis vor Herre ikke forbarmer sig over os og ikke tilgiver os, vil vi bestemt være blandt de fortabte!"

150. Da Moses vendte tilbage til sit folk, sagde han, vred og bedrøvet: ”Ondt er det, som I har gjort i mit fravær! Vil I mon fremskynde jeres Herres dom?” Han lagde tavlerne, tog fat om sin broders hoved og trak ham hen til sig. Denne sagde: ”O søn af min moder! Folket regnede mig for at være svag, og de havde nær slået mig ihjel. Lad da ikke fjenderne more sig over mig, og sidestil mig ikke med de folk der begår uret!”
151. (Moses) Han sagde: ”Min Herre! Tilgiv mig og min broder, og lad os træde ind i Din barmhjertighed. Du er den mest barmhjertige af de barmhjertige.”
152. Sandelig, de der tog kalven til sig (som afgud) vil blive ramt af vrede fra deres og fornedrelse i det jordiske liv. Således gengælder Vi dem der opdigter løgne.
153. Men de der begår noget ondt og siden angrer og tror, så er din Herre derefter bestemt tilgivende og barmhjertig.
154. Da Moses’ vrede var aftaget, tog han tavlerne. I indskriften på dem var der retledning og barmhjertighed for dem der frygter deres Herre.
155. Og Moses udvalgte halvfjerds mænd af sit folk til det fastsatte møde med Os (for at bede om tilgivelse). Da jordskælvet greb dem (som advarsel og formaning), sagde han: ”Min Herre! Hvis Du ville, kunne Du før have tilintetgjort dem og mig. Vil Du tilintetgøre os for det som tåberne iblandt os har gjort? Dette er blot en

prøvelse fra Dig, hvorved Du lader hvem Du vil fare vild og retleder hvem Du vil. Du er vor værner, tilgiv os da, og vis os barmhjertighed - Du er den bedste af dem der tilgiver.

156. Og foreskriv det gode for os i denne verden og i den hinsidige. Vi har bestemt vendt os til Dig!" Han sagde: "Jeg rammer med Min straf hvem Jeg vil, men Min barmhjertighed omfavner alting. Jeg vil da foreskrive den for dem der er gudsbevidste og betaler almisse og dem der tror på Vore tegn.
157. Dem der følger Sendebudet, den rene og ubelæste Profet, som de finder beskrevet hos sig selv i Toraen [Tawrât] og Evangeliet [Injîl]: han påbyder dem det rette og forbyder dem det forkastelige og tillader dem de gode ting og forbyder dem de dårlige. Han tager deres byrde fra dem og de lænker (af forbud og begrænsninger) der lå om dem (som følge af deres trods). De der tror på ham, ærer og støtter ham, og følger det lys der er blevet sendt ned med ham. De vil få medgang."
158. (O Sendebud!) Sig: "O mennesker! Jeg er et sendebud til jer alle fra Allâh, hvem himlenes og jordens herredømme tilhører. Der er ingen gud ud over Ham. Han giver liv og bringer død. Tro da på Allâh og Hans Sendebud, den rene og ubelæste Profet, der tror på

Allâh og på Hans ord, og følg ham, så I måtte blive retledte."

159. Blandt Moses' folk er der dog et fællesskab der retleder med sandhed og øver retfærdighed dermed.
160. Vi opdelte dem i tolv stammer som fællesskaber. Og Vi åbenbarede for Moses, da hans folk bad ham om vand: "Slå på klippestenen med din stav!" og der sprang straks tolv kilder frem fra den. Da vidste hver stamme hvor deres drikkested var. Og Vi lod skyerne kaste skygge over dem (i ørkendalen), og Vi sendte manna og vagtler ned til dem (og sagde): "Spis af de gode ting som Vi forsørger jer med." De gjorde ikke uret mod os (med deres utak), de gjorde uret mod sig selv.
161. Og da der blev sagt til dem: "Bosæt jer i denne by og spis deri hvor I vil, og sig: 'Vi beder om tilgivelse'. Træd ind ad porten (til byen) og kast jer ned (i taknemmelighed), så vil Vi tilgive jer jeres forseelser. Og Vi vil give endnu mere til dem der handler godt."
162. Men de, der begik uret iblandt dem, erstattede det der var blevet sagt til dem med andre ord. Så sendte Vi en straf ned over dem fra himlen, fordi de handlede uret.
163. Spørg dem om byen der lå ved havet, da de begik overtrædelser på sabbatten: da deres fisk kom til dem i synlige stimer på sabbatten, mens de ikke kom den dag

hvor de ikke holdt sabbat. Således prøvede Vi dem, fordi de var trodsige.

164. Og da et fællesskab blandt dem sagde: ”Hvorfor formaner I et folk som Allâh vil tilintetgøre eller tilkende en streng straf?” De sagde: ”For at opnå tilgivelse fra jeres Herre, og for at de måtte blive gudfrygtige.”
165. Da de så glemte (og lod hånt om) det de var blevet påmindet om, reddede Vi dem, der forbød det onde, og ramte dem, der havde handlet uret, med en sørgelig straf, fordi de var trodsige.
166. Og da de holdt fast ved det, som de var blevet forbudt, sagde Vi til dem: ”Bliv til foragtede aber!”
167. Og (ihukom) da din Herre erklærede (for Israels børn) at Han, helt frem til Opstandelsens Dag, ville sende nogen over dem, som vil udsætte dem for en slem straf. Din Herre er bestemt hurtig til at straffe, og Han er bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.
168. Og Vi splittede dem i fællesskaber på jorden. Nogle af dem var retskafne mens andre ikke var det. Vi prøvede dem med gode og dårlige tider, så de måtte vende om (til Os).
169. Efter dem fulgte en slægt som arvede Skriften. De griber (begærligt) efter denne lave verdens flygtige goder og siger: ”Det vil blive os tilgivet.” Og hvis

lignende goder kommer til dem (uretmæssigt), så tager de også dem. Blev Skriftens pagt ikke sluttet med dem; at de ikke måtte sige andet end sandheden om Allâh? De har dog læst hvad der står deri. Den hinsidige bolig er bedre for dem der er gudfrygtige. Vil I ikke forstå?

170. Og de der holder fast ved Skriften og holder bøn - Vi lader bestemt ikke de retskafnes løn gå tabt.
171. Og (ihukom) da Vi hævede (Sinai-)bjerget over dem, som havde det været et sejl, og de troede at det ville falde ned over dem, (og Vi sagde:) ”Hold godt fast ved det (Skrift) som Vi har givet jer, og husk hvad der står deri, for at I kan blive gudfrygtige!”
172. Og da din Herre af Adams [Âdam] børns lænd frembragte deres efterkommere og lod dem vidne over sig selv: ”Er Jeg ikke jeres Herre?” De sagde: ”Jo! Det bevidner vi!” for at I ikke på Opstandelsens Dag skulle sige: ”Vi var ikke opmærksomme på dette,”
173. eller I skulle sige: ”Det var vore forfædre der tidligere satte andre ved Allâhs side, og vi er (blot) deres efterkommere som fulgte dem. Vil Du da tilintetgøre os for det som bedragerne begik?”
174. Således fremlægger Vi tegnene udførligt, så de måtte vende om.
175. Og forelæs dem beretningen om ham (den skriftkloge på Moses’ tid) som Vi gav Vore tegn, men han stødte

dem fra sig (idet han blev blændet af jordiske fristelser); Satan satte efter ham, og han blev blandt de vildfarne.

176. Havde Vi villet, kunne Vi have ophøjet ham ved disse (tegn), men han hang fast til jorden og fulgte sin lyst. Hans tilfælde er som en (tørstig) hund: den halser gispende af sted, hvad enten man går løs på den eller lader den være. Således er det med folk der kalder Vore tegn for opspind. Så beret historien, for at de må tænke sig om.
177. Ondt er det folks tilfælde der kaldte Vore tegn for opspind. De handlede (i virkeligheden) uret mod sig selv.
178. Den som Allâh retleder, er retledt, og dem som Han lader være vildfarne, de er fortabte.
179. Vi har sandelig skabt mange jinner og mennesker til Helvede; de har hjerte som de ikke forstår med, og de har øjne som de ikke ser med, og de har ører som de ikke hører med. De er som kvæg, dog endnu mere forvildede. De er ikke opmærksomme (på Vort budskab).
180. De skønneste navne tilkommer Allâh, så påkald Ham dermed. Og lad dem være som misbruger Hans navne. De vil snart blive gengældt for hvad de har udøvet.

181. Og blandt dem, som Vi har skabt, er der (også) et fællesskab der retleder ved sandheden og udøver retfærdighed derved.
182. Men de, der kalder Vore tegn for opspind, dem vil Vi efterhånden føre frem (til deres udfald), ad veje som de ikke har viden om.
183. Men Jeg vil give dem udsættelse; Mit træk er sikkert.
184. Har de da ikke tænkt sig om? Deres (stamme)fælle (Muhammad) er ikke besat. Han er blot en tydelig advarer.
185. Har de da ikke betragtet himlenes og jordens rige og alt hvad Allâh har skabt? Og (indset) at deres tidsfrist måske er nær? Hvilket budskab vil de da tro på efter dette?
186. Den som Allâh lader være vildfaren, har ingen til at retlede sig; Han lader dem flakke omkring i deres hovmod.
187. De spørger dig hvornår Timen vil indtræffe. Sig: ”Kun min Herre har viden om den. Kun Han kan afsløre det når tiden er inde. Den hviler tungt over himlene og jorden. Pludselig vil den komme over jer. De spørger dig som om du (kun) var beskæftiget dermed. Sig: ”Viden derom har alene Allâh, men de fleste mennesker ved det ikke.”

188. Sig: ”Jeg er hverken i stand til at gavne eller skade mig selv, medmindre Allâh vil det. Og hvis jeg besad (egen) viden om det skjulte, ville jeg have opnået meget godt, og intet ondt ville have ramt mig. Jeg er blot en advarer og forkynder af et glædeligt budskab til folk der tror.”
189. Han er den der skabte jer af ét væsen, og deraf frembragte dets mage, for at han måtte finde tryghed hos hende. Da han så tildækkede hende, bar hun en let byrde og gik omkring med den. Da det blev tungt for hende, påkaldte de begge Allâh, deres Herre: ”Hvis Du giver os et sundt barn, vil vi bestemt være blandt de taknemmelige!”
190. Da Han så havde skænket dem et sundt barn, tilskrev de andre (magter) del i hvad Han havde givet dem. Allâh er højt hævet over hvad de sidestiller med Ham!
191. Vil de sidestille noget med Ham, som ikke kan skabe noget, men som selv er skabt?
192. Der hverken er i stand til at hjælpe dem eller hjælpe sig selv?
193. Hvis I kalder dem til retledningen, vil de ikke følge jer. Det er det samme for jer om I kalder på dem eller forbliver tavse.
194. Sandelig, de (afguder) som I påkalder foruden Allâh, er underlagt (Ham) ligesom jer selv. Påkald dem da, og lad dem så svare jer, hvis I siger sandheden.

195. Har de mon fødder til at gå med? Eller hænder til at gribe med? Eller øjne til at se med? Eller ører til at høre med? (O Sendebud!) Sig: ”Påkald da dem, som I sætter ved Hans side, og udtænk så en snu plan mod mig (for at gøre det af med mig), og giv mig ingen udsættelse!
196. Sandelig, min beskytter er Allâh, som har åbenbaret Skriften, og Han beskytter de retskafne.”
197. De (afguder), som I påkalder foruden Ham, kan hverken hjælpe jer eller hjælpe sig selv.
198. Hvis I kalder dem til retledningen, hører de det ikke. Du ser dem kigge på dig, men de kan intet se.
199. (O Sendebud!) Vær overbærende (over for menneskene), og påbyd det rette, og vend dig fra de uvidende.
200. (O menneske!) Hvis en fristelse fra Satan ansporer dig, så søg tilflugt hos Allâh. Han er bestemt Althørende og Alvidende.
201. Sandelig, når en indskydelse fra Satan strejfer de gudfrygtige, lader de sig påminde, og de ser straks klart.
202. Deres brødre, dem trækker de (sataner) længere ud i vildfarelsen, uden at slippe.
203. Hvis du ikke bringer dem noget tegn, siger de: ”Hvorfor finder du ikke selv på et?” Sig: ”Jeg følger blot det der bliver mig åbenbaret fra min Herre. Det er synlige

beviser fra jeres Herre og en retledning og barmhjertighed for folk der tror."

204. Når Koranen bliver oplæst, så lyt til den og vær tavse, for at der må vises jer barmhjertighed.
205. Og ihukom din Herre i dit indre, med ydmyghed og ærefrygt, og med dæmpet stemme, både morgen og aften. Og vær ikke blandt dem der ikke er opmærksomme (på Ham).
206. Sandelig, de (engle) der er hos din Herre, er ikke for stolte til at tilbede Ham; de lovpriser Ham (uafbrudt) og kaster sig ned for Ham.

8. Byttet

Al-Anfâl

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. (O Sendebud!) De spørger dig om (krigs)byttet. Sig: ”Byttet tilhører Allâh og Sendebudet. Så vær bevidste om Allâh, og slut forlig indbyrdes, og adlyd Allâh og Hans Sendebud, hvis I er troende.”
2. De troende er dem der føler ængstelse i deres hjerte (over Hans magt og storhed) når Allâh bliver nævnt. Når Hans tegn bliver oplæst for dem, forstærker det deres tro, og de sætter deres lid til deres Herre;
3. dem der holder bøn og giver ud af det som Vi har forsørget dem med.
4. Det er de sande troende. For dem er der rangstillinger hos deres Herre og tilgivelse og et gavmildt underhold.
5. Som da din Herre lod dig forlade dit hjem for (at kæmpe for) sandheden (under Slaget ved Månedalen), selvom en del af de troende afskyede det.
6. De stredes med dig om (kampen for) sandheden - som om de blev drevet mod døden og så den for sig - selv

efter at det var blevet klargjort (at Gud ville støtte de troende).

7. Og da Allâh lovede jer at den ene af de to (fjendtlige) grupper bestemt skulle tilkomme jer, og I ønskede at det skulle være den mindst slagkraftige der skulle tilkomme jer. Men Allâh ønskede at fastslå sandheden med sine ord og rive dem der fornægtede troen op med rode,
8. så Han kunne lade sandheden sejre og bedraget gå til grunde, selvom de der forsyndede sig måtte hade det.
9. Dengang I bad jeres Herre om hjælp, og Han bønhørte jer: ”Jeg vil forstærke jer med tusind engle i geledder bag hinanden.”
10. Det gjorde Han kun som et glædeligt budskab og for at hjertet måtte blive betrygget derved. Hjælpen kommer alene fra Allâh. Allâh er sandelig Almægtig og Vis.
11. Da Han lod en døs komme over jer (inden Slaget), som betryggelse fra sig, og Han sendte vand ned over jer fra himlen for at rense jer dermed (i både sind og sjæl) og fjerne Satans snavs fra jer og styrke jeres hjerte og gøre jer standhaftige dermed.
12. Da din Herre åbenbarede for englene: ”Jeg er med jer, så (støt og) styrk de troende. Jeg vil indgyde frygt i hjertet hos dem der fornægter troen. Så slå dem over nakken, og slå dem over hver en finger!”

13. For de stredes med Allâh og Hans Sendebud; og den der strides med Allâh og Hans Sendebud, så er Allâh bestemt streng til at straffe.
14. Således (er gengældelsen) - smag den da! De der fornægter troen har Ildens straf i vente.
15. O I som tror! Når I møder dem der fornægter troen marchere frem (på slagmarken), så vend ikke ryggen til dem.
16. Den der sådan en dag vender ryggen til, medmindre det er en (taktisk) manøvre under kamp eller for at slutte sig til en deling, vender sandelig om med Allâhs vrede, og hans hjemsted vil være Helvede - sikket sørgeligt tilholdssted.
17. Det var ikke jer der dræbte dem (under Slaget ved Månedalen), men Allâh dræbte dem. (O Sendebud!) Da du kastede (grus mod dem), var det ikke dig der kastede, men Allâh der kastede, så Han kunne begunstige de troende med gode velsignelser fra sig. Allâh er sandelig Althørende og Alvidende.
18. Således (er Hans gunst). Allâh svækker deres list som fornægter troen.
19. (O I der bekæmper Sendebudet!) Hvis I bad om en afgørende sejr, så er den bestemt kommet over jer. Hvis I holder inde, er det bedst for jer. Men hvis I vender tilbage, vender Vi også tilbage, og jeres

hærskare vil ikke være jer til nogen nytte, selvom den skulle være talstærk, for Allâh er med de troende.

20. O I som tror! Adlyd Allâh og Hans Sendebud, og vend jer ikke bort fra Ham, når I dog hører.
21. Vær ikke som dem der siger: ”Vi hører!” dog hører de ikke.
22. Sandelig, de værste skabninger i Allâhs syn er de døve og stumme, dem uden forstand:
23. Hvis Allâh havde kendt noget godt i dem, havde han givet dem hørelse. Men hvis Han havde ladet dem høre (budskabet), så havde de (alligevel) vendt sig bort i trods.
24. O I som tror! Svar Allâh og Sendebudet når Han kalder jer til det der giver jer (evigt) liv. Vid at Allâh kommer imellem et menneske og dets hjerte, og hos Ham skal I samles.
25. Frygt den splid (og prøvelse) der ikke kun vil ramme dem af jer der handler uret (men også dem der forholder sig tavse over for uret). Vid at Allâh er streng til at straffe.
26. Ihukom da I var fåtallige (i Mekka) og undertrykte i landet og frygtede at folk ville rive jer op med rode. Derpå gav Han jer ly (i Medina) og styrkede jer med sin hjælp og forsørgede jer med de gode ting, for at I måtte være taknemmelige.

27. O I som tror! Vær ikke troløse mod Allâh og Hans Sendebud, og vær ikke troløse mod de ting der er betroet jer, når I dog ved besked.
28. I skal vide at jeres ejendom og jeres børn blot er en fristelse (og prøvelse), men hos Allâh findes den største belønning.
29. O I som tror! Hvis I hengiver jer til Allâh, vil Han skænke jer en sondring (mellem ret og uret) og forlade jeres synder og tilgive jer; Allâh er fuld af vældig gunst.
30. (O Sendebud! Ihukom) Da de der fornægter troen sammensvor sig mod dig om at fængsle dig eller slå dig ihjel eller fordrive dig (fra Mekka). De lagde skjulte planer, og Allâh lagde skjulte planer, men Allâh er den bedste til at planlægge.
31. Når Vore tegn bliver oplæst for dem, siger de: ”Vi har hørt det før! Hvis vi ville, kunne vi sige noget lignende – det er ikke andet end sagn fra de tidligere folkeslag!”
32. Og da de (trodsigt) sagde: ”O Allâh! Hvis dette er sandheden fra dig, så lad det regne ned over os fra himlen med sten, eller bring os en smertefuld straf!”
33. Men Allâh ville ikke straffe dem mens du var iblandt dem, ej heller ville Allâh straffe dem når de bad om tilgivelse.
34. Men hvilket påskud har de (efter Sendebudets udvandring) for at Allâh ikke skulle straffe dem, når de

holder folk borte fra Den hellige Moske (Ka'baen), når de ikke er dens (retmæssige) vogtere? Dens vogtere er kun de gudfrygtige, men de fleste af dem ved det ikke.

35. Deres bøn ved Huset (Ka'baen) er ikke andet end fløjten og klappen i hænderne - smag da straffen, fordi I fornægtede troen!
36. Sandelig, de der fornægter troen giver ud af deres ejendom for at holde andre borte fra Allâhs vej. De bliver ved med at give ud, men så bliver det en fortrydelse for dem, og siden bliver de overvundet - de der fornægter troen vil blive ført samlet mod Helvede -
37. for at Allâh kan adskille det urene fra det gode og stable det urene ovenpå hinanden, så dynge dem sammen og kaste dem i Helvede. De er fortabte.
38. Sig til dem der fornægter troen at hvis de holder inde (med uret), vil de få tilgivelse for det der allerede er sket. Men hvis de bliver ved, så har de tidligere folks tilfælde fundet sted (som advarende eksempler).
39. Og kæmp mod dem indtil der ikke er mere splid og underkuelse og al religionen tilegnes Allâh. Men hvis de holder inde, så ser Allâh bestemt hvad de gør.
40. Men hvis de (nægter og) vender sig bort, så vid at Allâh bestemt er jeres beskytter - hvilken skøn beskytter og hvilken skøn hjælper!

del 10

41. Og vid at hvad I end opnår som (krigs)bytte, så tilhører en femtedel af det Allâh og Sendebudet og (dennes) slægtninge og de forældreløse og de fattige og de vejfarende, hvis I tror på Allâh og på hvad Vi åbenbarede for Vor tjener på Sondringens Dag - den dag de to hære stod over for hinanden (ved Månedalen). Allâh har magt over alt.
42. Da I befandt jer på den nærmeste dalskrænt, og de befandt sig på den fjerneste, mens karavanen var neden for jer. Hvis I skulle have indgået en aftale (med fjenden om tidspunktet for dyst), var I bestemt blevet uenige om aftalen. Men (Han lod jer mødes på samme tid) for at Allâh kunne fuldbyrde en sag der var vedtaget, så den der skulle dø, kunne dø med et klart bevis, og den der skulle leve, kunne leve med et klart bevis. Allâh er sandelig Althørende og Alvidende.
43. (O Sendebud, ihukom) Da Allâh i din drøm lod dig se dem som fåtallige. Havde Han ladet dig se dem som mange, havde I (troende) tabt modet og var begyndt at strides med hinanden om sagen. Men Allâh værnede jer mod dette; Han ved hvad der gemmer sig i hjertet.
44. Og da Han, da I mødtes, lod jer se dem som fåtallige i jeres øjne, og lod dem se jer som fåtallige i deres øjne

for at Allâh kunne fuldbyrde en sag der var vedtaget. Til Allâh bliver alle sager bragt tilbage.

45. O I som tror! Når I står over for en (fjendtlig) styrke, så vær standhaftige, og ihukom Allâh rigt, for at I kan få medgang.
46. Og adlyd Allâh og Hans Sendebud, og lad være med at strides indbyrdes, så I taber modet og jeres kampgejst forsvinder. Vær udholdende. Sandelig, Allâh er med de udholdende.
47. Vær ikke som dem der forlod deres hjem af pral og for syns skyld, og som holder andre borte fra Allâhs vej. Allâh omslutter (i sin viden) alt hvad de gør.
48. Og da Satan lod deres gerninger fremstå skønne for dem og sagde: ”I dag vil ingen blandt menneskene kunne overvinde jer, og jeg er sandelig jeres vogter!” Da de to styrker så fik øje på hinanden, vendte han om på sin hæl og sagde: ”Jeg siger mig sandelig fri af jer! Jeg ser hvad I ikke ser. Jeg frygter sandelig Allâh - Allâh er streng til at straffe!”
49. Og da hyklerne og de som bærer en sygdom i hjertet sagde: ”Deres religion har bestemt gjort dem overmodige!” (Men de skal vide at) Hvis nogen sætter sin lid til Allâh (så er Allâh hans værner). Allâh er bestemt Almægtig og Vis.

50. Hvis du kunne se når (døds)englene tager (livet af) dem som fornægter troen, mens de slår dem i ansigtet og på ryggen (og siger): ”Smag den flammende straf!
51. Dette er (gengældelsen) for hvad jeres hænder har sendt forud (af synd og uret), for Allâh gør bestemt ikke uret mod tjenerne.”
52. (Deres tilfælde er) Ligesom det var med Faraos folk og dem der var før dem. De fornægtede (også) Allâhs tegn. Så greb Allâh dem (med sin straf) - Allâh er stærk, streng til at straffe.
53. Det er fordi Allâh ikke ændrer en gunst, som Han har vist et folk, før de ændrer hvad der er i dem selv. Allâh er sandelig Althørende og Alvidende.
54. Ligesom det var med Faraos folk og dem der var før dem. De kaldte deres Herres tegn for opspind. Så tilintetgjorde Vi dem for deres synder, og Vi lod Faraos folk drukne, og de begik alle sammen uret.
55. Sandelig, de værste skabninger er hos Allâh dem der fornægter troen – de tror ikke;
56. dem som du slutter en pagt med, og som hver gang bryder deres pagt, uden at frygte Gud.
57. Hvis du møder dem i krig, skal du ved (frygtløshed over for) dem (også) skræmme dem der kommer efter dem bort, så de må lade sig påminde.

58. Og hvis du frygter svigefuldhed fra et folk, så kast (pagten med dem) tilbage til dem på lige vilkår; Allâh elsker bestemt ikke de svigefulde.
59. De der fornægter troen skal bestemt ikke antage at de er undsluppet - de kan ikke underkue (Gud).
60. (O I som tror!) Udrust mod dem så stor en styrke og så stort kavaleri som I magter, for dermed at afskrække Allâhs fjende og jeres fjende, og andre ud over dem som I ikke kender, men Allâh kender dem. Hvad I end giver bort for Allâhs sag, vil I blive fuldt ud gengældt, og I vil ikke blive gjort uret.
61. Men hvis de hælder mod fred, så skal du også hælde mod det samme og sætte din lid til Allâh. Han er sandelig Den Althørende og Den Alvidende.
62. Men hvis de ønsker at bedrage dig, så er Allâh bestemt tilstrækkelig for dig; Han er den der har styrket dig med sin hjælp og med de troende.
63. Han har forenet deres hjerte. Selv hvis du havde givet alt hvad der er på jorden bort, kunne du ikke have forenet deres hjerte (med jordens rigdomme). Men Allâh har forenet dem (i troen). Han er sandelig Almægtig og Vis.
64. O Profet! Allâh er tilstrækkelig for dig og for de troende der følger dig.

65. O Profet! Tilskynd de troende til at kæmpe (mod uret). Hvis der er tyve af jer, der er udholdende, skal de besejre to hundrede, og hvis der er hundrede af jer, skal de besejre tusind af dem, der fornægter troen, fordi de er et folk som ikke forstår.
66. Nu har Allâh dog givet jer lempelse (med hensyn til dette krav), for Han ved at der er svaghed blandt jer. Hvis der derfor er hundrede udholdende (mænd) af jer, skal de besejre to hundrede, og hvis der er tusind af jer, skal de besejre to tusind, med Allâhs tilladelse - Allâh er med de udholdende.
67. Det tilkommer ikke nogen profet at tage (krigs)fanger, før han har sejret fuldstændigt i landet (over fjenden); I ønsker denne verdens flygtige goder, men Allâh ønsker det hinsidige (for jer). Allâh er Almægtig, Vis.
68. Hvis der ikke allerede var kommet en forskrift (om tilgivelse) fra Allâh, så ville en vældig straf bestemt have ramt jer for det I tog (i løsesum for fangerne fra Slaget ved Månedalen).
69. Så spis I af det tilladte og gode, som I har taget som bytte, og vær bevidste om Allâh. Allâh er bestemt atter Tilgivende, Barmhjertig.
70. O Profet! Sig til de fanger, der er i jeres forvaring: ”Hvis Allâh kender noget godt i jeres hjerte, vil Han give jer

noget bedre end det der blev taget fra jer (i løsesum) og tilgive jer." Allâh er atter Tilgivende, Barmhjertig.

71. Men hvis de har til hensigt at bedrage dig, så har de sandelig før været svigefulde mod Allâh, og derpå gav Han dig magt over dem. Allâh er Alvidende, Vis.
72. Sandelig, de der tror og er udvandret (fra Mekka) og har stræbt med deres liv og ejendom for Allâhs sag, og de der har givet (dem) husly og hjælp (i Medina), de er (i sandhed) hinandens venner. De der tror, men ikke er udvandret, deres venskab har I intet at gøre med, førend de udvandrer. Men hvis de søger jeres hjælp angående (anliggender i) religionen, så pålægger det jer at hjælpe dem, dog ikke mod et folk som I har en (freds)pagt med. Allâh ser hvad I gør.
73. De der fornægter troen er hinandens venner. (O I som tror!) Hvis I ikke forholder jer på samme måde, vil der blive splid og underkuelse på jorden og stor ufred.
74. Sandelig, de der tror og er udvandret og har stræbt for Allâhs sag, og de der har givet (dem) husly og hjælp, det er de sande troende. For dem er der tilgivelse og et hæderfuldt underhold.
75. Og de, der siden har troet og er udvandret og har stræbt sammen med jer, de hører sammen med jer. Men de blodsbeslægtede står dog hinanden nærmere (med

hensyn til arv) ifølge Allâhs Skrift. Sandelig, Allâh ved alt.

9. Anger

At-Tauba

1. (Dette er) En erklæring fra Allâh og Hans Sendebud om at sige sig fri af dem, som I har sluttet en (freds)pagt med af afgudsdyrkerne (og som derpå har brudt den).
2. (I der har brudt fredspagten!) Drag I da (frit) omkring i landet i fire måneder, og vid at I bestemt ikke kan kue Allâh, og Allâh vil fornedre dem der fornægter troen.
3. Og (dette er) en bekendtgørelse fra Allâh og Hans Sendebud til menneskene på dagen for den store valfart [*Hajj*], at Allâh siger sig fri af afgudsdyrkerne, og ligeledes gør Hans Sendebud. Hvis I angrer (jeres svigefulde handlinger), vil det være bedst for jer, men hvis I vender jer bort, så vid at I ikke kan kue Allâh. (O Sendebud!) Forkynd dem der fornægter troen en smertefuld straf,
4. undtagen de af afgudsdyrkerne som I har sluttet en (freds)pagt med, og som derpå ikke har brudt (pagten) med jer eller hjulpet nogen imod jer. Overhold da pagten med dem frem til dens tidsfrist. Sandelig, Allâh elsker de gudsbevidste.

5. Når de fredhellige måneder er forbi, så må I dræbe afgudsdyrkerne (der bryder fredspagten) hvor I end finder dem. Fang dem og belejr dem og lig på lur efter dem ved ethvert sted for baghold. Men hvis de angrer (bruddet) og holder bøn og betaler (den regelmæssige) almisse, så lad dem gå deres vej. Allâh er sandelig atter Tilgivende og Barmhjertig.
6. Og hvis en af afgudsdyrkerne søger din beskyttelse, så giv ham beskyttelse, så han kan lytte til Allâhs ord, og ledsag ham derpå til et sted hvor han er i sikkerhed. For de er et folk der ikke har viden.
7. Hvordan skulle afgudsdyrkerne kunne have en pagt hos Allâh og Hans Sendebud? Bortset fra dem som I sluttede pagt med ved Den hellige Moske (på *Al-Hudaybiya*-sletten)? Så længe de står ved (pagten med) jer, skal I også stå ved (pagten med) dem. Allâh elsker de gudsbevidste.
8. Hvordan (skulle man forvente troskab fra dem) - når de hverken ville tage hensyn til slægtskab eller traktat med jer hvis de fik overtaget over jer? De behager jer med deres mund, men deres hjerte er afvisende. De fleste af dem er trodsige.
9. De har solgt Allâhs tegn for en sølle pris og holder andre borte fra Hans vej. Ondt er det som de har udøvet.

10. De tager hverken hensyn til slægtskab eller traktat med jer. Det er dem der begår overtrædelser.
11. Men hvis de angrer og holder bøn og betaler almisse, så er de jeres brødre i religionen. Vi fremlægger tegnene udførligt for folk der har viden.
12. Men hvis de bryder deres løfte efter at de har sluttet en pagt, og krænker jeres religion, så kæmp I imod lederne af dem der fornægter troen - for dem betyder løfter intet - så de må afholde sig (fra brud på en fredspagt).
13. Vil I ikke kæmpe mod et folk der har brudt deres løfte og som agtede at fordrive Sendebudet, og var dem der begyndte (at mobilisere) mod jer i første omgang? Frygter I mon dem? Allâh har dog større krav på at I frygter Ham, hvis I er troende.
14. Kæmp mod dem. Så vil Allâh straffe dem ved jeres hænder og fornedre dem og hjælpe jer og helbrede hjertet på et troende folk,
15. og fjerne (sorgen og) vreden i deres hjerte; Allâh vender sig nådigt til hvem Han vil. Allâh er Alvidende og Vis.
16. Troede I at I vil blive ladt være (uden prøvelser), når Allâh ikke har (prøvet og) kendt dem af jer, som vil stræbe (for Hans sag) og som ikke tager sig andre end Allâh og Hans Sendebud og de troende som fortrolig ven? Allâh er bekendt med hvad I gør.

17. Det passer sig ikke for afgudsdyrkerne at tage sig af Allâhs bedesteder så længe de vidner mod sig selv om deres vantro. Deres gerninger er forspildte, og de skal forblive i Ilden for altid.
18. Kun den der tror på Allâh og Den Yderste Dag og holder bøn og betaler (den regelmæssige) almisse og som ikke frygter andre end Allâh kan tage sig af Allâhs bedesteder. Det vil forhåbentlig være blandt de retledte.
19. Ligestiller I det at give pilgrimmene vand og tage sig af Den hellige Moske med det at nogen tror på Allâh og Den Yderste Dag og stræber for Allâhs sag? Hos Allâh er de (to) ikke ligestillede. Allâh retleder ikke de folk der gør uret.
20. De der tror og udvandrer og stræber for Allâhs sag med deres ejendom og deres liv, de har en højere rang hos Allâh. Det er dem der vil sejre.
21. Deres Herre giver dem det glædelige budskab om barmhjertighed og velbehag fra sig og om haver hvori der er evig lyksalighed for dem;
22. deri skal de altid forblive. Sandelig, hos Allâh findes en stor løn.
23. O I som tror! Tag ikke jeres brødre og fædre til værnere, hvis de har vantroen mere kær end troen. Den af jer, der gør dette, handler uret.

24. (O Sendebud!) Sig: ”Hvis jeres fædre og jeres sønner, jeres brødre, jeres ægtefæller, jeres slægtninge, jeres ejendom, som I har erhvervet, og handelen, hvori I frygter for tab, og boliger, hvori I finder behag, er jer mere kært end Allâh og Hans Sendebud og at kæmpe for Hans sag, så vent indtil Allâh kommer med sin befaling.” Allâh retleder ikke de trodsige folk.
25. Allâh har bestemt hjulpet jer mange steder, også på dagen ved Hunain, da jeres store antal gjorde jer overmodige. Men det nyttede jer intet, og jorden blev trang for jer, selvom den var vidtstrakt, så I vendte om i flugt.
26. Derpå sendte Allâh sin betryggelse ned over sit Sendebud og de troende, og Han sendte hære (af engle) ned, som I ikke kunne se, og straffede dem der fornægtede troen. Det er gengældelsen for dem der fornægter troen.
27. Dog tilgiver Allâh derefter hvem Han vil; Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
28. O I som tror! Afgudsdyrkerne er urene. Lad dem da ikke nærme sig Den hellige Moske efter dette år (for erobringen af Mekka) er omme. Hvis I frygter fattigdom (som følge af fald i handel under valfarten); så vil Allâh snart gøre jer rige af sin overflod hvis Han vil. Allâh er bestemt Alvidende og Vis.

29. O I som tror! Kæmp (ligeledes) mod dem blandt Skriftens folk som (har en beskyttelsespagt med jer, men) hverken tror på Allâh eller på Den Yderste Dag, og som ikke erklærer det forbudt som Allâh og Hans Sendebud har forbudt, og som ikke bekender sig til den sande religion, indtil de underlægger sig (pagten) og betaler værneskat med egne hænder.
30. Jøderne siger: ”(Profeten) Ezra [Uzayr] er Allâhs søn!” og de kristne siger: ”Messias er Allâhs søn!” Det er hvad de udtaler med deres mund. De snakker dem efter munden som tidligere fornægtede troen. Måtte Allâh tilintetgøre dem! Sikke vildledte de er.
31. De har ud over Allâh taget deres præster og deres munke til herrer, og tilmed Messias, Marias søn, selvom de blev befalet kun at tilbede én Gud. Der er ingen Gud foruden Ham - Priset være Han, højt hævet over det som de sidestiller med Ham!
32. De ønsker at puste Allâhs lys ud med deres mund, men det vil Allâh ikke tillade. Han vil fuldkommengøre sit lys, selvom de der fornægter troen måtte afsky det.
33. Han er den som har sendt sit Sendebud med retledningen og den sande religion, for at lade denne sejre over enhver religion, selvom afgudsdyrkerne måtte afsky det.

34. O I som tror! Mange af præsterne og munkene (blandt Skriftens folk) fortærer svigefuldt folks ejendom og holder folk borte fra Allâhs vej. Forkynd dem, der rager guld og sølv til sig, og ikke giver bort af det i Allâhs sag, en smertefuld straf.
35. Den dag det (guld og sølv) bliver hedet op i Helvedes ild, og deres pande og sider og deres ryg bliver brændemærket dermed (og der bliver sagt:) "Dette er hvad I ragede sammen til jer selv - smag nu hvad I ragede sammen!"
36. Sandelig, antallet af måneder er hos Allâh tolv, efter Allâhs forskrift på den dag hvor Han skabte himlene og jorden. Af dem er fire fredhellige (nemlig *Muharram*, *Rajab*, *Dhûl-Qa'dah* og *Dhûl-Hijjah*). Dette er den rette religion, så gør ikke uret mod jer selv (ved at kæmpe) i dem. Bekæmp alle afgudsdyrkerne på samme måde som de (i fællesskab) bekæmper jer alle. Vid at Allâh er med de gudsbevidste.
37. Indsættelse af en skudmåned (for at udskyde en fredhellig måned) er blot en forøgelse i trosfornægtelsen hvorved de der fornægter troen føres (endnu mere) vild. De erklærer det tilladt det ene år og erklærer det forbudt det andet år, for at få antallet (af måneder) til at stemme med det Allâh har gjort fredhelligt, og for at gøre det tilladt som Allâh har gjort

fredhelligt. Det onde i deres handlinger fremstår skønt for dem. Allâh retleder dog ikke folk der fornægter troen.

38. O I som tror! Hvad er der galt med jer? Når der siges til jer: ”Ryk ud for Allâhs sag,” klæber I jer tungt til jorden. Er I da tilfredse med det jordiske liv frem for det hinsidige? Det jordiske livs nydelser er dog ringe over for det hinsidiges.
39. Hvis I ikke rykker ud (for Hans sag), vil Han tildele jer en smertefuld straf og sætte et andet folk i jeres sted, og I kan ikke skade Ham det mindste. Allâh har magt over alt.
40. Hvis I ikke vil hjælpe ham (Sendebudet), så har Allâh tidligere hjulpet ham, da de der fornægter troen fordrev ham (fra Mekka) som den ene af de to (der udvandrede); da de to var i hulen, da han sagde til sin ledsager (Abu Bakr): ”Vær ikke bedrøvet. Allâh er med os.” Da sendte Allâh sin betryggelse ned over ham og styrkede ham med hære (af engle), som I ikke kunne se, og Han fornedrede deres ord som fornægter troen. Allâhs ord er det ophøjede. Allâh er Almægtig og Vis.
41. Ryk ud, let eller tungt (udrustede), og kæmp med jeres ejendom og liv for (at forsvare) Allâhs sag. Det er det bedste for jer, hvis I blot vidste det.

42. Hvis det havde været et nærtliggende (krigs)bytte og en let rejse, ville de (der er hyklere) have fulgt dig, men den besværlige rejse (til Tabûk, nær Det Byzantinske Rige) syntes dem for lang. De vil snart sværge ved Allâh: ”Havde vi kunnet, var vi bestemt draget ud sammen med dig!” De tilintetgør sig selv (med deres hykleri). Allâh ved at de er løgnere.
43. (O Sendebud)! Måtte Allâh bevare dig. Hvorfor gav du dem fritagelse (fra Tabûk-ekspeditionen), før det stod dig klart hvem der talte sandt og du vidste hvem der var løgnere?
44. De der tror på Allâh og Den Yderste Dag vil ikke bede dig om at blive fritaget for at kæmpe med deres ejendom og deres liv. Allâh kender de gudsbevidste.
45. Kun de vil bede dig om at blive fritaget der ikke tror på Allâh og Den Yderste Dag og hvis hjerte nærer tvivl, så de vakler i deres tvivl.
46. Hvis de (hyklere) havde ønsket at drage ud (for at kæmpe), havde de forberedt sig til det, men Allâh brød sig ikke om at de skulle drage ud, så Han holdt dem tilbage, og der blev sagt til dem: ”Sæt jer sammen med dem der bliver siddende!”
47. Hvis de var draget ud sammen med jer, ville de ikke tilføre jer andet end forvirring, og de ville fare imellem jer i ønsket om at skabe splid. Iblandt jer er nogle (af

deres meddelere) der lægger øre til (jer på vegne af) dem. Allâh kender dem der begår uret.

48. De har tidligere søgt at skabe splid mellem jer og vanskeliggøre sagerne for dig, indtil sandheden kom frem og Allâhs vilje sejrede, hvilket de afskyede.
49. Blandt dem er der den der siger: ”Giv mig fritagelse (fra ekspeditionen), og udsæt mig ikke for (de byzantinske kvinders) fristelse!” Se, de er allerede faldet for fristelse. Sandelig, Helvede vil omslutte dem der fornægter troen.
50. Hvis der sker dig noget godt, ærgrer det dem, og hvis en ulykke rammer dig, siger de: ”Vi traf vore forholdsregler i forvejen!” og vender sig frydende bort.
51. (O Sendebud!) Sig: ”Intet vil ramme os, foruden det som Allâh har foreskrevet os. Han er vor beskytter, og til Allâh skal de troende sætte deres lid.”
52. Sig: ”Venter I mon andet for os end én af to gode ting (nemlig sejr eller martyrdøden)? Men for jer venter vi at Allâh vil ramme jer med en straf fra Ham selv eller ved vore hænder (for jeres hykleri). Så vent blot - vi venter sammen med jer!”
53. Sig: ”Giv bort, frivilligt eller modvilligt - det vil bestemt ikke blive modtaget fra jer, for I er sandelig et trodsigt folk!”

54. Det eneste der forhindrer at det, som de giver bort (som almisse), bliver modtaget, er at de fornægter Allâh og Hans Sendebud, og at de kun uvilligt kommer til bøn, og at de kun modvilligt giver bort.
55. Lad ikke deres rigdom og deres børn forundre dig. Allâh ønsker blot at straffe dem via dette i denne verden, og at deres sjæl forlader dem mens de fornægter troen.
56. De sværger ved Allâh at de hører til jer, selvom de ikke hører til jer. De er et folk der frygter (at blive afsløret).
57. Hvis de kunne finde et tilflugtssted eller huler eller et smuthul, så ville de (svigte jer og) flygte hovedkulds dertil.
58. Nogle af dem kritiserer dig angående (fordelingen af) almisserne. Hvis de selv får noget deraf, er de tilfredse, men hvis de ikke får noget deraf, bliver de fortørnede.
59. Havde de blot været tilfredse med det, som Allâh og Hans Sendebud har givet dem, og sagt: ”Allâh er tilstrækkelig for os. Allâh vil give os af sin gunst, og ligeledes Hans Sendebud. Vi vender os til Allâh.”
60. Sandelig, almisserne (der er pålagt jer som *zakât*) er kun til de fattige og trængende og til dem der arbejder med (indsamlingen af) dem, til dem hvis hjerte skal vindes, til (løskøbelse af) slaverne, til de forgældede, til Allâhs vej og de vejfarende. Dette er en forpligtelse fra Allâh. Allâh er Alvidende og Vis.

61. Blandt dem (der er hyklere) er der nogle der krænker Sendebudet og siger: ”Han lægger øre til (og tror på) hvad som helst!” Sig: ”(Ja!) Han lægger øre til hvad der er godt for jer. Han tror på Allâh, og han tror de troende og er en barmhjertighed for dem af jer som tror.” De, der krænker Sendebudet, har en smertefuld straf i vente.
62. (O I som tror!) De sværger ved Allâh over for jer for at behage jer, selvom Allâh og Hans Sendebud har større krav på at de skulle behage Ham, hvis de er troende.
63. Ved de da ikke at den der sætter sig op mod Allâh og Hans Sendebud kan se frem til Helvedes ild? Deri skal de altid forblive. Det er den store fornedrelse.
64. Hyklerne frygter at en *sûra* (afsnit el. passage af Koranen) skal blive åbenbaret om dem, som meddeler dem hvad der er i deres hjerte. Sig: ”Driv I blot spot. Allâh vil bestemt bringe det for dagen som I frygter.”
65. Hvis du spørger dem, vil de svare: ”Vi småsnakkede og spøgte blot!” Sig: ”Var det Allâh og Hans Sendebud som I drev spot med?”
66. Kom ikke med undskyldninger - I har sandelig fornægtet troen efter at have været troende. Hvis Vi tilgiver én gruppe af jer, vil Vi bestemt straffe en anden, fordi de var skyldige.

67. Hyklerne, mænd såvel som kvinder, er ens. De påbyder det forkastelige og forbyder det rette, og de holder hænderne lukkede (for at give bort i Guds sag). De har glemt Allâh, og Han har derfor glemt dem. Sandelig, hyklerne er de trodsige.
68. Allâh har lovet hyklerne, mænd såvel som kvinder, og dem der fornægter troen, Helvedes ild; deri skal de altid forblive. Den er tilstrækkelig for dem. Allâh har forbandet dem, og de har en bestandig straf i vente.
69. (I hyklere er) Ligesom dem der var før jer. De var stærkere end jer og mere velstående på rigdom og børn. De nød deres (jordiske) andel, og I nyder jeres andel, ligesom de der var før jer nød deres andel. I er henfaldet i sladder (og hån), ligesom de lod sig henfalde. Deres gerninger er forspildte i denne verden og i den hinsidige. De er de fortabte.
70. Er beretningen om dem der var før dem ikke nået til dem? Om Noahs og ‘Âds og Thamûds folk, og Abrahams folk og Madyans folk og de sammenstyrtede byer? Deres sendebude bragte dem de tydelige tegn (men de fornægtede dem). Allâh ville ikke gøre dem uret, men de gjorde uret mod sig selv.
71. De troende mænd og de troende kvinder er hinandens værnere. De påbyder det rette og forbyder det forkastelige. De holder bøn og betaler (den

regelmæssige) almisse, og de adlyder Allâh og Hans Sendebud. Dem vil Allâh vise barmhjertighed. Allâh er sandelig Almægtig, Vis.

72. Allâh har lovet de troende mænd og de troende kvinder haver med rislende kilder; deri skal de altid forblive - og skønne boliger i Edens (evige) haver. Men størst af alt er Allâhs velbehag. Det er den store sejr.
73. O Profet! Kæmp mod dem der fornægter troen og hyklerne, og vær barsk over for dem (for deres brud på fredstraktaten). Deres hjemsted er Helvede - sikket sørgeligt endemål.
74. De (hyklere) sværger ved Allâh at de intet har sagt, selvom de har sagt vantro ord og er blevet fornægtere af troen efter at have antaget islâm. De pønsede på noget, som de ikke kunne opnå. De var kun bitre over at det var Allâh og Hans Sendebud der havde gjort dem rige af sin gunst. Hvis de angrer, vil det være bedst for dem. Men hvis de (fortsat) vender sig bort, vil Allâh pådrage dem en smertefuld straf i denne verden og i den hinsidige, og de vil ikke have nogen ven på jorden, og ingen hjælper.
75. Blandt dem er der nogle der havde sluttet en pagt med Allâh (og lovet): ”Hvis Han giver os af sin overflod, vil vi bestemt give almisse og være blandt de retskafne!”

76. Da Han så gav dem af sin overflod, blev de nærige dermed og vendte sig bort.
77. Derpå lod Han hykleri (trives) i deres hjerte, indtil den dag de skal møde Ham, fordi de brød deres løfte til Allâh og fordi de løj.
78. Ved de da ikke at Allâh er bekendt med det de skjuler og deres fortrolige snak, og at Allâh er vidende om de skjulte ting?
79. De der rakker ned på de troende som frivilligt giver almisse, og gør nar af dem der ikke har råd til (at yde) andet end deres slid (og arbejdskraft) - Allâh vil gengælde deres hån, og de har en smertefuld straf i vente.
80. (O Sendebud!) Om du beder om tilgivelse for dem (der håner dig og de troende) eller ikke beder om tilgivelse for dem. Om du så (af medlidenhed med dem) beder om tilgivelse for dem halvfjerds gange, vil Allâh bestemt ikke tilgive dem, fordi de fornægtede Allâh og Hans Sendebud. Allâh retleder ikke de trodsige folk.
81. De (hyklere) der blev tilbage (fra Tabûk-ekspeditionen), efter (at have trodset) Allâhs Sendebud, fryder sig over at de blev siddende tilbage. De nærede afsky mod at kæmpe med deres ejendom og liv for Allâhs sag, og sagde: ”Drag ikke ud (på en lang

ekspedition) i denne hede!" Sig: "Helvedes ild er endnu hedere!" Hvis de blot kunne forstå.

82. Så lad dem le lidt og (senere vil de) græde meget for det som de har udøvet.
83. (O Sendebud!) Hvis Allâh lader dig vende tilbage til nogle af dem og de beder dig om tilladelse til at drage ud (en anden gang), så sig til dem: "I skal aldrig drage ud sammen med mig, og I skal aldrig kæmpe mod en fjende sammen med mig! I foretrak at blive siddende første gang. Så bliv blot siddende sammen med dem der bliver tilbage."
84. Og du skal ikke forrette (begravelses)bønnen for nogen af dem der dør eller stå ved hans grav. De (hyklere) fornægtede Allâh og Hans Sendebud, og de døde i trods.
85. Lad ikke deres rigdom og deres børn forundre dig. Allâh ønsker blot at straffe dem via dette i denne verden, og at deres sjæl forlader dem mens de fornægter troen.
86. Når en *sûra* bliver åbenbaret (der siger): "Tro på Allâh, og kæmp sammen med Hans Sendebud!" beder de velstående blandt dem dig om at blive fritaget og siger: "Lad os blive (tilbage), sammen med dem der bliver siddende."
87. De foretrækker at blive sammen med dem der (er svage og derfor) bliver tilbage. Deres hjerte er forseglet; de forstår intet.

88. Men Sendebudet, og de der tror sammen med ham, kæmper med deres ejendom og deres liv. De har de gode ting i vente, og de vil få medgang.
89. Til dem har Allâh beredt haver med rislende kilder; deri skal de altid forblive. Det er den store sejr.
90. Også blandt beduinerne kom nogle fulde af påskud for at de skulle få fritagelse. De der løj over for Allâh og Hans Sendebud (om deres tro) blev siddende (tilbage). En smertefuld straf vil ramme dem der fornægter troen blandt dem.
91. De svage, de syge og dem der ikke har råd til at give noget bort (i Guds sag), skal ikke bebrejdes hvis de er oprigtige over for Allâh og Hans Sendebud. Dem, der handler godt, kan man ikke bebrejde - Allâh er bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig -
92. ej heller (kan man bebrejde) dem, til hvem du, da de kom til dig for at du skulle finde dem noget at ride på, sagde: ”Jeg kan ikke finde noget som I kan ride på.” Da vendte de tilbage med øjne der flød over af tårer i sorg over at de ikke (var i stand til at deltage og heller ikke) formåede at give noget bort (til Tabûk-ekspeditionen).

del 11

93. Man kan kun bebrejde dem, der beder dig om fritagelse, selvom de er velhavende. De foretrækker at blive sammen med dem der (er svage og derfor) bliver tilbage. Allâh har forseglet deres hjerte; de har ingen viden.
94. De (hyklere) vil komme med undskyldninger over for jer når I vender tilbage til dem (fra ekspeditionen). Sig: ”Kom ikke med undskyldninger! Vi vil ikke tro jer. Allâh har meddelt os hvordan det står til med jer. Allâh og Hans Sendebud vil se hvad I udøver. Siden bliver I bragt tilbage til Ham, der kender det skjulte og det synlige, og Han vil da meddele jer hvad I har bedrevet.”
95. De vil sværge ved Allâh over for jer når I vender tilbage til dem, for at I skal lade dem være. Så lad dem være - de er smuds. Deres hjemsted er Helvede til gengæld for det som de bedrev.
96. De sværger over for jer, for at I skal finde behag i dem. Men selvom I skulle finde behag i dem, så vil Allâh ikke finde behag i de trodsige folk.
97. (Disse) Beduiner er værst i fornægtelse og hykleri og mest tilbøjelige til ikke at kende grænserne (og forskrifterne) i det Allâh har sendt ned til sit Sendebud. Allâh er Alvidende og Vis.
98. Blandt beduinerne er der dem der anser det, som de skal give bort (i Guds sag), som en bødestraf og venter

på at skæbnens omskiftelse skal ramme jer. Det er dem som en omskiftelse til det onde vil ramme! Allâh er Althørende og Alvidende.

99. Men blandt beduinerne er der også dem der tror på Allâh og Den Yderste Dag og anser det, som de giver bort, som (et middel til) at tilnærme sig Allâh og Sendebudets velsignelser. Det vil bestemt bringe dem nær. Allâh vil føre dem ind i sin nåde. Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
100. De første og forreste blandt dem der udvandrede (fra Mekka) og hjælperne (i Medina), og dem der fulgte dem i gode handlinger, i dem finder Allâh behag, og de finder behag i Ham, og Han har beredt dem haver med rislende kilder; deri skal de altid forblive. Det er den store sejr.
101. Der findes hyklere blandt beduinerne, omkring jer og ligeledes blandt folkene i Medina. De holder fast på hykleri. (O Sendebud!) Du kender dem ikke (endnu), men Vi kender dem. Vi vil straffe dem to gange, og derpå bliver de bragt tilbage til en svær straf (i det hinsidige).
102. Andre har vedkendt sig deres synder. De har (ved en fejltagelse) blandet en retfærdig handlemåde sammen med en anden der er ond. Allâh vil sikkert vende sig

nådigt til dem. Sandelig, Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.

103. Tag (den regelmæssige) almisse af deres ejendom for at rense dem (for synd) og forædle dem, og bed for dem. Dine bønner er bestemt en beroligelse for dem. Allâh er Althørende og Alvidende.
104. Ved de da ikke at Allâh er den der tager imod anger fra sine tjenere og tager imod almisser og at Allâh er Den Nådige og Den Barmhjertige.
105. Sig: ”I kan handle som I vil. Allâh vil se jeres handlinger, og det samme vil Hans Sendebud og de troende. I vil snart blive bragt tilbage til Ham, der kender det skjulte og det synlige, og da vil Han meddele jer hvad I har bedrevet.
106. Og der er andre der har udsættelse indtil Allâhs befaling; enten straffer Han dem eller også tilgiver Han dem. Allâh er Alvidende, Vis.
107. Og der er nogle (blandt hyklerne) der opførte en moske til skade for og fornægtelse af troen og for at skabe splid mellem de troende, og som en forpost for dem der i forvejen førte krig mod Allâh og Hans Sendebud. De vil bestemt sværge: ”Vi ville kun det bedste (med denne moske)!” Men Allâh bevidner at de bestemt er løgnere.
108. (O Sendebud!) Du skal aldrig stå i den (til bøn). Derimod har en moske der er grundlagt på fromhed fra

første dag større krav på at du stiller dig i den (til bøn). I den findes der mænd der elsker at rense sig. Allâh elsker dem der renser sig.

109. Mon den der grundlægger sin bygning på gudsfrygt og Hans velbehag er bedst, eller den der grundlægger sin bygning på kanten af en segnende skrænt, så den styrter ned sammen med ham i Helvedes ild? Allâh retleder ikke de folk der begår uret.
110. Den bygning, som de har bygget (som et skalkeskjul), vil altid give næring til uro i deres hjerte, medmindre deres hjerte bliver sønderrevet (af denne uro). Allâh er Alvidende, Vis.
111. Allâh har sandelig købt de troendes liv og ejendom af dem til gengæld for Haven: De skal (ikke længere blive forfulgt men) kæmpe for Allâhs sag, dræbe og blive dræbt (på slagmarken). Dette er et løfte der påhviler Ham i Toraen [Tawrât], Evangeliet [Injîl] og Koranen. Og hvem er mere tro mod sit løfte end Allâh? Så glæd jer over den handel som I har gjort. Det er den store sejr,
112. De der angrer, der tjener og lovpriser (Ham), der vandrer omkring (for Hans sag), der bøjer sig og kaster sig ned (i bøn), der påbyder det rette og forbyder det forkastelige og som overholder Allâhs grænser. Forkynd det glædelige budskab til sådanne troende.

113. Det sømmer sig ikke for Sendebudet og de troende at bede om tilgivelse for afgudsdyrkerne, selv hvis det er slægtninge, efter at det er blevet klart for dem at de er Helvedes folk.
114. Abrahams [Ibrâhîm] bøn om tilgivelse for sin (afgudsdyrkende) fader (der var hans onkel som havde opfostret ham) skyldtes alene et løfte som han (allerede) havde givet ham. Da det så blev klart for ham at han var en fjende af Allâh, sagde han sig fri af ham. Abraham var godhjertet og overbærende.
115. Allâh lader ikke et folk fare vild efter at Han har retledt dem, før Han har gjort dem klart hvad de bør vogte sig for. Allâh har viden om alting.
116. Sandelig, herredømmet over himlene og jorden tilhører Allâh. Han giver liv og bringer død. I har ingen ven eller hjælper ud over Allâh (som kan hjælpe jer imod Hans vilje).
117. Allâh vendte sig bestemt nådigt til Sendebudet og udvandrerne (fra Mekka) og hjælperne (i Medina), som fulgte ham i nødens stund (under Tabûk-ekspeditionen), efter at hjertet hos nogle af dem havde været tæt på at vige. Derpå vendte Han sig nådigt til dem; Han er sandelig fuld af nåde og barmhjertighed over for dem -

118. også over for de tre der blev ladt tilbage, indtil (de af skyld følte at) jorden, trods dens vidde, føltes trang for dem, og deres sjæl blev trang for dem, og de antog at der ikke var anden tilflugt fra Allâh end at vende sig til Ham. Da vendte Han sig nådigt til dem, for at de kunne vende sig (angrende) til Ham; Allâh er bestemt Nådig, Barmhjertig.
119. O I som tror! Vær bevidste om Allâh, og vær sammen med de sandfærdige.
120. Det sømmede sig ikke for Medinas indbyggere, og de omkringboende beduiner, at blive tilbage efter Allâhs Sendebud og sætte deres eget liv højere end hans. For ingen tørst, udmattelse eller sult rammer dem for Allâhs sag, og intet skridt tager de, som opildner dem der fornægter troen, og intet (ondt) forvoldes de af fjenden, uden at de derved får godskrevet en god handling. Allâh lader ikke deres løn, som handler godt, gå tabt.
121. Og de giver ikke noget bort, hverken småt eller stort, og de krydser ingen dal, uden at det bliver dem godskrevet, for at Allâh kan give dem den bedste belønning for det de har gjort.
122. De troende bør dog ikke rykke ud alle sammen (samtidig). Hvis en del fra hver gruppe (eller stamme) bliver tilbage, kan de tilegne sig indsigt i religionen og

advare (og vejlede) deres folk når de vender tilbage, så de kan værne sig (mod synd).

123. O I som tror! Bekæmp dem blandt dem der fornægter troen, der er tæt på jer (og bekæmper jer), og lad dem finde jer stålsatte. Vid at Allâh er med de gudsbevidste.
124. Når en *sûra* (af Koranen) bliver åbenbaret, så er der nogle af dem der (hånende) siger: ”Hvem af jer har denne (*sûra*) gjort stærkere i troen?” De der tror, dem har den gjort stærkere i troen, og de glæder sig (derover)!
125. Men de (hyklere), der bærer en sygdom i hjertet, dem tilføjer den (blot) mere smuds til deres urenhed, og de dør som fornægtere af troen.
126. Ser de da ikke at de hvert år bliver udsat for prøvelse en eller to gange? Dog angrer de ikke og lader sig ikke påminde.
127. Hver gang en *sûra* bliver åbenbaret, ser de på hinanden (og hvisker): ”Er der mon nogen der ser jer?” Derpå vender de sig bort. Allâh har vendt deres hjerte bort, fordi de er et folk der intet forstår.
128. (O mennesker!) Der er sandelig kommet et Sendebud til jer fra jeres egne; det tynger ham når I lider kvaler, og han er inderlig optaget af jer og er fuld af medfølelse og barmhjertighed over for de troende.

129. Men hvis de vender sig bort, så sig: ”Allâh er tilstrækkelig for mig - der er ingen gud foruden Ham. Til Ham fæster jeg min lid. Han er Den Mægtige Trones Herre.”

10. Jonas

Yûnus

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Alif-Lâm-Râ*. Dette er Det vise Skrifts tegn (og vers).
2. Vækker det mon undren hos folk at Vi har åbenbaret for en (udvalgt) mand fra deres egne: ”Advar folk (mod synd og uret), og forkynd dem der tror det glædelige budskab, at de vil få en sand ophøjet stilling hos deres Herre.” De der fornægter troen siger: ”Han er sandelig en åbenlys troldmand!”
3. Sandelig, jeres Herre er Allâh, som skabte himlene og jorden på seks dage (altså perioder). Derpå besteg Han Tronen; Han styrer alting. Ingen kan gå i forbøn (hos Ham) uden Hans tilladelse. Dette er Allâh, jeres Herre. Så tjen Ham - vil I da ikke lade jer påminde?
4. Til Ham skal I alle vende tilbage, det er Allâhs løfte i sandhed. Han påbegyndte skabelsen, og så vil Han gentage den, for at Han kan belønne dem, der tror og gør gode gerninger, med retfærdighed. Men de der

fornægter troen, dem venter der en drik af kogende vand og en smertefuld straf, fordi de fornægtede troen.

5. Han er den som skabte solen til at stråle og månen som et lys (oplyst af solen), og for denne (måne) fastsatte Han faser, så I kan kende årenes tal og beregne. Allâh har ikke skabt dette i andet end sandhed. Han fremlægger tegnene udførligt for folk der har viden.
6. Sandelig, i nat og dags vekslen, og i alt hvad Allâh har skabt i himlene og på jorden, er der tegn for folk der er gudsbevidste.
7. Sandelig, de der ikke nærer håb om at møde Os, men er veltilfredse med det jordiske liv og finder beroligelse deri, og de der er ligegyldige over for Vore tegn,
8. deres hjemsted er Ilden, for det som de udøvede.
9. Men de der tror og gør gode gerninger, dem vil deres Herre lede (til Haven) for deres tro; kilderne vil risle under dem i lyksalighedens haver.
10. Deri vil deres påkaldelse lyde: ”Priset være Du, Allâh!” Og deri vil deres hilsen lyde: ”Fred!” Og deres påkaldelse vil slutte med: ”Priset være Allâh, alverdens Herre og Forsørger!”
11. Hvis Allâh havde hastværk med det onde (udfald) for folk (der fornægter troen), på samme måde som de har hastværk med at søge det gode (i denne verden), så ville deres (livs)frist bestemt løbe (hurtigt) ud for dem.

Men Vi lader dem, der ikke regner med at møde Os, flakke omkring i deres hovmod.

12. Når modgang rammer et (sådant) menneske, påkalder han Os liggende på sin side eller siddende eller stående. Når Vi derpå fjerner hans modgang for ham, går han videre som om han aldrig havde påkaldt Os i den modgang der ramte ham. Således fremstår det, som de der går til yderligheder bedriver, tiltrækkende for dem.
13. Vi har sandelig tilintetgjort (mange) slægter før jer, da de begik uret. Deres sendebude kom til dem med de tydelige beviser, men de ville ikke tro. Således gengælder Vi de folk der forsynder sig.
14. Derpå gjorde Vi jer til efterfølgere på jorden efter dem, for at Vi kan se hvordan I ville handle.
15. Når Vore tydelige tegn bliver oplæst for dem, siger de der ikke regner med at møde Os: ”Kom med en anden Koran end denne, eller lav den om!” (O Sendebud!) Sig: ”Det tilkommer ikke mig at lave den om af mig selv. Jeg følger kun det der er blevet mig åbenbaret. Jeg frygter bestemt straffen på en mægtig dag hvis jeg trodser min Herre.”
16. Sig: ”Hvis Allâh ville, havde jeg ikke oplæst den for jer, og Han havde heller ikke gjort jer bekendt med den. Jeg har sandelig tilbragt et liv iblandt jer før den (hvor I priste min sandfærdighed) – vil I da ikke forstå?

17. Hvem begår mere uret end den der opdigter en løgn om Allâh eller kalder Hans tegn for opspind? De der forsynder sig, vil ikke få medgang.
18. De tilbeder ved siden af Allâh noget der hverken kan skade dem eller gavne dem, og siger: ”De (guder) vil gå i forbøn for os hos Allâh!” Sig: ”Vil I mon meddele Allâh noget som Han ikke har kendskab til i himlene og på jorden?” Priset være Han, højt hævet over det de sidestiller med Ham!
19. Menneskene var kun ét (tros)fællesskab (engang), men derpå blev de uenige. Og hvis ikke et ord (om udsættelse) fra din Herre allerede var udsagt, så var det, som de var uenige om, blevet afgjort imellem dem.
20. De siger: ”Hvorfor er der ikke blevet sendt et (synligt) tegn ned til ham fra Hans Herre?” Sig: ”Det skjulte er alene Allâhs. Så vent blot - jeg venter også sammen med jer.”
21. Når Vi lader menneskene smage barmhjertighed efter at modgang har ramt dem, (glemmer de Vor barmhjertighed og) så tyer de straks til listige træk mod Vore tegn. Sig: ”Allâh er hurtigere til listige træk.” Sandelig, Vore udsendte (engle) skriver ned hvad de finder på af listige træk.
22. Han er den der lader jer rejse på landjorden og på havet. Når I så er på skibene, og de sejler af sted med

dem for en gunstig vind, og de glæder sig derover, så kommer en (uventet) stormvind over dem, og bølgerne kommer over dem fra alle sider, og de tror at de er omringet, da påkalder de Allâh og helliger deres tro til Ham alene: ”Hvis Du redder os fra dette, vil vi bestemt være blandt de taknemmelige!”

23. Men da Han så har reddet dem, begår de (atter) overgreb på jorden med urette. O mennesker! Jeres overgreb går ud over jer selv i nydelsen af det jordiske liv. Siden skal I vende tilbage til Os, og så vil Vi meddele jer hvad I bedrev.
24. Det jordiske liv kan sammenlignes med det vand Vi sender ned fra himlen, som får jordens planter til at vokse rigt, hvoraf både menneskene og kvæget spiser, indtil når jorden har iklædt sig sin glans og udsmykket sig, og dens besiddere tror at de har magt over den - så kommer Vor befaling (om straf pludselig) over den, om natten eller dagen, og Vi mejer den ned, som om den ikke havde været der dagen før. Således fremlægger Vi tegnene udførligt for folk der tænker sig om.
25. Allâh kalder til fredens hjem (i det hinsidige) og leder hvem Han vil til den lige vej.
26. For dem, der har handlet godt, er der en skøn løn i vente, og mere oven i. Hverken mørke eller fornedrelse

vil komme over deres ansigt. De er Havens folk; deri skal de altid forblive.

27. De der har bedrevet det onde; (for dem vil) gengældelsen for en ond gerning være lig den. Fornedrelse vil komme over dem. De vil ikke have nogen til at værne sig mod Allâh. Deres ansigter vil være som om de var dækket med stykker af nattens mørke. De er Ildens folk; deri skal de altid forblive.
28. På den dag hvor Vi vil samle dem alle. Da vil Vi sige til afgudsdyrkerne: ”Bliv (stående) på jeres pladser, I og dem som I sidestillede med Os!” Så vil Vi skabe splid mellem dem, og deres (opdigtede) medguder vil sige: ”Det var ikke os I tilbad!
29. Allâh er da tilstrækkelig som vidne mellem os og jer; vi kendte intet til at I tilbad os!”
30. Derpå vil enhver begribe hvad han har sendt i forvejen (af gerninger), og de vil blive bragt tilbage til Allâh, deres sande værner, og det de opdigtede vil fordufte fra dem.
31. Sig: ”Hvem forsørger jer fra himlen og jorden? Eller hvem har magt over (jeres) hørelse og syn? Hvem frembringer det levende af det døde og det døde af det levende? Og hvem styrer alting?” Da vil de sige: ”Allâh!” Sig da: ”Vil I så ikke være gudfrygtige?”

32. Dette er Allâh, jeres sande Herre. Hvad er der mon efter sandheden andet end vildfarelse? Hvor vender I jer da hen?
33. Således er din Herres ord over de trodsige blevet til sandhed; at de ikke vil tro.
34. Sig: ”Er der blandt dem, som I sidestiller med Ham, nogen der kan frembringe skabelsen og derefter bringe den tilbage (efter den er borte)? Sig: ”Allâh frembringer skabelsen, og Han gentager den - hvor forvilder I jer da hen?”
35. Sig: ”Findes der blandt dem, som I sidestiller med Ham, nogen der leder til sandheden?” Sig: ”Allâh leder til sandheden. Har den der leder til sandheden størst krav på at blive fulgt, eller den der ikke kan finde vej, medmindre han selv bliver retledt? Hvad er der mon galt med jer? Hvordan er det I dømmer?”
36. De fleste af dem følger blot indskydelser. Sandelig, indskydelser formår intet over for sandheden. Allâh ved bestemt hvad de gør.
37. Denne Koran kunne ikke være frembragt af andre end Allâh, men den er en bekræftelse på det der var før den og en udførlig fremlæggelse af hvad der er foreskrevet. Derom hersker der ingen tvivl - (den er) fra alverdens Herre og Forsørger.

38. Siger de mon at han har opdigtet den (Koran)? Sig: ”Bring da en *sûra* (afsnit el. passage) magen til, og indkald hvem I kan foruden Allâh (til at hjælpe jer), hvis I siger sandheden.
39. Nej, de kalder det for opspind, hvis viden de ikke kan fatte og hvis mening endnu ikke er kommet til dem. Således kaldte også de, der var før dem, (åbenbaringen) for opspind. Se da, hvilken ende de der handlede uret fik.
40. Blandt dem er der nogle der tror derpå, og blandt dem er der nogle som ikke tror derpå. Din Herre kender bedst til dem der skaber ufred.
41. (O Sendebud!) Hvis de kalder dig løgner, så sig: ”Jeg står (til ansvar) for mine gerninger, og I står for jeres gerninger. I er ikke ansvarlige for hvad jeg gør, og jeg er ikke ansvarlig for hvad I gør!”
42. Og blandt dem er der dem der (lader som om de) lytter til dig - men kan du få døve til at høre, når de intet forstår?
43. Og blandt dem er der dem der ser på dig - men kan du retlede blinde, når de intet ser?
44. Sandelig, Allâh gør ikke uret mod menneskene, men menneskene gør uret mod sig selv.
45. Den dag hvor Han samler dem, (vil det føles) som om de kun har opholdt sig (på jorden) en time af en dag.

De vil genkende hinanden. Sandelig, de der kaldte mødet med Allâh for opspind er fortabte, og de var ikke retledte.

46. Om Vi lader dig overvære noget af det, som Vi har advaret dem med, eller om Vi tager dig bort (inden), så skal de (i alle tilfælde) vende tilbage til Os. Så er Allâh vidne til hvad de gør.
47. Ethvert fællesskab havde et sendebud. Når deres sendebud kom, blev der truffet afgørelse mellem dem med retfærdighed. Og de vil (heller) ikke blive gjort uret (på Dommens Dag).
48. De siger (hånende): ”Hvornår vil dette løfte (om Guds straf) blive til virkelighed, hvis I taler sandt?”
49. Sig: ”Jeg har hverken magt over at gavne eller skade mig selv, foruden hvad Allâh vil. For ethvert fællesskab er der en tidsfrist. Når deres frist udløber, kan de hverken trække den ud så meget som en time eller fremskynde den.”
50. Sig: ”(O I der begår uret!) Hvad vil I synes om at Hans straf (pludselig) kommer over jer om natten eller om dagen? Hvad er det mon de ønsker at fremskynde, de der forsynder sig?
51. Vil I tro på den når den finder sted? (Da vil de blive spurgt:) ’Først nu? Og I ønskede at fremskynde den?’”

52. Så vil der blive sagt til dem der begik uret: ”Smag den varige straf! I bliver blot gengældt for det som I bedrev.”
53. De spørger dig: ”Er dette sandt?” Sig: ”Ja, ved min Herre, det er bestemt sandt, og I vil ikke kunne forhindre det.”
54. Hvis enhver, der har handlet uret, ejede alt hvad der er på jorden, ville han bestemt ønske at løskøbe sig dermed (på Dommens Dag). De vil skjule deres skamfølelse når de ser straffen. Der vil blive dømt mellem dem med retfærdighed, og de vil ikke blive gjort uret.
55. Sandelig, alt i himlene og på jorden tilhører Allâh. Sandelig, Allâhs løfte er sandt, men de fleste af dem har ingen viden.
56. Han giver liv og bringer død, og til Ham bliver I bragt tilbage.
57. O mennesker! Der er bestemt kommet en tilrettevisning til jer fra jeres Herre og en kur mod det (dårlige) der er i hjertet, samt retledning og barmhjertighed for de troende.
58. Sig: ”(Dette er) Allâhs gunst og barmhjertighed. Lad dem glæde sig derover. Det er bedre end det de hober sammen (af jordiske rigdomme).”

59. Sig: ”Fortæl mig om det underhold, som Allâh har nedsendt til jer, hvoraf I har erklæret noget forbudt og andet tilladt?” Sig: ”Har Allâh givet jer tilladelse (dertil), eller opdigter I løgne om Allâh?”
60. Hvad tænker de, som opdigter løgne om Allâh, om Opstandelsens Dag? Allâh er bestemt fuld af gunst over for menneskene, men de fleste af dem er ikke taknemmelige.
61. (O Sendebud!) Hvad du end gør og hvad du end læser op af Koranen fra Ham, og hvad I (troende) end gør af gerninger - så vidner Vi over jer når I giver jer hen til det. Og intet af en støvgrans vægt er skjult for din Herre, hverken på jorden eller i himlen, og heller ikke noget mindre eller større end dette, uden at det står i et tydeligt (moder)Skrift.
62. Så sandelig, Allâhs venner skal hverken rammes af frygt eller blive bedrøvede;
63. de der tror og har været gudsbevidste.
64. Til dem er der det glædelige budskab i det jordiske liv og i det hinsidige; Allâhs (æres)ord kan ikke ændres. Det er den store sejr.
65. (O Sendebud!) Lad ikke det de siger bedrøve dig. Al magt og ære tilhører bestemt Allâh. Han er den Althørende og den Alvidende.

66. Sandelig, alle som er i himlene og på jorden tilhører bestemt Allâh. De, der ud over Allâh påkalder noget, som de sidestiller med Ham, de følger kun formodninger; de gisner blot.
67. Han er den som har skabt natten til jer, for at I kan hvile i den, og dagen til at lade jer se. I dette er der sandelig tegn for folk der lytter.
68. De siger: ”Allâh har taget sig en søn!” Priset være Han! Han er Den Uafhængige. Ham tilhører alt i himlene og på jorden. I har ingen bemyndigelse til dette. Siger I om Allâh hvad I ikke ved?
69. Sig: ”De, der opdigter en løgn om Allâh, vil ikke få medgang.”
70. (Der er en kort) Nydelse i denne verden. Derpå skal de vende tilbage til Os, og så vil Vi lade dem smage en streng straf for deres fornægtelse af troen.
71. Forelæs dem beretningen om Noah [Nûh], da han sagde til sit folk: ”O mit folk! Hvis det at jeg rejser mig (blandt jer) og påminder jer ved Allâhs tegn er byrdefuldt for jer, så har jeg sat min lid til Allâh. Saml jer blot omkring jeres sag (mod mig), sammen med dem som I sætter ved Hans side, og lad derpå ikke herske nogen tvivl om (afgørelsen i) jeres sag. Iværksæt den derpå mod mig, og giv mig ingen udsættelse!

72. Men hvis I vender jer bort (fra min påmindelse), da har jeg ikke bedt jer om nogen løn. Min løn er alene hos Allâh, og jeg er blevet befalet at overgive mig til Ham."
73. Men de kaldte ham en løgner. Så reddede Vi ham (fra stormfloden), og dem der var sammen med ham i skibet, og Vi gjorde dem til efterfølgere (på jorden), og druknede dem der kaldte Vore tegn for opspind. Se, hvilken ende de der var blevet advaret fik.
74. Derpå sendte Vi sendebude til deres folk, og de bragte dem de tydelige beviser. Men de ville (heller) ikke tro på det som de tidligere havde kaldt for opspind. Således forsegler Vi deres hjerte som begår overtrædelser.
75. Så, efter dem, sendte Vi Moses [Mûsâ] og Aron [Hârûn] til Farao og hans højtstående (hoffolk) med Vore tegn. Men de var hovmodige, og de var et folk der forsyndede sig.
76. Da sandheden fra Os kom til dem, sagde de: "Dette er bestemt åbenlys trolddom!"
77. Moses sagde: "Siger I om sandheden når den er kommet til jer: 'Er dette mon trolddom?' Men troldmænd får ikke medgang."
78. De sagde: "(O Moses!) Er du kommet til os for at vende os bort fra det (livsmønster) som vi fandt vore forfædre følge, og for at I to kan få herredømmet i landet (Egypten)? Vi vil ikke tro på jer!"

79. Farao sagde: ”Bring mig enhver kyndig troldmand (til at udfordre Moses)!”
80. Da troldmændene kom, sagde Moses til dem: ”Kast hvad I har at kaste (af trolddom)!”
81. Da de havde kastet, sagde Moses; ”Hvad I har frembragt, er trolddom. Allâh vil bestemt snart gøre det til intet. Allâh lader ikke deres værk, som skaber ufred, lykkes.
82. Allâh fastslår sandheden med sine ord, selvom de der forsynder sig måtte hade det.”
83. Og ingen, på nær nogle unge fra hans folk, troede på Moses, af frygt for at Farao og de højtstående blandt dem ville forfølge dem. Farao var sandelig en hovmodig tyran i landet, og han var en af dem der gik til yderligheder.
84. Moses sagde: ”O mit folk! Hvis I tror på Allâh, så sæt jeres lid til Ham, hvis I overgiver jer til Ham.”
85. De sagde: ”Vi sætter vor lid til Allâh. Vor Herre! Udsæt os ikke for de folks underkuelse der begår uret.
86. Og frels os ved Din barmhjertighed fra dem der fornægter troen!”
87. Vi åbenbarede for Moses og hans broder: ”Byg huse for jeres folk i Egypten, og ret jeres huse mod bederetningen, og hold bøn, og forkynd et glædeligt budskab (om hjælp og sejr) til de troende.”

88. Moses sagde: ”Vor Herre! Du har bestemt skænket Farao og hans højtstående (hoffolk) pragt og rigdom i det jordiske liv. Vor Herre! Dermed vildleder de (folk) fra Din vej. Vor Herre! Tilintetgøre deres rigdomme, og forhærd deres hjerte, så de ikke tror før de ser den smertefulde straf!”
89. Han sagde: ”Jeres bøn er hørt! Vær I da standhaftige, og følg ikke deres vej som ikke har viden.”
90. Og Vi bragte Israels børn over havet. Da fulgte Farao og hans hære efter dem, i overmodighed og fjendskab. Da (Farao) han så var ved at drukne, sagde han: ”Jeg tror at der ikke er anden gud end Ham som Israels børn tror på! Jeg er blandt dem der overgiver mig til Ham!”
91. (Der blev svaret:) ”Først nu? Før var du bestemt trodsig, og du var blandt dem der skaber ufred!
92. I dag vil Vi da redde (og bevare) dig i din krop, så du kan blive et tegn for dem der kommer efter dig.” Sandelig, mange blandt menneskene er ligegyldige over for Vore tegn.
93. Og Vi gav Israels børn en udsøgt bolig, og Vi forsørgede dem med de gode ting. De blev først uenige da de havde modtaget viden. Din Herre vil bestemt træffe en afgørelse mellem dem på Opstandelsens Dag angående det de var uenige om.

94. (O menneske!) Hvis du er i tvivl om det (Skrift), som Vi har sendt ned til dig, så spørg dem der læste Skriften før dig. Sandheden er sandelig kommet til dig fra din Herre - så vær ikke blandt dem der tvivler.
95. Og vær heller ikke blandt dem der kalder Allâhs tegn for opspind, for så vil du være blandt de fortabte.
96. (O Sendebud!) Sandelig, de, over hvem din Herres ord er blevet fastslået, vil ikke tro -
97. selv ikke hvis hvert eneste tegn kom til dem - før de ser den smertefulde straf.
98. Hvorfor var der ingen by der troede, så dens tro kunne være den til nytte, foruden Jonas' [Yûnus] folk? Da de troede, fjernede Vi den fornedrende straf fra dem i det jordiske liv, og Vi lod dem nyde livet for en tid.
99. Hvis deres Herre havde villet (tvinge dem), ville alle, der er på jorden, have troet. Vil du da tvinge menneskene til at tro?
100. Ingen er i stand til at tro, undtagen med Allâhs tilladelse; Han lader (fornægtelsens) smuds lægge sig på dem der ikke vil forstå.
101. Sig: "Se, hvad der findes (af tegn) i himlene og på jorden!" Men hverken tegn eller advarsler nytter et folk der ikke vil tro.
102. Venter de sig mon andet end noget som de (ulykkes)dage som indtraf for dem der gik bort før

dem? Sig: ” Vent blot - jeg venter også sammen med jer!”

103. Så redder Vi Vor sendebude og de der tror. Således påhviler det Os at redde de troende.
104. Sig: ”O mennesker! Hvis I er i tvivl om min religion, så tjener jeg ikke dem som I tilbeder udover Allâh. Jeg tilbeder Allâh, som får jer til at dø. Jeg er blevet befalet at være blandt de troende,
105. og (befalet): løft dit ansigt mod religionen i al hengivenhed, og vær ikke en af afgudsdyrkerne,
106. og tilbed ikke ved siden af Allâh hvad der hverken kan gavne dig eller skade dig. Hvis du gør det, vil du bestemt være blandt dem der begår uret’.”
107. Hvis Allâh giver dig modgang, er der ingen der kan fjerne den, undtagen Han. Og hvis Han ønsker dig noget godt, er der ingen der kan afvende Hans gunst. Den lader Han tilfalde hvem Han vil af sine tjenere. Han er Den atter Tilgivende og Den Barmhjertige.
108. Sig: ”O mennesker! Sandheden er bestemt kommet til jer fra jeres Herre. Den der lader sig retlede, lader sig retlede til sit eget bedste, og den der farer vild, farer vild til skade for sig selv. Jeg er ikke værge for jer.”
109. (O Sendebud!) Følg det som er blevet dig åbenbaret, og vær udholdende, indtil Allâh afsiger dom. Han er den bedste dommer.

11. Hûd

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Alif-Lâm-Râ*. (Dette er) Et Skrift hvis vers er blevet gjort rodfæstede, og derpå er de blevet udførligt fremlagt fra Én der er Alvidende og Bekendt.
2. (Som påbyder Sendebudet at forkynde:) "Tilbed ikke andre end Allâh. Jeg er jer sandelig en advarer og overbringer af et glædeligt budskab fra Ham.
3. Og at I skal søge jeres Herres tilgivelse og derpå vende jer til Ham, så vil Han forsørge jer godt indtil en fastsat tidsfrist og skænke sin gunst til enhver som fortjener gunst. Men hvis I vender jer bort, så frygter jeg for jer straffen på en mægtig dag.
4. Til Allâh skal I vende tilbage. Han har magt over alt."
5. Se, de krummer deres bryst for at skjule sig for Ham. Sandelig, selv når de tildækker sig med deres klæder, så ved Han dog hvad de holder skjult og hvad de bringer for dagen; Han ved hvad hjertet rummer.

6. Der findes intet dyr på jorden uden at dets underhold påhviler Allâh. Han kender dets opholdssted og dets hjemsted; alt står i et tydeligt (moder)Skrift.
7. Han er den der skabte himlene og jorden på seks dage (altså perioder), og Hans (herredømmes) Trone var over vandet (hvoraf Han fremskabte livet på jorden), for at Han kan prøve hvem af jer der handler bedst. Hvis du siger: ”I vil blive opvakt efter døden,” så vil de der fornægter troen sige: ”Dette er intet andet end åbenlys trolddom!”
8. Hvis Vi udsætter deres straf til en bestemt tid, så vil de sige: ”Hvad holder den tilbage?” Sandelig, den dag, hvor den kommer over dem, vil den ikke kunne afvendes fra dem, og det, som de latterliggjorde, vil omringe dem.
9. Og hvis Vi lader mennesket smage barmhjertighed fra Os, og derpå tager den fra ham, bliver han fortvivlet og utaknemmelig.
10. Men hvis Vi lader ham smage velsignelser, efter de kvaler der har ramt ham, siger han: ”De onde ting er gået væk fra mig!” og bliver glad og selvtilfreds -
11. på nær dem der er udholdende og gør gode gerninger. For dem er der tilgivelse og en vældig belønning.
12. (O Sendebud!) Er det muligt at du skulle udelade noget af det der er blevet åbenbaret for dig fordi dit hjerte tynges af at de (der fornægter troen) siger: ”Hvorfor er

der ikke blevet sendt en skat ned til ham, eller hvorfor er der ikke kommet en engel sammen med ham?" (Nej, for) Du er alene en advarer, og Allâh er vogter over alt.

13. Eller siger de: "Han har opdigtet den!" Sig: "Så bring ti opdigtede *sûraer* (afsnit el. passager) magen til, og kald på hvem I kan foruden Allâh (til jeres hjælp), hvis I siger sandheden!"
14. Hvis de så ikke svarer jer, skal I vide at den (Koran) er blevet nedsendt med Allâhs viden, og at der ikke er nogen gud foruden Ham. Vil I mon overgive jer til Ham?
15. De, der higer efter det jordiske liv og dets pragt, dem giver Vi fuld betaling for deres gerninger i denne (verden), og heri vil de ikke få for lidt.
16. Det er dem for hvem der ikke er andet i det hinsidige end Ilden, og hvad de bedrev her (i livet) er nyttesløst (i det hinsidige); alt hvad de gjorde er blevet til intet.
17. Er (de mon ligesom) dem der bygger på et klart bevis fra deres Herre, og som et vidne fra Ham (i form af Koranen) formidler - og før det forelå (ligeledes) Moses' [Mûsâ] Skrift, som forbillede og barmhjertighed. De tror derpå. Men de af fløjene, der fornægter den (åbenbarede Koran), har Ilden som deres fastsatte sted. Så vær ikke i tvivl derom - det er

bestemt sandheden fra din Herre. Men de fleste mennesker tror ikke.

18. Hvem begår vel mere uret end den der opdigter en løgn om Allâh? De vil blive stillet for deres Herre, og vidnerne vil sige: ”Det er dem der løj angående deres Herre!” Sandelig, Allâhs forbandelse er over dem der begår uret;
19. dem der holder folk borte fra Allâhs vej og forsøger at bøje den. Det er dem der fornægter det hinsidige.
20. De kan ikke hæmme det (Han ønsker) på jorden, og de har ingen støtter foruden Allâh. Straffen vil blive fordoblet for dem, for de formåede hverken at høre eller se.
21. Det er dem der har bragt sig selv til fortabelse, og det de opdigtede vil fordufte fra dem.
22. De vil uden tvivl være de mest fortabte i det hinsidige.
23. Men de der tror og gør gode gerninger og er ydmyge over for deres Herre, de er Havens folk; deri skal de altid forblive.
24. (De der fornægter og de der tror -) De to fløje kan sammenlignes med den blinde og den døve over for den seende og den hørende. Er de mon ens? Vil I da ikke lade jer påminde?
25. Og Vi sendte sandelig Noah [Nûh] til sit folk (med ordene): ”Jeg er jer en tydelig advarer -

26. I skal ikke tilbede andre end Allâh! Jeg frygter sandelig straffen over jer på en smertefuld dag."
27. Så sagde de højtstående blandt hans folk, der fornægtede troen: "Vi kan se at du ikke er andet end et menneske ligesom os, og vi ser ingen følge dig, foruden de mest lavtstående iblandt os, uden dømmekraft. Og vi ser heller ikke at I har noget fortrin over os. Vi mener snarere at I er løgnere!"
28. Han sagde: "O mit folk! Hvad siger I til at jeg bygger på et klart bevis fra min Herre, og Han har skænket mig barmhjertighed fra sig, men dette er skjult for jer. Skulle vi mon påtvinge jer det, på trods af at I hader det?
29. O mit folk! Jeg beder jer ikke om rigdomme for dette. Min belønning påhviler alene Allâh. Jeg vil ikke jage dem bort der tror. De skal bestemt mødes med deres Herre. Men jeg betragter (derimod) jer som et uvidende folk (uden dømmekraft).
30. O mit folk! Hvis jeg jog dem bort, hvem ville så hjælpe mig mod Allâh. Vil I da ikke tænke jer om?
31. Og jeg siger ikke til jer at jeg besidder Allâhs skatte, ej heller at jeg (egenhændigt) kender det skjulte, eller at jeg er en engel. Og jeg siger ikke om dem, som I ser ned på, at Allâh aldrig vil give dem noget godt - Allâh ved

bedst hvad de rummer - i så fald ville jeg bestemt være blandt dem der begår uret!”

32. De sagde: ”O Noah! Du har sandelig stredes med os og stredes længe med os. Så bring os nu det, som du truer os med, hvis du er blandt de sandfærdige!”
33. Han sagde: ”Alene Allâh kan bringe det over jer, hvis Han vil, og I vil ikke kunne forhindre det.
34. Mit råd ville ikke gavne jer, selvom jeg ønskede at råde jer, hvis Allâh ønsker at efterlade jer vild. Han er jeres Herre, og til Ham bliver I bragt tilbage.”
35. Eller siger de: ”Han har opdigtet det (i Koranen)! (O Sendebud!) Sig: ”Hvis jeg havde opdigtet det, hvilede skylden for min forbrydelse på mig; men jeg siger mig fri af de forbrydelser som I begår!”
36. Og der blev åbenbaret for Noah: ”Ingen vil tro, ud over dem der allerede tror. Så vær ikke bedrøvet over det de bedriver.
37. Men byg et skib under Vort tilsyn og ifølge Vor åbenbaring, og tal ikke mere til Mig om dem der begår uret - de vil bestemt blive druknet.”
38. Da han byggede skibet, hånede de højtstående blandt hans folk ham hver gang de gik forbi ham. (Noah) Han sagde: ”Hvis I håner os (i dag), så vil vi (en dag) håne jer på samme måde som I håner os.

39. Så vil I snart se over hvem der vil komme en straf, som vil fornedre ham, og på hvem en varig straf (også) vil falde over."
40. Da Vor befaling så kom, og ovnen kogte over (af vand), sagde Vi (til Noah): "Tag et par af hver (slags husdyr) ombord på det (skib), samt din familie, på nær dem mod hvem ordet (om tilintetgørelse) allerede er udstedt, og (medtag også) dem der tror!" Men der var kun få der troede sammen med ham.
41. Noah sagde: "Stig I ombord på det! I Allâhs navn vil det (både) sejle og ankre op. Min Herre er sandelig atter Tilgivende og Barmhjertig."
42. Idet det sejlede med dem, på bølger som bjerge, råbte Noah til sin søn, der havde holdt sig på afstand: "O min søn! Stig ombord med os, og bliv ikke sammen med dem der fornægter troen!"
43. Han svarede: "Jeg vil søge tilflugt på et bjerg, som vil beskytte mig mod vandet!" (Noah) Han sagde: "I dag er der ingen beskyttelse mod Allâhs befaling, undtagen for den Han forbarmer sig over." Så kom bølgerne mellem de to, og han var blandt dem der druknede.
44. Og der blev sagt: "O jord! Slug dit vand. O himmel! Hold inde." Og vandet svandt ind, og sagen var afsluttet. Skibet holdt stille på *Jûdî*(-bjerget), og der blev sagt: "Bort med de folk der begår uret!"

45. Noah påkaldte sin Herre og sagde: ”Min Herre! Sandelig, min søn var blandt min familie. Dit løfte er bestemt sandhed, og Du er den mægtigste dommer!”
46. Han sagde: ”O Noah! Han var sandelig ikke blandt din familie; hans handlinger var ikke gode. Spørg mig da ikke om noget hvorom du ikke har viden. Jeg formaner dig, så du ikke bliver en af de uvidende!”
47. Han sagde: ”Min Herre! jeg søger tilflugt hos Dig mod at jeg skulle spørge Dig om noget hvorom jeg ikke har viden. Hvis Du ikke tilgiver mig og viser mig nåde, vil jeg være blandt de fortabte!”
48. Der blev sagt: ”O Noah! Stig ned (fra skibet) med fred og velsignelser fra Os over dig og over de fællesskaber der er med dig. Men andre (kommende) fællesskaber, vil Vi lade nyde livet (for en tid), dernæst vil en smertefuld straf fra Os ramme dem (for deres trods).
49. (O Sendebud!) Dette hører til beretningerne om det skjulte som Vi åbenbarer for dig. Hverken du eller dit folk kendte til dem før dette. Vær da udholdende - de gudsbevidste får det bedste udfald.
50. Og til ‘Âd(-folket sendte Vi) deres (stamme)broder Hûd. Han sagde: ”O mit folk! Tjen Allâh - I har ingen anden gud end Ham. I opdigter blot (løgne med jeres flerguderi).

51. O mit folk! Jeg beder jer ikke om nogen løn for det. Min løn er alene hos Allâh, som har skabt mig. Vil I mon ikke forstå?
52. O mit folk! Bed jeres Herre om tilgivelse, og vend jer derpå til Ham. Så vil Han sende rigelig med regn ned over jer fra himlen og forøge jeres styrke. Vend jer ikke bort som syndere."
53. De sagde: "O Hûd! Du har ikke bragt os noget klart bevis, og vi vil ikke forlade vore guder på dit ord alene, og vi vil ikke tro på dig.
54. Vi kan blot sige at en af vore guder må have påført dig noget ondt!" Han sagde: "Jeg kalder sandelig Allâh til vidne, og vær I også vidner på at jeg intet har at gøre med det som I sidestiller med Ham.
55. (I og jeres afguder!) Saml jer alle sammen, foruden Ham, og sammensværg jer mod mig, og giv mig derpå ikke udsættelse!
56. Sandelig, jeg sætter min lid til Allâh, min Herre og jeres Herre. Der findes intet levende væsen hvis pandelok Han ikke har fat i. Sandelig, min Herre er (at finde) på den lige vej.
57. Men hvis I vender jer bort, så har jeg bestemt overbragt jer det (budskab) som jeg er blevet sendt ud til jer med. Min Herre vil lade et andet folk tage jeres plads, og I

kan ikke skade ham det mindste. Min Herre vogter over alt."

58. Og da Vor befaling (om straf) kom, reddede Vi i Vor barmhjertighed Hûd og dem der troede sammen med ham. Vi reddede dem fra en streng straf.
59. Således var 'Âd(-folket). De forkastede deres Herres tegn og trodsede Hans sendebude og fulgte enhver hovmodig tyrans befaling.
60. De blev forfulgt af en forbandelse i denne verden og (vil også være det) på Opstandelsens Dag. Se, 'Âd(-folket) fornægtede deres Herre. Sandelig, borte er 'Âd, Hûds folk.
61. Og til Thamûd(-folket sendte Vi) deres broder Sâlih. Han sagde: "O mit folk! Tjen Allâh - I har ingen anden gud end Ham. Han er den som frembragte jer af jorden og lod jer bebo den. Bed da Ham om tilgivelse og vend jer til Ham. Min Herre er bestemt nær og imødekommende."
62. De sagde: "O Sâlih! Før dette var du en blandt os som vi satte vort håb til. Vil du forbyde os at tjene det som vore forfædre tilbad? Vi nærer bestemt stærk tvivl om det som du kalder os til!"
63. Han sagde: "O mit folk! Hvad siger I til at jeg bygger på et klart bevis fra min Herre, og Han har skænket mig barmhjertighed fra sig, hvem kan da hjælpe mig mod

Allâh, hvis jeg trodser min Herre? Så ville I ikke pådrage mig andet end tab.

64. O mit folk! Dette er Allâhs (enestående) hunkamel, (som er kommet fra bjerget som I krævede som) et tegn til jer. Lad den græsse (frit) på Allâhs jord, og gør den ikke fortræd, ellers vil en nær straf ramme jer."
65. Men de skar haserne over på den (og slog den ihjel). Sâlih sagde: "Nyd livet i jeres boliger i tre dage (endnu). Dette er et løfte som ikke er usandt!"
66. Da Vor befaling (om straf) kom, reddede Vi i Vor barmhjertighed Sâlih, og dem der troede sammen med ham, fra fornedrelsen på den dag. Sandelig, din Herre er Den Stærke, Den Almægtige.
67. Da blev de der begik uret overrumplet af et (frygteligt) brag, så de om morgenen lå sammenkrøbne (og livløse) i deres hjem,
68. som om de aldrig havde levet der. Se, Thamûd(-folket) fornægtede deres Herre. Sandelig, borte er Thamûd.
69. Og Vor udsendte (engle) kom bestemt til Abraham [Ibrâhîm] med et glædeligt budskab. De sagde: "Fred (være med dig)!" og han svarede: "Fred (være med jer)!" og han tøvede ikke med at bringe en stegt kalv (til sine gæster)."
70. Da han så at de ikke rakte hånden ud mod den, anså han dem for fremmede og følte ængstelse for dem. De

sagde: ”Frygt ikke. Vi er blevet udsendt til Lots [Lût] folk.”

71. Og hans hustru (Sarah), som stod dér (i nærheden) begyndte at le. Så overbragte Vi hende det glædelige budskab om (sønnen) Isak [Ishâq], og om (barnebarnet) Jakob [Ya‘qûb] efter Isak.
72. Hun sagde: ”Du milde! Skulle jeg føde et barn, selvom jeg er en gammel kone og denne min mand (også) er en gammel mand? Det er sandelig en forunderlig ting!”
73. De sagde: ”Forundres du over Allâhs befaling? O I husets folk! Allâhs barmhjertighed og velsignelser er over jer. Han er sandelig Prisværdig og Hæderværdig.”
74. Da Abrahams frygt så forsvandt, og han havde fået det glædelige budskab, begyndte han at strides med (udsendingene fra) Os om (afstraffelsen af) Lots folk.
75. Sandelig, Abraham var overbærende og mild og vendte sig (altid) til Os.
76. (Englene sagde:) ”O Abraham! Lad dette være. Sandelig, din Herres befaling er blevet udstedt, og en uafvendelig straf vil komme over dem.”
77. Og da Vor udsendte (engle) kom til Lot, blev han bekymret for dem, og følte sig magtesløs angående (beskyttelsen af) dem og sagde: ”Dette er en ulykkelig dag!”

78. (Det han frygtede skete) Og hans folk kom ilende til ham (da de hørte om de kønne gæster), og de havde allerede tidligere begået onde handlinger. Lot sagde: ”O mit folk! Her er mine (stammefællers) døtre. De er mere rene for jer (som hustruer). Så frygt Allâh, og gør mig ikke til skamme over for mine gæster (med jeres begær). Er der da ikke en (eneste sømmelig og) redelig mand iblandt jer?”
79. De sagde: ”Du ved godt at vi ikke har behov for dine (stammefællers) døtre. Du ved bestemt hvad vi ønsker!”
80. Lot sagde: ”Gid jeg magtede at kue jer eller (jeg i dag) kunne søge tilflugt i en stærk fæstning!”
81. (Englene sagde:) ”O Lot! Vi er din Herres udsendinge. De vil ikke kunne få ram på dig. Drag af sted med din familie i løbet af natten, og lad ingen af jer se sig tilbage, men (medbring) ikke din hustru. Hun vil bestemt blive ramt af det som rammer de andre. Sandelig, den fastsatte tid (for straffen) er morgenen - og er morgenen ikke nær?”
82. Da Vor befaling (om straf) kom, omstyrtede Vi den (by) og lod det regne ned over dem med sten af brændt ler, lag på lag,
83. mærket af din Herre. Den (slags straf) er ikke så langt væk fra dem der begår uret.

84. Og til Madyan(-folket sendte Vi også) deres broder Shu'âyb. Han sagde: "O mit folk! Tjen Allâh - I har ingen anden gud end Ham. Og giv ikke for lidt i mål og vægt. Jeg ser jer sandelig i velstand, men jeg frygter for jer straffen på en altomfattende dag.
85. O mit folk! Giv fuldt mål og vægt med retfærdighed, og giv ikke folk for lidt for deres ting, og begå ikke overtrædelser på jorden ved at skabe ufred.
86. Det, I har i behold fra Allâh, er bedre for jer, hvis I er troende. Men jeg er ikke vogter over jer."
87. De sagde (hånende): "O Shu'âyb! Påbyder din bøn dig at vi skal opgive det vore forfædre tilbad, eller at vi ikke må gøre hvad vi vil med vor ejendom? Du er sandelig overbærende og retledt!"
88. Han sagde: "O mit folk! Hvad siger I da til at jeg bygger på et klart bevis fra min Herre, og Han har forsørget mig med et smukt underhold fra sig (så jeg kan retlede jer)? Jeg ønsker ikke at følge jer og gøre det som jeg forbyder jer. Jeg ønsker blot (jeres) forbedring, så vidt jeg formår - og min formåen beror kun på Allâh. Jeg sætter alene min lid til Allâh og vender mig alene til Ham.
89. O mit folk! Lad ikke (jeres) fjendskab til mig opildne jer, så det samme rammer jer som ramte Noahs folk

eller Hûds folk eller Sâlihs folk. Og (tilfældet med) Lots folk er ikke langt væk fra jer.

90. Bed jeres Herre om tilgivelse, og vend jer til Ham. Min Herre er bestemt barmhjertig og fuld af kærlighed."
91. De sagde: "O Shu'âyb! Vi forstår ikke meget af hvad du siger, og vi betragter dig som svag iblandt os. Havde det ikke været for din stamme, ville vi bestemt bortstene dig. Du nyder ingen agtelse hos os!"
92. Han sagde: "O mit folk! Nyder min stamme mere agtelse hos jer end Allâh? Har I kastet Ham bag jeres ryg (og glemt Ham)? Sandelig, min Herre omfatter (i sin viden) hvad I gør.
93. O mit folk! Skrid til handling ud fra jeres ståsted - jeg vil (også) skride til handling. Snart vil I vide over hvem der kommer en fornedrende straf og hvem der lyver. Vent og se - jeg venter sammen med jer."
94. Da Vor befaling (om straf) kom, reddede Vi i Vor barmhjertighed Shu'âyb og dem der troede sammen med ham, mens braget overrumplede dem der begik uret, så de om morgenen lå sammenkrøbne (og livløse) i deres hjem,
95. som om de aldrig havde levet der. Sandelig, borte er Madyan(-folket), ligesom Thamûd (-folket) er borte.
96. Og Vi sendte bestemt (også) Moses med Vore tegn og en klar bemyndigelse,

97. til Farao og hans højtstående (hoffolk). De fulgte Faraos befaling, selvom Faraos befaling ikke var ret.
98. På Opstandelsens Dag vil han gå foran sit folk og føre dem ned til Ilden - hvilket ondt sted at blive ført ned i!
99. De blev forfulgt af en forbandelse i denne verden og (vil også være det) på Opstandelsens Dag - sikken slet gave at få skænket.
100. (O Sendebud!) Dette er skildringerne om byerne som Vi beretter for dig. Nogle af dem består endnu, og nogle er mejet ned.
101. Vi gjorde ikke uret mod dem, men de gjorde uret mod sig selv. Og deres (opdigtede) guder, som de påkaldte ud over Allâh, var dem ikke til nogen gavn da din Herres befaling kom. De (afguder) gav dem ikke andet end tab.
102. Således er din Herres greb, når Han griber fat i byerne mens de begår uret. Sandelig, Hans greb er smertefuldt og stærkt.
103. Deri er der tegn for den der frygter straffen i det hinsidige; det er den dag hvortil menneskene vil blive samlet, og det er den dag som alle vil bevidne.
104. Vi udsætter den kun til en fastlagt frist.
105. Den dag den indtræffer, vil ingen kunne tale, undtagen med Hans tilladelse; nogle af dem vil være ynkværdige og andre lykkelige.

106. De, der er ynkværdige, vil være i Ilden, hvor de vil jamre og klage;
107. deri skal de altid forblive, så længe himlene og jorden (der findes på den tid) består, medmindre din Herre ønsker det (anderledes). Din Herre fuldbringer hvad Han ønsker.
108. Og de, der er lykkelige, vil være i Haven; deri skal de altid forblive, så længe himlene og jorden (som findes på den tid) består, medmindre din Herre ønsker det (anderledes); en gave uden ende.
109. (O mennesker!) Vær da ikke i tvivl om hvad de tilbeder. De tilbeder blot det som deres forfædre tilbad førhen. Vi vil bestemt tilbagebetale dem deres andel fuldt ud.
110. Og Vi gav sandelig Moses (Tora-)Skriften, derpå opstod der uenighed om den. Og hvis ikke et ord (om udsættelse) allerede var udsagt fra din Herre, så var der blevet truffet afgørelse imellem dem. Og de nærer (også) stærk tvivl om den (åbenbarede Koran).
111. Sandelig, din Herre vil betale dem fuldt ud for deres gerninger. Han har fuldt kendskab til hvad de gør.
112. Vær da standhaftig, som du er blevet befalet, og også dem der har vendt sig (til Gud) sammen med dig. Og gå ikke til yderligheder - Han ser bestemt hvad I gør.
113. Og hæld jer ikke til dem der begår uret, for ellers vil Ilden gribe jer, og I vil ikke have nogen hjælper ud over

Allâh. Da vil I ikke blive hjulpet.

114. Og hold bøn ved dagens to yderpunkter og i en del af natten - sandelig, gode gerninger opløser de dårlige. Dette er en påmindelse for dem der lader sig påminde.
115. Og vær udholdende. Allâh lader ikke deres løn, som handler godt, gå tabt.
116. Hvorfor var der ikke blandt slægterne før jer nogle med standhaftighed til at forbyde ufreden på jorden, foruden nogle få iblandt dem som Vi reddede? De, der begik uret, hengav sig til deres luksustilværelse, og de forsyndede sig.
117. Sandelig, din Herre tilintetgør ikke byerne uretmæssigt mens deres folk handler ret.
118. Hvis din Herre havde villet havde Han gjort menneskene til ét fællesskab. Men de vil altid være uenige,
119. bortset fra dem som din Herre har vist barmhjertighed - til dette har Han skabt dem. Og din Herres ord er gået i opfyldelse: ”Jeg vil sandelig fylde Helvede med (trodsige) jinner og mennesker i fællesskab!”
120. (O Sendebud!) Vi beretter dig fra skildringerne om sendebudene alt det hvormed Vi kan styrke dit hjerte. Deri er sandheden kommet til dig, og en tilrettevisning og påmindelse til de troende.

121. Sig til dem der ikke tror: ”Skrid til handling ud fra jeres ståsted - vi vil (også) skride til handling,
122. og vent blot - vi venter (også)!”
123. Det skjulte i himlene og på jorden tilhører Allâh, og til Ham bliver alle sager bragt tilbage (og gjort op). Tjen da Ham, og sæt din lid til Ham. Din Herre er ikke uopmærksom på hvad I gør.

12. Josef

Yûsuf

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Alif-Lâm-Râ*. Dette er Det tydelige Skrifts tegn.
2. Sandelig, Vi har åbenbaret det (Skrift) som en arabisk Koran, for at I måtte forstå (det).
3. (O Sendebud!) Vi beretter den skønneste fortælling for dig, når Vi åbenbarer denne Koran for dig, som du førhen ikke var opmærksom på;
4. Da Josef [Yûsuf] sagde til sin fader (Jakob [Ya'qûb]): "O min fader! Jeg så elleve stjerner og solen og månen (i min drøm). Jeg så dem kaste sig ned (til ære) for mig."
5. Han sagde: "O min søn! Fortæl ikke dine (halv)brødre om din drøm, for at de ikke skal sammensværge sig mod dig. Sandelig, Satan er en åbenlys fjende af mennesket.
6. Således (som du har drømt) vil din Herre udvælge dig og lære dig at fortolke (drømmenes) begivenheder og fuldkommengøre sin nåde over dig og over Jakobs

slægt, ligesom Han tidligere fuldkommengjorde den over dine fædre Abraham [Ibrâhîm] og Isak [Ishâq]. Din Herre er bestemt Alvidende og Vis."

7. Sandelig, i (fortællingen om) Josef og hans brødre er der tegn for dem der adspørger.
8. Da de sagde: "Josef og hans broder (Benjamin [Bin Yamîn]) er mere elsket af vores fader end os, selvom vi er en stærkere flok. Vores fader befinder sig sandelig i åbenlys vildfarelse!
9. Dræb Josef eller driv ham bort til et (fjernt) område. Så vil jeres faders opmærksomhed kun være rettet mod jer, og I kan bagefter (angre og) blive retskafne folk."
10. En af dem sagde: "Dræb ikke Josef, men kast ham i brøndens dyb, hvis I skal gøre noget. En eller anden rejsende karavane kan da samle ham op."
11. De sagde (derpå): "O vores fader! Hvad er der galt med dig siden du ikke har tiltro til os angående Josef, når vi bestemt vil ham det bedste?
12. Send ham sammen med os i morgen, så han kan spise og lege. Vi vil bestemt passe på ham!"
13. Han sagde: "Det bedrøver mig at I vil tage ham med, og jeg er bange for at ulven vil æde ham mens I er uopmærksomme på ham."
14. De sagde: "Hvis ulven æder ham, selvom vi er en stærk flok (til at passe på ham), så er vi bestemt (en flok)

tabere!”

15. Da de så havde taget ham med og var blevet enige om at kaste ham i brøndens dyb, åbenbarede Vi for ham: ”(O Josef! Fortvivl ikke) Du vil (en dag) bestemt meddele dem denne deres sag, og de vil ikke opfatte (hvem du er)!”
16. Og de kom grædende til deres fader om aftenen.
17. De sagde: ”O vores fader! Vi gik hen for at løbe om kap og efterlod Josef med vore ejendele. Så åd ulven ham. Men du vil ikke tro os, selvom vi er sandfærdige!”
18. Og de havde kommet falsk blod på hans skjorte. Han sagde: ”Nej! (Det er ikke sandt) Men jeres selviskhed har gjort sagen let for jer. Tålmodighed er nu det bedste. Allâh er den jeg søger om hjælp mod det I beskriver!”
19. Og der kom en rejsende karavane. De sendte deres vandbærer, og han sænkede sin spand ned (i brønden). Han råbte: ”Godt nyt! Her er en dreng!” Og de skjulte ham som en handelsvare. Allâh ved hvad de gjorde.
20. Og de (brødre som var vendt tilbage til stedet) solgte ham for en ringe pris, nogle få sølvmønter, så ligeglade var de med ham.
21. Og den fra Egypten der købte ham (- nemlig Egyptens konges rådgiver -) sagde til sin hustru (Zulaykhâ): ”Gør hans ophold hæderfuldt. Han vil muligvis være os til

nytte, eller vi kan tage ham som søn." Således befæstede Vi Josef i landet (Egypten), for at Vi kunne lære ham at fortolke (drømmenes) begivenheder. Allâh sejrer i sin sag, men de fleste mennesker ved det ikke.

22. Da han nåede sin manddom, skænkede Vi ham (profetskabets) dømmekraft og (drømmenes) viden. Således belønner vi dem der handler smukt.
23. Og hun (Zulaykhâ), i hvis hus han boede, forsøgte at forføre ham, og hun lukkede (endda) dørene og sagde: "Kom herhen!" Josef sagde: "Allâh bevare mig! Sandelig, (din mand) han er min herre. Han har behandlet mig ærefuldt. De der begår uret vil ikke få medgang."
24. Hun begærede ham bestemt, og han havde begæret hende, hvis ikke han havde set sin Herres tydelige tegn. Dette for at Vi kunne afværge det onde og skamløse fra ham. Han var bestemt en af Vore oprigtige tjenere.
25. Og de løb begge mod døren, og hun rev hans skjorte itu på ryggen, og de fandt begge hendes mand (ʻAzîz) ved døren. Hun udbrød: "Hvilken anden gengældelse kan der være for den der har ondt i sinde mod din hustru, foruden fængsling eller en streng straf?"
26. (Josef) Han sagde: "Det var hende der forsøgte at forføre mig mod min vilje." Og en fra hendes husstand, der havde overværet det, bevidnede: "Hvis hans skjorte

er revet itu foran, taler hun sandt, og han er en af løgnerne.

27. Men hvis hans skjorte er revet itu i ryggen, lyver hun, og han er en af de sandfærdige."
28. Da (‘Azîz) han så at hans skjorte var revet itu i ryggen, sagde han (til sin hustru): "Dette hører bestemt til jeres kvindelist! Jeres list er mægtig!
29. O Josef! Lad det ligge. Og du (kvinde), bed om tilgivelse for din synd - du er bestemt blandt de skyldige!"
30. Og kvinderne i byen snakkede: "(Den mægtige) ‘Azîz’ hustru forsøger at forføre sin unge slave mod hans vilje! Han har bestemt opflammet hendes kærlighed! Vi ser hende befinde sig i åbenlys vildfarelse."
31. Da hun hørte deres tvetungede snak, sendte hun bud til dem og beredte dem et måltid. Hun (serverede frugt og) gav dem hver en kniv og sagde: "(O Josef!) Kom ud til dem!" Da de så ham, anpriste de ham (for hans skønhed) og skar sig i hænderne (af forbløffelse) og udbrød: "Allâh bevare os! Det er jo ikke et menneske, men en ædel engel!"
32. Hun sagde: "Det er ham, for hvem I har bebrejdet mig. Jeg forsøgte bestemt at forføre ham, men han stod imod. Hvis han nu ikke gør hvad jeg befaler ham, vil han afgjort blive smidt i fængsel og bestemt blive blandt de fornedrede!"

33. Han sagde: ”Min Herre! Fængslet er mig mere kært end det de (kvinder) tilskynder mig til! Hvis Du ikke afvender deres list fra mig, vil jeg hælde mod dem og blive blandt de uvidende.”
34. Så bønhørte hans Herre ham og afvendte deres list fra ham. Han er sandelig Den Althørende og Den Alvidende.
35. Derpå, efter at have set tegnene (på Josefs uskyld), syntes de (alligevel) at det var bedst at fængsle ham for en tid (for at værne om deres ry).
36. Og to unge mænd kom i fængsel sammen med ham. Den ene af dem sagde: ”Jeg har (i min drøm) set mig selv presse vin.” Den anden sagde: ”Jeg har (i min drøm) set mig selv bære brød på hovedet, hvoraf fuglene åd. (O Josef!) Fortæl os tydningen deraf. Vi ser at du er blandt dem der handler godt.”
37. (Josef) Han sagde: ”Før det måltid kommer til jer, som I (dagligt) bliver forsørget med, vil jeg fortælle jer tydningen deraf - det er blandt det som min Herre har lært mig. (Men først vil jeg forkynde jer den rette tro:) Sandelig, jeg har forladt de folks tro som ikke tror på Allâh og fornægter det hinsidige.
38. Jeg følger mine fædres tro; Abrahams, Isaks og Jakobs. Det tilkommer os ikke at sidestille noget med Allâh. Dette er Allâhs gunst over for os og over for

menneskene. Men de fleste mennesker er ikke taknemmelige.

39. O mine fængselsfæller! Er flere forskellige (opdigtede) herrer bedre end Allâh, Den Ene og Den Altformående?
40. Hvad I tjener ud over Ham er blot navne som I har opdigtet, I og jeres forfædre. Allâh har ikke nedsendt nogen bemyndigelse derom. Domfældelsen tilfalder alene Allâh; Han har befalet at I kun skal tilbede Ham. Det er den rette religion, men de fleste mennesker ved det ikke.
41. O mine fængselsfæller! Den ene af jer (som så sig selv presse vin) vil skænke vin op for (kongen) sin herre, og den anden (der så sig selv bære brød på hovedet), vil blive korsfæstet, og (rov)fuglene vil æde af hans hoved. Den sag, som I spurgte mig til råds om, er blevet klarlagt."
42. Han sagde til den af de to, som han mente ville blive løsladt: "Mind din herre (kongen) om mig (og min uskyld)." Men Satan fik ham til at glemme at minde sin herre (om Josef), så han forblev i fængslet nogle år (endnu).
43. Kongen sagde (en dag): "Jeg har (i min drøm) set syv fede køer blive opædt af syv magre køer, og (set) syv grønne kornaks og (syv) andre visne. O I (hoffets)

højtstående! Forklar mig min drøm, hvis I er i stand til at tyde drømme."

44. De sagde: "(Det er) Forvirrede drømme, og vi har ikke viden om (forvirrede) drømme!"
45. Den af de to, som blev løsladt, og som nu efter en tid ihukom (hvad han havde lovet Josef), sagde: "Jeg vil fortælle jer tydningen deraf! Så send mig af sted (til Josef)."
46. (Da han ankom til fængslet, sagde han:) "O Josef! Du sandfærdige. Forklar os (en drøm) om syv fede køer, der bliver opædt af syv magre køer, og om syv grønne kornaks og (syv) andre visne, for at jeg kan vende tilbage til folkene så de kan få viden (om dig)."
47. Josef sagde: "I syv år i træk vil I så som sædvanlig. Hvad I høster, skal I (oplagre og) lade blive på akset, foruden en smule til at spise.
48. Derpå vil der komme syv hårde (tørkeår), som vil fortære det (forråd), I har oplagret til dem, foruden en smule, som I kan opbevare.
49. Så vil der efter dette komme et (frodigt) år, hvor folk vil få regn og hvor de vil presse (frugtsaft)."
50. Kongen sagde: "Bring ham (Josef) til mig!" Men da budet kom til ham, sagde han: "Gå tilbage til din herre (kongen) og spørg ham hvordan det forholder sig med

de kvinder som skar sig i hænderne (da de så mig). Sandelig, min Herre kender til deres list."

51. (Kongen indkaldte kvinderne og) Han sagde: "Hvordan forholdt det sig med jer da I forsøgte at forføre Josef imod hans vilje?" Kvinderne sagde: "Allâh bevare os! Vi fandt intet ondt i ham." 'Azîz' hustru (Zulaykhâ) udbrød: "Sandheden er nu kommet for lyset! Jeg forsøgte at forføre ham mod hans vilje, og han er bestemt en af de sandfærdige."
52. (Josef sagde:) "Dette (krævede jeg) for at (min tidligere herre) han skal vide at jeg ikke har været troløs mod ham i hans fravær. Sandelig, Allâh retleder ikke de troløses list.

del 13

53. Dog hævder jeg ikke at jeg selv er fejlfri. Sandelig, selvet påbyder meget ondt, undtagen for den som min Herre viser barmhjertighed. Min Herre er bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig."
54. Kongen sagde: "Bring ham til mig, så jeg kan udvælge ham (som rådgiver) for mig selv!" Da han så havde talt med ham, sagde han: "(O Josef!) Fra i dag af er du en bemyndiget og betroet mand hos os."

55. Han svarede: ”Sæt mig da (som forvalter) over landets forsyningskamre. Jeg vil bestemt tilse dem med kyndighed.”
56. Således befæstede Vi Josef i landet (Egypten), så han kunne bo i det hvor han ville. Vi skænker Vor barmhjertighed til hvem Vi vil, og Vi lader ikke deres løn, som handler smukt, gå tabt.
57. Men lønnen i det hinsidige er bestemt bedre for dem der tror og er gudsbevidste.
58. Og Josefs brødre (kom til Egypten under tørkeårene) og trådte ind til ham. Da genkendte han dem, men de kunne ikke genkende ham.
59. Da han havde forsynet dem med deres forråd, sagde han: ”Bring mig jeres (halv)broder (Benjamin) fra jeres faders side. Ser I ikke at jeg giver fuldt mål og at jeg udviser den bedste gæstfrihed?
60. Hvis I ikke bringer ham til mig, vil I ikke få tilmålt (korn) hos mig, og I skal ikke komme mig nær!”
61. De sagde: ”Vi vil tilskynde hans fader til at sende ham af sted. Det vil vi bestemt gøre!”
62. Han sagde til sine tjenere: ”Læg deres værdier (som de har byttet for kornet) tilbage i deres sadeltasker, for at de kan genkende dem når de vender hjem til deres familie. Så vender de måske tilbage.”

63. Da de vendte hjem til deres fader, sagde de: ”O vores fader! Tilmåling (af korn) er blevet os nægtet (fremover, medmindre vi medbringer Benjamin). Så send vor broder med os, så vi kan få vor tilmåling. Vi vil bestemt passe på ham!”
64. Jakob sagde: ”Skulle jeg betro ham til jer på samme måde som jeg tidligere betroede jer Josef? Allâh er derimod den bedste vogter, og Han er den barmhjertigste af de barmhjertige.”
65. Da de åbnede deres oppakning, fandt de at deres værdier var givet tilbage til dem. De sagde: ”O vores fader! Hvad mere kan vi ønske? Her er vore værdier, som (endda) er givet tilbage til os! Vi vil bestemt skaffe vores familie forsyninger, og vi vil passe godt på vor broder, og vi vil (endda) modtage en kamelladning (korn) oveni! Det (vi har medbragt) er en let ladning.”
66. Jakob sagde: ”Jeg vil ikke sende ham med jer, før I lover mig ved Allâh at I vil bringe ham tilbage, medmindre I bliver omringet (af en alvorlig fare). Da de havde givet ham deres løfte, sagde han: ”Allâh våger over hvad vi siger.”
67. Og han sagde: ”O mine sønner! Gå ikke ind (i byen) af én port, men (opdel jer og) gå ind ad forskellige porte. Dog kan jeg ikke være jer til nogen nytte mod Allâh(s vilje). Afgørelsen hviler alene hos Allâh. Til Ham sætter

jeg min lid, og til Ham skal de fortrøstningsfulde sætte deres lid."

68. Og da de kom ind (i byen), på den måde som deres fader havde påbudt dem, viste det sig ikke at være dem til nogen gavn mod Allâh(s vilje) - det var blot for at tilfredsstille Jakobs inderlige ønske (om at beskytte dem). Han besad viden, fordi Vi havde skænket ham viden, men de fleste mennesker ved det ikke.
69. Da de trådte ind til Josef, satte han sin broder (Benjamin) ved sin side. Han sagde (lavmælt): "Jeg er sandelig din broder. Vær da ikke bedrøvet over hvad de har begået."
70. Da han havde forsynet dem med deres forråd, lagde han (kongens) drikkebæger i sin broders saddeltaske. Derefter råbte en udråber: "(Stands) O I karavanefolk! I er vist tyve!"
71. De vendte sig mod dem og sagde: "Hvad er det da I mangler?"
72. (Kongens tjenere) De sagde: "Vi mangler det kongelige drikkebæger. Den der fremskaffer det, vil modtage en kamellast (korn) - det forsikrer jeg!"
73. De svarede: "Ved Allâh! I ved bestemt at vi ikke er kommet for at skabe ufred i landet, og vi er ikke tyve."
74. De sagde: "Hvad bør gengældelsen for det være hvis I lyver?"

75. De svarede: ”Gengældelsen for det skal være at den, i hvis saddeltaske det bliver fundet, selv skal være betalingen derfor. Således gengælder vi dem der begår uret.”
76. (De blev bragt til Josef og) Han begyndte med (at undersøge) deres sække før sin broders sæk. Derpå trak han det (bæger) frem fra sin broders sæk. Således planlagde Vi det for Josef. Han kunne (ellers) ikke have holdt sin broder tilbage under kongens lov, medmindre Allâh havde villet. Vi ophøjer i rang hvem Vi vil, og over enhver, der har viden, findes der Én der er Alvidende.
77. De udbrød: ”Hvis han har stjålet, så har en broder, som han har, også stjålet tidligere!” Men Josef holdt det (han følte) for sig selv og afslørede det ikke for dem. Han sagde (for sig selv): ”Det står værre til med jer, og Allâh ved bedst hvad I påstår.”
78. De sagde: ”Deres Majestæt! Hans fader er en meget gammel mand. Så tag en af os i stedet for ham. Vi ser at du er blandt dem der handler godt!”
79. Han svarede: ”Allâh bevare os mod at tage nogen anden end den hos hvem vi har fundet vor ejendom! I så fald ville vi være blandt dem der begår uret.”
80. Da de havde opgivet håbet om (at kunne redde) ham, trak de sig tilbage for at rådføre sig med hinanden. Den ældste af dem sagde: ”Ved I da ikke at jeres fader har

afkrævet jer et løfte ved Allâh, og at I tidligere gik til yderligheder angående Josef? Jeg vil derfor ikke forlade landet før min fader giver mig tilladelse, eller Allâh træffer en afgørelse for mig - Han er den bedste dommer.

81. Vend I tilbage til jeres fader og sig: 'Vores fader! Din søn har bestemt begået tyveri (og er blevet anholdt), og vi vidnede blot om det vi vidste, og vi kunne ikke våge over det usete.
82. Spørg blot i den by vi var i og karavanen som vi er kommet med. Vi siger bestemt sandheden!'"
83. (Jakob sagde:) "Nej! (Det er ikke sandt) Men jeres selviskhed har gjort sagen let for jer. Tålmodighed er nu det bedste. Måske vil Allâh bringe dem alle (tilbage) til mig. Han er sandelig Den Alvidende og Den Vise."
84. Han vendte sig bort fra dem og sagde: "Ak, min sorg over Josef!" Hans øjne blev hvide af sorg, og han undertrykte sin sorg.
85. De sagde: "Ved Allâh! Du vil ikke holde op med at tænke på Josef, førend du er på tærsklen til at dø eller går til grunde!"
86. Han sagde: "Jeg klager kun min sorg og smerte til Allâh, og jeg ved fra Allâh hvad I ikke ved.
87. O mine sønner! Tag af sted, og forhør jer om Josef og hans broder, og opgiv ikke håbet om Allâhs

barmhjertighed. Sandelig, kun de folk, der fornægter troen, opgiver håbet om Allâhs barmhjertighed."

88. Da de så (vendte tilbage og) trådte ind til ham, sagde de: "Deres Majæstet! Nøden har ramt os og vores familie, og vi har kun bragt en lille sum. Giv os dog fuldt mål, og giv os almisse! Allâh belønner dem der giver almisser."
89. Han svarede: "Ved I hvad I gjorde ved Josef og hans broder da I var uvidende?"
90. De sagde: "Er du da virkelig Josef?" Han sagde: "Jeg er Josef, og dette er min broder (Benjamin). Allâh har bestemt været os nådig. Sandelig, enhver der er gudsbevidst og udholdende, så lader Allâh ikke deres løn, som handler godt, gå tabt."
91. De udbrød: "Ved Allâh! Allâh har sandelig foretrukket dig frem for os, og Vi var bestemt syndige!"
92. Han sagde: "I dag skal I ikke lægges til last. Allâh vil tilgive jer; Han er den barmhjertigste af de barmhjertige.
93. Tag denne min skjorte, og læg den over min faders ansigt - så vil han få synet igen. Og kom til mig med hele jeres familie."
94. Da karavanen tog af sted (fra Egypten mod Palæstina), sagde deres fader: "Tro ikke at jeg er blevet senil, men jeg fornemmer bestemt duften af Josef!"

95. De (der var hos ham) sagde: ”Ved Allâh! Du befinder dig i din gamle forvildelse!”
96. Men da overbringeren af det glædelige budskab ankom, og lagde skjorten over hans ansigt, fik han synet igen. Han sagde: ”Sagde jeg ikke til jer at jeg ved fra Allâh hvad I ikke ved?”
97. De sagde: ”O vores fader! Bed om tilgivelse for vore synder. Vi forsyndede os bestemt.”
98. Han svarede: ”Jeg vil bede min Herre om at tilgive jer; Han er sandelig Den atter Tilgivende og Den Barmhjertige.”
99. Da de efterfølgende trådte ind til Josef, tog han sine forældre til sig og sagde: ”Drag ind i Egypten, i sikkerhed, om Allâh vil!”
100. Og han satte sine forældre op på tronen, og de kastede sig (alle) ned (til ære) for ham. Han sagde: ”O min fader! Dette er tydningen af min drøm fra dengang (jeg var barn). Min Herre har bestemt gjort den til sandhed. Og Han viste mig bestemt godhed da Han tog mig ud af fængslet og bragte jer hertil fra ørkenen, efter at Satan havde sat splid mellem mig og mine brødre. Min Herre gør hvad Han vil på udsøgt vis; Han er Den Alvidende og Den Vise.
101. Min Herre! Du har bestemt skænket mig herredømme og lært mig at fortolke (drømmenes) begivenheder.

Himlenes og jordens skaber! Du er min værner i såvel denne verden som i den hinsidige. Lad mig da dø som en der overgiver sig til Dig, og foren mig med de retskafne!"

102. (O Sendebud!) Dette hører til beretningerne om det skjulte som Vi åbenbarer for dig. Du var ikke hos dem da de sammensvor sig og udtænkte snedige træk (mod Josef).
103. Men de fleste mennesker vil ikke tro, selvom du måtte ønske det.
104. Du beder dem ikke om nogen løn for dette (budskab) - det er blot en påmindelse til alverden.
105. Hvor mange tegn er der ikke i himlene og på jorden, som de går forbi, men de vender sig bort fra dem.
106. De fleste af dem tror ikke på Allâh, uden at sætte andre ved Hans side.
107. Mon de føler sig i sikkerhed mod at en overvældende straf fra Allâh ikke rammer dem, eller at Timen ikke pludselig kommer over dem, uden at de aner det?
108. Sig: "Dette er min vej. Jeg kalder til Allâh ud fra indsigt, jeg og de der følger mig. Priset være Allâh! Jeg er ikke en af afgudsdyrkerne."
109. Før dig sendte Vi ikke andet end mænd, som Vi havde givet åbenbaring, fra byernes folk. Har de (der fornægter troen) ikke draget omkring på jorden og set

hvilken ende de der var før dem fik? Sandelig, den hinsidige bolig er bedre for dem der er gudsbevidste. Vil I ikke forstå?

110. Da sendebudene så opgav håbet (for deres folk) og de tænkte at de blev beskyldt for at lyve, kom Vor hjælp til dem. Derpå reddede Vi dem Vi ville. Men Vor straf vil ikke blive afvendt fra folk der forsynder sig.
111. I beretningerne om dem er der bestemt et eksempel for de forstandige. Dette er ikke en opdigtet beretning, men en bekræftelse af det der var før den (af åbenbarede Skrifter), og en udførlig fremlæggelse af alle ting, og en retledning og barmhjertighed for folk der tror.

13. Tordenen

Ar-Ra‘d

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Alif-Lâm-Mîm-Râ*. Dette er Skriftens tegn (og vers). Det, der er blevet åbenbaret dig fra din Herre, er sandheden – men de fleste mennesker tror ikke.
2. Allâh er den der har oprejst himlene uden synlige støtter. Derpå anbragte Han sig (enevældigt) på Tronen. Han har sat solen og månen i tjeneste; hver især løber (sin bane) indtil en fastsat tidsfrist. Han styrer alting, og Han fremlægger tegnene udførligt, for at I kan blive faste i troen på mødet med jeres Herre.
3. Han er den der bredte jorden ud og satte bjerge og floder på den, og af alle frugter skabte Han på den to køn. Han lader natten tildække dagen (og omvendt). Deri er der sandelig tegn for folk der tænker sig om.
4. Og på jorden er der (forskellige) landområder ved siden af hinanden, og haver med vindruer og kornmarker og daddelpalmer, enkeltstammede såvel som flerstammede. De bliver (alle) vandet med samme

vand, og dog lader Vi nogle af dem udmærke sig frem for andre i smag (og udbytte). Deri er der sandelig tegn for folk som forstår.

5. Men hvis du undrer dig (over deres fornægtelse), så er det de siger bestemt forunderligt: ”Hvorledes? Når vi er blevet til støv, skal vi da blive skabt på ny?” Det er dem der fornægter deres Herre, og det er dem der vil have lænker om deres hals. De hører til i Ilden; deri skal de altid forblive.
6. De opfordrer dig til at fremskynde straffen (fra Os) før det gode, selvom afskrækkende eksempler allerede har fundet sted før dem. Din Herre er sandelig fuld af tilgivelse over for menneskene til trods for deres uret, og din Herre er streng til at straffe.
7. De der fornægter troen siger: ”Hvorfor er der ikke sendt et (synligt) tegn ned til ham fra hans Herre?” (O Sendebud!) Du er blot en advarer og en retleder for ethvert folk.
8. Allâh ved hvad enhver kvinde (og hun) bærer (i livmoderen) og hvor meget livmoderen trækker sig sammen eller udvider sig; hos Ham er alt opmålt.
9. (Han er) Den der kender det skjulte og det synlige - Den Store og Den Ophøjede.
10. Det er det samme (for Ham) om nogen af jer taler dæmpet eller højlydt, om han skjuler sig i natten eller

går ud om dagen;

11. enhver (person) har rækker (af engle) foran sig og bag sig, som vogter over ham på Allâhs befaling. Sandelig, Allâh ændrer ikke et folks tilstand før de ændrer hvad der er i dem selv. Når Allâh ønsker at straffe et folk (for deres trods og uret), kan ingen afvende det, og da har de ingen beskytter ud over Allâh.
12. Han er den der lader jer se lynet, til såvel frygt som håb, og lader tunge skyer trække op.
13. Tordenen og englene herliggør Ham med lovprisning af ærefrygt for Ham, og Han sender tordenskraldene (og lynene) og rammer dermed hvem Han vil. Dog strides de om Allâh - Han er stærk til at udtænke og pågribe.
14. Kaldet til sandheden tilkommer kun Ham. Dem, som de påkalder foruden Ham, de hører dem slet ikke. De (afgudsdyrkere) er som én der strækker sine håndflader ud mod vandet for at det (af sig selv) skal nå hans mund, men det når den ikke. De der fornægter troen, deres påkaldelse er ikke andet end vildfarelse.
15. (Ved de ikke at) For Allâh kaster alle som er i himlene og på jorden sig ned, frivilligt eller tvungent, og ligeledes deres skygger, morgen og aften.
16. Sig: ”Hvem er himlenes og jordens Herre?” Sig: ”Allâh!” Sig: ”Tager I jer foruden Ham værnere, som hverken evner at være til skade eller gavn for sig selv?” Sig: ”Er

den blinde og den seende mon lige? Eller er mørke og lys det samme? Eller har de mon sidestillet noget med Allâh der skulle have skabt (noget) ligesom Allâh har skabt, således at det skabte forekommer dem ens?" Sig: "Allâh er Skaberen af alting; Han er Den Ene og Den Altformående."

17. Han sender vand ned fra himlen, så dalene strømmer med hvad de kan rumme, og flodstrømmen bærer brusende skum. Og et lignende skum opstår fra det (metal) som de opheder i ilden for at fremstille smykker eller redskaber. Således gengiver Allâh sandhed og bedrag (med lignelser); skummet forsvinder til ingen nytte, men det der er til nytte for menneskene forbliver på jorden. Således fremsætter Allâh lignelser (på sandheden og bedraget).
18. De, der retter sig efter deres Herre, har det bedste i vente. Men de der ikke retter sig efter Ham - hvis de besad alt hvad der er på jorden og det samme lagt oveni, ville de bestemt (forsøge at) løskøbe sig dermed (på Dommens Dag). Deres afregning vil være slet, og deres hjemsted bliver Helvede - sikket sørgeligt hvilested!
19. Er den, der ved at det som er blevet nedsendt til dig er sandheden, mon ligesom den der er blind? Kun de forstandige lader sig påminde;

20. de der overholder pagten med Allâh og ikke bryder deres løfte,
21. og de der forener hvad Allâh har befalet at forene (af relationer), og nærer ærefrygt for deres Herre og angst for en slet afregning.
22. Og de der er udholdende i søgen efter deres Herres velbehag og holder bøn og giver ud af det som Vi har forsørget dem med, såvel åbenlyst som skjult, og fordriver det onde med det gode - det er dem der fortjener den endelige bolig;
23. Edens (evige) haver - deri skal de træde ind, sammen med dem der var retskafne blandt deres forfædre og deres ægtefæller og deres efterkommere. Og englene vil træde ind til dem gennem enhver port og sige:
24. ”Fred være med jer, fordi I var udholdende! Sikke herlig den endelige bolig er!”
25. Men de der bryder pagten med Allâh, efter at have beseglet den, og bryder hvad Allâh har befalet at forene (af forhold), og skaber ufred på jorden – de har forbandelsen og den onde bolig i vente.
26. Allâh udvider eller indskrænker sit underhold for hvem Han vil. De fryder sig over det jordiske liv, men det jordiske liv er i forhold til det hinsidige blot en kort nydelse.

27. De der fornægter troen siger: ”Hvorfor er der ikke sendt et (synligt) tegn ned til ham fra hans Herre?” Sig: ”Allâh lader hvem Han vil være vildfaren, men Han leder den til sig som vender sig til Ham;
28. de der tror, og hvis hjerte finder ro i ihukommelsen af Allâh - sandelig, i ihukommelsen af Allâh finder hjertet ro;
29. de der tror og gør gode gerninger, for dem er der lyksalighed og et skønt hjemsted (i det hinsidige).”
30. (O Sendebud!) Således har vi sendt dig til et fællesskab, før hvilket andre fællesskaber har været, for at du kan oplæse det, som Vi har åbenbaret dig, dog fornægter de Den Nådige. Sig: ”Han er min Herre - der er ingen gud foruden Ham. Til Ham har jeg sat min lid, og til Ham vender jeg mig til.”
31. Selv hvis der var en Koran hvormed bjergene kunne flyttes, eller jorden kunne flækkes, eller man kunne tale til de døde med (- så ville de ikke tro). Men sagen ligger hos Allâh. Er de troende ikke klar over at hvis Allâh ville, kunne Han have retledt hele menneskeheden? De der fornægter troen, dem vil ulykke ikke holde op med at ramme, for det som de har bedrevet, eller den vil slå ned tæt på deres hjem, indtil Allâhs løfte sker fyldest. Sandelig, Allâh bryder ikke et løfte.

32. Sendebude før dig blev også latterliggjort. Men Jeg gav udsættelse til dem der fornægtede troen. Derpå greb Jeg fat i dem - og hvordan var Min straf da!
33. Er Han som våger over hvad enhver har bedrevet (ligesom nogen anden)? Dog sidestiller de andre med Allâh. Sig: ”Navngiv dem da! Eller vil I mon meddele Ham noget på jorden som Han ikke er bekendt med? Eller er det blot tom snak?” Nej, dem der fornægter troen, deres snedige påfund fremstår skønne for dem, og de er blevet afskåret fra vejen. For den, som Allâh lader være vildfaren, er der ingen retleder.
34. For dem er der straf i det jordiske liv, men straffen i det hinsidige er bestemt hårdere. De har ingen til at beskytte dem mod Allâh.
35. En beskrivelse af Haven, som de gudhengivne er blevet lovet: kilderne risler igennem den; dens frugt og dens skygge er bestandig. Dette er de gudhengivnes udfald. Men de der fornægter troen, deres udfald er Ilden.
36. De (troende), som Vi (tidligere) har givet Skriften, glæder sig over hvad der er blevet sendt ned til dig. Men der er nogle af fløjene (iblandt dem) som afviser dele deraf. Sig: ”Jeg er blot blevet befalet at tjene Allâh og ikke sidestille noget med Ham. Jeg kalder alene til Ham, og til Ham skal jeg vende tilbage.”

37. Således har Vi sendt den ned til dig, som en bekendtgørelse på arabisk. Hvis du følger deres lyster (som fornægter troen) efter at (åbenbaret) viden er kommet til dig, så vil du ikke have nogen ven eller beskytter over for Allâh.
38. Vi har sandelig udsendt sendebude før dig og givet dem hustruer og børn. Og det tilkommer intet sendebud at bringe et tegn uden Allâhs tilladelse. For enhver tid er der en forskrift.
39. Allâh udvisker hvad Han vil og bekræfter hvad Han vil. Hos Ham er Skriftens Moder (i kraft af Den velbevarede Tavle).
40. (Det er op til Os) Om Vi lader dig overvære noget af det, som Vi har advaret dem med, eller tager dig bort (inden). Det påhviler kun dig at overbringe (budskabet), mens regnskabet er Vor sag.
41. Ser de ikke at Vi opsøger landet (som de besidder) og indskrænker dets omfang? Allâh dømmer - der er ingen der kan omstøde Hans dom. Og Han er hurtig til at afregne.
42. De der var før dem udtænkte også snedige træk, men (herredømmet over) alle snedige træk tilhører Allâh. Han ved hvad enhver optjener. De der fornægter troen vil snart vide hvem den hinsidige bolig tilfalder.

43. De der fornægter troen siger: ”Du er ikke noget sendebud!” Sig: ”Allâh er tilstrækkelig som vidne mellem mig og jer, og ligeså enhver der har viden om Skriften.”

14. Abraham

Ibrâhîm

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Alif-Lâm-Râ*. (O Sendebud! Dette er) Et Skrift som Vi har åbenbaret dig, for at du kan lede menneskene ud af mørket og ind i lyset, med deres Herres tilladelse, til Den Almægtiges, Den Prisværdiges vej;
2. Allâhs (vej), hvem alt i himlene og på jorden tilhører. Ve dem der fornægter troen på grund af en streng straf;
3. de der foretrækker det jordiske liv frem for det hinsidige og holder folk borte fra Allâhs vej og forsøger at bøje den. De er faret langt vild.
4. Vi har ikke udsendt noget sendebud, undtagen i sit eget folks tungemål, for at han kan gøre det (budskab) klart for dem. Derpå lader Allâh hvem Han vil være vildfaren og retleder hvem Han vil. Han er Den Almægtige og Den Vise.
5. Og Vi sendte bestemt Moses [Mûsâ] med Vore tegn: ”(O Moses!) Led dit folk ud af mørket og ind i lyset, og mind dem om Allâhs dage (der kom med enten straf

eller velsignelser). Sandelig, deri er der tegn for enhver der er tålmodig og taknemmelig."

6. Da Moses sagde til sit folk: "Ihukom Allâhs nåde mod jer da Han reddede jer fra Faraos folk, som påførte jer en hård straf; slagtede jeres sønner og lod jeres døtre leve. Deri lå en stor prøvelse fra jeres Herre."
7. Og da jeres Herre bekendtgjorde: "Hvis I er taknemmelige, vil Jeg bestemt give jer mere (af det gode), men hvis I er utaknemmelige, så er Min straf bestemt streng."
8. Og Moses sagde: "Skulle I, og alle som er på jorden, fornægte troen, så er Allâh bestemt Uafhængig (af jer alle) og Prisværdig!"
9. Er beretningerne om dem der var før jer ikke nået jer; (om) Noahs folk og 'Âd og Thamûd og (nogle af) dem der kom efter dem, og som kun Allâh kender? Deres sendebude kom til dem med de tydelige tegn, men de lagde hånden for munden og sagde: "Vi fornægter det, som I er blevet udsendt med, og vi nærer bestemt stærk tvivl om det I kalder os til!"
10. Deres sendebude sagde: "Hersker der mon nogen tvivl om Allâh, himlenes og jordens skaber? Han kalder på jer, for at Han kan tilgive jer nogle af jeres synder og give jer udsættelse til en fastsat frist (til trods for jeres fornægtelse)." De svarede: "I er blot mennesker

ligesom os! I ønsker at afholde os fra det som vore forfædre plejede at tilbede. Bring os da et tydeligt bevis!”

11. Deres sendebude sagde til dem: ”Vi er kun mennesker ligesom jer, men Allâh begunstiger hvem Han vil af sine tjenere. Det tilkommer ikke os at bringe jer et bevis uden Allâhs tilladelse. Til Allâh skal de troende sætte deres lid.
12. Hvorfor skulle vi ikke sætte vor lid til Allâh, når Han har retledt os til vore veje? Vi vil bestemt udholde hvad I måtte pine os med! Til Allâh skal de fortrøstningsfulde sætte deres lid.”
13. De der fornægtede troen sagde til deres sendebude: ”Vi vil bestemt fordrive jer fra vort land, eller I vender tilbage til vor tro!” Da åbenbarede deres Herre for dem: ”Vi vil bestemt tilintetgøre dem der begår uret!
14. Og vi vil lade jer bebo landet efter dem. Dette gælder enhver der frygter at stå (til regnskab) over for Mig og frygter Min advarsel.”
15. Og de (sendebude) bad om sejr, og det gik skævt for enhver trodsig tyran.
16. Foran ham (tyrannen) venter Helvede; han vil få betændt vand at drikke,
17. som han vil tage en slurk af, men dårligt kunne synke. Døden vil indkredse ham fra alle sider, men han vil

ikke kunne dø. Og foran ham venter der en hård straf.

18. De der fornægter deres Herre, deres gerninger er ligesom aske som vinden blæser bort på en stormende dag; de har ikke magt over noget af det som de har erhvervet sig. Det er den yderste vildfarelse.
19. Har du ikke set at Allâh har skabt himlene og jorden i sandhed? Han kan udrydde jer og frembringe en ny skabelse (i jeres sted) hvis Han vil -
20. det er ikke vanskeligt for Allâh.
21. De skal alle træde frem for Allâh (på Dommens Dag). Da vil de svage sige til de hovmodige: ”Vi føjede jer! Kan I da beskytte os det mindste mod Allâhs straf?” De vil svare: ”Hvis Allâh havde retledt os, ville vi bestemt have retledt jer. Det er (i dag) lige meget for os om vi beklager os eller holder ud - der findes ingen udvej for os!”
22. Og når sagen er afgjort, vil Satan sige: ”Allâh gav jer et sandt løfte, og jeg gav jer (også) et løfte, men jeg bedrog jer. Jeg besad ingen myndighed over jer, men jeg tilskyndede jer blot, og I føjede mig. Så bebrejd ikke mig, men bebrejd jer selv! Jeg kan ikke komme jer til undsætning, og I kan ikke komme mig til undsætning. Jeg frasiger mig at I satte mig ved Allâhs side!” De der begår uret har en smertefuld straf i vente.

23. Men de der tror og gør gode gerninger vil blive ført ind i haver med rislende kilder; deri skal de altid forblive, med deres Herres tilladelse. Dér skal deres hilsen være: ”Fred!”
24. Har du ikke set hvorledes Allâh fremsætter lignelser: et godt ord er som et godt træ, hvis rod står fast og hvis grene rækker mod himlen;
25. det bærer frugt til enhver tid, med sin Herres tilladelse. Allâh fremsætter lignelser for menneskene, for at de kan lade sig påminde.
26. Og et dårligt ord kan sammenlignes med et dårligt træ, som er rykket op af jorden, ude af stand til at slå rod;
27. Allâh rodfæster dem der tror med det faste (og gode) ord i det jordiske liv og det hinsidige, men Allâh lader dem der gør uret være vildfarne. Allâh gør hvad Han vil.
28. Har du ikke set dem der har ombyttet Allâhs nåde for gudløshed og ladet deres folk stige ned i forlisets bolig?
29. (Boligen i) Helvede; deri skal de stå i flammer - sikket sørgeligt hvilested!
30. Og de har sat andre som Allâhs lige for at lede (folk) vild fra Hans vej. Sig: ”Nyd blot livet (for en stund) - Ilden bliver jeres endemål.”
31. Sig til Mine tjenere der tror, at de skal holde bøn og give ud af det, som Vi har forsørget dem med, både skjult og åbenlyst, før den dag oprinder, hvor der

hverken vil være handel eller (verdsligt) venskab (til nogen gavn).

32. Allâh er den der har skabt himlene og jorden, og Han sender regn ned fra himlen og frembringer derved frugter til jeres underhold. Han har sat skibene i jeres tjeneste, så de sejler på havet på Hans befaling, og Han har sat floderne i tjeneste for jer.
33. Og Han har sat solen og månen i tjeneste for jer, i varigt kredsløb, og Han har sat natten og dagen i tjeneste for jer.
34. Han har givet jer alt hvad I bad Ham om, og hvis I skulle optælle Allâhs velsignelser, så kunne I ikke tælle dem. Mennesket er sandelig uretfærdigt og utaknemmeligt.
35. Og da Abraham [Ibrâhîm] sagde: ”Min Herre! Gør denne by (Mekka) sikker og tryg, og beskyt mig og mine børn mod at tilbede afguder.
36. Min Herre! De (afguder) har bestemt ledt mange mennesker vild. Den der da følger mig, hører til mig, men den der er ulydig mod mig - så er Du bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.
37. Vor Herre! Jeg har ladet nogle at mine efterkommere (Ismael og hans moder) slå sig ned i en ufrugtbar dal (Mekka), tæt på Dit hellige Hus (Ka‘baen), vor Herre, for at de måtte holde bøn. Lad folks hjerte nære velvilje

over for dem, og forsørg dem med (al slags) frugter, for at de måtte være taknemmelige.

38. Vor Herre! Du ved bestemt hvad vi skjuler og hvad vi lægger for dagen. Intet er skjult for Allâh, hverken på jorden eller i himlen.
39. Priset være Allâh, som i min alderdom har skænket mig (sønnerne) Ismael og Isak. Sandelig, min Herre er Den der hører bønnen.
40. Min Herre! Gør mig og mine børn vedholdende i bønnen. Vor Herre! Tag imod min bøn.
41. Vor Herre! Tilgiv mig og mine forældre og de troende på den dag hvor regnskabet skal gøres op."
42. Du skal ikke antage at Allâh er uopmærksom på hvad de der begår uret bedriver - Han giver dem blot udsættelse til den dag hvor blikket vil stirre stift (af skræk);
43. (dagen hvor) de vil tage benene på nakken, ude af stand til at blinke, og deres hjerte bliver tomt (for håb).
44. Advar menneskene om den (yderste) dag, hvor straffen vil komme over dem, og de der begik uret vil sige: "Vor Herre! Giv os udsættelse for en kort frist, så vi kan svare Dit kald og følge sendebudene!" (Men der bliver svaret:) "Er det ikke jer, der tidligere svor at I ikke vil stå for fald?

45. (Selvom) I boede i deres (efterladte) boliger, som (tidligere) begik uret mod sig selv, og det blev forklaret for jer hvordan Vi handlede mod dem, og Vi fremsatte eksempler for jer."
46. De udtænkte deres snedige træk, men (modtrækkene til alle) deres snedige træk er hos Allâh - selvom deres list var sådan at bjerge kunne rykkes op derved.
47. Så antag ikke at Allâh vil bryde sit løfte til sine sendebude. Sandelig, Allâh er Almægtig og gengældelsens Herre;
48. den dag hvor jorden bliver skiftet ud med en anden jord, og himlene ligeledes, og (menneskene) de skal træde frem for Allâh, Den Ene og Den Altformående,
49. da vil du se dem, der forsyndede sig, bundet sammen med lænker;
50. med klæder af harpiks, mens Ilden dækker deres ansigt,
51. for at Allâh må gengælde enhver for hvad han har udøvet. Sandelig, Allâh er hurtig til at afregne.
52. Dette er et budskab til menneskene, for at de kan advares derved, og for at de kan vide at Han er én Gud, og for at de forstandige måtte lade sig påminde.

15. Klippedalen

Al-Hijr

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Alif-Lâm-Râ*. Dette er Skriftens og Den klare Korans tegn.
2. De der fornægter troen vil gang på gang ønske at de havde overgivet sig til Ham (når Timen indtræffer).
3. Lad dem blot spise og more sig, og lad deres indbildninger aflede deres opmærksomhed. De vil snart vide besked.
4. Vi har aldrig tilintetgjort nogen by, uden at der var en kendt forskrift for den (som den trodsede).
5. Intet folk kan fremskynde sin tidsfrist eller trække den ud.
6. De siger: ”O du, til hvem påmindelsen er blevet åbenbaret. Du er sandelig besat!
7. Hvorfor bringer du os ikke englene, hvis du er blandt de sandfærdige?”

8. Vi sender kun englene ned med sandheden - og så vil de ikke få udsættelse.
9. Vi har sandelig åbenbaret påmindelsen, og Vi vil bestemt værne om den.
10. Og Vi har bestemt udsendt sendebude før dig til tidligere folkeslag.
11. Men der kom aldrig et sendebud til dem, uden at de drev spot med ham.
12. Således lader Vi den (hånende natur) trænge ind i deres hjerte som forsynder sig.
13. De tror ikke på dette, og det har også været de tidligere folks tilfælde.
14. Om Vi så åbnede en port til himlen for dem, og de begyndte at stige op gennem den,
15. ville de sige: ”Vore øjne er blevet bedraget! Nej, vi er folk der er blevet forhekset!”
16. Vi har sandelig sat stjernebilleder på himlen og udsmykket den for beskueren.
17. Og Vi har beskyttet den mod enhver forkastet satan (og magt).
18. Men den (satan) der forsøger at lytte i smug (til stjernehimlens engle), ham sætter en glødende flamme efter
19. Og Vi bredte jorden ud og satte solide bjerge på den, og Vi lod noget af alt fremvokse derpå, vel tilmålt.

20. Og Vi skabte underhold for jer på den, også for dem som I ikke forsørger.
21. Der eksisterer intet uden at dets forråd er hos Os, og Vi sender det kun ned efter en fastsat tilmåling.
22. Og Vi sender vindende ud for at befrugte, og derpå lader Vi vand falde ned fra himlen og giver jer det at drikke; der er ikke jer der besidder dets forsyning.
23. Sandelig, det er Os der giver liv og bringer død, og det er Os der arver (alt).
24. Vi kender til dem der kom før jer og til dem der kommer efter jer.
25. Din Herre vil bestemt forsamle dem (på Dommens Dag). Han er Den Vise, Den Alvidende.
26. Vi skabte mennesket af klingende ler, (frembragt) af sort mudder.
27. Og forinden skabte vi jinnerne af den glødende vinds ild.
28. Og da din Herre sagde til englene: ”Jeg vil skabe et menneske af dette tørre klingende ler, (frembragt) af sort mudder.
29. Når Jeg så har formet det og indblæst noget af Min (guddommelige) ånde i det, skal I kaste jer ned (til ære) for det (menneske)!”
30. Derpå kastede englene sig ned, alle sammen,

31. foruden (jinnen) Iblîs. Han var ikke blandt dem der kastede sig ned.
32. (Allâh) Han sagde: ”O Iblîs! Hvad er der i vejen med dig, siden du ikke er blandt dem der kaster sig ned?”
33. (Iblîs) Han sagde: ”Jeg er sandelig ikke én der kaster mig ned for et (dødeligt) menneske, som Du har skabt af tørt klingende ler, (frembragt) af sort mudder!”
34. (Allâh) Han sagde: ”Gå ud herfra! Du er bestemt forkastet.
35. Forbandelsen skal være over dig indtil Dommens Dag!”
36. (Satan) Han sagde: ”Min Herre! Giv mig da (livets) udsættelse til den dag de (mennesker) bliver genopvakt (fra døden).”
37. Han sagde: ”Du er sandelig blandt dem der får udsættelse,
38. indtil dagen for den fastsatte tid.”
39. Han svarede: ”Min Herre! Fordi Du har vildledt mig, vil jeg bestemt lade det jordiske fremstå tillokkende for dem og bestemt lokke dem alle på vildspor,
40. foruden Dine oprigtige tjenere iblandt dem.”
41. Han sagde: ”(Mine oprigtige tjeneres vej -) Det er vejen der fører lige til Mig.”
42. Sandelig, over Mine tjenere skal du ingen magt have, undtagen dem som følger dig af de vildfarne.
43. Sandelig, Helvede er det lovede mødested for dem alle;

44. det har syv porte, og hver port bliver tildelt en del af dem."
45. Sandelig, de gudhengivne skal være i haver med springvand.
46. (Der skal siges til dem:) "Træd ind, i fred og sikkerhed!"
47. Og Vi vil bortfjerne hvad der var af (gensidigt) nag i deres hjerte; (de vil sidde) som brødre på tronstole overfor hinanden.
48. Dér vil ingen træthed berøre dem, og de vil ikke blive bortvist derfra.
49. (O Sendebud!) Meddel Mine tjenere at Jeg er Den atter Tilgivende og Den Barmhjertige.
50. Og at Min straf er en smertefuld straf.
51. Og fortæl dem om Abrahams [Ibrâhîm] gæster,
52. da de (engle) trådte ind til ham og sagde: "Fred!" Han sagde: "Vi føler ængstelse for jer (da I ikke spiser af vor mad)!"
53. De sagde: "Vær ikke bange, for vi bringer dig det glædelige budskab om (fødselen) af en oplyst dreng ."
54. Han sagde: "Forkynder I mig glædeligt budskab (om en søn), selvom alderdommen har ramt mig? Hvorledes bringer I (sådan et) glædeligt budskab?"
55. De sagde: "Vi bringer dig i sandhed et glædeligt budskab. Vær da ikke blandt dem der opgiver håbet."

56. Han sagde: ”Hvem kan opgive håbet om sin Herres barmhjertighed, foruden de vildfarne?”
57. Han sagde: ”Hvad er jeres ærinde (derudover), I udsendinge?”
58. De sagde: ”Vi er blevet sendt ud til et folk der forsynder sig,
59. med undtagelse af Lots [Lût] husstand, dem vil vi bestemt redde alle sammen,
60. på nær hans hustru. Vi har besluttet at hun skal være blandt dem der bliver tilbage (under straffen).”
61. Da udsendingene kom til Lots husstand,
62. sagde han: ”Sandelig, I er et ukendt folk!”
63. De sagde: ”Nej, vi kommer med det som de plejede at betvivle.
64. Vi er kommet til dig med sandheden, og vi er bestemt sandfærdige.
65. Drag af sted med din familie i løbet af natten, og følg du bagefter dem, og lad ingen af jer se sig tilbage, og gå derhen hvortil I er blevet befalet.”
66. Og Vi bekendtgjorde ham afgørelsen at de om morgenen skulle rives op med rode.
67. Og byens folk kom i løftet stemning (til Lot, efter at have hørt om de kønne gæster).
68. Han sagde: ”Sandelig, dette er mine gæster. Bring da ikke skam over mig (med jeres begær).

69. Men frygt Allâh, og nedværdig mig ikke!”
70. De sagde: ”O Lot! Har vi ikke forbudt dig (at vogte over) alle og enhver?”
71. Han sagde: ”Her er mine (stammefællers) døtre (som I kan ægte), hvis I vil gøre noget!”
72. (O Sendebud!) Ved dit liv! De (mennesker) flakker omkring i deres (jordiske) rus.
73. Da kom braget over dem ved solopgang.
74. Og Vi vendte op og ned på den (by), og Vi lod det regne ned over dem med sten af brændt ler.
75. Sandelig, deri er der tegn for de eftertænksomme.
76. Og sandelig, den (by) ligger på en vej der stadig eksisterer.
77. Sandelig, deri er der tegn for de troende.
78. Skovens folk begik også uret.
79. Så gengældte Vi (også) dem, og begge (ruiner) ligger på en tydelig hovedvej.
80. Og Klippedalens folk (Thamûd) kaldte sendebudene for løgnere.
81. Vi gav dem Vore tegn, men de vendte sig bort fra dem.
82. De plejede at hugge huse ind i bjergene og følte sig i sikkerhed.
83. Men braget kom (også) over dem ved solopgang.
84. Da var intet af det, som de havde erhvervet sig, til nogen gavn for dem.

85. Og Vi har kun skabt himlene og jorden og alt derimellem i sandhed (og med et formål). Og Timen (for Dom) kommer bestemt. (O Sendebud!) Vær da smukt overbærende (med dem).
86. Din Herre er sandelig Den Skabende og Den Vise.
87. (O Sendebud!) Vi har bestemt skænket dig (åbningskapitlet med) de syv (vers), der atter gentages, og Den mægtige Koran.
88. Og kast end ikke blikket på det, som Vi har givet nogle af dem (der fornægter troen) til at nyde (for en tid), og vær ikke bedrøvet over dem (og deres fornægtelse), og sænk din vinge for de troende.
89. Sig: "Jeg er den tydelige advarer (om straffen),"
90. som den Vi sendte ned over dem (af Skriftens folk) der opdelte (åbenbaringen),
91. (og som vil ramme) dem der skiller Koranen i bidder.
92. Så, ved din Herre, Vi vil bestemt drage dem alle til ansvar,
93. for det som de bedrev.
94. Forkynd da åbenlyst det som du er blevet befalet, og vend dig bort fra afgudsdyrkerne.
95. Sandelig, Vi er tilstrækkelig (beskyttelse) for dig mod dem der håner;
96. dem der sætter en anden gud ved siden af Allâh. De vil snart vide besked.

97. Vi ved bestemt at dit hjerte tynges af hvad de siger.
98. Men lovpris din Herre, og vær sammen med dem der kaster sig ned (i tilbedelse).
99. Og tjen din Herre, indtil det sikre indhenter dig.

16. Bien

An-Nahl

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Allâhs kendelse vil ske fyldest - så bed ikke om at fremskynde den. Priset være Han, højt hævet over det de sidestiller med Ham!
2. Han sender på sin befaling englene ned med åbenbaringen til hvem Han vil af sine tjenere: ”Advar om at der ingen gud er foruden Mig - så vær bevidste om Mig.”
3. Han har skabt himlene og jorden i sandhed. Han er højt hævet over det de sidestiller med Ham.
4. Han skabte mennesket af en dråbe, og straks var det åbenlyst trodsigt.
5. Og Han har skabt kvæget. Deri har I varme og (anden) nytte, og I spiser deraf.
6. Og I finder også skønhed i det, når I driver det ind om aftenen og ud om morgenen.
7. Og det bærer jeres last til et land, som I ellers kun ville nå med besvær. Jeres Herre er fuld af medfølelse og

Barmhjertig.

8. Og (Han har skabt) heste og muldyr og æsler for at I kan ride på dem og til pryd. Og Han vil skabe hvad I ikke ved.
9. Den rette vej leder til Allâh, og mange veje afviger derfra. Havde Han villet, kunne Han retlede jer alle.
10. Han er den der sender vand ned fra himlen, hvoraf I drikker og hvoraf der fremkommer planteliv som I anvender til græsning.
11. Ved det (vand) lader Han korn og oliven og palmer og vindruer og alle slags frugter fremvokse. Deri er der bestemt tegn for folk der tænker sig om.
12. Han har sat natten og dagen i jeres tjeneste, og solen og månen og stjernerne er sat i tjeneste på Hans befaling. Deri er der bestemt tegn for folk med forstand.
13. Og hvad Han har skabt til jer på jorden af forskellige arter, deri er der bestemt tegn for folk der lader sig påminde.
14. Og Han er den der har sat havet i tjeneste, så I kan spise frisk kød derfra og frembringe smykker derfra som I bærer. Du ser skibene pløje sig igennem det, for at I kan søge noget af Hans gunst, og for at I kan være taknemmelige.
15. Han har sat solide bjerge på jorden, så den ikke ryster med jer, og floder og veje, for at I måtte finde vej,

16. og landemærker - og ved stjernerne lader de sig (ligeledes) retlede.
17. Er Den der skaber mon ligesom den der intet skaber? Vil I da ikke lade jer påminde?
18. Hvis I skulle opregne Allâhs velsignelser, så kunne I ikke tælle dem. Allâh er bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.
19. Allâh ved hvad I holder skjult og hvad I afslører.
20. Og dem, som de (afgudsdyrkere) påkalder i stedet for Allâh, de kan intet skabe - de er selv skabt;
21. (de er) døde, ikke levende - de ved ikke engang hvornår (folk) de bliver genopvakt.
22. Jeres Gud er én Gud. De, der ikke tror på det hinsidige, bærer afvisningen i deres hjerte, og de er hovmodige.
23. Uden tvivl, Allâh ved hvad de holder skjult og hvad de bringer for dagen. Han elsker sandelig ikke de hovmodige.
24. Og når man spørger dem (der fornægter troen): ”Hvad er det som jeres Herre har sendt ned?” siger de: ”(Det er blot) Tidligere folks sagn!”
25. På Opstandelsens Dag skal de bære deres (gerningers) fulde byrde, dertil noget af byrden for dem som de i uvidenhed har vildledt. Se, ondt er det som de bærer.
26. Sandelig, de der var før dem udtænkte (også) snedige træk, men Allâh rev deres (snedige) bygningsværk op

ved grundvoldene, så taget styrtede ned over dem, og straffen kom over dem hvorfra de ikke anede det.

27. Derpå, på Opstandelsens Dag, vil Han fornedre dem og sige: ”Hvor er de (guder), som I satte ved Min side, og for hvis skyld I stredes (med sendebudene)?” De, der har fået viden, vil sige: ”I dag vil fornedrelse og ulykke være over dem der fornægter troen;
28. dem som (døds)englene tager mens de gør uret mod sig selv!” De vil tilbyde overgivelse (på Opstandelsens Dag og sige): ”Vi bedrev intet ondt!” Jo, sandelig! Allâh ved hvad I bedrev.
29. Træd da ind ad Helvedes porte - dér skal I altid forblive. Sikket sørgeligt hjemsted for de hovmodige.
30. Til dem der er gudsbevidste bliver der sagt: ”Hvad er det som jeres Herre har sendt ned?” De vil sige: ”Det gode!” Sandelig, for dem der handler godt er der godt i denne verden, men det hinsidige hjem er bedre. Herligt er de gudsbevidstes hjem;
31. Edens (evige) haver, som de vil træde ind i, med rislende kilder; deri er hvad de ønsker. Således belønner Allâh de gudsbevidste,
32. som (døds)englene tager mens de er rene. De siger: ”Fred være med jer! Træd ind i Haven, for det som I udøvede.”

33. Venter de (der fornægter troen) da på andet end at englene skal komme til dem, eller at din Herres dom skal falde? Således gjorde de der var før dem. Allâh gjorde dem ikke uret; de gjorde uret mod sig selv
34. Udfaldet af de onde gerninger, som de havde begået, ramte dem, og det (af straffen), som de drev spot med, indhegnede dem.
35. Afgudsdyrkerne siger: ”Hvis Allâh havde villet, havde vi ikke tilbedt noget ud over Ham, hverken vi eller vore forfædre, ej heller havde vi erklæret noget forbudt uden om Ham!” Således gjorde også de der var før dem. Men påhviler der mon sendebudene andet end at overbringe det tydelige budskab?
36. Sandelig, i ethvert fællesskab har vi rejst et sendebud (Der forkyndte): ”Tilbed Allâh, og hold jer fra (afguderiets) djævelskab!” Derpå retledte Allâh nogle af dem, og for andre gik vildfarelsen i opfyldelse. Drag da omkring på jorden, og se hvilken ende de der kaldte det for opspind fik.
37. (O Sendebud!) Hvis du inderligt ønsker at retlede dem - (så lad det ikke tynge dig, for) Allâh retleder ikke dem som Han lader være vildfarne, og de har ingen til hjælpe sig.
38. De sværger deres dyreste eder ved Allâh: ”Den der er død vil Allâh ikke genopvække!” Jo, sandelig! Det er i

sandhed et løfte der påhviler Ham, men de fleste mennesker ved det ikke;

39. (de vil blive genopvakt) for at Han kan tydeliggøre det, som de var uenige om, og for at de der fornægter troen kan vide at de lyver.
40. Når Vi ønsker (skabelsen af) en ting, siger Vi blot til den: ”Bliv til!” og så bliver den til.
41. De, der udvandrer for Allâhs sag, efter at have lidt uret, dem vil Vi bestemt give et bedre hjemsted i denne verden - men lønnen i det hinsidige er større, hvis de blot vidste det;
42. de der er udholdende og sætter deres lid til Allâh.
43. (O Sendebud!) Før dig sendte Vi også kun mænd, til hvem Vi gav åbenbaringer. Spørg da påmindelsens folk (derom), hvis I ikke ved det.
44. (De blev udsendt) Med de tydelige beviser og skrifterne. Og Vi har nedsendt påmindelsen til dig, så du kan gøre det klart for menneskene, som er blevet sendt ned til dem, og for at de måtte tænke sig om.
45. Føler de, der udtænker onde træk, sig i sikkerhed for at Allâh ikke lader jorden opsluge dem, eller at straffen ikke kommer over dem hvorfra de ingen anelse har?
46. Eller griber fat i dem, mens de bevæger sig omkring, uden at de kan forhindre det?

47. Eller griber dem i en frygt? Sandelig, jeres Herre er fuld af medfølelse og Barmhjertig.
48. Har de ikke set på de ting som Allâh har skabt; deres skygge falder fra højre og venstre, mens de kaster sig ned for Allâh i ydmyghed?
49. Alt i himlene og på jorden, af dyr og ligeså englene, kaster sig ned for Allâh, uden at være hovmodige.
50. De frygter deres Herre over sig og gør hvad de bliver befalet.
51. Allâh har sagt: ”Tag jer ikke to guder; Han er én Gud - så frygt alene Mig!”
52. Ham tilhører alt i himlene og på jorden, og Ham tilfalder lydighed i evighed. Vil I da hengive jer til andre (magter) end Allâh?
53. Enhver velsignelse, som I har, er fra Allâh. Når nøden rammer jer, er det (også) Ham som I bønfalder om hjælp.
54. Når Han så har fjernet nøden fra jer, sætter en del af jer dog andre (magter) ved siden af deres Herre,
55. i utaknemmelighed over det som Vi har skænket dem. Nyd blot livet (for en stund) – I vil snart vide besked.
56. De tildeler en andel af det, som Vi har skænket dem, til dem som de ikke kender. Ved Allâh! I vil bestemt blive forhørt om det (afguderi), som I har fundet på!

57. Og de tilskriver Allâh døtre - priset være Han - men for sig selv (er) det (sønner) de ønsker.
58. Når en af dem får den glædelige nyhed om at det blev en pige, formørkes hans ansigt, og han fyldes af undertrykt sorg.
59. Han skjuler sig for folk på grund af den dårlige nyhed han (mener han) fik (og tænker); skal han beholde hende til trods for skammen, eller skal han grave hende ned i jorden? Se, sikke ondt de dømmer!
60. De, der ikke tror på det hinsidige, er et billede på det onde, mens Allâh er billedet på det mest ophøjede. Han er Den Almægtige og Den Vise.
61. Hvis Allâh (straks) pågreb menneskene for deres uret, ville Han ikke lade noget levende væsen blive tilbage på jorden. Men Han giver dem udsættelse indtil en fastsat tidsfrist. Når deres frist udløber, kan de hverken trække den ud så meget som en time eller fremskynde den.
62. De tilskriver Allâh hvad de selv mishager, og deres tunge udtaler den løgn at der tilkommer dem det skønneste. De har i virkeligheden Ilden i vente, og de vil blive efterladt (i den).
63. Ved Allâh! Vi sendte sendebude før dig til (mange) fællesskaber, men Satan lod deres handlinger fremstå tillokkende for dem. I dag er han deres ven, og de (fællesskaber) har en smertefuld straf i vente.

64. Og Vi har kun åbenbaret dig Skriften for at du kan klarlægge det for dem hvorom de var uenige, og som en retledning og barmhjertighed for folk der tror.
65. Allâh sender vand ned fra himlen og giver dermed jorden liv efter dens død. Deri er der sandelig tegn for folk der vil lytte.
66. Også i kvæget er der en lære for jer: Vi giver jer ren mælk at drikke af det der ligger i deres maver, midt i mellem tarmindhold og blod, velsmagende for dem der drikker.
67. Og af daddelpalmernes og vinstokkenes frugt udvinder I sukker og et smukt underhold. Deri er der bestemt tegn for folk med forstand.
68. Og din Herre indgød bierne: ”Byg bo i bjerge og træer og i det som de (mennesker) rejser (af bygningsværker).
69. Spis derpå af alle frugterne og følg jeres Herres veje (til disse frugter og blomster), der er gjort nemme for jer!” Af deres mave kommer der en (honning)drik i forskellige farver, hvori der er helbredelse for folk. Sandelig, heri er der tegn for folk der vil tænke sig om.
70. Allâh har skabt jer, og siden tager Han jer til sig. Nogle af jer bliver svækkede af alderdom og ved ikke længere hvad de tidligere vidste. Allâh er bestemt Alvidende og Almægtig.

71. Og Allâh har begunstiget nogle af jer frem for andre i livsunderhold. Dog giver de, der er begunstigede, ikke tilbage af deres underhold til dem som de er herre over, så de kan få lige andel deri. Vil de mon fornægte Allâhs gunst?
72. Og Allâh har skabt jer ægtefæller af jeres egne og gennem jeres ægtefæller skænker Han jer sønner og børnebørn og forsørger jer med de gode ting. Vil de da tro på bedraget og fornægte Allâhs velsignelser?
73. Og foruden Allâh tilbeder de sådanne (afguder) der ikke er i stand til at forsørge dem (med noget som helst) fra himlene eller jorden, og de evner intet.
74. Sammenstil da ikke Allâh med noget. Sandelig, Allâh ved besked, og I ved ikke.
75. Allâh kommer med en sammenligning mellem en stavnsbundet slave, der ikke har magt over noget, og én som Vi har forsørget med et godt livsunderhold fra Os, så han giver bort af det både skjult og åbenlyst. Kan de mon ligestilles? Priset være Allâh! Men de fleste af dem har ikke viden.
76. Og Allâh kommer med en sammenligning mellem to mænd: Den ene er stum og magter intet og er en byrde for sin herre; hvor denne end sender ham hen, udretter han intet godt. Kan han mon ligestilles med den

(anden), som påbyder retfærdighed og selv er på den lige vej?

77. Det skjulte i himlene og på jorden tilhører Allâh. Og beslutningen om Timen vil blot tage et øjeblik eller endnu kortere – Allâh magter alt.
78. Allâh bragte jer ud af jeres moders skød, da I ikke vidste noget, og Han gav jer hørelse, syn og hjerte, for at I måtte være taknemmelige.
79. Har de ikke set fuglene, der er sat i tjeneste i himmelsfæren. Ingen anden end Allâh holder dem oppe. Sandelig, deri er der tegn for folk der tror.
80. Allâh har givet jer huse til hvile, og Han har (også) givet jer (telt)huse af kvægets skind, som I finder lette (og praktiske) på dagen hvor I bryder op og på dagen hvor I gør holdt. Og af deres uld og pels og hår giver Han jer (materialer til) indbo og (handels)varer for en periode.
81. Allâh har givet jer skygge af det, som Han har skabt, og Han har givet jer tilflugtssteder i bjergene. Han har givet jer klæder som beskytter jer mod varmen og klæder som værner jer i krig. Således fuldkommengør Allâh sin nåde over jer, for at I måtte overgive jer til Ham.
82. Men hvis de vender sig bort, så påhviler det dig kun at overbringe det tydelige budskab.

83. De kender til Allâhs nåde, dog benægter de den. De fleste af dem er utaknemmelige.
84. Den dag hvor Vi vil oprejse et (sendebud som) vidne fra ethvert fællesskab, vil de der fornægter troen ikke blive givet tilladelse (til at forsvare sig), og de vil ikke kunne bede om nåde.
85. Når de, der begik uret, ser straffen, vil den ikke blive mildnet for dem, og de vil ikke få udsættelse.
86. Når afgudsdyrkerne ser dem, som de sidestillede med Ham, vil de sige: ”Vor Herre! Dette er vores medguder, som vi påkaldte ud over Dig!” Da vil de (medguder) svare dem: ”I er bestemt løgnere!”
87. På den dag vil de tilbyde overgivelse til Allâh, og det (afguderi) de opdigtede vil fordufte fra dem.
88. De der fornægtede troen og holdt andre borte fra Allâhs vej, vil Vi pådrage straf på straf, fordi de skabte ufred.
89. På den dag hvor Vi fra ethvert fællesskab, fra deres egne, vil oprejse et (sendebud til at) vidne om dem. Og (o Sendebud) Vi vil bringe dig som vidne til disse (fællesskaber og sendebude). Vi har nedsendt Skriften til at klarlægge alting, og som en retledning og barmhjertighed og et glædeligt budskab til dem der overgiver sig til Ham.
90. Sandelig, Allâh påbyder retfærdighed og godhed og at give ud til slægtninge. Han forbyder skamløshed, det

forkastelige og overgreb. Han tilretteviser jer, for at I kan lade jer påminde.

91. Overhold pagten med Allâh, når I har sluttet den, og bryd ikke ederne efter at have bekræftet dem og gjort Allâh til garant for jer. Sandelig, Allâh ved hvad I gør.
92. Vær ikke som hende der brød sit fast spundne garn op i trevler, sådan at I sværger jeres eder for at bedrage hinanden, så en gruppe iblandt jer måtte stille sig bedre end en anden. For Allâh vil prøve jer derved, og på Opstandelsens Dag vil Han klargøre det for jer, som I var uenige om.
93. Hvis Allâh ville, havde Han gjort jer til ét fællesskab, men Han lader hvem Han vil være vildfaren og retleder hvem Ham vil. I vil bestemt blive forhørt om det som I udøvede.
94. Og brug ikke jeres eder til at vildlede hinanden, ellers vil foden glide efter at have stået fast, og I vil smage det onde (udfald), fordi I holdt andre borte fra Allâhs vej. I har (i så fald) en mægtig straf i vente.
95. Og sælg ikke pagten med Allâh for en sølle pris. Sandelig, hvad der er hos Allâh, er bedre for jer, hvis I blot vidste det.
96. Hvad der er (af rigdomme) hos jer, vil forgå, men hvad der er hos Allâh, vil bestå. Vi vil bestemt give de

udholdende deres løn for de skønneste handlinger som de udøvede.

97. Enhver der handler retfærdigt, mand eller kvinde, og er troende, vil Vi bestemt lade leve et godt liv. Og Vi vil bestemt give dem deres belønning for de skønneste handlinger som de udøvede.
98. Når du oplæser Koranen, søg da tilflugt hos Allâh mod Satan, den forkastede.
99. Sandelig, han har ingen magt over dem der tror og sætter deres lid til Allâh.
100. Han har kun magt over dem der gør ham til deres ven, og over dem der sidestiller andre med Ham.
101. Når Vi erstatter et vers med et andet – Allâh ved dog bedst hvad Han sender ned – så siger de: ”Du opdigter blot!” Nej, de fleste af dem har ikke viden (om visdommen bag erstatningen af versene og forskrifterne).
102. Sig: ”Den hellige Ånd (Gabriel) har nedsendt den (åbenbarede Koran) fra din Herre med sandheden for at styrke de troende, og som en retledning og et glædeligt budskab til dem der overgiver sig til Ham.”
103. Vi ved bestemt at de siger: ”Det er et menneske som lærer ham det!” Men den (person), som de hentyder til, taler ikke arabisk, mens dette er klart arabisk sprog.

104. Sandelig, de der ikke tror på Allâhs tegn, dem retleder Allâh ikke. De har en smertefuld straf i vente.
105. Det er dem, der ikke tror på Allâhs tegn, som opdigter løgne - det er dem der lyver.
106. Allâhs vrede er over den der fornægter Allâh, efter at have troet - undtagen den der bliver tvunget, men hvis hjerte hviler trygt i troen – men over dem der (efter at havet troet) åbner deres bryst for fornægtelsen. Der venter dem en svær straf,
107. fordi de elsker det jordiske liv højere end det hinsidige, og Allâh retleder ikke et folk der fornægter troen.
108. Det er dem hvis hjerte og hørelse og syn Allâh har forseglet, og det er dem der er ligeglade.
109. De vil sandelig være fortabte i det hinsidige.
110. Men mod dem, der udvandrede efter at have udstået prøvelse og derpå stræbte (for Guds sag) og holdt ud, så er din Herre sandelig atter Tilgivende og Barmhjertig.
111. (Tænk) På den dag hvor enhver vil komme og forsvare sig selv, og enhver fuldt ud vil blive gengældt hvad han bedrev. De vil ikke blive gjort uret.
112. Allâh fremsætter en bys eksempel: den lå sikkert og trygt og fik sit underhold i rigt mål alle vegne fra. Men den viste utaknemmelighed over for Allâhs velsignelser. Så iklædte Allâh den hungerens og frygtens klæder til gengæld for det de havde gjort.

113. Og der kom et sendebud til dem, fra deres egne, men de kaldte ham en løgner. Da greb straffen dem mens de begik uret.
114. (O I som tror!) Spis af det, som Allâh har forsørget jer med af tilladt og godt, og vær taknemmelige over for Allâhs velsignelser, hvis det er Ham I tjener.
115. Han har kun forbudt jer det selvdøde, blod og svinekød og det hvorover der er blevet påkaldt et andet navn end Allâhs (under slagtningen). Men hvis nogen er tvunget af nød, uden at gøre det af lyst eller overtræder grænser (da begår han ingen synd ved at spise deraf). Allâh er bestemt Den atter Tilgivende, Den Barmhjertige.
116. Og sig ikke en løgn med jeres tunge: ”Dette er tilladt, og dette er forbudt!” for derved at opdigte løgne om Allâh. De, der opdigter løgne om Allâh, vil ikke få medgang.
117. (De opnår blot) En kortvarig nydelse, men der venter dem en smertefuld straf.
118. Og de der er jøder, dem forbød Vi (derudover) det som Vi tidligere har berettet dig om (som følge af deres trods og utak). Vi gjorde ikke uret mod dem, men de gjorde uret mod sig selv.
119. Men sandelig, over for dem, der handlede ondt af uvidenhed og derpå angrede og forbedrede sig, vil din Herre derefter være atter Tilgivende og Barmhjertig.

120. Sandelig, Abraham [Ibrâhîm] var et fællesskab (i sig selv); oprigtig gudhengiven. Han var ikke en af afgudsdyrkerne,
121. (men) taknemmelig over for Hans velsignelser. Han udvalgte ham og ledte ham til den lige vej.
122. Vi skænkede ham det gode i denne verden, og i den hinsidige vil han bestemt være blandt de retskafne.
123. Derpå åbenbarede Vi for dig: ”Følg Abrahams tro, den gudhengivne; han tilhørte ikke afgudsdyrkerne.”
124. Sabbatten blev kun påbudt dem som stredes om den. Allâh vil bestemt dømme imellem dem på Opstandelsens Dag i det de stredes om.
125. Kald til din Herres vej med visdom og skøn tilrettevisning, og diskuter med dem på smukkeste vis. Sandelig, din Herre ved bedst hvem der har forvildet sig bort fra Hans vej, og Han ved bedst hvem der er retledte.
126. Hvis I vil gengælde (for overgreb), så gengæld (kun) som I blev gengældt. Men hvis I holder ud, så er det bestemt bedre for de udholdende.
127. (O Sendebud!) Vær udholdende; din udholdenhed er fra Allâh. Vær ikke bedrøvet over dem (der fornægter troen), og vær ikke nedtrykt over deres listige kneb.
128. Sandelig, Allâh er med de gudsbevidste og dem der handler smukt.

17. Nattefærden

Al-Isrâ‘

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Priset være Han, der lod sin tjener (Muhammad) rejse om natten fra Den hellige Moske (i Mekka) til Den fjerneste Moske (i Jerusalem), hvis omgivelser Vi har velsignet, for at vise ham nogle af Vore tegn. Sandelig, Han er Den Althørende og Den Altseende.
2. Og Vi gav Moses [Mûsâ] (Tora-)Skriften og gjorde den til en retledning for Israels børn (med ordene): ”Tag jer ikke nogen værge foruden Mig,
3. o I efterkommere af dem som Vi bar (i arken) sammen med Noah [Nûh]! Han var sandelig en taknemmelig tjener.”
4. Og Vi fastslog for Israels børn i Skriften: ”Sandelig, to gange vil I skabe ufred på jorden og rejse jer i stort hovmod!”

5. Da varslet om første gang skete fyldest, sendte Vi mod jer nogle af Vore tjenere, med stor krigsmagt, og de trængte (hærgende) ind i jeres huse. Det var et varsel, der måtte ske fyldest.
6. Derpå gav Vi jer igen magten over dem og støttede jer med rigdomme og børn og gjorde jer talstærke.
7. Hvis I handler godt, gør I det til jeres eget bedste, og hvis I handler slet, gør I det imod jer selv. Og da varslet om anden gang skete fyldest (kom der atter et krigsfolk mod jer), for at få jer ned med nakken, og for at trænge ind i (Jerusalem)Templet, ligesom de (mægtige krigsfolk) trængte ind i det første gang, så de kunne rasere hvad de havde erobret.
8. Måske viser jeres Herre jer barmhjertighed, men hvis I gentager det (trods og hovmod), så vil Vi også gentage det (I blev gengældt med). Vi har gjort Helvede til et fængsel for dem der fornægter troen.
9. Sandelig, denne Koran leder til det der er mest rigtigt og forkynder de troende, der gør gode gerninger, det glædelige budskab at de har en stor løn i vente,
10. og at Vi har beredt en smertefuld straf til dem der ikke tror på det hinsidige.
11. Mennesket beder om det der er dårligt (for det) såvel som det der er godt - mennesket har hastværk.

12. Vi har gjort natten og dagen til to tegn. Så mørklagde Vi nattens tegn og gjorde dagens tegn lys, for at I kan søge jeres Herres gunst, og for at I kan kende årenes tal og tidsregningen. Vi har tydeliggjort alt på udførlig vis.
13. Og Vi har lagt ethvert menneskes skæbne om dets hals, og på Opstandelsens Dag fremlægger Vi en skriftrulle (med hans gerninger) for ham, som han vil finde udbredt;
14. (og der bliver sagt:) "Læs din skriftrulle. I dag er du selv tilstrækkelig til at gøre dit regnskab op."
15. Den der lader sig retlede, lader sig retlede til sit eget bedste, og den der farer vild, farer vild til skade for sig selv. Ingen, der bærer en byrde, skal bære en andens byrde. Og Vi straffer bestemt ikke (et folk), før Vi har udsendt et sendebud.
16. Når Vi bestemmer os for at tilintetgøre en by, sender Vi (først) en befaling til dem der lever i overdådighed deri (om at handle ret). Men de handler trodsigt deri, og så bliver ordet over den til virkelighed, og Vi jævner den med jorden.
17. Hvor mange slægter efter Noah har Vi (således) ikke tilintetgjort? Din Herre er tilstrækkelig til at kende sine tjeners synder og se dem.
18. Den der stræber efter dette flygtige liv, ham giver Vi hastigt deraf, hvad Vi end vil, til hvem Vi vil. Derpå har

Vi skabt Helvede til ham, hvori han skal brænde, nedgjort og udstødt.

19. Men den der stræber efter det hinsidige, og bestræber sig på det med passende stræben, og er troende, hans stræben vil blive påskønnet.
20. Dem alle forsyner Vi, både disse og de andre, med din Herres gaver; din Herres gaver er ingen nægtet.
21. Se, hvorledes Vi begunstiger nogle af dem frem for andre! Men det hinsidige har sandelig højere rang og højere begunstigelse.
22. Sidestil ikke nogen anden gud med Allâh, så du sidder tilbage, nedgjort og forladt.
23. Din Herre har bestemt at I ikke skal tilbede andre end Ham og skal være gode mod jeres forældre. Hvis den ene eller begge når en høj alder hos dig, må du ikke sige ”Ak!” til dem eller skælde dem ud, men skal tale overbærende til dem.
24. Sænk af barmhjertighed ydmyghedens vinge over dem og sig: ”Min Herre, forbarm dig over dem, ligesom de opdrog mig (med barmhjertighed) som lille.”
25. Jeres Herre ved bedst hvad der er i jeres indre. Hvis I er retskafne, er Han bestemt atter tilgivende over for dem som vender sig til Ham.
26. Og giv slægtningene hvad der tilkommer dem, og de fattige og den vejfarende, men ødsel ikke bort.

27. Sandelig, de der ødsler bort er satanernes brødre, og Satan er utaknemmelig mod sin Herre.
28. Hvis du (mangler midler og derfor) vender dig bort fra dem, mens du stræber efter din Herres barmhjertighed (i kraft af den velstand), som du håber på, så tal mildt til dem.
29. Lad ikke din hånd være lænket fast til din hals (af gerrighed), men ræk den heller ikke så langt ud at du (selv) sidder tilbage bebrejdet og forarmet.
30. Sandelig, din Herre udvider eller indskrænker sit underhold for hvem Han vil. Han er godt bekendt med sine tjenere og ser dem.
31. Og dræb ikke jeres børn af frygt for at blive fattige. Vi vil forsørge både dem og jer. Det er bestemt en stor udåd at dræbe dem.
32. Og nærm jer ikke utugt. Det er bestemt en skændig gerning og en ond vej.
33. Og tag ikke et liv, som Allâh har forbudt jer (at tage), medmindre det sker med rette. Hvis nogen bliver slået ihjel med urette, har Vi givet den der står ham nærmest bemyndigelse (til gengældelse eller godtgørelse), men denne skal ikke gå for vidt med (gengældelses)drab, for han vil blive hjulpet.
34. Og nærm jer ikke den forældreløses ejendom, medmindre det sker for det bedste, indtil han når den

modne alder. Overhold forpligtelserne, for man vil blive forhørt om forpligtelserne.

35. Og giv fuldt mål når I tilmåler, og vej lige af på vægten. Det er bedre og bedst i sidste ende.
36. Og følg ikke det som du ikke har (pålidelig) viden om. Sandelig, hørelse og syn og hjerte, hver især vil man blive forhørt om.
37. Og gå ikke hovmodigt på jorden - du kan bestemt ikke gennembore jorden eller blive ligeså høj som bjergene.
38. Det onde i alt dette er forhadt hos din Herre.
39. Det er noget af den visdom som din Herre har åbenbaret dig. (O menneske!) Sidestil ikke nogen anden gud med Allâh, ellers bliver du kastet i Helvede, nedgjort og udstødt.
40. Skulle jeres Herre have udvalgt sønner til jer, men selv taget sig døtre blandt englene? Det er sandelig en voldsom tale I fører!
41. Vi har sandelig fremlagt det (budskab) på forskellig vis i denne Koran, så de kan lade sig påminde – men det øger kun deres modvilje.
42. Sig: ”Hvis der var andre guder sammen med Ham, som de påstår, så ville disse bestemt bestræbe sig på at finde en vej til Tronens Herre (for at få del i magten).”
43. Priset være Han, højt hævet over det de påstår!

44. De syv himle og jorden og alt hvad der er deri lovpriser Ham. Der findes intet som ikke synger Hans pris, men I opfatter ikke deres lovprisning. Han er sandelig Overbærende og atter Tilgivende.
45. (O Sendebud!) Når du oplæser Koranen, sætter Vi et usynligt forhæng op mellem dig og dem der ikke tror på det hinsidige.
46. Og Vi lægger et slør over deres hjerte, så de ikke forstår den, og døvhed i deres ører. Når du så i Koranen nævner din Herre alene (uden deres afguder), vender de ryggen til i uvilje.
47. Vi ved bedst hvad de lytter efter, når de lægger ører til dig, og når de hvisker sammen, og de der handler uret siger (til de troende): ”I følger blot en mand der er forhekset!”
48. Se, hvilke sammenligninger de kommer med om dig! De er faret vild og ude af stand til at finde vej.
49. Og de siger: ”Når vi er blevet til knogler og støv, skal vi da genopvækkes i en ny skabelse?”
50. Sig: ”(Ja!) Selv hvis I var (fossilet) sten eller jern,
51. eller en skabning som forekommer jer (endnu) sværere.” Og de vil derpå sige: ”Hvem skal bringe os tilbage (til livet)?” Sig: ”Han som skabte jer første gang!” Så vil de ryste på hovedet af dig og sige: ”Hvornår vil det da ske?” Sig: ”Måske vil det ske snart.”

52. (Det sker) På den dag hvor Han vil kalde på jer, og I vil svare ved at lovprise Ham og synes at I kun har opholdt jer en kort stund (på jorden).
53. Og sig til mine tjenere at de skal føre smuk tale. Sandelig, Satan sætter splid mellem dem; Satan er en åbenlys fjende af mennesket.
54. Jeres Herre kender jer bedst. Hvis Han vil, viser Han jer barmhjertighed, og hvis Han vil, straffer Han jer. Vi har ikke udsendt dig som værge for dem.
55. Og din Herre kender bedst til dem der er i himlene og på jorden. Og Vi har bestemt begunstiget nogle af profeterne frem for andre; og David [Dâwûd] gav Vi Salmerne [Zabûr].
56. Sig: ”Påkald dem som I påstår findes ud over Ham! De evner ikke at fjerne modgangen fra jer eller forandre noget.”
57. Dem, som de påkalder (blandt skabningerne), de søger selv veje til deres Herre, (for at se) hvem der kommer nærmest. De håber på Hans barmhjertighed og frygter Hans straf. Sandelig, din Herres straf skal man tage sig i agt for.
58. Og der findes ikke den (trodsige) by, som Vi ikke vil tilintetgøre inden Opstandelsens Dag eller ramme med en streng straf. Det er optegnet i Skriften.

59. Og intet har afholdt Os fra at sende tegnene (som de kræver som bevis), foruden det at de tidligere folk kaldte dem opspind (og så blev tilintetgjort). Vi gav (således) Thamûd(-folket) hunkamelen som et tydeligt tegn, men de begik uret mod den (og slog den ihjel). Vi sender kun tegnene for at vække frygt (for straffen for deres hån og trods).
60. (O Sendebud! Ihukom) Da Vi sagde til dig: ”Din Herre omslutter menneskene (i sin magt). Og Vi gjorde kun det syn, som Vi lod dig se (under Nattefærden), til en prøvelse for menneskene (– nogle troede derpå mens andre afviste det) – og (ligeledes) det (Zaqqûm-)træ (i Helvedes bund), der er forbandet i Koranen; Vi vækker deres frygt, men det gør dem blot endnu mere trodsige.
61. Og (ihukom) da Vi sagde til englene: ”Kast jer ned (til ære) for Adam!” da kastede de alle sig ned, foruden (jinnen) Iblîs. Han sagde: ”Skal jeg kaste mig ned for den som Du har skabt af ler?”
62. og sagde: ”Ser Du, han er den som Du har vist større hæder end mig. Hvis Du giver mig henstand til Opstandelsens Dag, så vil jeg få magten over hans efterkommere, bortset fra nogle få.”
63. (Gud) Han sagde: ”Gå bort (med henstand)! Hvem der end følger dig blandt dem, så vil Helvede være jeres fulde gengældelse.

64. Opildn med din stemme så mange af dem du kan, og oprust alle dine ryttere og fodfolk mod dem! Tag del i deres ejendom og børn og giv dem (svigefulde) løfter!" Satans løfter til dem er ikke andet end bedrag.
65. "Sandelig, over Mine (oprigtige) tjenere vil du ingen magt have." Din Herre er tilstrækkelig som (deres) værner!"
66. Jeres Herre er den der driver skibene af sted på havet for jer, så I (derved) kan søge noget af Hans overflod. Han er bestemt atter barmhjertig mod jer.
67. Når I rammes af modgang på havet, forsvinder det som I påkalder, bortset fra Ham. Men når Han så redder jer i land, vender I jer (straks) bort (fra Ham) - mennesket er utaknemmeligt.
68. Føler I jer da i sikkerhed mod at Han ikke lader jer synke i jorden på kystbredden, eller sender en hvirvelstorm over jer? Så vil I ikke finde nogen til at beskytte jer.
69. Eller føler I jer i sikkerhed mod at Han ikke atter lader jer vende tilbage og så sender en tordenstorm over jer og lader jer drukne i jeres utaknemmelighed? Så vil I ikke finde nogen til at hjælpe jer mod Os.
70. Vi har bestemt hædret Adams børn og båret dem af sted til lands og vands, og Vi har forsørget dem med de gode

ting, og Vi har begunstiget dem frem for meget af det som Vi har skabt.

71. (Tænk) På den dag hvor Vi tilkalder alle mennesker med deres ledere. De, der får lagt deres (gerningers) skriftrulle i deres højre hånd, vil læse deres skriftrulle (med fryd og glæde). De vil ikke blive gjort den mindste uret.
72. Men den der var blind her (i denne verden), vil også være blind i det hinsidige og endnu mere på vildspor.
73. (O Sendebud!) De bestræbte sig på at lokke dig væk fra det, som Vi har åbenbaret dig, så du skulle opdigte noget anderledes om Os. Så ville de bestemt have taget dig til sig som ven.
74. Hvis Vi ikke havde styrket dig (med åbenbaringen), havde du måske hældet en smule i deres retning.
75. I så fald ville Vi have ladet dig smage dobbelt i livet og dobbelt i døden. Så ville (end ikke) du finde nogen hjælper imod Os.
76. Og de ønskede at skræmme dig ud af landet og fordrive dig derfra. Men så ville de (også) kun være blevet der en kort tid efter dig.
77. Således har Vor sædvane været med sendebudene som Vi udsendte før dig - og du vil ikke finde nogen ændring i Vor sædvane.

78. Hold bøn fra solen daler indtil natten falder på, og oplæs Koranen (under bøn) ved daggry. Sandelig, (oplæsning af) Koranen ved daggry bliver bevidnet (af englene).
79. (O Sendebud) Og vågn (endvidere) op dertil en del af natten, som noget ekstra til dig (i form af *tahajjud*-bønnen). Din Herre vil snart genopvække dig til en hæderfuld rang (som den der går i forbøn for alle på Opstandelsens Dag).
80. Og sig: ”Min Herre! Led mig ind med sandheden (hvor Du end leder mig hen), og led mig ud med sandheden (hvor Du end leder mig ud fra), og skænk mig støttende magt fra Dig!”
81. Sig: ”Sandheden er kommet, og bedraget er forsvundet – for bedraget er forgængeligt.”
82. I Koranen nedsender Vi noget der er en kur og barmhjertighed for de troende. Men de der begår uret, dem bringer den blot i yderligere fortabelse.
83. Når Vi viser mennesket Vor nåde, vender det sig bort (fra at takke Os) og holder sig væk. Men når noget ondt rammer det, bliver det fortvivlet (og vender sig til Os).
84. Sig: ”Enhver handler på sin måde. Jeres Herre ved bedst hvem der er på den mest retledende vej.
85. De spørger dig om sjælen. Sig: ”Sjælen er til ved Min Herres befaling, og I har kun fået lidt viden (derom).”

86. Hvis Vi ville, kunne Vi tage det bort, som Vi har åbenbaret dig, og så ville du ikke finde nogen til at føre din sag over for Os -
87. men som en barmhjertighed fra din Herre (gør Vi ikke dette). Sandelig, Hans gunst over for dig er stor.
88. Sig: ”Hvis alle menneskene og jinnerne slog sig sammen om at fremstille noget i lighed med denne Koran, så kunne de ikke lave noget ligesom den, selv hvis de støttede hinanden.”
89. Vi har i denne Koran fremlagt menneskene alle slags sammenligninger, men de fleste mennesker afviser den i utaknemmelighed.
90. Og de (afgudsdyrkere) siger: ”Vi vil ikke tro dig, før du lader en kilde springe frem af jorden til os!
91. Eller før du har en have med daddelpalmer og druer og lader kilder bruse frem gennem den!
92. Eller før du lader stykker af himlen falde ned over os, som du påstår, eller du bringer Allâh og englene foran os!
93. Eller før du har et hus af guld eller du stiger op i himlen! Og vi vil ikke engang tro på din opstigning, før du sender et skrift ned til os som vi kan oplæse!” Sig: ”Priset være min Herre! Jeg er blot et menneske og et sendebud.”

94. Der var intet der hindrede mennesker i at tro, når retledningen var kommet til dem, foruden det at de sagde: ”Har Allâh sendt et menneske som sendebud?”
95. Sig: ”Havde engle vandret roligt omkring på jorden (i stedet for mennesker), så havde vi bestemt sendt en engel ned til dem fra himlen som sendebud.”
96. Sig: ”Allâh er tilstrækkelig som vidne mellem mig og jer. Han er godt bekendt med sine tjenere og ser dem.”
97. Den som Allâh retleder, er retledt, men for den som Han lader være vildfaren, vil du ikke finde nogen ven foruden Ham. På Opstandelsens Dag vil Vi stuve dem sammen med ansigtet nedad, blinde, stumme og døve. Helvede er deres hjemsted; hver gang det er ved at brænde ud, vil Vi lade det flamme endnu mere op.
98. Dette er deres gengældelse, fordi de fornægtede Vore tegn og sagde: ”Når vi er blevet til knogler og støv, skal vi da genopvækkes i en ny skabelse?”
99. Har de ikke set at Allâh, som har skabt himlene og jorden, er i stand til at (gen)skabe noget magen til dem selv? Han har sat en tidsfrist for dem, hvorom der ingen tvivl hersker. Alligevel afviser de der begår uret det i utaknemmelighed.
100. Sig: ”Selv hvis I ejede min Herres barmhjertigheds skatte, da ville I holde fast på dem, af frygt for at give dem bort.” Mennesket er småligt.

101. Vi gav bestemt Moses ni tydelige tegn. Spørg blot Israels børn, da han kom til dem, og Farao sagde til ham: ”O Moses! Jeg mener bestemt at du er forhekset!”
102. (Moses) Han sagde: ”Du ved godt at ingen anden end himlenes og jordens Herre har sendt dem ned som åbenlyse tegn. O Farao! Jeg mener bestemt at du er fortabt!”
103. Da besluttede han (Farao) sig for at skræmme dem ud af landet (Egypten), men Vi lod ham, og alle der var med ham, drukne (og reddede Moses og hans folk).
104. Dernæst sagde Vi til Israels børn: ”Bosæt jer i dette land. Når løftet om det hinsidige så bliver opfyldt, vil Vi bringe jer frem som én flok.
105. Vi har sendt det (i Koranen) ned med sandheden, og kun med sandheden er den nedsendt. (O Sendebud!) Vi har kun udsendt dig som forkynder af et glædeligt budskab og som advarer.
106. Og Vi har opdelt (åbenbaringen af) Koranen, så du kan oplæse den for menneskene med mellemrum. Vi har nedsendt den gradvist.
107. Sig: ”Tro på den eller lad være. Sandelig, de, der har fået viden (om skrifterne) inden den, falder ned med ansigtet mod jorden når den oplæses for dem.
108. Og de siger: ’Priset være vor Herre! Vor Herres løfte er bestemt gået i opfyldelse!’”

109. De falder grædende ned med ansigtet mod jorden, og den (Koran) forøger deres ydmyghed.
110. Sig: ”Påkald Allâh, eller påkald Den Nådige. Hvad I end påkalder Ham med, så tilhører de skønneste navne Ham!” Og læs hverken (Koranen) for højt, under din bøn, eller for lavt, men søg en vej midt i mellem.
111. Sig: ”Priset være Allâh, som ikke har taget sig en søn, som ikke har nogen der har del i Hans herredømme og som ikke har (taget sig) nogen beskytter af svaghed. Lovpris Hans storhed!

18. Hulen

Al-Kahf

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Priset være Allâh, som har åbenbaret Skriften til sin tjener (Muhammad), uden at lægge nogen skævhed i den;
2. (men gjort den) retlinet, for at advare (fornægterne) om en streng straf fra Ham, og for at forkynde de troende, der gør gode gerninger, det glædelige budskab at de har en skøn løn i vente (i Paradis);
3. deri skal de forblive for evigt.
4. Og for at advare dem der siger: ”Allâh har taget sig en søn!”
5. De har ingen viden derom, ej heller havde deres forfædre. Det er store ord der kommer fra deres mund. Det de siger, er ikke andet end løgn.
6. (O Sendebud!) Vil du da sørge dig ihjel over dem hvis de ikke vil tro på dette budskab?
7. Sandelig, Vi har sat alt hvad der er på jorden som en pryd for den, for at Vi kan prøve hvem af dem (på

jorden) der handler bedst.

8. Men Vi vil (en dag) bestemt gøre alt hvad der er på den til et udtørret landskab.
9. Har du tænkt over hvor forunderlige Hulens og Indskriftens Folk var blandt Vore tegn?
10. Da de unge mænd søgte tilflugt i hulen og sagde: ”Vor Herre! Vis os barmhjertighed fra Dig, og giv os retledning i vor sag.”
11. Så forseglede vi deres ører (og lod dem sove) i hulen i et bestemt antal år.
12. Derpå vækkede Vi dem, så Vi kunne vide hvem af de to grupper der bedst kunne regne ud hvor længe de havde opholdt sig (i hulen).
13. Vi beretter dig sandfærdigt beretningen om dem. Det var sandelig unge mænd der troede på deres Herre, og Vi gav dem øget retledning.
14. Og Vi styrkede deres hjerte dengang de stod (over for den tyranniske konge) og sagde: ”Vor Herre er himlenes og jordens Herre! Vi vil aldrig påkalde nogen gud foruden Ham, i så fald ville vi bestemt sige noget uhyrligt!
15. Dette vort folk har taget sig guder foruden Ham. Hvorfor bringer de ikke en tydelig bemyndigelse derom? Hvem begår vel mere uret end den der opdigter (sådanne) løgne om Allâh?”

16. (De sagde indbyrdes:) ”Når I har trukket jer tilbage fra dem, og det som de tilbeder foruden Allâh, så søg tilflugt i hulen. Så vil jeres Herre udbrede noget af sin barmhjertighed til jer og lette jeres sag.”
17. Du ville se at når solen stod op, trak den sig væk fra deres hule, højre om, og når den gik ned trak den til venstre, uden om dem, mens de befandt sig (bevidstløse) i hulens indre. Dette er et af Allâhs tegn. Den som Allâh retleder, er retledt, men for dem som Han lader være vildfarne, vil du ikke finde nogen ven til at vise rette vej.
18. Du ville anse dem for vågne (hvis du så dem), selvom de sov. Vi lod dem vende om på højre og venstre side, og deres hund lå med udstrakte forben ved indgangen. Havde du kastet et blik på dem, ville du bestemt vende bort i flugt, fuld af skræk for dem.
19. Og således genopvakte Vi dem, så de kunne forhøre sig indbyrdes. En af dem sagde: ”Hvor længe har I været her?” Nogle sagde: ”Vi har (nok) været her en dags tid eller noget af en dag.” Andre sagde: ”Jeres Herre ved bedst hvor længe I har været her. Send da en af jer af sted til byen med de sølvmønter som I har, så han kan se hvem der har den reneste mad dér og bringe jer forsyninger derfra. Men han skal være påpasselig, så ingen får kendskab til jer.

20. Hvis de får kendskab til jer, vil de bortstene jer eller tvinge jer til at vende tilbage til deres (afguds)tro, og så vil I aldrig få medgang."
21. Og således lod Vi (sagen om disse unge mænd) blive opdaget (af folk der kom efter dem), så de kunne vide at Allâhs løfte er sandt, og at der ikke hersker nogen tvivl om Timen (for genopstandelsen). Da de (efterfølgende folk) stredes indbyrdes angående dem, sagde nogle: "Rejs en bygning (til minde) over dem! Deres Herre kender dem bedst." Men de (troende), der sejrede i deres sag, sagde: "Vi vil bygge en moske over dem (så vi kan tilbede Allâh nær et velsignet sted)!"
22. Nogle vil sige: "(Hulens Folk var) Tre, den fjerde af dem var deres hund." Andre vil sige: "(De var) Fem, den sjette af dem var deres hund," i tilfældigt gætteri. Andre siger: "(De var) Syv, den ottende af dem var deres hund." Sig: "Min Herre kender bedst deres antal." Kun få kender til dem. Så lad være med at diskutere dem, ud over det der er blevet tydeliggjort, og spørg ikke nogen af dem (der gætter) om deres mening om dem.
23. Og sig ikke om noget: "Jeg vil gøre dette i morgen!"
24. uden et: "Om Allâh vil [*inshâ'allâh*]." Hvis du glemmer det, skal du ihukomme din Herre og sige: "Måtte min Herre lede mig (endnu) tættere til den rette vej end dette."

25. Og de var i deres hule i tre hundrede år, og derpå i ni mere.
26. Sig: ”Allâh ved bedst hvor længe de var der. Ham tilhører det skjulte i himlene og på jorden. Sikke skarpt Han ser, og sikke skarpt Han hører! De har ingen værner ud over Ham, og Han lader ingen tage del i sit herredømme.”
27. Oplæs hvad der er blevet åbenbaret dig af din Herres Skrift. Ingen kan ændre Hans ord, og du vil ikke finde nogen at søge tilflugt hos ud over Ham.
28. (O Min tjener!) Hold dig sammen med dem der påkalder deres Herre morgen og aften, idet de søger Hans åsyn. Tag ikke dine øjne fra dem i ønsket om det jordiske livs glans. Og adlyd ikke den hvis hjerte Vi har gjort ligegyldigt over for ihukommelsen af Os, som blot følger sine (jordiske) lyster og hvis tilfælde er gået for vidt.
29. Sig: ”Sandheden er fra jeres Herre. Lad da blot hvem der vil tro, og hvem der vil fornægte troen.” Vi har bestemt beredt en ild til dem der begår uret, hvis (flamme)telt vil omkredse dem. Når de råber om hjælp, vil de blive hjulpet med vand som smeltet kobber, som skolder deres ansigt – sikken frygtelig drik, og sikket ondt hvilested!

30. Men de der tror og gør gode gerninger; så lader Vi bestemt ikke deres løn gå tabt som handler godt.
31. For dem er der Edens haver med rislende kilder. Deri vil de, tilbagelænet på hynder, være smykket med guldarmbånd og klædt i grønne dragter af brokade og silke – sikken herlig belønning og sikket skønt hvilested!
32. Fortæl dem en lignelse om to mænd: Den ene af dem havde Vi givet to druehaver og omgærdet dem med daddelpalmer, og mellem dem havde Vi lagt (frodige) kornmarker.
33. Begge druehaver bar deres frugt uden nogensinde at svigte, og Vi lod en bæk strømme frem imellem dem.
34. Han havde et godt udbytte. Engang, da han talte med sin ven, sagde han til ham: ”Jeg besidder mere velstand end dig og en mægtigere (børne)flok!”
35. Han trådte ind i sin have (sammen med sin ven). Han gjorde uret mod sig selv idet han (hovmodigt) sagde: ”Jeg tror ikke engang på at dette nogensinde vil forgå!
36. Og jeg tror (heller) ikke at Timen (for opstandelsen) vil indtræffe, og selv hvis jeg skulle blive bragt tilbage til min Herre, så vil jeg bestemt vende tilbage til noget der er (endnu) bedre end (alt) dette!”
37. Mens de talte, sagde hans ven til ham: ”Fornægter du Ham, som først skabte dig af jord og derpå af en dråbe

(sæd) og derpå formede dig til mand?

38. Hvad mig angår; (så tror jeg på at) Allâh er min Herre, og jeg sætter ingen ved siden af min Herre.
39. Hvorfor sagde du ikke, da du trådte ind i din have: ”Hvad end Allâh vil – der findes ingen magt undtagen ved Allâh.” Hvis du betragter mig ringere end dig med hensyn til rigdom og børn,
40. så kan det måske ske at min Herre giver mig noget der er bedre end din have og måske sender en strafafregning ned over din have fra himlen, så den bliver en øde slette,
41. eller dens vand siver (så dybt ned), så du ikke er i stand til at få fat i det.”
42. (Hans trods og hovmod førte til at) Hans afgrøde blev omringet (af ødelæggelse). Da vred han om morgenen sine hænder over alt det som han havde givet ud på den, nu da den var kastet omkuld. Han udbrød: ”Gid jeg dog ikke havde sat nogen ved min Herres side (og været så hovmodig)!”
43. Og han havde ingen flok der kunne bistå ham mod Allâh, og han var heller ikke i stand til at hjælpe sig selv.
44. I et sådant tilfælde findes beskyttelsen hos Allâh, Den Sande. Han er bedst til at belønne og bedst til at gengælde.

45. Og giv dem en sammenligning på det (forgængelige) jordiske liv: (det er) som når Vi sender vand ned fra himlen, som jordens planter opsuger, men siden bliver de til tørre strå, som vinden blæser bort. Allâh har magt over alt.
46. Rigdom og børn er det jordiske livs (kortvarige) glans, men det bestandige, de gode gerninger, giver hos din Herre en bedre belønning og et større håb.
47. (Husk) På den (yderste) dag, hvor Vi bringer bjergene i bevægelse og du ser jorden blotlagt, og Vi vil forsamle dem alle og ikke udelade en eneste af dem.
48. Og de vil blive ført frem for din Herre i rækker (og der siges:) ”Sandelig, I er kommet til Os, ligesom Vi skabte jer første gang, selvom I påstod at Vi ikke ville fastsætte det lovede tidspunkt for jer.”
49. Og skriften (med gerningerne) vil blive lagt frem, og du vil se at de, der forsyndede sig, vil grue for det der er optegnet deri, og de vil sige: ”Ve os! Hvad er der med denne skrift? Den udelader hverken småt eller stort, men opregner alt!” De finder deri alt hvad de har bedrevet. Din Herre gør ingen uret.
50. Og (ihukom) da Vi sagde til englene: ”Kast jer ned (til ære) for Adam!” da kastede de alle sig ned, undtagen Iblîs. Han hørte til jinnerne (af den glødende vinds ild) og trodsede sin Herres befaling. Vil I tage jer ham og

hans afkom til venner frem for mig, selvom de er jeres fjender? Hvilket sørgeligt bytte for dem der handler uret!

51. Jeg kaldte dem ikke som vidner (eller hjælper) til himlenes og jordens skabelse, ej heller til deres egen skabelse. Og Jeg søgte ikke støtte hos dem der vildleder.
52. (Tænk) På den dag hvor Han siger: ”Påkald dem som I påstod var ved Min side!” De vil så påkalde dem, men de (magter og afguder) vil ikke svare dem, og Vi vil sætte en afgrund mellem dem.
53. Og de der forsyndede sig vil se Ilden og indse at de vil falde i den, og de vil ikke finde noget sted at vende sig hen, bort fra den.
54. Vi har sandelig i denne Koran forelagt menneskene alle slags sammenligninger, men mennesket er det mest modstræbende af alle.
55. Hvad afholder mon menneskene fra at tro og bede deres Herre om tilgivelse, efter at retledningen er kommet til dem, foruden de tidligere folks tilfælde skal ramme dem, eller at de skal stå over for straffen?
56. Vi udsender kun sendebudene som forkyndere at et glædeligt budskab og som advarer. De der fornægter troen strider med falskhed for dermed at bekæmpe

sandheden. De latterliggør Mine tegn og det som de bliver advaret imod.

57. Hvem gør mon mere uret end den der bliver påmindet med sin Herres tegn, og så vender sig bort fra dem og glemmer det som hans hænder har sendt forud (af synd og uret). Vi har (derfor) lagt et slør over deres hjerte, så de ikke forstår (budskabet), og døvhed i deres ører. Selv hvis du kalder dem til retledning, vil de aldrig lade sig retlede.
58. Din Herre er Den atter Tilgivende, fuld af Barmhjertighed. Hvis Han ville pågribe dem for det, som de har begået, kunne Han bestemt fremskynde straffen for dem. Men de har et lovet tidspunkt (for afregning), som de ikke kan søge tilflugt fra.
59. Og disse byer, dem tilintetgjorde Vi da de begik uret. Vi havde fastsat et tidspunkt for deres tilintetgørelse.
60. Og (ihukom) da Moses sagde til sin (unge) tjener (og discipel Joshua): ”Jeg vil ikke standse, før jeg når det sted hvor de to have mødes, om jeg så skal vandre i det uendelige!”
61. Da de kom frem til stedet, hvor de to have mødes, glemte de deres fisk (dér), og den fandt hurtigt vej til havet.
62. Da de var draget videre, sagde han til sin tjener: ”Bring os vor mad, for vi er sandelig udmattede af vor rejse.”

63. (Tjeneren) Han sagde: ”Ser du, da vi søgte ly ved klippen, glemte jeg fisken (dér). Kun Satan fik mig til at glemme at nævne det - den (blev levende og) fandt vej til havet på forunderlig vis!”
64. (Moses) Han udbrød: ”Det er det (sted) vi søgte efter!” Og de gik derpå tilbage ad samme vej som de havde betrådt.
65. Så fandt de (dér hvor de to have mødes) en af Vore tjenere (Khidr – ’Den grønklædte’), som Vi havde skænket barmhjertighed fra Os og tildelt (åndelig) viden fra Os.
66. Moses sagde til ham: ”Må jeg følge dig, for at du kan lære mig noget af den rette (åndelige) levevis som du er blevet belært?”
67. (’Den grønklædte’) Han svarede: ”Du ville ikke kunne være tålmodig sammen med mig.
68. Hvorledes skulle du kunne være tålmodig med noget som du ikke har (tilstrækkelig) viden om?”
69. (Moses) Han sagde: ”Du vil, om Allâh vil, finde mig tålmodig, og jeg vil ikke trodse dig i nogen sag.”
70. (’Den grønklædte’) Han svarede: ”Hvis du følger mig, så spørg mig ikke om noget, førend jeg selv nævner det for dig.”
71. De drog derpå af sted, indtil de kom ombord på et skib, og (’Den grønklædte’) han slog et hul i det. Moses

sagde: ”Har du slået hul i det for at drukne folkene ombord? Du har sandelig gjort noget alvorligt!”

72. Han sagde: ”Sagde jeg ikke til dig at du ikke ville kunne være tålmodig sammen med mig?”
73. (Moses) Han svarede: ”Bebrejd mig ikke for at jeg glemte det, og bebyrd mig ikke med for meget i min sag.”
74. Så drog de videre, indtil de mødte en ung mand som (’Den grønklædte’) han slog ihjel. (Moses) Han sagde: ”Har du taget et uskyldigt liv, uden at det var gengældelse for et andet liv? Du har sandelig begået noget frygteligt!”

del 16

75. Han sagde: ”Sagde jeg ikke til dig at du ikke ville kunne være tålmodig sammen med mig?”
76. (Moses) Han sagde: ”Hvis jeg spørger dig om noget herefter, så lad mig ikke længere følges med dig. Du har hørt nok undskyldninger fra min side.”
77. Så drog de videre, indtil de kom til folkene i en by, som de bad om føde. Men disse nægtede at byde dem på noget. Så fandt de en mur dér, som var lige ved at bryde sammen, og (’Den grønklædte’) han byggede den op.

(Moses) Han sagde: ”Hvis du ville, kunne du have taget løn for det.”

78. (’Den grønklædte’) Han sagde: ”Her må vore veje skilles. Jeg vil nu forklare dig betydningen af det, som du ikke kunne være tålmodig med:
79. Skibet det tilhørte nogle fattige mennesker som arbejder på havet. Jeg ønskede at give det en skade, fordi der var en konge efter dem som tog ethvert (ubeskadiget) skib med magt.
80. Og den unge mand hans forældre var troende, og vi frygtede at han ville underkue dem med sin trods og vantro.
81. Så vi ønskede at deres Herre skulle erstatte ham med en (søn), der var mere ren og tættere på godhed.
82. Og muren den tilhørte to forældreløse drenge i byen. Under den lå der en skat som var deres. Deres fader havde været retskaffen. Derfor ønskede din Herre at de skulle nå deres modenhed og derpå fremfinde deres skat, som en barmhjertighed fra din Herre. Jeg gjorde intet på egne vegne. Det er forklaringen på det som du ikke kunne være tålmodig med.”
83. (O Sendebud!) De udspørger dig om ham (kongen) med de to horn [Dhûl-Qarnayn]. Sig: ”Jeg vil nu oplæse jer en fortælling om ham.”

84. Vi gav ham sandelig magt på jorden, og Vi åbnede ham vejen til alt.
85. Derpå fulgte han en vej,
86. indtil han nåede et sted (mod vest) hvor solen går ned, og det forekom ham at den gik ned i en sort mudderpøl, og ved den fandt han et folk. Vi sagde: ”O du med de to horn! Du kan enten straffe dem eller vise dem godhed.”
87. (Kongen med de to horn) Han sagde: ”Den der begår uret, vil vi straffe. Derpå vil han blive bragt tilbage til sin Herre, og Han vil tildele ham en frygtelig straf.
88. Men den der tror og handler retfærdigt vil blive gengældt med det skønneste, og vi vil påbyde ham noget let.”
89. Derpå (efter sine erobringer i vest) fulgte han en vej (mod øst).
90. Indtil han nåede et sted hvor solen står op, og det forekom ham at den stod op for et folk, som Vi ikke havde givet nogen tildækning mod den (i form af klæder eller huse).
91. Således skete det. Vi omfatter i Vor viden alt hvad han besad.
92. Derpå (efter sine erobringer i øst) fulgte han endnu en vej.
93. Indtil han nåede (en dal) mellem to klipper, og nedenfor dem fandt et folk, der knap kunne forstå et

ord.

94. De sagde: ”O du med de to horn! (Folkefærdet) Gog og Magog [Ya‘jûj wa Ma‘jûj] skaber ufred på jorden. Kan vi mon betale skat til dig til gengæld for at du bygger en forskansning mellem os og dem?”
95. Han sagde: ”Den magt min Herre har givet mig er bedre (end jeres rigdom). Hjælp mig (i stedet) med jeres (mands)styrke, så vil jeg bygge et fæstningsværk mellem jer og dem.”
96. (Han sagde:) ”Bring mig jernstykker!” Da han så havde fyldt (kløften) ud mellem de to bjergskrænter (med jern), sagde han: ”(Tilsæt ild og) Blæs!” Da han så havde gjort det (jern) rødglødende, sagde han: ”Bring mig smeltet kobber til at hælde over det!”
97. Derpå var de (Gog og Magog) hverken i stand til at overstige den (barriere) eller bryde igennem den.
98. Han sagde: ”Dette er en barmhjertighed fra min Herre. Men når min Herres løfte (om Timen) går i opfyldelse, vil Han jævne den (barriere) med jorden - min Herres løfte er sandt!”
99. På den dag vil Vi (slippe Gog og Magog løs og) lade dem bruse frem mod hinanden som bølger, og der vil blive blæst i Hornet. Derpå vil Vi forsamle dem alle (til dom).

100. På den dag vil Vi stille Helvede tydeligt til skue for dem der fornægter troen,
101. hvis øjne var tilsløret, så de ikke ihukom Mig, og de formåede ikke at lytte (til Mit budskab).
102. Mener de der fornægter troen at de kan tage Mine tjenere til hjælpere i stedet for Mig? Vi har bestemt beredt Helvede som vært for dem der fornægter troen.
103. Sig: ”Skal vi meddele jer hvem der lider det største tab med hensyn til deres handlinger?
104. Dem hvis stræben i det jordiske liv er forfejlet, selvom de mener at de handler godt?"
105. Det er dem der fornægter deres Herres tegn og mødet med Ham. Derfor er deres gerninger forspildte; på Opstandelsens Dag vil Vi ikke tillægge dem nogen vægt (og værdi).
106. Dette er deres gengældelse – Helvede – fordi de fornægtede troen og hånede Mine tegn og Mine sendebude.
107. Sandelig, de der tror og gør gode gerninger, de har Paradisets have i vente som vært;
108. deri skal de altid forblive, uden noget ønske om at komme væk derfra.
109. Sig: ”Selv hvis havet var blæk til min Herres ord, så ville havet blive tømt før min Herres ord var udtømt - selv hvis Vi tilførte et lignende (hav) til hjælp.”

110. Sig: ”Jeg er kun et menneske ligesom jer. (Men jeg er blevet udvalgt og) Det er blevet mig åbenbaret at jeres gud er én Gud. Den der da håber på at møde sin Herre skal handle retfærdigt og i tilbedelsen af sin Herre ikke sidestille nogen med Ham.

19. Maria

Maryam

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Kâf-Hâ-Yâ-'Ayn-Sâd*.
2. (Dette er) En Ihukommelse af din Herres barmhjertighed mod sin tjener Zakarias [Zakariyyâ].
3. Da han påkaldte sin Herre i tavshed.
4. Han sagde: "Min Herre! Mine knogler er blevet skrøbelige, og mit hoved lyser hvidt af alderdom – men aldrig er jeg blevet skuffet, min Herre, efter at have påkaldt Dig!
5. Jeg frygter (hvad) mine slægtninge (vil gøre mod Din religion) efter mig, og min hustru er ufrugtbar. Skænk mig da en arving fra Dig,
6. som kan arve Mig og arve Jakobs slægt (som profet). Og lad ham være Dig til velbehag, Min Herre!"
7. (Hans bøn blev hørt:) "O Zakarias! Vi giver dig det glædelige budskab om en dreng, hvis navn skal være Johannes [Yahyâ] - aldrig før har Vi givet nogen et navn som det."

8. (Zakarias) Han sagde: ”Min Herre! Hvordan skal jeg få en søn, når min hustru er ufrugtbar og jeg selv er svækket af alderdom?”
9. Der blev svaret: ”Således (skal det være). Din Herre siger: ’Det er let for Mig. Jeg har bestemt skabt dig tidligere, da du ingenting var’.”
10. Han sagde: ”Min Herre! Giv mig et tegn.” Der blev svaret: ”Dit tegn skal være at du ikke skal tale med folk i tre døgn, selvom du ikke fejler noget.”
11. Derpå gik han ud af bedekammeret til sit folk og gjorde tegn til dem om at lovprise (Gud) morgen og aften.
12. (Vi åbenbarede siden for hans søn:) ”O Johannes! Hold fast ved (Tora-)Skriften.” Og Vi gav ham dømmekraft (og profetskab) som barn,
13. og medfølelse fra Os og renhed. Han var gudsbevidst
14. og ærbødig over for sine forældre, ikke hovmodig eller trodsig.
15. Fred være med ham den dag han blev født, den dag han dør, og den dag han bliver genopvakt til livet.
16. Og ihukom Maria [Maryam] i Skriften; da hun trak sig tilbage fra sin familie til et sted (i huset) mod øst (for at bede).
17. Hun satte et forhæng op for (at isolere sig fra) dem. Derpå sendte Vi Vor Ånd (Gabriel) til hende, som viste sig for hende som et fuldkomment menneske.

18. Hun sagde: ”Jeg søger tilflugt hos Den Nådige imod dig - (nærm mig ikke) hvis du er gudfrygtig!”
19. (Gabriel) Han sagde: ”Jeg er kun din Herres udsending, (sendt) for at skænke dig en ren søn.”
20. Hun sagde: ”Hvordan skulle jeg få en søn, når intet menneske har rørt mig, og jeg ikke har været usømmelig?
21. Han sagde: ”Således (skal det være). Din Herre siger: ’Det er let for Mig. Vi vil gøre ham til et tegn for menneskene og en barmhjertighed fra Os. Det er en afgjort sag’.”
22. Så blev hun med barn og trak sig tilbage med ham til et afsondret sted.
23. Da drev fødselsveerne hende til et palmetræs stamme. Hun udbrød: ”Gid jeg var død inden dette og var gået fuldstændig i glemme!”
24. Derpå kaldte han på hende, under hende: ”Vær ikke bedrøvet! Din Herre har frembragt et vandløb under dig.
25. Og ryst palmestammen mod dig, så vil den lade friske, modne dadler falde ned over dig.
26. Så spis og drik og fryd dine øjne (ved synet af Jesus-barnet). Hvis du ser noget menneske i dag, så sig (ved at gøre tegn): ’Jeg har lovet Den Nådige afholdelse (fra

at tale), derfor kan jeg ikke tale med noget menneske i dag'."

27. Så kom hun til sit folk med ham i favnen. De sagde: "O Maria! Du har bestemt gjort noget uhørt.
28. O Arons søster! Din fader var ikke en slet mand, og din moder var ikke usømmelig!"
29. Da pegede hun på ham. De sagde: "Hvordan kan vi tale med en, der er en lille dreng i vuggen?"
30. (Jesus-barnet) Han sagde: "Jeg er sandelig Allâhs tjener. Han har givet mig (Evangelie-)Skriften og gjort mig til profet.
31. Og Han har gjort mig velsignet hvor jeg end er, og Han har pålagt mig bøn og almisse så længe jeg lever,
32. og ærbødighed over for min moder, og ikke hovmodig eller ynkelig.
33. Fred være med mig den dag jeg blev født, den dag jeg dør, og den dag jeg bliver genopvakt til livet!"
34. Således er Jesus ['Îsâ], Marias søn, med sande ord, hvorom de nærer tvivl.
35. Det sømmer sig ikke for Allâh at tage sig en søn - priset være Han! Når Han har bestemt en sag, siger Han blot til den: "Bliv til!" og så bliver den til.
36. (Jesus forkyndte:) "Allâh er min Herre og jeres Herre, så tilbed Ham (alene) - det er den lige vej."

37. Derpå blev fløjene (blandt Skriftens folk) indbyrdes uenige – ve dem der fornægter troen, når de skal være vidne til en mægtig dag!
38. Hvor tydeligt vil de ikke kunne høre og se på den dag når de vil komme til Os. Men i dag befinder de der handler uret sig i åbenlys vildfarelse.
39. Og advar dem om Fortrydelsens Dag, når alt bliver afgjort. Men de er ligeglade og tror ikke.
40. Sandelig, Vi er arvtager til jorden og alle der er på den, og til Os vil de blive bragt tilbage.
41. Og ihukom Abraham [Ibrâhîm] i Skriften. Han var bestemt sandfærdig, en profet.
42. Da han sagde til sin fader (- som var hans onkel, der havde opfostret ham): ”O min fader! Hvorfor tilbeder du noget, der hverken kan høre eller se eller gavne dig på nogen måde?
43. O min fader! Der er kommet en viden (fra Gud) til mig, som der ikke er kommet til dig. Følg mig, og jeg vil lede dig ad en lige vej.
44. O min fader! Tjen ikke Satan (med afgudsdyrkelse). Sandelig, Satan trodsede Den Nådige.
45. O min fader! Jeg frygter at en straf fra Den Nådige vil ramme dig, så du bliver Satans fælle (i Helvede).”
46. Han sagde: ”Afviser du mine guder, Abraham? Hvis du ikke holder op, vil jeg bestemt bortstene dig! Hold dig

væk fra mig en tid!”

47. (Abraham) Han sagde: ”Fred være med dig. Jeg vil bede min Herre tilgive dig; Han er bestemt imødekommende over for mig.”
48. ”(O mit folk!) Jeg vil vende mig væk fra jer og fra det, som I påkalder i stedet for Allâh. Jeg vil påkalde min Herre. Jeg håber på ikke at blive skuffet efter at have påkaldt min Herre.”
49. Da han havde trukket sig væk fra dem, og det som de tilbad ud over Allâh, skænkede Vi ham (sønnen) Isak og (barnebarnet) Jakob. Vi gjorde dem begge til profeter.
50. Vi skænkede dem af Vor barmhjertighed og gav dem et ophøjet ry.
51. Og Ihukom Moses [Mûsâ] i Skriften; han var bestemt oprigtig, og han var et sendebud og en profet.
52. Vi kaldte på ham fra den højre side af (Sinai-)bjerget og lod ham komme nær til en fortrolig samtale.
53. Og Vi gav ham af Vor barmhjertighed hans broder Aron [Hârûn] som profet (og hjælper).
54. Og ihukom Ismael [Ismâ‘îl] i Skriften; han var bestemt ordholdende, og han var et sendebud og en profet.
55. Han påbød sin familie bøn og almisse og var sin Herre til velbehag.

56. Og ihukom Idrîs i Skriften. Han var bestemt sandfærdig og en profet.
57. Vi hævede ham til et ophøjet sted.
58. Det er dem, som Allâh har vist sin gunst; profeterne af Adams efterkommere og af dem som Vi bar (i arken) sammen med Noah, og af Abrahams og Israels (altså profeten Jakobs) efterkommere og af dem som Vi har retledt og udvalgt. Når Den Nådiges tegn blev oplæst for dem, kastede de sig tårevædet ned i tilbedelse og tårer.
59. Så fulgte efter dem andre, som lod bønnen gå tabt og fulgte deres lyster. De vil gå fortabelsen i møde,
60. på nær dem der angrer og tror og handler retfærdigt. De vil træde ind i Haven og ikke lide nogen uret;
61. (i) Edens haver, som Den Nådige har lovet sine tjenere i det usete. Sandelig, Hans løfte vil blive opfyldt.
62. Dér vil de ikke høre nogen upassende tale, men (blive hilst med): ”Fred!” Dér vil de få deres underhold morgen og aften.
63. Dette er Haven, som Vi vil give i arv til dem af Vore tjenere som er gudsbevidste.
64. (O Gabriel! Sig til Sendebudet:) ”Vi (engle) stiger kun ned på din Herres befaling. Ham tilhører alt der er foran os, alt der er bagved os og alt derimellem. Din Herre glemmer ikke;

65. Herren over Himlene og jorden og alt derimellem. Tjen Ham derfor, og vær tålmodig i Hans tjeneste. Kender du nogen med samme (hæderfulde) navn som Hans?"
66. Mennesket siger: "Vil jeg, når jeg er død, blive oprejst som levende?"
67. Ihukommer mennesket ikke at Vi før har skabt det, da det ingenting var?
68. Ved din Herre! Vi vil forsamle dem alle, og satanerne, og derefter stille dem frem på knæ rundt omkring Helvede.
69. Derpå vil Vi fra hver gruppe trække den af dem ud som var mest trodsig over for Den Nådige.
70. Vi ved bedst hvem der mest fortjener at brænde deri.
71. Der er ingen af jer som ikke vil komme derhen (for at bevidne det). Det har din Herre bestemt besluttet.
72. Så vil Vi frelse dem, der var gudfrygtige, og efterlade dem, der handlede uret, deri på deres knæ.
73. Når Vore klare tegn bliver læst op for dem, siger de der fornægter troen til dem der tror: "Hvilken af de to grupper har den højeste stilling og den bedste omgangskreds?"
74. Men hvor mange slægter før dem, som overgik dem i ejendom og ydre pragt, har Vi ikke tilintetgjort?
75. Sig: "Lad Den Nådige give henstand til dem der befinder sig i vildfarelsen, indtil de ser det, som de blev

lovet, hvad enten det er straffen eller Timen. Da vil de vide hvem der er værst stillet og har de svageste forkæmpere.

76. Dem der har ladet sig retlede vil Allâh give yderligere retledning. Hos din Herre giver de varige gode gerninger den bedste belønning og det bedste udbytte.
77. Har du set den, der fornægter Vore tegn og siger: ”Jeg vil bestemt få rigdom og sønner!”
78. Er han mon bekendt med det usete, eller har han sluttet en pagt med Den Nådige?
79. Nej! Vi vil nedskrive hvad han siger og forlænge straffen for ham.
80. Det, han taler om, vil Vi tage i arv efter ham, og han vil komme til Os alene (uden rigdom og børn).
81. De har taget sig guder foruden Allâh, for at disse kan være en styrke og hæder for dem.
82. Nej! De (afguder) vil derimod snart frasige sig deres tilbedelse og vende sig imod dem.
83. Har du ikke set at Vi har sendt satanerne ud til dem der fornægter troen for ihærdigt at opildne dem?
84. Hav derfor ikke hastværk med dem - Vi tæller (deres dage) ned for dem;
85. Den dag hvor Vi forsamler de gudfrygtige som gæster for Den Nådige,

86. og Vi vil drive dem der forsyndede sig til Helvede, som kvæg til et vandhul,
87. da vil ingen formå at gå i forbøn, på nær den der har sluttet en pagt med Den Nådige.
88. Og de siger: ”Den Nådige har taget sig en søn!”
89. I (der påstår dette) har bestemt fremført noget afskyeligt!
90. Himlene kunne næsten briste derved og jorden slå revner og bjergene synke i grus,
91. idet de tillægger Den Nådige en søn.
92. Men det passer sig ikke for Den Nådige at tage sig en søn.
93. Der er ingen i himlene og på jorden som ikke vil komme til Den Nådige som tjener.
94. Han har omfattet dem (i sin viden) og har nøjagtigt tal på dem.
95. De vil alle komme alene til Ham på Opstandelsens Dag.
96. Sandelig, de der tror og gør gode gerninger, dem vil Den Nådige skænke kærlighed.
97. (O Sendebud!) Vi har bestemt gjort den (åbenbarede Koran) letforståelig i dit eget sprog, for at du dermed kan overbringe de gudsbevidste det glædelige budskab og advare et genstridigt folk.
98. Hvor mange slægter har Vi ikke tilintetgjort før dem? Mærker du noget til nogen af dem eller hører den

mindste lyd fra dem?

20.

Tâ Hâ

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Tâ-Hâ.*
2. (O Sendebud!) Vi har ikke sendt Koranen ned til dig for at volde dig kvaler,
3. men som en påmindelse til den der nærer frygt,
4. nedsendt fra Ham, som skabte jorden og de høje himle,
5. Den Nådige, som har indtaget Tronen.
6. Ham tilhører alt i himlene og på jorden, og hvad der er derimellem, og hvad der er under jorden.
7. Hvad enten du udtaler ordet højlydt (eller lavmælt, så hører Han dig); Han kender bestemt til det hemmelige og hvad der er endnu mere skjult (i hjertet).
8. Allâh - der er ingen gud foruden Ham! Ham tilhører de smukkeste navne.
9. Er beretningen om Moses [Mûsâ] nået frem til dig?
10. Da han (på sin tilbagerejse fra Madyan til Egypten) så en ild (ved Sinai-bjerget) og sagde til sin husstand:

”Vent her - jeg skuer ild! Måske kan jeg bringe jer en flamme derfra eller finde (rute)vejledning ved ilden.”

11. Da han kom derhen, blev han tilråbt: ”O Moses!
12. Sandelig, Jeg er din Herre. Så tag dine sandaler af; du befinder dig i den hellige dal Tuwâ.
13. Jeg har udvalgt dig, så lyt til det der bliver dig åbenbaret.
14. Sandelig, Jeg er Allâh – der er ingen gud foruden Mig. Tjen derfor Mig, og hold bøn til ihukommelse af Mig.
15. Sandelig, Timen vil komme. Men Jeg vil holde den skjult, så enhver kan blive gengældt i henhold til sin stræben.
16. Lad derfor ikke nogen, som ikke tror derpå, men følger sine lyster, aflede dig fra den, for så vil du gå til grunde.
17. Og hvad er det, som du har i din højre hånd, o Moses?”
18. Han svarede: ”Det er min stav. Jeg støtter mig til den, og jeg slår blade af til mit kvæg med den, og jeg har også megen anden gavn af den.”
19. Han sagde: ”Kast den ned, o Moses!”
20. Så kastede han den ned, og straks var den en slange der snoede sig.
21. Han sagde: ”Tag den op! Frygt ikke. Vi vil bringe den tilbage til dens oprindelige skikkelse.
22. Og stik din hånd under din armhule, og den vil komme frem (lysende) hvid og uden skavanker, som endnu et

tegn,

23. for at Vi kan vise dig nogle af Vore store tegn.
24. Gå til Farao! For han er gået til yderligheder (i sit tyranni og hovmod).”
25. (Moses) Han sagde: ”Min Herre! Udvid mit bryst (med mod og styrke),
26. og gør mit hverv let for mig,
27. og løsn op for knuden på min tunge,
28. så de kan forstå min tale.
29. Og skænk mig som rådgiver fra min familie
30. Aron [Hârûn], min broder.
31. Forstærk min ryg med ham,
32. og lad ham få del i mit (profet)hverv,
33. for at vi kan lovprise dig i rigt mål,
34. og ihukomme dig i rigt mål.
35. Du har bestemt indsigt i os!”
36. Han sagde: ”Hvad du har bedt om, er blevet dig givet, o Moses!
37. Vi viste dig bestemt også velvilje en anden gang,
38. da Vi indgød din moder (at gøre) hvad Vi indgød:
39. ’Anbring ham (Moses) i kisten og sæt den i (Nil-)floden, så vil floden kaste den op på bredden. Så vil en, der er en fjende af Mig og en fjende af ham, samle den op!’ Jeg har kastet Min kærlighed på dig, for at du kunne blive formet under Mine øjne.

40. Og da din søster gik hen (til Faraos familie) og sagde: ”Skal jeg vise jer en (amme), som kan pleje ham? Således bragte Vi dig tilbage til din moder, for at hun kunne fryde sine øjne (ved at gense dig) og ikke længere skulle sørge. Og (ihukom at) du (som ung) tog et liv (og dræbte en fra Faraos folk), og Vi reddede dig ud af vanskeligheden og udsatte dig for forskellige prøvelser. Derefter tilbragte du flere år hos (profeten Shu‘ayb og) Madyans folk, og så kom du (herhen til Os), o Moses, som fastlagt (da du var fyrre år).
41. Jeg har formet (og udvalgt) dig for Mig selv.
42. Gå du og din broder (Aron) af sted med Mine tegn, og slæk ikke på ihukommelsen af Mig.
43. Gå I begge til Farao! For han er gået til yderligheder.
44. Men tal mildt til ham. Måske vil han lade sig påminde eller nære frygt.”
45. De sagde: ”Vor Herre! Vi frygter at han vil begå overgreb mod os eller gå til yderligheder.”
46. Han sagde: ”Frygt ikke – Jeg er med jer. Jeg hører og ser (alt).
47. Gå I da hen til ham og sig: ’Vi er din Herres sendebude. Send derfor Israels børn af sted med os, og straf dem ikke (under slaveri). Vi har bestemt bragt dig et tegn fra din Herre. Fred være med den der følger retledningen.

48. Sandelig, det er blevet os åbenbaret at straffen vil komme over enhver der kalder dette opspind og vender sig bort'."
49. (Farao) Han sagde: "Hvem er da jeres Herre, o Moses?"
50. (Moses) Han svarede: "Vor Herre er den der giver alting dets skabelse og derpå retledning."
51. Han sagde: "Hvad hændte de tidligere slægter (der trodsede jeres Herre)?"
52. Han svarede: "Viden derom er hos min Herre i et Skrift. Min Herre går ikke vild, og Han glemmer ikke.
53. Han er den, som gjorde jorden til en vugge for jer, som beredte veje til jer på den, og som sender vand ned fra himlen." Derved frembringer Vi forskellige slags (afgrøder og) planter i par;
54. spis, og lad jeres kvæg græsse (deraf) – deri er der tegn for de begavede.
55. Af den (jord) har Vi skabt jer, og til den vil Vi lade jer vende tilbage, og af den vil Vi lade jer genopstå.
56. Og Vi lod bestemt ham (Farao) se alle Vore tegn, men han kaldte dem for opspind og afslog.
57. Han sagde: "Er du kommet (tilbage) for at fordrive os fra vort land med din trolddom, o Moses?
58. I så fald vil vi vise dig trolddom magen til! Fastsæt da et tidspunkt for (en trolddomsdyst mellem) os og dig,

som hverken vi eller du skal tilbagekalde, på et passende sted!"

59. (Moses) Han svarede: "Tidspunktet for (dysten med) jer skal være på udsmykningens dag, og folket skal forsamles om formiddagen!"
60. Så trak Farao sig tilbage (med sine rådgivere) og stykkede sin snedige plan sammen. Derefter mødte han op (til dysten).
61. (Moses) Han sagde: "Ve jer! Opdigt ikke en løgn om Allâh, så Han tilintetgør jer med en straf! Sandelig, den der opdigter, vil det gå galt for.
62. Derpå stredes de (troldmænd og rådgivere) indbyrdes om deres sag og holdt hemmeligt samråd.
63. De sagde: "De to (brødre) er bestemt (kyndige) troldmænd, som ønsker at fordrive jer fra jeres land med deres trolddom og gøre en ende på jeres mønsterværdige levevis.
64. Så styk en snu plan sammen, og stil op på række (til dysten). Den der får overtaget i dag, vil få medgang!"
65. De sagde: "O Moses! Enten kaster du (først din magi), eller også kaster vi først!"
66. (Moses) Han sagde: "Nej, kast I!" Og da forekom det ham, på grund af deres trolddom, at deres reb og stave snoede sig af sted.
67. Da følte Moses en frygt i sit indre.

68. Vi sagde: ”Frygt ikke! Du vil bestemt få overtaget.
69. Kast hvad du holder i din højre hånd, og den vil opsluge det de har frembragt. Det, som de har frembragt, er kun troldmandslist. Og en troldmand vil ikke få medgang, hvor han end færdes.”
70. Derpå faldt troldmændene ned i tilbedelse. De udbrød: ”Vi tror på Arons og Moses’ Herre!”
71. (Farao) Han sagde: ”Tror I på Ham, før jeg har givet jer tilladelse til det! Han er bestemt jeres mester, som har lært jer trolddom. Jeg vil sandelig hugge jeres hænder og jeres fødder af i modsat side og korsfæste jer til palmestammer. I skal bestemt få at se hvem der er strengest og mest vedholdende i straf!”
72. De svarede: ”Vi vil aldrig foretrække dig frem for de tydelige beviser, der er kommet til os, og frem for Ham, der har skabt os! Fæld den dom du vil, for du kan kun dømme i dette jordiske liv.
73. Vi tror på vor Herre, så Han kan tilgive os vore synder og den trolddom, som du har tvunget os til at dyrke. Allâh er bedre og mere bestandig!”
74. Sandelig, den der kommer til sin Herre som en der har forsyndet sig, har Helvede i vente; deri skal de altid forblive. Deri kan han hverken leve eller dø.
75. Men dem der kommer til Ham som troende, der har gjort gode gerninger, de har de højeste rangstillinger i

vente;

76. Edens haver med rislende kilder; deri skal de altid forblive. Det er belønningen for den der renser sig.
77. Og Vi åbenbarede for Moses: ”Drag af sted om natten med Mine tjenere, og slå en tør vej gennem havet for dem (med din stav)! Vær ikke bange for at blive indhentet, og nær ikke frygt (for havet)!”
78. Så forfulgte Farao dem med sine hærstyrker, men havets vandmasser tildækkede dem.
79. Farao ledte sit folk vild – han retledte det ikke.
80. O Israels børn! Vi reddede jer bestemt fra jeres fjende, og Vi satte jer stævne på den højre side af (Sinai-)bjerget, og Vi sendte manna og vagtler ned over jer,
81. (og sagde:) ”Spis af de gode ting, som Vi har forsørget jer med, men gå ikke til yderligheder dermed, ellers vil Min vrede komme over jer. Den, som Min vrede kommer over, vil blive kastet omkuld.
82. Men Jeg er bestemt atter tilgivende over for den, der angrer, som tror og handler retfærdigt, og som derpå holder sig til retledningen.”
83. Og (Vi sagde sidenhen): ”Hvad har fået dig til at ile (til Sinai-bjerget) forud for dit folk, o Moses?”
84. (Moses) Han svarede: ”De følger efter i mine fodspor. Jeg hastede hen til Dig, min Herre, for at Du måtte

være tilfreds!”

85. Han sagde: ”Vi har bestemt prøvet dit folk i dit fravær, men Sâmirî har vildledt dem (til afguderi).”
86. Så vendte Moses tilbage til sit folk, vred og bedrøvet, og sagde: ”O mit folk! Gav jeres Herre jer ikke et skønt løfte? Forekom tiden for (indfrielsen af) løftet mon for lang for jer? Eller ønskede I at vrede fra jeres Herre skulle komme over jer, siden I har brudt jeres løfte til mig?”
87. De sagde: ”Vi brød ikke løftet til dig af egen vilje; men vi blev bebyrdet med at bære vægten af folks smykker. Så kastede vi dem fra os (i ilden), og ligeså gjorde Sâmirî.”
88. (Sâmirî) Han frembragte derpå en kalv til dem (af de smeltede smykker), en figur med en brægende lyd, og de sagde: ”Dette er jeres gud og ligeledes Moses’ gud!” Han begik en forglemmelse.
89. Kunne de ikke se, at den ikke svarede dem med et eneste ord og hverken evnede at være dem til skade eller gavn?
90. Inden da havde Aron sagt til dem: ”O mit folk! I bliver kun forledt dermed. Jeres Herre er (alene) Den Nådige. Følg derfor mig, og adlyd min befaling!”
91. Men de havde svaret: ”Vi vil ikke holde op med at dyrke den, før Moses vender tilbage til os!”

92. (Moses) Han sagde: ”O Aron! Da du så at de var faret vild, hvad hindrede dig da
93. i at følge mig? Har du trodset min befaling?”
94. (Aron) Han sagde: ”O søn af min moder! Tag ikke fat i mit skæg, ej heller i mit hoved! Jeg frygtede at du (hvis jeg forlod dem) skulle sige: ”Du har skabt splid blandt Israels børn og ikke efterkommet mine ord’.”
95. (Moses) Han sagde: ”Og hvad skete der så med dig, o Sâmirî?”
96. Han svarede: ”Jeg så noget, som de andre ikke så (da englen Gabriel kom til dig)! Så tog jeg en håndfuld (støv) derfra, hvor udsendingen (Gabriel) havde trådt, og kastede det (i ilden for at give guldkalven liv). Således tilskyndede min selviskhed mig.”
97. (Moses) Han sagde: ”Gå bort (som udstødt og befængt)! Det skal være dit lod i livet at sige: ’Rør mig ikke!” og derefter har du et fastsat møde (på Dommens Dag), som ikke kan omgås. Se på din gud som du dyrkede. Vi vil bestemt brænde den og strø den ud i havet som støv.
98. Jeres gud er Allâh alene - der er ingen gud foruden Ham. Han favner alle ting i sin viden.”
99. (O Sendebud!) Således meddeler Vi dig beretningerne om det, der tidligere er sket, og Vi har skænket dig en påmindelse fra Os selv.

100. Den der vender sig bort derfra vil bære en byrde på Opstandelsens Dag;
101. derunder skal de tynges for altid – ondt at bære vil den være for dem på Opstandelsens Dag.
102. På den dag, hvor der blæses i Hornet, og Vi stimler dem, der forsyndede sig, sammen, med blegblå øjne.
103. De vil hviske til hinanden: ”I var knap nok ti dage (på jorden)!”
104. Vi ved bedst hvad de siger når den mest mønsterværdige iblandt dem siger: ”I var der knap nok én dag!”
105. De spørger dig om (hvad der vil ske med) bjergene. Sig: ”Min Herre vil knuse dem til støv,
106. og gøre dem til en flad slette,
107. hvor du hverken ser kløft eller bakke.”
108. På den dag følger de den der kalder, uden at vige til siden. Og stemmerne dæmpes i ydmyghed for Den Nådige så du kun hører en hvisken.
109. På den dag vil ingen forbøn nytte, undtagen fra den som Den Nådige giver sin tilladelse, og i hvis ord Han finder behag.
110. Han ved hvad der ligger foran dem og hvad der er bagved dem, men de kan ikke omfatte det i viden.
111. Ansigterne vil sænke sig for Den Evig Levende, Opretholderen. Den der bærer på uret, vil falde

igennem.

112. Men den der gør gode gerninger og er troende, skal hverken frygte uret eller overgreb.
113. Således har Vi nedsendt det som en arabisk Koran, og Vi har advaret på forskellige måder deri, for at de måtte blive gudfrygtige, eller måske vil den få dem til at tænke sig om.
114. Ophøjet er Allâh, Den Sande Konge! Men forhast dig ikke med at oplæse den, før du har fået den fulde åbenbaring (af nye vers). Og sig: ”Min Herre! Forøg min viden.”
115. Sandelig, Vi sluttede tidligere en pagt med Adam [Âdam], men han forglemte sig. Men Vi fandt intet forsæt hos ham (om at bryde Vort påbud).
116. Og da Vi sagde til englene: ”Kast jer ned (til ære) for Adam!” da kastede de alle sig ned, foruden (jinnen) Iblîs - han nægtede (i sit hovmod).
117. Vi sagde: ”O Adam! Dette er bestemt en fjende af dig og din hustru. Lad ham ikke drive jer ud af Haven, så du bliver ulykkelig.
118. I den behøver du hverken at sulte eller være nøgen.
119. Og i den skal du hverken tørste eller lide under solen.”
120. Men så ansporede Satan ham og sagde: ”O Adam! Skal jeg vise dig evighedens træ og et rige der aldrig forgår?”

121. Så spiste de begge af det (træ), og deres køn blev synligt for dem, og de begyndte at fæstne Havens blade sammen omkring sig. Adam (begik en forglemmelse og) efterkom ikke sin Herre og fejlede.
122. Så udvalgte hans Herre ham (som profet og sendebud) og vendte sig tilgivende til ham og retledte ham.
123. Han sagde: ”Stig I begge to ned herfra, alle sammen. I skal være fjender indbyrdes. Når I så modtager retledning fra Mig, vil den, der følger min retledning, hverken fare vild (i det jordiske liv) eller være ulykkelig (i det hinsidige).
124. Men den, der vender sig bort fra Min påmindelse, han vil få trange kår, og på Opstandelsens Dag vil Vi stimle ham sammen (med hans fæller) som blind.”
125. Han vil sige: ”Min Herre! Hvorfor har du stimlet mig sammen som blind, når jeg dog kunne se (på jorden)?”
126. (Allâh) Han vil sige: ”Således (er det), for Vore tegn kom til dig, men du glemte dem. På samme vis skal du glemmes i dag.”
127. Således gengælder Vi den der går til yderligheder og ikke tror på sin Herres tegn. Sandelig, straffen i det hinsidige er meget streng og bestandig.
128. Var det ikke en retledning for dem (at vide) hvor mange slægter Vi har tilintetgjort før dem, i hvis boliger (og

ruiner) de går omkring? Sandelig, deri er der tegn for de begavede.

129. Hvis der ikke allerede var udstedt et ord (om udsættelse) fra din Herre og en fastsat tidsfrist, så var det uafvendelige allerede sket.
130. (O Sendebud!) Bær da tålmodigt hvad de (der fornægter dig) siger, og herliggør din Herre med lovprisning før solopgang (under morgenbøn) og før solnedgang (under eftermiddagsbøn). Og lovpris i nattens timer (under aften- og nattebøn) og ved dagens yderpunkter (under middagsbøn), for at du måtte blive tilfreds.
131. Og kast end ikke blikket på det, som Vi har givet nogle af dem af denne verdens pragt, for at sætte dem på prøve dermed. Din Herres underhold er bedre og mere bestandigt.
132. Og påbyd din husstand bøn og vær udholdende dermed. Vi beder dig ikke om underhold - Vi forsørger dig. Gudsbevidsthed giver det bedste udfald.
133. De (der fornægter troen) siger: ”Hvorfor bringer han os ikke et tegn fra sin Herre?” Har de da ikke fået det klare bevis om det der stod i de tidligere Skrifter?
134. Og hvis Vi forinden ham havde tilintetgjort dem med en straf, ville de have sagt: ”Vor Herre! Hvorfor sendte

du os ikke et sendebud, så vi kunne have fulgt dine tegn inden vi blev ydmygede og vanærede?”

135. Sig: ”Enhver venter – vent I derfor, så vil I få at vide hvem der hører til på den lige vej og hvem der har ladet sig retlede.”

21. Profeterne

Al-Anbiyâ‘

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Menneskenes afregning er kommet dem nær, men de vender sig ligegyldigt bort.
2. Enhver ny påmindelse, der kommer til dem fra deres Herre, lytter de kun til som tidsfordriv,
3. med fraværende hjerte. De, der begår uret, holder skjult samråd: ”Er han andet end et menneske ligesom jer? Vil I da bukke under for trolddom med åbne øjne?”
4. (Sendebudet) Han sagde: ”Min Herre ved hvad der end siges i himlen og på jorden; Han er Den Althørende og Den Alvidende.
5. Men de siger: ”Det er forvirrede drømme (og ikke åbenbaringer)! Nej, han har fundet på det! Nej, han er en digter! Ellers skal han bringe os tegn, ligesom de tidligere (sendebude) blev udsendt med.”

6. Ingen by, som vi tilintetgjorde før dem, ville tro. Vil de da tro?
7. Før dig sendte Vi også kun mænd, som havde fået åbenbaring. Spørg da påmindelsens (og Skriftens) folk, hvis I ikke ved det.
8. Vi gav dem ikke et sådant legeme, der ikke behøvede føde, og de forblev ikke for altid (på jorden).
9. Siden indfriede Vi løftet til dem, og Vi reddede dem og hvem Vi ville, og Vi tilintetgjorde dem der gik til yderligheder.
10. Sandelig, Vi har sendt et Skrift ned til jer med en påmindelse til jer. Vil I da ikke forstå?
11. Og hvor mange byer, der handlede uret, har Vi ikke tilintetgjort. Efter dem lod Vi andre folk opstå.
12. Da de mærkede Vort greb, begyndte de at løbe væk derfra.
13. (Der blev sagt:) ”Løb ikke væk, men vend tilbage dertil, hvor I levede i overflod og til jeres boliger, for at I kan blive udspurgt!”
14. De sagde: ”Ve os! Vi har bestemt begået uret.”
15. Dette klageråb ophørte ikke før Vi havde gjort dem som en mejet mark, udbrændt.
16. Vi har ikke skabt himlen og jorden og alt derimellem for morskabs skyld.

17. Hvis Vi havde ønsket morskab, havde Vi fundet den fra Os selv – hvis Vi overhovedet ville gøre det.
18. Nej, Vi slynger sandheden mod bedraget, så den knuser det og det bliver til intet. Ve jer for det som I påstår!
19. Ham tilhører alle i himlene og på jorden. Og de (engle), der er hos Ham, er ikke for stolte til at tilbede Ham, utrætteligt.
20. De lovpriser Ham nat og dag, ustandseligt.
21. Eller har de (afgudsdyrkere) taget sig guder fra jorden som kan genoprejse (de døde)?
22. Hvis der i himlene og jorden havde været andre guder end Allâh, så ville begge (verdener) være gået under. Priset være Allâh, Tronens Herre, højt hævet over det de siger!
23. Han skal ikke udspørges om det Han gør, men de vil blive udspurgt (om deres gerninger).
24. Eller har de taget sig guder foruden Ham? Sig: ”Kom da med jeres bevis! Dette er påmindelsen til dem der er samtidig med mig og påmindelsen til dem der var før mig.” Men de fleste af dem kender ikke sandheden og vender sig bort.
25. Og Vi sendte ikke noget sendebud før dig uden at Vi åbenbarede for ham: ”Der er ingen anden gud end Mig – så tjen Mig.”

26. (Afgudsdyrkerne) De siger: ”Den Nådige har taget sig (englene som) børn!” Priset være Han! Nej, de (engle) er blot ærede tjenere.
27. De tager ikke ordet før Ham, og de handler kun på Hans befaling.
28. Han ved hvad der ligger foran dem og hvad der er bagved dem, og de kan kun gå i forbøn for den som Han har behag i, og de nærer ærefrygt for Ham.
29. Og hvis nogen af dem skulle sige: ”Jeg er gud ud over Ham!” ville Vi gengælde sådanne med Helvede. Således gengælder Vi dem der gør uret.
30. Har de der fornægter troen ikke set at himlene og jorden hang sammen og Vi rev dem fra hinanden? Og Vi skabte af vand alt levende (på jorden). Vil de da ikke tro?
31. Og Vi satte solide bjerge på jorden, så den ikke skulle ryste med dem, og Vi skabte bjergpas som veje derpå, for at de kan finde vej.
32. Og Vi satte himlen (og sfæren) som et beskyttet tag. Dog vender de sig bort fra tegnene derpå.
33. Han er den der skabte natten og dagen, og solen og månen; hver enkelt (himmellegeme) løber i en bane.
34. Vi har ikke givet noget menneske før dig evigt liv (på jorden). Når du skal dø, skulle de da leve for altid?

35. Alle og enhver skal smage døden. Og Vi prøver jer med ondt og godt, som en prøvelse. Til os bliver I bragt tilbage.
36. Når de der fornægter troen ser dig, håner de dig: ”Er det ham der taler om jeres guder?” Dog fornægter de selv Den Nådiges påmindelse.
37. Mennesket består af hastværk; Jeg skal nok vise jer Mine tegn, så skynd ikke på Mig.
38. De siger (trodsigt): ”Hvornår vil dette løfte blive til virkelighed, hvis I taler sandt?”
39. Hvis de der fornægter troen blot var klar over hvornår de ikke vil kunne holde Ilden borte fra deres ansigt og deres ryg, uden at blive hjulpet (ville de ikke skynde på straffen).
40. Nej, den vil pludselig komme over dem og overraske dem. Da vil de ikke kunne afvende den, og de vil ikke få udsættelse.
41. Sandelig, sendebude før dig blev latterliggjort. Men så omhegnede det, som de latterliggjorde, dem af dem der gjorde nar.
42. Sig: ”Hvem værner jer nat og dag mod (gengældelsen fra) Den Nådige? Men nej, de vender sig bort fra ihukommelsen af deres Herre.
43. Eller har de guder, som kan beskytte dem, foruden Os? De (afguder) formår ikke engang at hjælpe sig selv, og

de får ingen støtte fra Os.

44. Nej, Vi lader dem nyde livet, som Vi gjorde med deres forfædre, indtil de nåede en høj alder. Ser de ikke at Vi opsøger landet (som de besidder) og indskrænker dets omfang? Skulle de da sejre?
45. Sig: ”Jeg advarer jer blot med åbenbaringen.” Men de døve hører ikke kaldet når de bliver advaret.
46. Hvis et pust af din Herres straf strejfede dem, ville de bestemt sige: ”Ve os! Vi begik bestemt uret.”
47. Vi vil stille de retfærdige vægte frem på Opstandelsens Dag, så ingen skal gøres den mindste uret. Og selvom det ikke vejer mere end et sennepskorn, vil Vi fremlægge det. Vi er tilstrækkelig til at afregne.
48. Vi gav bestemt Moses [Mûsâ] og Aron [Hârûn] Sondringen (mellem ret og uret i Toraen), og et lys og en påmindelse for de gudsbevidste,
49. som nærer ærefrygt for deres Herre i det skjulte og gruer for Timen.
50. Dette er en velsignet påmindelse som Vi har åbenbaret. Vil I da forkaste den?
51. Og tidligere gav Vi bestemt Abraham [Ibrâhîm] hans retfærd; Vi havde fuldt kendskab til ham.
52. Da han sagde til sin (såkaldte) fader og til sit folk: ”Hvad er det for nogle (gude)billeder som I dyrker?
53. De sagde: ”Vi fandt vore forfædre tilbede dem.”

54. Han sagde: ”Sandelig, I og jeres forfædre befandt jer i åbenlys vildfarelse.”
55. De sagde: ”Bringer du os sandheden, eller er du blandt dem der driver spøg?”
56. Han sagde: ”Nej! Jeres Herre er himlenes og jordens Herre, som har skabt dem, og jeg er en af dem der bevidner dette.”
57. ”Ved Allâh! Jeg vil bestemt spille jeres guder et puds når I er gået og har vendt ryggen til.”
58. Så slog han dem itu, på nær den største af dem, så de kunne vende tilbage til denne.
59. De sagde: ”Hvem har gjort dette ved vore guder? Han er bestemt en af dem der handler uret!”
60. Nogle af dem sagde: ”Vi har hørt en ung mand snakke om dem. Han hedder Abraham.”
61. De sagde: ”Bring ham frem for øjnene af folket, så de kan være vidner!”
62. De sagde: ”Har du gjort dette ved vore guder, Abraham?”
63. Han sagde: ”Nej! Det er ham dér, den største af dem, der har gjort det. Spørg dem blot, hvis de da kan tale.”
64. Så vendte de sig til hinanden og sagde: ”Sandelig, det er jer selv der har begået uret (med jeres afguderi)!”
65. Men de slog snart om igen og sagde: ”Du ved bestemt godt at de ikke kan tale!”

66. Han sagde: ”Vil I ud over Allâh tilbede noget, der hverken kan gavne jer eller skade jer?”
67. Han sagde: ”Skam få jer, og det som I tilbeder ud over Allâh! Vil I da ikke forstå?”
68. De udbrød: ”Brænd ham, og hjælp jeres guder, hvis I vil gøre noget!”
69. Vi sagde: ”O ild! Bliv kold og harmløs for Abraham!”
70. De ønskede at overliste ham, men Vi gjorde dem til de fortabte.
71. Vi reddede ham og (hans nevø) Lot [Lût] (fra Babylons hersker Namrûd) og bragte dem til landet (Syrien), som Vi har velsignet for alverden.
72. Og Vi skænkede ham Isak [Ishâq] og derudover (barnebarnet) Jakob [Ya‘qûb], og Vi gjorde dem alle retskafne.
73. Vi gjorde dem til ledere, som retledte på Vor befaling, og Vi åbenbarede for dem at de skulle gøre godt og holde bøn og betale almisse. De tjente Os alene.
74. Og Lot skænkede Vi dømmekraft og viden, og Vi forløste ham fra byen som begik afskyelige ting. De var bestemt et skamløst og trodsigt folk.
75. Vi lod ham træde ind i Vor barmhjertighed. Han var blandt de retskafne.
76. Og (ligeledes) Noah [Nûh], da han kaldte på Os endnu tidligere. Da bønhørte Vi ham og reddede ham og hans

familie fra en vældig plage.

77. Vi hjalp ham imod de folk der kaldte Vore tegn for opspind. De var et ondt folk, derfor lod Vi dem alle drukne.
78. Og David [Dâwûd] og (hans søn) Salomon [Sulaymân] da de afsagde dom om agerjorden, da et (andet) folks får var strejfet derind (for at græsse) om natten. Vi bevidnede deres dom.
79. Vi gav Salomon forståelse derfor, og Vi gav dem alle dømmekraft og viden. Og Vi satte bjergene og fuglene i tjeneste til sammen med David at synge Vor pris. Det gjorde Vi.
80. Og Vi lærte ham at fremstille brynje til jer, til at beskytte jer i jeres krigsførelse. Er I mon taknemmelige?
81. Og for Salomon (underkastede Vi) stormvinden, der på hans befaling blæste (med ham og hans følge) til landet (Syrien), som Vi har velsignet. Vi ved alt.
82. Og blandt satanerne (og jinnerne underkastede Vi) nogle til at dykke (efter perler) for ham og gjorde andet arbejde ud over det. Vi vågede over dem.
83. Og (ligeledes) Job [Ayyûb] da han påkaldte sin Herre: ”Elendighed har ramt mig (med sygdom og udstødelse)! Du er den barmhjertigste af de barmhjertige!”

84. Så bønhørte Vi ham og fjernede den elendighed han led under. Og Vi gav ham hans familie tilbage og sammen med dem lige så mange til, som en barmhjertighed fra Os og som en påmindelse for tjenerne.
85. Og (profeterne) Ismael [Ismâ'îl] og Idrîs og Dhûl-Kifl. De hørte alle til de udholdende.
86. Vi lod dem træde ind i Vor barmhjertighed. De hørte til de retskafne.
87. Og ham (Jonas) med (hval)fisken. Da han gik bort (fra sit folk) i vrede og antog at Vi ikke ville forvolde ham vanskeligheder (på hans skibsfærd). Så kaldte han dog i det dybe mørke (i hvalens bug): "Der er ingen Gud foruden Dig! Priset være Du! Jeg har bestemt været en af dem der gjorde uret (ved at forlade mit folk uden Din tilladelse)."
88. Så bønhørte Vi ham og frelste ham fra nøden. Således frelser Vi de troende.
89. Og Zakarias [Zakariyyâ] da han påkaldte sin Herre: "Min Herre! Lad mig ikke være alene (uden en arving i min alderdom)! Du er dog den bedste arvtager."
90. Da bønhørte Vi ham og skænkede ham Johannes [Yahyâ] og gjorde hans hustru rede (til at føde barnet) for ham. De kappedes (alle) om gode gerninger, og de påkaldte Os i længsel og ærefrygt, og de var ydmyge over for Os.

91. Og (ihukom) hende (Maria) som værnede om sin dyd. Så blæste Vi noget af Vor ånd ind i hende og gjorde hendes søn (Jesus) til et tegn for alverden.
92. Sandelig, dette er jeres fællesskab - ét fællesskab. Og Jeg er jeres Herre - tjen derfor Mig alene.
93. Men (Skriftens folk) de har splittet sig op (i fløje) i deres sag. De skal dog alle vende tilbage til Os.
94. Den der gør gode gerninger og er troende vil ikke blive benægtet sin indsats - Vi skriver det ned for ham.
95. Der hviler et forbud over en by, som Vi har tilintetgjort, mod at den vender tilbage (til Os),
96. førend Gog og Magog [Ya'jûj wa Ma'jûj] slippes løs, og de farer frem fra enhver høj,
97. og det sande løfte (om Timen) er nær. Da vil øjnene på dem der fornægtede troen stirre: "Ve os, fordi vi var ligegyldige over for dette! Nej, vi begik bestemt uret!"
98. Sandelig, I, og det som I tilbeder ud over Allâh, er brændsel til Helvede. Dér kommer I ned.
99. Havde disse været guder, var de ikke kommet derned. Deri skal de alle forblive for altid.
100. Deri vil de sukke og stønne, og de vil ikke kunne høre andet dér.
101. Men de der allerede har fået foreskrevet det gode fra Os, vil blive holdt borte derfra.

102. De vil ikke høre den svageste lyd derfra, og de vil for altid være omgærdet af alt hvad hjertet begærer.
103. Den største rædsel (på Opstandelses Dag) vil end ikke gøre dem bedrøvet. Englene vil tage imod dem (med ordene): ”Dette er jeres dag, som I fik et løfte om!”
104. På den dag, hvor Vi folder himlen sammen som en skriftrulle. Således som Vi skabte (universet) første gang, vil Vi gøre det igen. Det er et løfte der påhviler Os - Vi vil bestemt gøre det.
105. Sandelig, i Salmerne [Zabûr] skrev Vi efter påmindelsen at Mine retskafne tjenere vil arve landet (i det hinsidige).
106. Heri er der sandelig et budskab for folk der tjener (Gud).
107. (O Sendebud!) Vi har kun udsendt dig som en barmhjertighed for alverden.
108. Sig: ”Det er blevet mig åbenbaret at jeres Gud er én Gud. Vil I da overgive jer til Ham?”
109. Hvis de vender sig bort, så sig: ”Jeg har meddelt jer det ligeligt. Jeg ved ikke om det, som I er blevet advaret med, er nært eller fjernt.
110. Han ved hvad der bliver sagt åbent, og Han ved hvad I holder skjult.
111. Og jeg ved ikke om det (at I får udsættelse) er for at prøve jer og lade jer fornøje jer for en tid.

112. (Sendebudet) Han sagde: ”Min Herre! Døm med sandhed (mellem os). Vor Herre! Den Nådige, er den hvis hjælp skal søges imod det I påstår.”

22. Valfarten

Al-Hajj

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. O mennesker! Vær bevidste om jeres Herre. Jordskælvet, når Timen indtræffer, er bestemt en voldsom ting.
2. Den dag, hvor I ser det, vil enhver ammende kvinde glemme den som hun ammer, og enhver kvinde, der venter sig, vil kaste sin byrde. Du vil se menneskene som om de er berusede, og dog er de ikke berusede, men Allâhs straf vil være (så) streng (og gruopvækkende at den bringer dem fra sans og samling).
3. Blandt menneskene er der nogle der strides om Allâh uden viden og følger enhver genstridig satan;
4. om ham (Satan) står der skrevet at han vil vildlede den der tager ham som ven og lede ham til helvedesildens straf.
5. O mennesker! Hvis I er i tvivl om genopvækkelsen (så tænk over at): Vi skabte jer af støv, derefter af en dråbe

(sæd), så af en blodklump der hænger (fast til livmoderen), så af en klump kød, formet og uformet, for at Vi kan klarlægge (skabelsesprocessen) for jer. Vi lader hvad Vi vil hvile i livmoderen, indtil en fastsat tidsfrist. Så lader Vi jer komme (til verden) som et spædbarn, for at I kan blive voksne. Nogle af jer dør (tidligt), og nogle af jer bliver svækkede af alderdom, så han efter at have haft viden nu intet ved. Du ser (jo også) jorden være livløs. Når Vi så sender vand ned over den, sitrer den og svulmer (af liv) og frembringer alle mulige skønne arter.

6. For Allâh er sandheden. Han gør de døde levende, og Han formår alt.
7. Sandelig, Timen vil komme – derom hersker der ingen tvivl, og Allâh vil genopvække dem der ligger i gravene.
8. Og blandt menneskene er der nogle der strides om Allâh uden viden og uden retledning og uden et oplysende Skrift,
9. og vender siden til for at lede (andre) bort fra Allâhs vej. For ham er der fornedrelse i denne verden, og på Opstandelsens Dag vil Vi lade ham smage den flammende straf:
10. ”Dette er for det som dine hænder har sendt forud (af synd og uret), for Allâh gør ikke tjenerne uret.”

11. Og blandt menneskene findes også nogle der tjener Allâh på udkanten (af troen). Hvis der hænder ham noget godt, beroliger han sig derved. Men hvis en prøvelse rammer ham, vender han helt omkring. Han fortaber både dette liv og det hinsidige. Det er det åbenlyse tab.
12. Han påkalder ud over Allâh noget der hverken kan skade eller gavne ham. Det er den yderste vildfarelse.
13. Han påkalder noget der nærmere er til skade end til gavn – sikken sørgelig beskytter, og sikken sørgelig ledsager!
14. Allâh vil sandelig lade dem der tror og gør gode gerninger træde ind i haver med rislende kilder. Allâh gør bestemt hvad Han ønsker.
15. Hvis nogen tror at Allâh ikke vil hjælpe ham (Sendebudet) i denne verden og i den hinsidige, lad ham da hæve sig til himlen med et reb og skære det (bånd der er mellem Allâh og Hans Sendebud) over! Så kan han jo se om hans nummer får det (bånd), som ærgrer ham, til at forsvinde.
16. Således har Vi nedsendt den (Koran) som tydelige tegn. Allâh retleder hvem Han vil.
17. Sandelig, dem der tror, og dem der er jøder, sabiere, kristne, magiere og afgudsdyrkere, dem vil Allâh træffe

afgørelse mellem på Opstandelsens Dag. Allâh er vidne til alt.

18. Har du ikke set at de, der er i himlene og på jorden, kaster sig ned for Allâh: solen, månen og stjernerne, bjergene og træerne, dyrene og mange af menneskene? Men for mange (andre mennesker) er straffen blevet berettiget (for deres trods og fornægtelse). Den som Allâh fornedrer, kan ingen ære. Allâh gør hvad Han vil.
19. De er to fløje der strides om deres Herre. Til dem der fornægter troen vil der blive skåret klæder af ild. Kogende vand vil blive hældt over deres hoved,
20. så det smelter hvad der er i deres mave (som de uretmæssigt fortærede) og ligeså deres hud.
21. Og der vil være krumstave af jern til (at holde fast i) dem.
22. Hver gang de af kvaler ønsker at komme ud af det, bliver de trukket tilbage dertil (med ordene): ”Smag den flammende straf!”
23. Allâh vil sandelig lade dem der tror og gør gode gerninger træde ind i haver med rislende kilder. Deri vil de blive smykket med armbånd af guld og perler, og deri skal deres klæder være af silke.
24. De blev (i det jordiske liv) retledt til den gode tale, retledt til Den Prisværdiges vej.

25. (De fornedrede er) De der fornægter troen og holder andre borte fra Allâhs vej og Den hellige Moske (Ka'baen i Mekka), som Vi har grundlagt for menneskene, både den der bor dér og den besøgende. Enhver, der med urette ønsker at fravige deri, vil Vi lade smage en smertefuld straf.
26. Og (ihukom) da Vi anviste Abraham [Ibrâhîm] stedet for (genopførelsen af) Huset (Ka'baen, og sagde): "Sidestil intet med Mig, og rens Mit hus til dem der går rundt om det, til dem der står og bøjer sig og kaster sig ned (i bøn)!
27. Og kald til valfarten [*Hajj*] blandt menneskene, så de kommer til dig til fods og på enhver mager kamel fra ethvert fjernt bjergpas,
28. for at de kan bevidne fordelene (ved valfarten) for sig selv og på bestemte dage udtale Allâhs navn over det (slagte)kvæg som Han har forsørget dem med. Så spis deraf, og bespis den arme og fattige.
29. Lad dem derpå komme af med (*ihrâm*-klæderne og) deres ydre snavs (ved at bade og klippe sig) og holde deres løfter (om de resterende valfartsritualer) og gå rundt om Det ældgamle Hus (Ka'baen)."
30. Således (er valfartsforskrifterne). For den der holder Allâhs hellige ting i ære, for ham vil det være godt hos sin Herre. Alt kvæg er tilladt for jer, bortset fra det som

er blevet oplæst for jer. Undgå afgudernes smuds, og hold jer fra at tale usandt.

31. (Vær) Oprigtigt hengivne overfor Allâh, uden at sidestille noget med Ham. Den der sidestiller noget med Ham, er som en der falder ned fra himlen, hvorpå (rov)fuglene snapper ham bort, eller som vinden blæser til et fjernt sted.
32. Således (er det). Den der holder Allâhs helligmærker i ære, gør det af hjertets gudsbevidsthed.
33. I disse (offerdyr) er der nytte for jer til en fastsat tid, derpå skal de slagtes ved Det ældgamle Hus (Ka'baen).
34. For ethvert fællesskab har Vi fastsat (offer)riter, for at de kan nævne Allâhs navn over det kvæg (under slagtningen) som Vi har forsørget dem med. Jeres Gud er én Gud, så overgiv jer til Ham, og overbring det glædelige budskab til de ydmyge –
35. dem hvis hjerte fyldes med ærefrygt når Allâh nævnes, som tålmodigt udholder hvad der end rammer dem, og som holder bøn og giver ud af det som Vi har forsørget dem med.
36. Også de store offerdyr har Vi gjort til Allâhs helligmærker for jer. I dem er der noget godt for jer. Udtal derfor Allâhs navn over dem når de er stillet på række (til slagtning). Når de er faldet om på siden, så spis af dem og bespis såvel den der er tilbageholdende

(med at bede derom) som den der beder ydmygt. Således har Vi sat dem i jeres tjeneste, for at I måtte være taknemmelige.

37. Hverken deres kød eller deres blod når Allâh, men jeres gudsbevidsthed når ham. Således har Han sat dem i jeres tjeneste, for at I kan lovprise Allâh fordi Han har retledt jer. Overbring det glædelige budskab til dem der handler smukt!
38. Sandelig, Allâh beskytter dem der tror. Allâh elsker ingen utaknemmelig forræder.
39. Tilladelse (til væbnet modstand) gives (nu efter udvandringen til Medina) til dem, der er blevet bekæmpet, fordi de har lidt uret - Allâh formår bestemt at hjælpe dem -
40. dem der med urette blev fordrevet fra deres hjem, alene fordi de sagde: ”Vor Herre er Allâh!” Hvis ikke Allâh drev nogle mennesker tilbage (fra at begå uret) ved hjælp af andre, så ville klostre, kirker, synagoger og moskeer, hvori Allâhs navn nævnes meget, blive tilintetgjort. Allâh vil bestemt hjælpe dem der hjælper Ham – Allâh er Stærk og Almægtig.
41. Dem som, hvis Vi giver dem magt i landet, vil holde bøn og betale almisse og påbyde det rette og forbyde det forkastelige. Hos Allâh ligger alle sagers udfald.

42. (O Sendebud!) Hvis de kalder dig løgner, så har før dem Noahs folk, og ʻÂd-(folket) og Thamûd(-folket) beskyldt (sendebude) for at lyve,
43. og Abrahams folk og Lots folk,
44. og folket fra Madyan (kaldte Shuʻayb for løgner). Også Moses blev kaldt løgner. Men Jeg gav dem der fornægtede troen udsættelse. Siden greb Jeg fat i dem - og hvordan var Min forkastelse da!
45. Hvor mange byer har Vi ikke tilintetgjort mens de begik uret, så de lå sammenstyrtede under deres tage? Hvor mange forladte brønde og højborge?
46. Har de ikke draget omkring i landet (og set disse ruiner), så de kan få hjerte til at forstå med og ører til at høre med? Det er dog ikke øjnene der er blinde, men hjertet i deres bryst der er blindt.
47. De beder dig (trodsigt) om at fremskynde straffen. Men Allâh vil ikke bryde sit løfte. Sandelig, én dag hos din Herre er som tusinde år efter jeres regning.
48. Hvor mange byer har Jeg ikke givet udsættelse mens de begik uret? Derpå greb Jeg fat i dem - hos Mig ender alt.
49. (O Sendebud!) Sig: ”O mennesker! Jeg er jer blot en tydelig advarer.”
50. De der tror og handler godt, har tilgivelse og generøst underhold i vente.

51. Men de der stræber efter at kue Vore tegn, de hører til i Helvede.
52. Vi sendte ikke noget sendebud eller nogen profet før dig uden at det hændte, når han oplæste, at Satan skød ind (med tvivl og vantro hos tilhørerne) i det han oplæste. Men Allâh ophæver det, som Satan indskyder, og Allâh grundfæster derpå sine tegn (i de troendes hjerte). Allâh er Alvidende og Vis.
53. (Dette tillader Han) For at Han kan gøre det, som Satan indskyder, til en prøvelse for dem der bærer en sygdom i hjertet og hvis hjerte er forhærdet. De der begår uret befinder sig i åbenlys strid (med sandheden).
54. Og for at de, som har fået viden, kan vide at det er sandheden fra din Herre, så de kan tro derpå og de af hjertet måtte ydmyge sig for Ham. Allâh leder bestemt dem der tror til den lige vej.
55. Men de der fornægter troen vil fortsætte med at betvivle det, indtil Timen pludselig kommer over dem, eller straffen på en nådesløs dag kommer over dem.
56. Herredømmet tilhører Allâh på den dag; Han vil dømme imellem dem. De der tror og gør gode gerninger, vil være i lyksalighedens haver.
57. Og de der fornægter troen og kalder Vore tegn for opspind, de har en ydmygende straf i vente.

58. Og de der udvandrede for Allâhs sag og derpå blev slået ihjel eller døde, dem vil Allâh bestemt forsørge med et smukt underhold (i det hinsidige). Sandelig, Allâh er den bedste forsørger.
59. Han vil bestemt lade dem træde ind ad en indgang som vil være dem til behag. Allâh er bestemt Alvidende og Overbærende.
60. Således (er det). Den der gengælder (et overgreb) svarende til hvad der blev begået mod ham, og derefter (atter) forurettes, så vil Allâh hjælpe ham. Allâh er Overbærende og atter Tilgivende.
61. Således (er det), fordi Allâh lader natten trænge ind i dagen og dagen trænge ind i natten. Allâh er Althørende og Altseende.
62. Således (er det), fordi Allâh er sandheden, og dem, som de (afgudsdyrkere) påkalder i stedet for Ham, er bedrag. Allâh er Den Ophøjede og Den Store.
63. Har du ikke set at Allâh sender vand ned fra himlen, så jorden bliver grøn? Allâh er Spidsfindig og Velunderrettet.
64. Ham tilhører alt i himlene og på jorden. Allâh er Den Uafhængige og Den Prisværdige.
65. Har du ikke set at Allâh har sat alt på jorden i jeres tjeneste, og ligeså skibene, der sejler på havet på Hans befaling? Han holder himlen (med himmellegemerne)

fra at falde ned på jorden, medmindre Han tillader det. Allâh er bestemt fuld af nåde og barmhjertighed over for menneskene.

66. Han er den der gav jer liv, og derpå lader jer dø, og så giver jer liv igen. Mennesket er sandelig utaknemmeligt.
67. For ethvert fællesskab har Vi fastsat (tilbedelses)riter, som de må følge. Så lad dem ikke strides med dig om sagen. Men kald til din Herre. Du følger bestemt den lige vej.
68. Hvis de strides med dig, så sig: ”Allâh ved bedst hvad I bedriver.”
69. På Opstandelsens Dag vil Allâh dømme imellem jer i det som I var uenige om.
70. Ved du ikke at Allâh ved hvad der er i himlene og på jorden? Det står i et (moder)Skrift. Det er bestemt let for Allâh.
71. De tilbeder ud over Allâh noget, hvorom Han ikke har nedsendt nogen bemyndigelse, og hvorom de ingen viden har. De der begår uret vil ikke have nogen hjælper (på Dommens Dag).
72. Når Vore tydelige tegn bliver oplæst for dem, ser du modviljen i deres ansigt som fornægter troen. De er lige ved at fare løs på dem der læser Vore tegn op. Sig: ”Skal jeg meddele jer noget der er værre end dette? Ilden,

som Allâh har lovet dem der fornægter troen – sikket sørgeligt tilholdssted!”

73. O mennesker! Der fremsættes en lignelse, så lyt til den: dem, som I påkalder ud over Allâh, de kan ikke engang skabe en flue, selvom de slog sig sammen om at gøre det. Og hvis fluen slap væk med noget fra dem, kunne de ikke få det fra den igen. Svag er både den der påkalder og det der påkaldes.
74. De værdsætter ikke Allâh efter fortjeneste. Sandelig, Allâh er Stærk og Almægtig,
75. Allâh udvælger sendebude blandt engle og blandt mennesker. Allâh er Althørende og Altseende.
76. Han ved hvad der ligger foran dem og hvad der er bagved dem. Til Allâh bliver alle sager bragt tilbage (og gjort op).
77. O I som tror! Bøj jer og kast jer ned og tjen jeres Herre, og gør det gode, for at I kan få medgang.
78. Anstreng jer for Allâh, med den anstrengelse som Han har krav på. Han har udvalgt jer og ikke pålagt jer nogen byrde i religionen – jeres faders, Abrahams, religion. Han har kaldt jer muslimer tidligere (i skrifterne) og nu (i Koranen), for at Sendebudet kan være vidne for jer, og I kan være vidne for menneskene. Hold da bøn og betal (den regelmæssige) almisse, og

hold fast ved Allâh. Han er jeres værner – sikken herlig værner, og sikken herlig hjælper!

23. De troende

Al-Mu‘minûn

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Sandelig, de troende får medgang;
2. de der er ydmyge i deres bøn,
3. som vender sig bort fra formålsløs snak,
4. som giver almisse,
5. og som vogter over deres køn,
6. undtagen over for deres hustruer eller dem som de har fået i hænde, for da kan de ikke bebrejdes -
7. men den der begærer noget ud over dette, de begår en overtrædelse -
8. og de der vogter over det som de er blevet betroet og over deres løfter,
9. og som værner om deres bønner,
10. de er arvtagerne,
11. der skal arve Haven; deri skal de altid forblive.
12. Vi skabte sandelig mennesket af et udtræk af ler.

13. Derpå satte Vi det som en dråbe (sæd) i et sikkert opholdssted (i livmoderen).
14. Så gjorde Vi dråben til en blodklump, der hænger (fast til livmoderen). Så gjorde Vi blodklumpen til en klump kød, så gjorde Vi kødklumpen til knogler, og så beklædte Vi knoglerne med kød. Derpå frembragte Vi det (foster) som en ny skabning – velsignet være Allâh, den bedste skaber!
15. Derpå skal I bestemt dø.
16. Derpå skal I genopvækkes på Opstandelsens Dag.
17. Og Vi har bestemt skabt syv (himmel)baner over jer, og Vi er ikke forsømmelige over for skabelsen.
18. Og Vi sendte vand ned fra himlen, ud fra en fastsat mængde, og lod det oplagre sig i jorden (som have og oceaner). Og Vi er i stand til at lade det forsvinde igen.
19. Derved frembragte Vi haver for jer med daddelpalmer og druer - deri har I mange frugter og af dem kan I spise -
20. og et (oliven)træ, som fremspringer fra Sinais bjerg og giver olie og smag til dem der spiser.
21. Også i kvæget er der en lære for jer; Vi lader jer drikke af det der er i deres mave. I kan drage megen nytte af dem, og I kan spise deraf.
22. Og I bliver båret på dem (til lands) og på skibene (til vands).

23. Vi sendte sandelig Noah [Nûh] til sit folk. Han sagde: ”O mit folk! Tjen Allâh - I har ingen anden gud end Ham. Er I da ikke gudfrygtige?”
24. Da sagde de højtstående blandt hans folk, der fornægtede troen: ”Han er ikke andet end et menneske ligesom jer! Han ønsker at stå over jer. Hvis Allâh ville, havde Han sendt engle ned. Vi har ikke hørt om noget sådan hos vore forfædre.
25. Han er kun en mand der er besat! Så se ham an for en tid.”
26. (Noah) Han sagde: ”Min Herre! Hjælp mig, for de kalder mig løgner!”
27. Så åbenbarede Vi for ham: ”Byg skibet under Vort tilsyn og ifølge Vor åbenbaring. Når Vor befaling så kommer og ovnen koger over (af vand), skal du tage et par af hver (slags husdyr) ombord på det, og din familie, på nær dem mod hvem ordet (om tilintetgørelse) allerede er udstedt. Og henvend dig ikke til mig angående dem der har begået uret – de vil bestemt blive druknet!
28. Når du, og de der er sammen med dig, så har fundet jer til rette på skibet, skal I sige: ’Priset være Allâh, som har reddet os fra de folk der begår uret!”
29. Sig: ”Min Herre! Giv mig en velsignet landgang. Du er den bedste til at bringe i land.’”

30. Sandelig, deri er der tegn. Vi sætter bestemt (folk) på prøve.
31. Så lod vi en anden slægt fremstå efter dem.
32. Vi sendte et sendebud til dem, fra deres egne (med ordene): ”Tilbed Allâh - I har ingen anden gud end Ham. Er I da ikke gudfrygtige?”
33. Da sagde de højtstående blandt hans folk, der fornægtede troen og kaldte mødet i det hinsidige for opspind, og som Vi havde givet overflod i det jordiske liv: ”Dette er ikke andet end et menneske ligesom jer! Han spiser det som I spiser og drikker det som I drikker.
34. Hvis I adlyder et menneske ligesom jer selv, vil I bestemt være fortabte.
35. Lover han jer at I, når I er døde og blevet til støv og knogler, skal genoprejses?
36. Utænkeligt! Utænkeligt er det som I bliver lovet.
37. Der findes kun dette vort jordiske liv. Vi dør og lever, og vi bliver ikke genopvakt.
38. Han er kun en mand der har opdigtet en løgn om Allâh – vi vil bestemt ikke tro på ham!”
39. (Sendebudet) Han sagde: ”Min Herre! Hjælp mig, for de kalder mig løgner!”
40. (Allâh) Han sagde: ”De vil snart blive fulde af anger.”

41. Så blev de i sandhed overrumplet af et (frygteligt) brag, og Vi gjorde dem til visne halmstrå. Bort med de folk der begår uret!
42. Så lod Vi andre slægter (og folk) fremstå efter dem.
43. Intet fællesskab kan fremskynde sin tidsfrist eller trække den ud.
44. Så sendte Vi Vore sendebude, det ene efter det andet. Hver gang et sendebud kom til et fællesskab, kaldte de ham en løgner. Så lod Vi det ene (fællesskab) følge efter det andet (i tilintetgørelsen) og gjorde dem til (intet andet end) fortællinger. Bort med de folk der ikke tror!
45. Derpå udsendte Vi Moses [Mûsâ] og hans broder Aron [Hârûn] med Vore tegn og en klar bemyndigelse,
46. til Farao og hans højtstående (hoffolk). Men de var hovmodige, og de var hovne folk.
47. De sagde: ”Skulle vi tro på to, der er mennesker ligesom os selv, når deres folk er vores slaver?”
48. De kaldte dem begge for løgnere og var blandt dem der blev tilintetgjort.
49. Vi gav sandelig Moses (Tora-)Skriften, for at de måtte blive retledt.
50. Og Vi gjorde Marias søn (Jesus) og hans moder til et tegn, og gav dem ly på en høj med ro og et vandløb.

51. O sendebude! Spis af de gode ting og handl retfærdigt. Jeg ved hvad I gør.
52. Sandelig, dette er jeres fællesskab – ét fællesskab – og Jeg er jeres Herre. Vær da bevidste om Mig.
53. Men de (menigheder) splittede sig op i deres sag, i fraktioner; hver fløj fryder sig over hvad den har (af troen).
54. Lad dem blot forblive i deres uvidenhed en stund endnu.
55. Går de ud fra at Vi, når Vi forsyner dem med rigdom og børn,
56. fremskynder de gode ting for dem? Nej, de aner intet.
57. Sandelig, de der af ærefrygt for deres Herre er ærbødige,
58. de der tror på deres Herres tegn,
59. de der ikke sidestiller noget med deres Herre,
60. og de der giver, hvad de end giver bort, med ængstelse i hjertet over at de skal vende tilbage til deres Herre,
61. det er dem som kappes om de gode gerninger og som kommer først med dem.
62. Vi bebyrder ingen over evne. Hos Os er det Skrift der taler sandhed; de vil ikke lide uret.
63. Nej, deres hjerte er ligegyldigt over for dette, og derudover har de andre gerninger som de udøver.

64. Når Vi så lader straffen ramme dem af dem, som lever i (synd og) overflod, da vil de jamre og bede.
65. (Der bliver sagt:) ”Lad være med at jamre og bede i dag! I får ingen hjælp fra Os.
66. Mine tegn blev bestemt oplæst for jer, men I vendte om på jeres hæl,
67. hovmodige over for det tilbragte I natten med (hån og) sludder!”
68. Har de ikke tænkt over ordene? Eller er der mon kommet noget til dem, som ikke kom til deres forfædre?
69. Eller kan de ikke kende deres sendebud, siden de afviser ham?
70. Eller siger de: ”Han er besat!” Nej, han har bragt dem sandheden – men de fleste af dem afskyr sandheden.
71. Hvis sandheden fulgte deres lyster, ville himlene og jorden og alt deri fordærves. Nej, Vi har bragt dem deres påmindelse, men de vender sig bort fra deres påmindelse.
72. Eller beder du dem om nogen løn? Din Herres løn er dog bedre – Han er den bedste forsørger.
73. (O Sendebud!) Du kalder dem sandelig til den lige vej.
74. De, der ikke tror på det hinsidige, viger bort fra vejen.
75. Selv hvis Vi viste dem barmhjertighed og fjernede den modgang der har ramt dem, så ville de blive ved med at

flakke omkring i deres hovmod.

76. Vi lod straffen ramme dem, men de overgav de sig ikke til deres Herre, og de ville ikke ydmyge sig.
77. Når Vi så åbner porten til en streng straf, bliver de fortvivlede derover.
78. Han er den der har skabte hørelse og syn og hjerte for jer. Dog er I kun lidt taknemmelige.
79. Han er den der har spredt jer ud på jorden, og hos Ham vil I blive forsamlet.
80. Han er den der giver liv og bringer død, og Ham skyldes nat og dags vekslen. Vil I mon ikke forstå?
81. Nej, de siger det samme som de tidligere folk sagde.
82. De siger: ”Når vi er døde og blevet til knogler og støv, skal vi da genopvækkes?
83. Det blev vi og vore forfædre sandelig lovet før – det er ikke andet end sagn fra de tidligere folkeslag!”
84. Sig: ”Hvem tilhører jorden og alle på den, hvis I besidder viden?”
85. De (afgudsdyrkere) vil sige: ”Allâh!” Sig: ”Vil I så ikke lade jer påminde?”
86. Sig: ”Hvem er de syv himles Herre og Den Mægtige Trones Herre?”
87. De vil sige: ”Allâh!” Sig: ”Vil I så ikke være gudsbevidste?”

88. Sig: ”I hvis hånd ligger herredømmet over alting, og som beskytter, mens der ikke findes nogen beskyttelse mod Ham, hvis I har viden?”
89. De vil sige: ”Allâhs!” Sig: ”Hvordan kan I da være så forblændede?”
90. Nej, Vi har bragt dem sandheden – det er dem der lyver.
91. Allâh har ikke taget sig nogen søn, og der er ingen anden gud sammen med Ham. For så ville enhver gud blot fjerne det, som han havde skabt, og nogle af dem ville have rejst sig mod andre. Priset være Allâh - hævet over det de påstår!
92. Han kender det skjulte og det synlige – Han er højt hævet over det de sidestiller med Ham!
93. (O Sendebud!) Sig: ”Min Herre! Hvis du lader mig se det, som de er blevet lovet,
94. så sæt mig ikke, min Herre, blandt de folk der begår uret!”
95. Vi er bestemt i stand til at lade dig overvære det som Vi har advaret dem med.
96. Driv det onde bort med noget der er bedre. Vi ved bestemt hvad de påstår.
97. Og sig: ”Min Herre! Jeg søger tilflugt hos Dig imod satanernes tilskyndelser.

98. Hos dig, min Herre, søger jeg tilflugt imod deres tilnærmelser!”
99. Når så døden kommer til en af dem, udbryder han: ”Min Herre! Lad mig vende tilbage (til livet),
100. så jeg måske kan handle ret i det (liv) som jeg har forladt!” Nej, det er kun ord som han siger. Bag dem er der en forhindring (mod at vende tilbage), indtil den dag de bliver genopvakt.
101. Når der så blæses i Hornet, vil der på den dag ikke være slægtsbånd mellem dem, og de vil heller ikke spørge til hinanden.
102. Og de, hvis vægtskåle er tunge (af godhed), de vil få medgang.
103. Men de, hvis vægtskåle er lette, de har fortabt sig selv. I Helvede skal de forblive for altid.
104. Ilden vil svide deres ansigt, og de vil vride sig deri.
105. (Vi vil sige:) ”Blev Mine tegn ikke oplæst for jer? Men I kaldte dem for opspind!”
106. De vil sige: ”Vor Herre! Vor elendighed overvandt os, og vi var vildfarne folk!
107. Vor Herre! Få os ud herfra. Hvis vi så gentager det (liv), handler vi bestemt uret.”
108. Han vil svare: ”Væk med jer i den! Tal ikke til Mig!
109. Der var bestemt en del af Mine tjenere som plejede at sige: ’Vor Herre! Vi tror. Tilgiv os da, og hav

barmhjertighed med os. Du er den bedste af de barmhjertige.'

110. Men I hånede dem i den grad at de fik jer til at glemme ihukommelsen af Mig. I lo blot ad dem.
111. Sandelig, i dag gengælder Jeg dem fordi de holdt ud – det er dem der har vundet."
112. Han vil sige: "Hvor mange år opholdt I jer på jorden?"
113. De vil svare: "Vi opholdt os vel der en dag eller noget af en dag - spørg dem der kan tælle."
114. Han vil sige: "I opholdt jer der kun en kort stund – hvis I blot vidste det.
115. Gik I ud fra at Vi kun havde skabt jer for morskabs skyld, og at I ikke ville vende tilbage til Os?"
116. Ophøjet er Allâh, Den sande Konge! Der er ingen gud ud over Ham, Den Ærværdige Trones Herre.
117. Den der ud over Allâh påkalder andre guder, som han ikke har noget bevis for, han vil stå til regnskab over for sin Herre. De der fornægter troen vil ikke få medgang.
118. Sig: "Min Herre! Tilgiv, og hav barmhjertighed - Du er den bedste af dem der viser barmhjertighed."

24. Lyset

An-Nûr

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. (Dette er) En *sûra* som Vi har åbenbaret og gjort (dens forskrifter) forpligtende. I den har Vi nedsendt klare tegn, for at I måtte lade jer påminde.
2. Den kvinde og den mand der bedriver utugt – giv dem hundrede piskeslag hver (hvis det kan påvises med fire troværdige øjenvidner til gerningen). Lad ikke medfølelse for dem afholde jer fra (at efterkomme) Allâhs religion, hvis I tror på Allâh og på Den Yderste Dag. Og lad en gruppe af de troende være vidne til deres straf (medmindre de syndige angrer og forbedrer sig).
3. Den mand der bedriver utugt vil ikke (ønske at) gifte sig, medmindre det er med en kvinde der bedriver utugt eller med en afgudsdyrker. Og den kvinde der bedriver utugt vil ikke (ønske at) gifte sig, medmindre det er med en mand der bedriver utugt eller med en afgudsdyrker. For de troende er det (at bedrive utugt) forbudt.

4. Men de der retter (sådanne) beskyldninger mod ærbare kvinder, uden at kunne fremføre fire vidner – så giv dem firs piskeslag og godtag aldrig mere deres vidnesbyrd. Det er de trodsige.
5. Bortset fra dem der angrer derefter og forbedrer sig; for Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
6. Og hvis nogen retter (sådanne) beskyldninger mod sin hustru, uden at have andre vidner end sig selv, så skal han som vidnesbyrd fire gange kalde Allâh til vidne på at han siger sandheden,
7. og den femte gang på at Allâhs forbandelse må komme over ham hvis han lyver.
8. Og det vil afvende straffen fra hende hvis hun (ligeledes) fire gange kalder Allâh til vidne på at han lyver,
9. og den femte gang på at Allâhs vrede må komme over hende hvis han siger sandheden (- derpå er ægteskabsbåndet brudt).
10. Havde Allâhs gunst og barmhjertighed ikke været over jer (ville I gå til yderligheder i sådanne sager). Allâh er bestemt Imødekommende og Vis.
11. Sandelig, de (hyklere) der fremkom med løgnen (om Sendebudets hustru) var en hob iblandt jer. I skal ikke antage at det (optrin) var dårligt for jer, det var tværtimod godt for jer (idet I fik klarlagt forskrifterne

herfor). Hver enkelt af dem skal stå (til ansvar) for den synd som han har begået, og den af dem der har hovedansvaret for den (bagvaskelse) vil få en mægtig straf.

12. Da I hørte det, hvorfor tænkte de troende mænd og de troende kvinder ikke det bedste om deres egne og sagde: ”Det er en åbenlys løgn!”?
13. Hvorfor fremførte de ikke fire (øjen)vidner? Da de ikke fremførte nogen vidner, er de løgnere i Allâhs øjne.
14. Havde det ikke været for Allâhs gunst over for jer og barmhjertighed i denne verden og den hinsidige, ville en mægtig straf have ramt jer for det som I hengav jer til;
15. da I bragte det på jeres tunge og med jeres mund sagde noget, som I ikke havde viden om, og antog at det (at løbe med sådan sladder) var en banal sag, mens det hos Allâh var alvorligt.
16. Da I hørte det, hvorfor sagde I så ikke: ”Det tilfalder ikke os at tale om det. Priset være Du – det er en alvorlig sladder!”?
17. Allâh advarer jer imod at I nogensinde gentager noget sådant hvis I er troende.
18. Allâh gør tegnene tydelige for jer; Allâh er Alvidende og Vis.

19. Sandelig, de der ville elske at se skamløshed brede sig blandt dem der tror, de har en smertefuld straf i vente i denne verden og i den hinsidige. Allâh ved besked, men I ved ikke.
20. Havde Allâhs gunst og barmhjertighed ikke været over jer, og havde Allâh ikke været fuld af medfølelse og barmhjertighed (ville I være fortabte).
21. O I som tror! Følg ikke i Satans fodspor. Den der følger i Satans fodspor, vil han påbyde det skamløse og forkastelige. Havde Allâhs gunst og barmhjertighed ikke været over jer, ville ikke én af jer nogensinde være ren (for sladderens synd). Allâh renser hvem Han vil. Allâh er Althørende og Alvidende.
22. De af jer der er begunstigede og besidder velstand skal ikke sværge at de ikke vil give til (dem der løb med sladderen blandt) deres slægtninge, de fattige og dem der er udvandret for Allâhs sag. Lad dem tilgive og være overbærende. Ønsker I da ikke at Allâh tilgiver jer? Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
23. Sandelig, de der retter beskyldninger mod ærbare og intetanende troende kvinder, er forbandede i denne verden og i den hinsidige. De har en mægtig straf i vente;
24. på den dag hvor deres tunge, deres hænder og deres fødder skal vidne imod dem om hvad de bedrev.

25. På den dag giver Allâh dem fuldt ud hvad de med rette har fortjent, og de vil vide at (hos) Allâh er den tydelige sandhed.
26. Slette kvinder passer til slette mænd og slette mænd til slette kvinder. Gode kvinder passer til gode mænd og gode mænd til gode kvinder – de er uden skyld med hensyn til det de (der løber med sladder) siger. De har tilgivelse og et smukt underhold i vente.
27. O I som tror! Træd ikke ind i andre hjem end jeres egne, før I har bedt om tilladelse og hilst på folkene dér. Dette er bedst for jer, for at I kan lade jer påminde.
28. Hvis I så ikke finder nogen hjemme, må I ikke træde derind, medmindre I har fået tilladelse til det. Og hvis der bliver sagt til jer: ”Vend om!” så skal I vende om. Det er mere renfærdigt for jer. Allâh ved hvad I gør.
29. Der hviler dog ingen skyld på jer hvis I går ind I huse uden (fast) beboelse hvori I har et ærinde. Allâh ved hvad I stiller til skue og hvad I skjuler.
30. Sig til de troende mænd at de skal holde deres blik tilbage og værne om deres køn. Det er mere renfærdigt for dem. Allâh ved besked om hvad I gør.
31. Sig til de troende kvinder at de (ligeledes) skal holde deres blik tilbage og værne om deres køn og ikke fremvise deres (kvindelige) pryd, foruden det der er synligt deraf, og de skal lægge deres hovedklæde hen

over deres barm. De må kun fremvise deres pryd for deres ægtemænd, deres fædre deres svigerfædre, og deres sønner, deres ægtemænds sønner, deres brødre, deres brødres og søstres sønner, deres (troende) kvinder, dem de fået i hænde (som tjenestepiger), deres mandlige tjenere uden kønsdrift og børn der ikke kender til kvinders skjulte pryd. Og de skal ikke stampe med fødderne (under gang), så den pryd, som de holder skjult, tiltrækker sig opmærksomhed. Vend jer alle til Allâh, o I som tror, for at I kan få medgang.

32. Og bortgift de ledige iblandt jer og de retskafne mænd og kvinder blandt dem som I har fået i hænde. Hvis de er fattige, vil Allâh berige dem af sin overflod. Allâh er Altfavnende og Alvidende.
33. De, der ikke har råd til at gifte sig, skal udvise afholdenhed indtil Allâh gør dem rige af sin overflod. Hvis nogle af dem, som I er herre over, ønsker en (frigivelses)kontrakt, så skriv den ned for dem, hvis I kender til noget godt i dem. Og giv dem (derudover) af den rigdom som Allâh har givet jer. Og tving ikke i stræben efter det jordiske livs goder jeres tjenestepiger til utugt hvis de ønsker at leve i ærbarhed. Hvis nogen dog tvinger dem, så er Allâh bestemt, efter de er blevet tvunget, atter Tilgivende og Barmhjertig (mod de forurettede).

34. Vi har bestemt sendt klare tegn ned til jer, deres eksempel som gik bort før jer, og en tilrettevisning for de gudsbevidste.
35. Allâh er himlenes og jordens lys. Hans lys kan sammenlignes med en niche hvori der er en lanterne (som hjertet i den troendes bryst). Lanternen er i et glas, og glasset er som en funklende stjerne (når det oplyses af åbenbaringens lys), antændt fra et velsignet oliventræ, som hverken hører til i øst eller vest (men lyser i alle retninger), hvis olie næsten kan lyse uden at ild berører den. Lys over lys! Allâh leder hvem Han vil til sit lys. Allâh fremsætter lignelser for menneskene, og Allâh ved alt.
36. (Det lyser) I de (bede)huse som Allâh har givet tilladelse til at blive ophøjet og til at Hans navn bliver ihukommet deri. I dem lovprises Han morgen og aften,
37. af mænd som hverken handel eller købslåen kan aflede fra at ihukomme Allâh og holde bøn og betale almisse - de frygter den (yderste) dag hvor hjerte og blik vil dirre -
38. så Allâh kan gengælde dem for det bedste af det de har gjort, og give dem mere af sin gunst. Allâh forsørger hvem Han vil, uden afregning.
39. De der fornægter troen, deres gerninger er som en luftspejling på en slette. Den tørstige formoder at det er

vand, men når han kommer dertil finder han at der ingenting er. Men han finder Allâh dér, som så vil gøre regnskabet op med ham - Allâh er hurtig til at afregne.

40. Eller (de er) som mørke i et bundløst hav, dækket af bølge over bølge og derover skyer. Mørke over mørke! Når han strækker hånden ud (i mørket), kan han næppe se den. Den som Allâh ikke giver lys, vil ikke have noget lys.
41. Har du ikke set at Allâh lovprises af alle som er i himlene og på jorden, også af fuglene med udbredte vinger? Enhver (skabning) kender sin bøn og lovprisning. Allâh er fuldt vidende om hvad de gør.
42. Herredømmet over himlene og jorden tilhører Allâh. Til Allâh sker tilbagekomsten.
43. Har du ikke set at Allâh driver skyerne af sted og derpå samler dem og så hober dem op? Så ser du regnskyl komme ud imellem dem. Han sender bjerge (af skyer) ned fra himlen, fulde af hagl, hvormed Han rammer hvem Han vil og bortleder dem fra hvem Han vil. Skæret fra deres lyn tager næsten synet bort.
44. Allâh lader natten og dagen veksle. Deri er der bestemt en lære for dem med indsigt.
45. Og Allâh har skabt ethvert levende væsen af vand. Nogle af dem kryber frem på bugen, nogle går på to ben

og nogle går på fire. Allâh skaber hvad Han vil – Allâh har magt over alt.

46. Vi har bestemt sendt tydelige tegn ned; Allâh leder hvem han vil til den lige vej.
47. De (der er hyklere) siger: ”Vi tror på Allâh og Sendebudet, og vi adlyder!” Derefter vender en del af dem sig bort. De er ikke troende.
48. Når de bliver kaldt til Allâh og Hans Sendebud, for at han kan dømme imellem dem, så vender en del af dem sig bort.
49. Men hvis retten er på deres side, kommer de velvilligt til ham.
50. Bærer de en sygdom i hjertet? Eller tvivler de? Eller frygter de at Allâh og Hans Sendebud vil behandle dem uretfærdigt? Nej, det er dem der begår uret.
51. Det eneste de troende siger, når de bliver kaldt til Allâh og Hans Sendebud, er: ”Vi hører og vi adlyder!” De vil få medgang.
52. De, der adlyder Allâh og Hans Sendebud og nærer ærefrygt for Allâh og er bevidste om Ham, de vil sejre.
53. De (der er hyklere) sværger deres dyreste eder ved Allâh på, at hvis du befaler dem det, vil de bestemt drage ud (i Guds sag). Sig: ”Sværg ikke – lydighed er (mere) ret og rimeligt!” Allâh er bekendt med hvad I gør.

54. Sig: ”Adlyd Allâh, og adlyd Sendebudet!” Hvis de vender sig bort, så er han kun ansvarlig for hvad han er blevet pålagt, og I for hvad I er blevet pålagt. Men hvis I adlyder ham, bliver I retledt. Der påhviler kun Sendebudet (at forkynde) det klare budskab.”
55. Allâh har lovet dem af jer, der tror og gør gode gerninger, at gøre dem til efterfølgere på jorden, ligesom Han gjorde dem der var før dem til efterfølgere. Han vil bestyrke deres religion for dem, som Han har valgt for dem, og give dem sikkerhed i stedet for deres tidligere frygt. De skal tjene Mig (uden at frygte nogen) og ikke sidestille noget med Mig. Men de, der herefter fornægter troen, er de trodsige.
56. (O I som tror!) Hold bøn og betal (den regelmæssige) almisse og adlyd Sendebudet, for at der må vises jer barmhjertighed.
57. Lad være med at antage at de der fornægter troen kan vige udenom (Guds vilje) på jorden. Deres hjemsted er Ilden – sikket sørgeligt endemål.
58. O I som tror! På tre tider skal selv de, som I er herre over, og de iblandt jer som ikke har nået pubertetsalderen, bede om tilladelse til at træde ind (til jer); før morgenbønnen [*fajr*] og når I lægger klæderne ved middagstid (for at hvile jer) og efter nattebønnen [*‘ishâ’*] - (det er) tre tider for jeres privatliv. Herudover

hviler der hverken nogen skyld på jer eller på dem ved at I ser til hinanden. Således gør Allâh tegnene tydelige for jer. Allâh er Alvidende og Vis.

59. Og når børnene iblandt jer når deres modenhed, skal de også bede om tilladelse, ligesom de der er ældre end dem gør. Således gør Allâh sine tegn tydelige for jer. Allâh er Alvidende og Vis.
60. De ældre kvinder, der ikke længere nærer håb om ægteskab, hviler der ingen skyld på hvis de lægger deres overklædning fra sig, dog uden at stille deres (kvindelige) pryd til skue. Men det et dog bedre for dem at afstå derfra. Allâh er Althørende og Alvidende.
61. (De der er vanføre skal ikke frygte at lægge deres nære til last ved at spise sammen med dem.) Der er (nemlig) intet i vejen med at den blinde, den lamme, den syge, eller I selv, spiser i jeres eget hjem eller i jeres faders eller moders hjem, eller i jeres broders eller søsters hjem, eller i jeres farbrors eller fasters hjem, eller i jeres morbrors eller mosters hjem, eller i noget (hjem) som I har nøgler til, eller i jeres vens (hjem). Der hviler ingen skyld på jer om I spiser hver for sig eller samlet. Når I træder ind i et hjem, skal I dog hilse på hinanden med en velsignet og god hilsen fra Allâh. Således gør Allâh sine tegn tydelig for jer, for at I måtte forstå.

62. Sandelig, de troende er dem der tror på Allâh og Hans Sendebud, og som ikke går før de har bedt ham om tilladelse, når de er sammen med ham angående en fælles sag. (O Sendebud!) Sandelig, de der beder dig om tilladelse, det er dem der tror på Allâh og Hans Sendebud. Når de da beder dig om tilladelse for (at se til) nogle af deres anliggender, så giv den til hvem af dem du vil, og bed Allâh om tilgivelse for dem. Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
63. (O I som tror!) Når Sendebudet kalder blandt jer, skal I ikke antage det for det samme som når I kalder på hinanden indbyrdes. Allâh ved hvem af jer der sniger sig bort (fra Sendebudets kald) i ly af andre. Lad dem, der går imod hans befaling, tage sig i agt for at en prøvelse ikke rammer dem, eller en smertefuld straf.
64. Sandelig, alt i himlene og på jorden tilhører Allâh. Han ved hvad I er beskæftigede med. Den dag, hvor de bliver ført tilbage til Ham, vil Han meddele dem hvad de gjorde – Allâh ved alting.

25. Sondringen

Al-Furqân

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Velsignet være Han, som har nedsendt Sondringen (mellem ret og uret) til sin tjener, så han kan advare alverden;
2. Han som har herredømmet over himlene og jorden, og som ikke har taget sig nogen søn, og som ikke har nogen der har del i Hans herredømme, og som har skabt alting og fastlagt det efter et nøje mål.
3. Men de (afgudsdyrkere) har taget sig guder foruden Ham, som ikke har skabt noget, men selv er skabt, og som intet evner til skade eller gavn for sig selv, og som hverken hersker over død eller liv eller genopstandelse.
4. De der fornægter troen siger: ”Det (i Koranen) er blot en løgn, som han har opdigtet, og andre folk har hjulpet ham med det!” De gør bestemt uret og taler usandt.
5. De siger: ”Det er sagn fra de tidligere folkeslag, som han har skrevet af, for de bliver læst op for ham morgen og aften!”

6. Sig: ”Han, som kender det hemmelige i himlene og på jorden, har nedsendt det. Han er bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.”
7. Og de siger: ”Hvad er der med dette Sendebud? Han indtager føde og går omkring i markederne. Hvorfor er der ikke blevet sendt en engel ned til ham for at advare sammen med ham?
8. Eller en skat blevet kastet ned til ham? Eller givet ham en have til at spise af?” De der begår uret siger: ”I følger blot en mand der er forhekset!”
9. (O Sendebud!) Se, hvilke sammenligninger de kommer med om dig, for de er faret vild, og kan ikke finde vej.
10. Velsignet være Han, som kan give dig noget bedre end det (de kræver), hvis Han vil; haver med rislende kilder og kan skabe paladser til dig (på jorden).
11. Men nej, de kalder Timen (for Dommedag) for opspind. Til dem, som kalder Timen for opspind, har Vi beredt en flammende ild.
12. Når den (ild) viser sig for dem på lang afstand, vil de høre dens rasen og syden.
13. Når de sammenlænkede kastes ned på et trangt sted deri, vil de anråbe om (hurtig) tilintetgørelse.
14. (Der bliver sagt:) ”Anråb ikke om én tilintetgørelse i dag, men anråb om gentagen tilintetgørelse!”

15. Sig: ”Er dette bedre, eller evighedens have, som er lovet de gudsbevidste? Den er deres løn og endemål.
16. Deri vil de få hvad de ønsker, i al evighed. Det er et løfte der påhviler din Herre at indfri.
17. På den dag hvor Han vil forsamle dem, og hvad de tilbeder ved siden af Allâh, og sige: ”Ledte I disse Mine tjenere på vildspor, eller kom de selv på afveje?”
18. De vil sige: ”Priset være Du! Det tilfaldt os ikke (engang) at tage os beskyttere ud over Dig! Men Du forsynede dem og deres fædre med goder, indtil de så glemte påmindelsen og blev et fortabt folk.”
19. Således vil de (afguder) kalde det, som I påstår, for opspind. I vil hverken kunne afvende eller hjælpe (hinanden). Den af jer som begår uret, vil Vi lade smage en stor straf.
20. Vi sendte ikke nogen sendebude før dig, som ikke også indtog føde og gik omkring i markederne. Vi har gjort jer til en prøvelse for hinanden for at se om I er udholdende. Din Herre er Altseende.

del 19

21. De, der ikke nærer håb om at møde Os, siger: ”Hvorfor er der ikke blevet sendt engle ned til os, eller hvorfor

får vi ikke vor Herre at se?" De har høje tanker om sig selv og er gået langt over stregen.

22. På den (yderste) dag, hvor de vil få englene at se, da vil der ikke være godt nyt til dem der forsyndede sig; (for paradisets engle vil sige:) "Adgang forbudt!"
23. Derpå vil Vi komme til de handlinger, som de har begået, og sprede dem som støv for vinden.
24. De, der hører til i Haven, vil på den dag få et bedre opholdssted og et skønt hvilested.
25. På den dag vil himlen med skyerne briste, og englene vil stige ned,
26. På den dag tilhører det sande herredømme Den Nådige, og det bliver en vanskelig dag for dem der fornægter troen.
27. På den dag vil den der begik uret bide sig i hænderne og sige: "Gid jeg dog havde fulgt vejen sammen med Sendebudet!
28. Ve mig! Gid jeg dog ikke havde taget den og den til ven!
29. Sandelig, han ledte mig på afveje, bort fra påmindelsen, efter at den var kommet til mig!" Satan lader mennesket i stikken.
30. Og Sendebudet vil sige: "Min Herre! Mit folk tog denne Koran for noget betydningsløst."
31. Således har Vi givet enhver profet en fjende fra blandt dem der forsynder sig. Men Din Herre er tilstrækkelig

som retleder og hjælper.

32. De der fornægter troen siger: ”Hvorfor er Koranen ikke blevet sendt ned til ham på én gang?” (Den er nedsendt) Således, for at Vi kan styrke dit hjerte; Vi har forelæst den stykke for stykke.
33. De kan ikke bringe dig noget eksempel (og indvending), uden at Vi giver dig sandheden og den skønneste forklaring.
34. De, der vil blive slæbt til Helvede med ansigtet nedad, er i den værste tilstand og længst væk fra den lige vej.
35. Vi gav sandelig Moses [Mûsâ] (Tora-)Skriften og satte hans broder, Aron [Hârûn], som hans (hjælper og) rådgiver.
36. Vi sagde dernæst: ”Gå hen til (Farao og) det folk der kalder Vore tegn for opspind!” Derpå tilintetgjorde Vi dem fuldstændigt.
37. Og Noahs [Nûh] folk. Da de kaldte sendebudene for løgnere, lod Vi dem drukne og gjorde dem til et tegn for menneskene. Vi har beredt en smertefuld straf til dem der begår uret.
38. Og ‘Âd- og Thamûd(-folket) og Brøndens folk og mange slægter derimellem.
39. Vi kom med (advarende) eksempler for hver af dem, og Vi udslettede dem fuldstændigt (for deres gentagne trods).

40. De (der fornægter troen) er bestemt gået forbi den by som (profeten Lot forkyndte i og derpå) blev ramt af en slem (hagl)regn. Så de den mon ikke? Nej, de regner ikke med genopstandelsen.
41. (O Sendebud!) Når de ser dig, håner de dig kun: ”Er det ham (den forældreløse og mindrebemidlede), som Allâh har sendt som sendebud?
42. Han havde nærved vildledt os fra vore guder, hvis vi ikke tålmodigt havde holdt fast ved dem!” Men når de ser straffen, vil de vide hvem der var mest på afveje.
43. Har du set den der har gjort sit begær til sin gud? Skulle du mon være værge for (sådan nogle som) ham?
44. Eller tror du at de fleste af dem vil høre eller forstå? De er ikke forskellige fra kvæg – nej, de er endnu mere på vildspor.
45. (O menneske!) Har du ikke betragtet hvorledes din Herre forlænger skyggen? Hvis Han ville, kunne han have ladet den stå stille. Derpå satte Vi solen til at vise den vej.
46. Derpå trækker Vi den (skygge) til Os, i et let greb.
47. Han er den der har skabt natten som en klædning for jer og søvnen til hvile, og Han skabte dagen til at stå op.
48. Han er den som sender vindene af sted med glædeligt nyt om sin barmhjertighed (i form af regn); og Vi sender rent vand ned fra himlen,

49. så Vi dermed kan give dødt land liv og lade de mange kvæg og mennesker, som Vi har skabt, drikke deraf.
50. Vi fordeler det blandt dem, for at de måtte lade sig påminde. Men de fleste mennesker vil kun være utaknemmelige.
51. Havde Vi villet, kunne Vi have ladet en advarer fremstå i hver en by.
52. Føj da ikke dem der fornægter troen, men stræb imod dem med dette (budskab) med den største anstrengelse.
53. Han er den der lader de to have flyde; det ene sødt og frisk (ferskvand), det andet salt og bittert (saltvand). Han har sat en barriere mellem dem – et forbud mod (sammenblanding og) gennemtrængning.
54. Han er den der skabte mennesket af vand og gav det såvel slægtsbånd som ægteskabsbånd. Din Herre er Mægtig.
55. Dog tjener de ved siden af Allâh noget der hverken kan skade dem eller gavne dem. Den der fornægter troen er en hjælper (for Satan) mod sin Herre.
56. (O Sendebud!) Vi har kun udsendt dig som forkynder af et glædeligt budskab og som advarer.
57. Sig: ”Jeg beder jer ikke om nogen anden løn for dette, end at den der vil, kan finde vej til sin Herre.”

58. Sæt din lid til Den Levende, der aldrig dør. Herliggør Ham med lovprisning. Han har tilstrækkelig kendskab til sine tjeneres synder.
59. Ham som skabte himlene og jorden og alt derimellem på seks dage (altså perioder), derpå anbragte Han sig på Tronen; Den Nådige. Spørg da en der har kendskab til Ham.
60. Og når der siges til dem: ”Kast jer ned for Den Nådige!” siger de: ”Hvad er Den Nådige? Skal vi kaste os ned for hvad du end befaler os?” Og det øger blot deres modvilje.
61. Velsignet være Han, som har sat stjernebilleder på himlen og satte (solen som) en lampe dér og en lysende måne.
62. Han er den der satte natten og dagen til at afløse hinanden, (som et tegn) for enhver der ønsker at lade sig påminde eller ønsker at være taknemmelig.
63. Den Nådiges tjenere er dem der vandrer i ydmyghed på jorden og blot siger: ”Fred!” når de uvidende taler til dem;
64. som tilbringer natten med at kaste sig ned og stå op (i bøn og tilbedelse) for deres Herre,
65. som siger: ”Vor Herre! Afvend Helvedes straf fra os!” Sandelig, straffen deri er en vedvarende plage.
66. Det er bestemt et ondt opholdssted og hjemsted.

67. Og dem som hverken er ødsle eller nærige når de giver ud, men holder sig midt i mellem,
68. og som ikke ved siden af Allâh påkalder nogen anden gud, og som ikke uretmæssigt dræber noget menneske som Allâh har forbudt (at slå ihjel), og som ikke begår utugt. Den der gør dette, vil få løn som forskyldt.
69. Han vil få straffen fordoblet på Opstandelsens Dag, og han skal fornedres deri for altid,
70. bortset fra den som angrer og tror og handler ret. For sådanne vil Allâh ombytte deres onde gerninger med gode. Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
71. Den der angrer og handler ret, vender sig sandelig til Allâh i anger;
72. og de der ikke er vidner til det falske, og når de støder på tom snak, går forbi med værdighed.
73. De der, når de påmindes ved deres Herres tegn, ikke falder over dem som døve og blinde,
74. De der siger: ”Vor Herre! Lad vore hustruer og børn være en fryd for vore øjne, og gør os til et forbillede for de gudsbevidste!”
75. De vil blive belønnet med høje sale (i Paradis) fordi de var tålmodige. Dér vil de blive hilst velkommen med fred.
76. Deri skal de altid forblive - dét er bestemt et skønt opholdssted og hjemsted.

77. Sig (til dem der fornægter troen): ”Min Herre bekymrer sig kun for jer hvis I påkalder Ham. Men I har kaldt det (budskab) for opspind, og det (er en gerning som) vil klæbe til jer.

26. Digterne

As-Shu‘arâ’

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Tâ-Sîn-Mîm*.
2. Dette er Det tydelige Skrifts tegn.
3. (O Sendebud!) Vil du mon sørge dig ihjel over at de ikke vil tro?
4. Hvis Vi ville, kunne Vi sende et (sådant) tegn ned fra himlen, over for hvilket deres nakke hele tiden ville være bøjet i ydmyghed.
5. Der kommer ingen ny påmindelse til dem fra Den Nådige, uden at de vender sig bort derfra.
6. De har kaldt det for opspind, men de vil snart få besked om det som de drev spot med.
7. Har de ikke betragtet jorden; hvor meget Vi lader fremvokse dér af enhver fortrinlig art?
8. Deri er der bestemt et tegn, men de fleste af dem er ikke troende.
9. Din Herre er sandelig Den Almægtige og Den Barmhjertige.

10. (Ihukom) Da din Herre kaldte på Moses [Mûsâ]: ”Gå hen til det folk der begår uret,
11. til Faraos folk! Vil de da ikke være gudfrygtige?”
12. Han svarede: ”Jeg frygter at de vil kalde mig løgner;
13. mit hjerte vil føles beklemt, og jeg vil ikke kunne tale tydeligt. Send da bud til (min broder) Aron [Hârûn] (om at støtte mig).
14. Desuden har de en (mord)anklage imod mig, og jeg frygter at de vil slå mig ihjel (før jeg får overbragt budskabet).”
15. Han sagde: ”Bestemt ikke! Drag I to blot af sted med Mine tegn. Vi er sandelig med jer og lytter.
16. Gå hen til Farao og sig: ’Vi er sendebude fra alverdens Herre og Forsørger -
17. send Israels børn af sted med os!’”
18. (Farao) Han sagde: ”(O Moses!) Opfostrede Vi dig ikke hos os som barn, og har du ikke tilbragt mange år af dit liv iblandt os?
19. Og du begik den (drabs)handling som du begik. Du er en af de utaknemmelige!”
20. Han svarede: ”Jeg begik den (uden forsæt) idet jeg var uvidende (om at egypteren ville dø af et enkelt slag).
21. Så flygtede jeg fra jer da jeg frygtede jer. Derpå skænkede min Herre mig dømmekraft og gjorde mig til et af sendebudene.

22. Dette er den nåde som du har vist mig: at du har gjort Israels børn til slaver!”
23. Farao sagde: ”Og hvad er ’alverdens Herre og Forsørger’?”
24. Han svarede: ”Herren over himlene og jorden og alt derimellem, hvis I da er faste i troen.”
25. Han sagde til dem der var omkring ham: ”Har I hørt noget lignende!”
26. (Moses) Han sagde: ”Jeres Herre og jeres forfædres Herre.”
27. (Farao) Han sagde: ”Sandelig, jeres sendebud, som er blevet sendt ud til jer, må være besat!”
28. (Moses) Han sagde: ”Herren over østen og vesten og alt derimellem, hvis I besidder forstand.”
29. (Farao) Han sagde: ”Hvis du tager en anden gud end mig, vil jeg bestemt smide dig i fængsel!”
30. Han svarede: ”Selv hvis jeg bringer dig noget der er indlysende?”
31. (Farao) Han sagde: ”Så bring det frem, hvis du er blandt dem der taler sandt!”
32. Så kastede han sin stav, og straks blev den til en tydelig slange.
33. Og han trak sin hånd frem (fra sin brystfold), og straks var den (strålende) hvid for tilskuerne.

34. (Farao) Han sagde til sine højtstående (hoffolk) der var omkring ham: ”Dette er bestemt en kyndig troldmand!
35. Han ønsker at drive jer ud af jeres land med sin trolddom. Hvad foreslår I da?”
36. De sagde: ”Hold ham og hans broder hen, og send bude til byerne for at kalde (troldmænd) sammen,
37. så de bringer dig enhver kyndig troldmand (til en trolddomsdyst)!”
38. Så blev troldmændene forsamlet på et fastsat tidspunkt på en bestemt dag.
39. Og der blev sagt til folket: ”Vil I forsamle jer,
40. for at vi kan følge troldmændene hvis de sejrer!”
41. Da troldmændene mødte frem, sagde de til Farao: ”Der bør vel være en belønning til os hvis vi sejrer?”
42. Han sagde: ”Ja! Og I skal være blandt dem der står mig nær.”
43. (Moses) Han sagde: ”Kast hvad I vil kaste (af trolddom)!”
44. De kastede deres reb og stave og sagde: ”Ved Faraos magt! Vi opnår sejr!”
45. Så kastede Moses sin stav, og straks slugte den hvad de havde frembragt ved bedrag.
46. Da faldt troldmændene ned i tilbedelse.
47. De sagde: ”Vi tror på alverdens Herre og Forsørger!
48. Moses’ og Arons Herre!”

49. (Farao) Han sagde: ”Tror I på Ham, før jeg har givet jer tilladelse til det! Han er bestemt jeres mester, som har lært jer trolddom. Men I skal snart få at vide! Jeg vil sandelig hugge jeres hænder og jeres fødder af i modsat side og korsfæste jer alle sammen!”
50. De sagde: ”Det gør intet - vi skal bestemt vende tilbage til vor Herre!
51. Vi længes efter at vor Herre vil tilgive os vore forseelser, idet vi er de første til at tro.”
52. Og Vi åbenbarede for Moses: ”Drag af sted med Mine tjenere om natten, for I vil blive forfulgt.”
53. Så sendte Farao bude til byerne for at sammenkalde (sine folk):
54. ”Sandelig, de (israelitter) er en lille flok,
55. og de har bestemt gjort os rasende.
56. Men vi er en vagtsom forsamling!”
57. Så drev vi dem bort fra deres haver og kilder,
58. og deres skatte og fornemme boliger.
59. Således (skete det), og Vi gav det i arv til Israels børn.
60. De satte efter dem ved solopgang,
61. og da de to grupper fik øje på hinanden, sagde Moses’ ledsagere: ”Vi bliver indhentet!”
62. (Moses) Han sagde: ”Nej, bestemt ikke! Min Herre er med mig. Han vil vejlede mig.”

63. Derpå åbenbarede Vi for Moses: ”Slå på havet med din stav!” Da kløvedes det, og hver del var som et enormt bjerg.
64. Og Vi bragte de andre tæt på.
65. Og Vi reddede Moses og alle dem der var med ham.
66. Derpå lod Vi de andre drukne.
67. Deri er der bestemt et tegn, men de fleste af dem er ikke troende.
68. Din Herre er sandelig Den Almægtige og Den Barmhjertige.
69. Og forelæs dem beretningen om Abraham [Ibrâhîm],
70. da han sagde til sin (såkaldte) fader og til sit folk: ”Hvad er det som I tilbeder?”
71. De sagde: ”Vi tilbeder (gude)billeder, og er hengivne over for dem.”
72. Han sagde: ”Hører de jer mon når I påkalder dem?
73. Eller er de jer til skade eller til gavn?”
74. De sagde: ”Nej, men vi fandt vore forfædre gøre sådan.”
75. Han sagde: ”Har I tænkt over det som I tilbeder,
76. I og jeres forfædre?
77. De er hver især en fjende af mig, bortset fra alverdens Herre og Forsørger,
78. som har skabt mig og som retleder mig,
79. som giver mig at spise og drikke,
80. som helbreder mig når jeg er syg,

81. som lader mig dø og derpå giver mig liv,
82. og som jeg håber vil tilgive mig mine forseelser på Dommens Dag."
83. "Min Herre! Skænk mig dømmekraft og anbring mig blandt de retskafne.
84. Og giv mig godt ry i eftertiden,
85. og lad mig være blandt dem der arver Lyksalighedens Have.
86. Og tilgiv min fader. Han var sandelig blandt de vildfarne.
87. Og gør mig ikke til skamme på den dag hvor de bliver genopvakt."
88. På den dag hvor hverken formue eller sønner vil være til nogen gavn,
89. men kun at komme til Allâh med et pletfrit hjerte.
90. Haven vil blive bragt nær til de gudsbevidste,
91. og helvedesilden vil blive blotlagt for de vildfarne,
92. og der siges til dem: 'Hvor er nu det som I tjente
93. ud over Allâh? Kan de mon hjælpe jer eller hjælpe sig selv?'
94. De vil blive kastet på hovedet deri, disse (afguder) og de vildfarne,
95. og (den forkastede) Iblîs' hære, dem alle sammen.
96. Når de skændes med hinanden deri, vil de sige:
97. "Ved Allâh! Vi befandt os i åbenlys vildfarelse,

98. da vi sidestillede jer med alverdens Herre og Forsørger!
99. Det var alene dem der forsyndede sig der vildledte os.
100. Nu har vi ingen til at gå i forbøn,
101. og ingen nær ven.
102. Gid vi dog kunne vende tilbage (til det jordiske liv), så vi kunne være blandt de troende!"
103. Deri er der bestemt et tegn, men de fleste af dem er ikke troende.
104. Sandelig, din Herre er Den Almægtige og Den Barmhjertige.
105. Noahs [Nûh] folk kaldte (også) sendebudene for løgnere.
106. Da deres (stamme)broder Noah sagde til dem: "Vil I da ikke være gudfrygtige?
107. Sandelig, jeg er jer et troværdigt sendebud,
108. så vær bevidste om Allâh og adlyd mig.
109. Jeg beder jer ikke om nogen løn for det – min løn er alene hos alverdens Herre og Forsørger.
110. Vær derfor bevidste om Allâh og adlyd mig."
111. De sagde: "Skulle vi tro på dig når det blot er de lavtstående der følger dig?"
112. Han sagde: "Jeg kender ikke til (deres status og) hvad de bedrev.
113. Deres regnskab er alene min Herres sag, hvis I blot havde en anelse.

114. Jeg vil ikke jage de troende bort.
115. Jeg er kun en tydelig advarer."
116. De sagde: "Hvis du ikke holder op, Noah, vil du bestemt være blandt dem der bliver bortstenet!"
117. Han sagde: "Min Herre! Mit folk kalder mig løgner.
118. Døm Du mellem mig og dem, og frels mig og dem af de troende som er med mig!"
119. Derpå frelste Vi ham og dem der var med ham i det tungtlastede skib.
120. Så lod Vi derefter resten drukne.
121. Deri er der bestemt et tegn, men de fleste af dem er ikke troende.
122. Sandelig, din Herre er Den Almægtige og Den Barmhjertige.
123. 'Âd(-folket) kaldte (også) sendebudene for løgnere.
124. Da deres broder Hûd sagde til dem: "Vil I da ikke være gudfrygtige?
125. Sandelig, jeg er jer et troværdigt sendebud,
126. så vær bevidste om Allâh og adlyd mig.
127. Jeg beder jer ikke om nogen løn for det – min løn er alene hos alverdens Herre og Forsørger.
128. Bygger I i lyst og pral monumenter på ethvert højdedrag,
129. og opfører (prangende) bygningsværker, som om I skal leve for evigt?

130. Og når I pågriber nogen, pågriber I som tyranner.
131. Vær da bevidste om Allâh og adlyd mig.
132. Vær bevidste om Ham som har hjulpet jer med det som I ved besked om.
133. Han har hjulpet jer med kvæg og børn,
134. og haver og kilder.
135. Jeg frygter sandelig straffen over jer på en mægtig dag."
136. De sagde: "For os er det lige meget om du advarer eller ikke er blandt dem der advarer.
137. Dette er ikke andet end de forhenværendes livsstil (som vi følger).
138. Vi vil ikke blive straffet!"
139. De kaldte ham en løgner, og derpå tilintetgjorde Vi dem. Deri er der bestemt et tegn, men de fleste af dem er ikke troende.
140. Sandelig, din Herre er Den Almægtige og Den Barmhjertige.
141. Thamûd(-folket) kaldte (også) sendebudene for løgnere.
142. Da deres broder Sâlih sagde til dem: "Vil I da ikke være gudfrygtige?
143. Sandelig, jeg er jer et troværdigt sendebud,
144. så vær bevidste om Allâh og adlyd mig.
145. Jeg beder jer ikke om nogen løn for det – min løn er alene hos alverdens Herre og Forsørger.

146. Tror I at I vil blive efterladt i sikkerhed mellem det som I har nu,
147. af haver og kilder,
148. og kornmarker og palmer med frodige frugtklaser,
149. mens I behændigt (og selvtilfredse) hugger huse ud af bjergene?
150. Vær dog bevidste om Allâh og adlyd mig.
151. Adlyd ingen befaling fra dem der går til yderligheder,
152. som skaber ufred på jorden og ikke bringer orden."
153. De sagde: "Du er blot en af de forheksede!
154. Du er kun et menneske som os. Kom da med et tegn, hvis du er en af de sandfærdige!"
155. Han sagde: "Dette er Allâhs (smukke og enestående) hunkamel, (der er kommet fra bjerget som et tegn). Den har sit tidspunkt at drikke på, og I har jeres på en bestemt dag.
156. Gør den ikke fortræd, for så vil straffen på en mægtig dag komme over jer!"
157. Men de skar haserne over på den (og slog den ihjel), og derpå fortrød de det.
158. Så greb straffen dem. Deri er der bestemt et tegn, men de fleste af dem er ikke troende.
159. Sandelig, din Herre er Den Almægtige og Den Barmhjertige.
160. Lots [Lût] folk kaldte (også) sendebudene for løgnere.

161. Da deres broder Lot sagde til dem: ”Vil I da ikke være gudfrygtige?
162. Sandelig, jeg er jer et troværdigt sendebud,
163. så vær bevidste om Allâh og adlyd mig.
164. Jeg beder jer ikke om nogen løn for det – min løn er alene hos alverdens Herre og Forsørger.
165. Nærmer I jer mænd (med jeres begær) af alle mennesker,
166. og lader de hustruer være som jeres Herre har skabt til jer? Sandelig, I er et folk der går over stregen!”
167. De sagde: ”Hvis du ikke holder op, Lot, så bliver du en af de fordrevne!”
168. Han sagde: ”Jeg er en af dem der afskyr jeres handling!
169. Min Herre! Frels mig og min familie fra det som de bedriver.”
170. Da frelste Vi ham og alle i hans familie,
171. på nær en gammel kone (- det var Lots hustru og); en af dem der blev tilbage (i trods).
172. Så lod Vi de andre gå til grunde.
173. Og Vi lod en (hagl)regn styrte ned over dem. Slem var regnen over dem der var blevet advaret!
174. Deri er der bestemt et tegn, men de fleste af dem er ikke troende.
175. Sandelig, din Herre er Den Almægtige og Den Barmhjertige.

176. Skovens folk kaldte (også) sendebudene for løgnere.
177. Da Shu‘ayb sagde til dem: ”Vil I da ikke være gudfrygtige?
178. Sandelig, jeg er jer et troværdigt sendebud,
179. så vær bevidste om Allâh og adlyd mig.
180. Jeg beder jer ikke om nogen løn for det – min løn er alene hos alverdens Herre og Forsørger.
181. Giv fuldt mål, og vær ikke blandt dem der pådrager tab.
182. Vej lige af på vægten,
183. giv ikke folk for lidt for deres ting, og begå ikke overtrædelser på jorden ved at skabe ufred.
184. Vær bevidste om Ham, som skabte jer og dem før jer.
185. De sagde: ”Du er blot en af de forheksede!
186. Du er kun et menneske som os, og vi betragter dig som en af dem der lyver.
187. Lad da stykker af himlen falde ned over os, hvis du er en af de sandfærdige!”
188. Han sagde: ”Min Herre ved bedst hvad I bedriver.”
189. De kaldte ham en løgner, og så kom straffen over dem på skyggens dag. Det var straffen på en voldsom dag.
190. Deri er der bestemt et tegn, men de fleste af dem er ikke troende.
191. Sandelig, din Herre er Den Almægtige og Den Barmhjertige.

192. Dette er bestemt en åbenbaring fra alverdens Herre og Forsørger.
193. Den troværdige Ånd (Gabriel) har bragt den ned,
194. til dit hjerte (o Sendebud), for at du kan være en af dem der advarer,
195. i et klart arabisk sprog,
196. Og det (budskab) findes bestemt i de tidligere folks skrifter.
197. Er det ikke et bevis for dem, at de lærde blandt Israels børn kender det?
198. Hvis Vi havde åbenbaret den (Koran) til en der ikke var araber,
199. og han havde oplæst den for dem, ville de alligevel ikke have troet derpå.
200. Således lader Vi dette (hovmod og fornægtelse) trænge ind i deres hjerte som forsynder sig.
201. De vil ikke tro derpå, før de ser den smertefulde straf.
202. Den vil pludselig komme over dem, uden at de er klar over det,
203. så vil de sige: ”Kan vi få udsættelse?”
204. Vil de da fremskynde Vor straf (med deres trods)?
205. Hvad synes du om at Vi lader dem fornøje sig nogle år,
206. og der så kommer det til dem som de er blevet advaret om?

207. Hvilken nytte vil de så få af det som de har fornøjet sig med?
208. Vi har aldrig tilintetgjort nogen by, uden at den havde nogen til at advare den,
209. som en påmindelse. Vi gør aldrig uret.
210. Satanerne har ikke bragt den (Koran) ned.
211. Det tilkommer ikke dem, og de formår det ikke.
212. De er bestemt forhindrede i at lytte (til den).
213. (O Menneske!) Påkald da ikke nogen anden gud sammen med Allâh, så du bliver blandt dem der bliver straffet.
214. (O Sendebud!) Advar dine nærmeste slægtninge,
215. og sænk din vinge for enhver troende som følger dig.
216. Hvis de trodser dig, så sig: "Jeg siger mig fri af det som I bedriver."
217. Sæt din lid til Den Almægtige og Den Barmhjertige,
218. Han som ser dig når du står op (i bøn),
219. og dine skiftende bevægelser blandt dem der tilbeder.
220. Han er Den Altseende og Den Alvidende.
221. Skal Jeg meddele jer over hvem satanerne stiger ned?
222. De stiger ned over enhver løgner og synder,
223. hvis ører de fylder (med løgn og bedrag), men de fleste af dem er løgnere.
224. Og digterne, dem følger de vildfarne.

225. Ser du ikke at de (i modsætning til sendebudene) flakker om i enhver dal uden mål,
226. og at de siger hvad de ikke gør?
227. Undtagen dem der tror og gør gode gerninger og ihukommer Allâh meget og kun svarer igen når de har lidt uret. De, der handler uret, vil få at vide hvilken vending deres skæbne vil tage.

27. Myrerne

An-Naml

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Tâ-Sîn*. Dette er Koranen og et tydeligt Skrifts tegn;
2. en retledning og et glædeligt budskab til de troende,
3. som holder bøn og betaler (den regelmæssige) almisse og har en fast tro på det hinsidige.
4. Sandelig, de der ikke tror på det hinsidige, deres handlinger har Vi ladet fremstå tiltrækkende for dem, så de flakker forvildet omkring.
5. Der venter dem en slem straf, og i det hinsidige vil de være de mest fortabte.
6. (O Sendebud!) Du modtager sandelig denne Koran fra Én der er Vis og Alvidende.
7. (Ihukom) Da Moses [Mûsâ] sagde til sin husstand (under rejsen fra Madyan til Egypten): ”Jeg skimter ild! Jeg vil bringe jer underretning derfra, eller jeg vil bringe jer en flammende brand, så I kan varme jer.”
8. Da han kom hen til den, blev han tilråbt: ”Velsignet være Han, som er i ilden (med en glans af sit Lys) og

den der står omkring den! Priset være Allâh, alverdens Herre og Forsørger!

9. O Moses! Sandelig, Det er Mig, Allâh, Den Almægtige og Den Vise.
10. Kast din stav!" Da han så den vride sig, som om den var en slange, vendte han sig om uden at se tilbage. (Der blev sagt:) "O Moses! Frygt ikke. Sandelig, sendebudene har intet at frygte hos Mig,
11. undtagen den der begår uret. Men hvis han derpå erstatter det onde med det gode, så er Jeg atter Tilgivende og Barmhjertig.
12. Og stik din hånd ind i din brystfold, og den vil komme frem (strålende) hvid og uden skavanker; (det er) blandt de ni tegn til Farao og hans folk – de er bestemt et trodsigt folk."
13. Men da Vore tegn kom til dem, klare og synlige, sagde de: "Dette er åbenlys trolddom!"
14. De forkastede dem i uret og hovmod, selvom de var overbeviste i deres indre. Se, hvilken ende de der skabte ufred fik.
15. Vi skænkede bestemt David [Dâwûd] og (hans søn) Salomon [Sulaymân] viden, og de sagde: "Priset være Allâh, som har begunstiget os frem for mange af sine troende tjenere!"

16. Salomon var Davids (søn og) arvtager, og han sagde: ”Vi lærte fuglenes sprog, og vi har fået rigeligt af alting. Det er sandelig en åbenlys gunst!”
17. Og Salomons hærskarer af jinner, mennesker og fugle blev forsamlet for ham, ført frem i geledder.
18. Da de så kom til myrernes dal, sagde en myre: ”O I myrer! Gå ind i jeres boliger! Lad ikke Salomon og hans krigere knuse jer, uden at de er klar over det!”
19. (Salomon) Han smilede fornøjet over dens ord og sagde: ”Min Herre! Tilskynd mig til at være taknemmelig for Din nåde, som du har vist mig og mine forældre, og til at handle ret, til Dit velbehag. Lad mig træde ind i Din barmhjertighed blandt Dine retskafne tjenere!”
20. Han betragtede fuglene (i sin hær) og sagde: ”Hvorfor ser jeg ikke hærfuglen? Eller er han blandt de fraværende?
21. Jeg vil bestemt tildele den en streng straf eller slagte den, medmindre den fremlægger en klar bemyndigelse for mig (for sit fravær)!”
22. Det varede dog ikke længe før den dukkede op og sagde: ”Jeg har opdaget noget som du (måske) ikke ved! Jeg bringer dig sikker underretning om Saba (i Yemen).

23. Jeg har opdaget at en kvinde (Bilqîs) hersker over dem, og hun har fået alt (slags rigdom), og hun har en vældig trone.
24. Jeg fandt at hun og hendes folk kaster sig ned for solen i stedet for Allâh. Satan har ladet deres handlinger fremstå skønne for dem og har afholdt dem fra vejen, så de ikke lader sig retlede,
25. så at de ikke kaster sig ned for Allâh, som bringer det skjulte i himlene og jorden for dagen og ved hvad I holder skjult og hvad I afslører.
26. Allâh - der er ingen gud foruden Ham; Den Mægtige Trones Herre!"
27. (Salomon) Han sagde: "Vi vil få at se om du taler sandt eller om du er blandt dem der lyver.
28. Drag af sted med dette mit brev og overbring det til dem. Vend dig derpå bort fra dem og se hvad de svarer."
29. (Bilqîs) Hun sagde: "O I (hoffets) højtstående! Et ærværdigt brev er blevet mig overbragt.
30. Sandelig, det er fra Salomon og lyder: 'I Allâhs navn; Den Nådige, Den Barmhjertige.
31. Sæt jer ikke op imod mig, men kom til mig idet I underkaster jer!'"
32. Hun sagde: "O I højtstående (rådgivere)! Giv mig råd i min sag. Jeg træffer ingen afgørelse uden at I er til stede."

33. De sagde: ”Vi besidder styrke og megen magt. Men det tilkommer dig at befale. Så overvej hvad du vil befale.”
34. Hun sagde: ”Sandelig, når konger går ind i en by, skaber de ufred i den og ydmyger de ærefulde af dens folk. Således vil de gøre.
35. Jeg vil sende dem en gave og se hvad udsendingene vender tilbage med.”
36. Da de (udsendinge) kom til Salomon, sagde han: ”Tilbyder I mig rigdom, selvom det, som Allâh har givet mig, er bedre end det som Han har givet jer? Nej, I kan selv fryde jer over jeres gave!
37. Vend tilbage til dem. Vi vil bestemt komme til dem med hærstyrker, som de ikke kan holde stand mod, og fordrive dem derfra, ydmygede og fornedrede!”
38. Han sagde: ”O I (hoffets) højtstående! Hvem af jer vil bringe mig hendes trone, før de kommer til mig i underkastelse?”
39. En dristig blandt jinnerne sagde: ”Jeg vil bringe dig den, før du har rejst dig fra din plads! Jeg er bestemt stærk og troværdig nok dertil.”
40. En, der havde viden om Skriften, sagde: ”Jeg vil bringe dig den, før du når at blinke med øjet!” Da han så den stå hos sig, sagde han: ”Dette hører til min Herres gunst, for at Han kan prøve mig - om jeg er taknemmelig eller utaknemmelig. Den der er

taknemmelig, er taknemmelig til sit eget bedste, og den der er utaknemmelig - (skal vide at) Min Herre er Uafhængig og Gavmild!"

41. Han sagde: "Gør hendes trone ukendelig for hende. Lad os se om hun lader sig retlede eller om hun er blandt dem der ikke vil lade sig retlede."
42. Da hun ankom, spurgte man hende: "Er din trone ligesom denne?" Hun sagde: "Det er som om det er den! Men vi har modtaget viden (om Salomons religion) inden dette og har overgivet os (til Den Ene Gud)."
43. Dog havde hun (tidligere) været forhindret af det, som hun tilbad i stedet for Allâh, for hun tilhørte et folk der fornægtede troen.
44. Man sagde til hende: "Træd ind i paladset!" Da hun så det, troede hun at (krystalgulvet) det var dybt vand og blottede sine ben. (Salomon) Han sagde: "Det er et palads der er belagt med krystal." Hun sagde: "Min Herre! Jeg har begået uret mod mig selv. Jeg overgiver mig sammen med Salomon til Allâh, alverdens Herre og Forsørger."
45. Og til Thamûd(-folket i Syrien) sendte vi deres broder Sâlih (som sagde): "Tjen (alene) Allâh!" Og straks var de delt i to fløje der stredes med hinanden.

46. Han sagde: ”O mit folk! Hvorfor ønsker I at fremskynde det onde frem for det gode? Hvorfor beder I ikke Allâh om tilgivelse, så der kan vises jer barmhjertighed?”
47. De sagde: ”Vi betragter dig og dem der er sammen med dig som et ondt varsel!” Han sagde:”Jeres varsel er hos Allâh. Jo sandelig, I er et folk der bliver prøvet!”
48. Og i byen var der en flok på ni, som skabte ufred i landet og ikke bragte orden.
49. De sagde: ”Sværg ved Allâh over for hinanden, at vi bestemt vil angribe ham (Sâlih) og hans husstand ved nattetid! Bagefter vil vi sige til hans nærmeste: ”Vi var ikke til stede da hans husstand blev tilintetgjort, og vi taler bestemt sandt!”
50. Så lagde de en snedig plan, og Vi lagde en snedig plan, uden at de anede det.
51. Og se hvad udfaldet af deres snedighed blev! Vi lod dem og deres folk gå til grunde, hver eneste af dem.
52. Dér ligger nu deres huse øde hen, fordi de begik uret. Deri er der et tegn for folk der besidder viden.
53. Men Vi reddede dem der troede og var gudfrygtige.
54. Og (ligeledes profeten) Lot [Lût] da han sagde til sit folk: ”Begår I det skamløse med åbne øjne?
55. Nærmer I jer mænd med begær i stedet for kvinder? I er sandelig et uvidende folk!”

56. Det eneste svar, som hans folk gav ham, var: ”Driv Lots slægt ud af jeres by - de er folk der vil holde sig rene!”
57. Så frelste Vi ham og hans familie, bortset fra hans hustru. Hende bestemte Vi til at være blandt dem der blev tilbage (i trods).
58. Og Vi lod en (hagl)regn styrte ned over dem. Slem var regnen over dem der var blevet advaret!
59. Sig: ”Priset være Allâh, og fred være med Hans tjenere, som Han har udvalgt!” Hvad er bedst; Allâh eller det som de sidestiller med Ham?

del 20

60. Hvem har mon skabt himlene og jorden og sender vand ned til jer fra himlen? Dermed lader Vi pragtfulde haver vokse frem, hvis træer I ikke kunne lade fremvokse. Findes der nogen gud ved siden af Allâh? Nej, de er et folk der sætter andet lige med Ham.
61. Hvem gjorde mon jorden beboelig og lod floder trænge igennem den og satte solide bjerge på den og satte en barriere mellem de to have (af ferskvand og saltvand)? Findes der nogen gud ved siden af Allâh? Nej, de fleste af dem besidder ingen viden.
62. Hvem bønhører mon den nødstedte når han påkalder Ham og fjerner det onde og gør jer til efterfølgere på

jorden? Findes der nogen gud ved siden af Allâh? Kun lidt lader I jer påminde.

63. Hvem retleder jer mon i mørket på landjorden og på havet og sender vindene af sted som et glædeligt budskab om Hans Barmhjertighed (i form af regn)? Findes der nogen gud ved siden af Allâh? Allâh er højt hævet over det de sidestiller med Ham!
64. Hvem påbegynder mon skabelsen og gør det derpå på ny og forsørger jer fra himlen og jorden? Findes der nogen gud ved siden af Allâh? Sig: ”Bring jeres bevis, hvis I taler sandt!”
65. Sig: ”Ingen i himlen og på jorden kender det skjulte (af sig selv), undtagen Allâh. De aner ikke hvornår de bliver genopvakt.”
66. Nej, de kan ikke fatte det hinsidige med deres viden, og de nærer bestemt tvivl derom. Sandelig, de er blinde for det.
67. De der fornægter troen siger: ”Når vi og vore forfædre er blevet til støv, skal vi da genoprejses?
68. Det blev vi og vore forfædre lovet før. Det er ikke andet end sagn fra de tidligere folkeslag!”
69. Sig: ”Drag da omkring på jorden, og se hvilken ende de der forsyndede sig fik!”
70. (O Sendebud!) Vær ikke bedrøvet over dem, og vær ikke nedtrykt over deres listige kneb.

71. De siger: ”Hvornår vil dette løfte (om Timen) blive til virkelighed, hvis I taler sandt?”
72. Sig: ”Måske er noget af det, som I ønsker at fremskynde, lige i hælene på jer!”
73. Sandelig, din Herre er fuld af gunst over for menneskene, men de fleste af dem er ikke taknemmelige.
74. Din Herre ved bestemt hvad hjertet skjuler og hvad de bringer for dagen.
75. Der er intet skjult i himlen og på jorden, som ikke står i et tydeligt (moder)Skrift.
76. Sandelig, denne Koran fortæller Israels børn det meste af det som de er uenige om.
77. Og den er en retledning og barmhjertighed for de troende.
78. Din Herre vil træffe afgørelse mellem dem med sin dom. Han er Den Almægtige og Den Alvidende.
79. (O Sendebud!) Sæt din lid til Allâh. Sandelig, du følger den åbenlyse sandhed.
80. Du kan bestemt ikke få de døde (i hjertet) til at høre, ej heller kan du få de døve til at høre kaldet, når de vender ryggen til.
81. Og du kan ikke lede de blinde ud af deres vildfarelse. Du kan kun få dem til at høre der tror på Vore tegn; de overgiver sig til Ham.

82. Når ordet (om Timen) falder over dem, vil Vi lade et dyr komme frem af jorden, som vil tale til dem om at menneskene ikke var overbeviste om Vore tegn.
83. Og på den (yderste) dag, vil Vi fra ethvert fællesskab forsamle en flok af dem der kaldte Vore tegn for opspind, ført frem i rækker.
84. Når de så når frem, vil Han sige: ”Kaldte I mine tegn for opspind, selvom I ikke fattede dem med (jeres) viden? Eller hvad var det så I gjorde?”
85. Ordet over dem vil falde, fordi de begik uret, og de vil intet kunne sige (til deres forsvar).
86. Har de ikke set at Vi har skabt natten, for at de kan hvile i den, og dagen til at se? Deri er der bestemt et tegn for folk der tror.
87. På den dag, hvor der blæses i Hornet, skal alle i himlene og på jorden gribes af rædsel, på nær hvem Allâh vil. Alle vil komme ydmygt til Ham.
88. Du vil se bjergene, som du antager for ubevægelige, svæve forbi som skyer. Det er Allahs værk, som har fuldkommengjort alting. Han er godt bekendt med hvad I gør.
89. Den der medbringer det gode, vil modtage noget endnu bedre. De vil på den dag være i sikkerhed for rædsel.
90. Men de der medbringer det onde, vil blive kastet på hovedet i Ilden: ”Bliver I mon gengældt for andet end

det som I bedrev?”

91. (O Sendebud! Sig:) ”Jeg er blevet befalet alene at tjene Herren over denne by (Mekka), som Han har gjort hellig. Ham tilhører alting. Jeg er blevet befalet at være en af dem der overgiver sig til Ham,
92. og at oplæse Koranen. Den der lader sig retlede, lader sig retlede til sit eget bedste. Hvis nogen er på afveje, så sig: ”Jeg er blot en af advarerne.”
93. Sig: ”Priset være Allâh! Han vil snart vise jer sine tegn, så I kan kende dem.” Din Herre er ikke uopmærksom på hvad I gør.

28. Historien

Al-Qasas

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Tâ-Sîn-Mîm*.
2. Dette er Det tydelige Skrifts tegn.
3. (O Sendebud!) Vi oplæser for dig af fortællingen om Moses [Mûsâ] og Farao i sandhed for folk der tror.
4. Sandelig, Farao ophøjede sig selv i landet (Egypten) og delte dets folk op i fløje, hvoraf han undertrykte én gruppe (nemlig israelitterne); slagtede deres sønner og lod deres kvinder leve. Han var bestemt en af dem der skaber ufred.
5. Men Vi ønskede at vise Vor gunst til dem der blev undertrykt i landet og gøre dem til forbilleder og gøre dem til arvtagere (i landet),
6. og at bestyrke dem i landet og gennem dem lade Farao og (hans hofrådgiver) Hâmân og deres hærskarer overvære det (oprør) som de frygtede.
7. Og Vi indgød Moses' moder: "Du skal amme ham, men når du frygter for ham, så kast ham i (Nil-)floden. Frygt

ikke, og vær ikke bedrøvet; Vi vil bestemt bringe ham tilbage til dig og gøre ham til et af sendebudene."

8. Derpå samlede Faraos slægt ham op, så han kunne blive en fjende og til sorg for dem. Sandelig, Farao og Hâmân og deres hærskarer var syndere.
9. Faraos hustru sagde: "(Dette barn er) En fryd for øjet for mig og dig – dræb ham ikke! Måske kan han blive til gavn for os, eller vi kan tage ham som søn." Men de anede intet.
10. Moses' moders hjerte blev tomt (for håb); hun havde nærved afsløret hvem han var (for at få ham tilbage), hvis Vi ikke havde styrket hendes hjerte, så hun kunne blive en af dem der tror (på Vort løfte).
11. Hun sagde til hans søster: "Følg efter ham," og hun holdt så afsides øje med ham, uden at de anede noget.
12. Vi havde i forvejen forbudt ham (at tage imod) ammer. Så sagde hun: "Skal jeg vise jer en familie, der kan pleje ham for jer og vil hans bedste?"
13. Således bragte Vi ham tilbage til sin moder, for at hun kunne fryde sine øjne og ikke længere skulle sørge, og for at hun kunne vide at Allâhs løfte er sandt. Men de fleste af dem ved det ikke.
14. Da han nåede sin manddom og var moden, skænkede Vi ham (profetskabets) dømmekraft og viden. Således belønner vi dem der handler smukt.

15. Og han gik ind i byen (i Egypten) på et tidspunkt hvor folkene i den var uopmærksomme. Han fandt dér to mænd der sloges med hinanden, den ene fra hans eget folk, og den anden fra hans fjendes. Den som var fra hans eget folk råbte til ham om hjælp mod ham der tilhørte hans fjendes. Da gav Moses ham et næveslag og gjorde det af med ham. Han udbrød: ”Dette (at han døde af et enkelt slag) er af Satans værk! Han er bestemt en åbenlys fjende, der leder vild.”
16. Han sagde: ”Min Herre! Jeg har bestemt begået uret mod mig selv. Tilgiv mig!” Da tilgav Han ham. Sandelig, Han er Den atter Tilgivende og Den Barmhjertige.
17. Han sagde: ”Min Herre! Fordi Du nu har vist mig nåde, vil jeg aldrig mere støtte dem der forsynder sig (blandt mit folk)!”
18. Og om morgenen befandt han sig i byen, ængstelig og vagtsom. Da råbte den, der havde bedt ham om hjælp dagen før, (atter) på ham. Moses sagde til ham: ”Sandelig, du er åbenlyst vildfaren!”
19. Da han ville tage fat i ham, der var en fjende af dem begge, sagde denne: ”O Moses! Vil du mon tage livet af mig, ligesom du tog et liv i går? Du ønsker kun at være en tyran i landet! Du ønsker ikke at være en af dem der skaber forlig.”

20. Der kom derpå en mand løbende fra den anden ende af byen og sagde: ”O Moses! De højtstående (i Faraos hof) holder råd om at slå dig ihjel! Drag derfor bort. Jeg er bestemt en af dem der vil dit bedste!”
21. Så drog han bort derfra, ængstelig og vagtsom, og sagde: ”Min Herre! Frels mig fra de folk der begår uret.”
22. Da han drog mod Madyan, sagde han: ”Måske vil min Herre lede mig ad den rette vej (til Madyan).”
23. Da han kom ned til Madyans vand, fandt han dér en flok mennesker i færd med at vande (deres kvæg), og han fandt ud over dem to kvinder som holdt deres (dyr) tilbage. Han sagde: ”Hvad er der i vejen med jer to?” De sagde: ”Vi kan ikke vande (vores dyr) før hyrderne har drevet deres tilbage; og vores fader er en meget gammel mand (som ikke kan hjælpe os).”
24. Så vandede han (dyrene) for dem og trak sig derpå tilbage i skyggen og sagde: ”Min Herre! Jeg har behov for hvad Du end måtte sende ned til mig af det gode!”
25. Dernæst kom den ene af de to (kvinder), genert gående hen til ham og sagde: ”Min fader (Shu‘ayb) indbyder dig, for at han kan give dig løn til gengæld for at du vandede (dyrene) for os.” Da han var kommet hen til ham og havde fortalt ham historien, sagde han: ”Frygt ikke. Du er sluppet bort fra et folk der gør uret.”

26. Den ene af de to (kvinder) sagde: ”O min fader! Tag ham i tjeneste. Sandelig, den bedste som du kan tage i tjeneste er den der er stærk og troværdig.”
27. (Shu‘ayb) Han sagde: ”Jeg ønsker at ægte den ene af mine to døtre med dig, mod at du tjener mig i otte år. Ønsker du at fuldende ti, er det op til dig selv; jeg ønsker ikke at volde dig besvær. Du vil, om Allâh vil, finde at jeg er en af de retskafne (profeter).
28. (Moses) Han sagde: ”Det er (en aftale) mellem mig og dig. Hvilken af de to tidsfrister jeg end fuldender, så skal der ikke næres nogen uvilje mod mig. Allâh våger over hvad vi siger.”
29. Da Moses havde fuldendt fristen og drog af sted (mod Egypten) med sin familie, så han ild i retning af (Sinai-)bjerget. Han sagde til sin familie: ”Vent her - jeg skimter ild! Måske kan jeg bringe jer underretning derfra, eller jeg vil bringe jer en flamme fra ilden, så I kan varme jer.”
30. Da han kom derhen, blev han tilråbt fra den højre side af (Sinai-)dalen, fra et træ på det velsignede sted: ”O Moses! Sandelig, Det er Mig, Allâh, alverdens Herre og Forsørger!
31. Kast din stav!” Da han så den vride sig, som om den var en slange, vendte han sig om uden at se tilbage. (Der

blev sagt:) ”O Moses! Kom nærmere, og frygt ikke. Sandelig, du hører til dem der er i sikkerhed.

32. Stik din hånd ind i din brystfold, og den vil komme frem, (strålende) hvid og uden skavanker. Træk så din arm ind til dig for (at lindre) frygten. Dette er to beviser fra din Herre til Farao og hans folk – de er bestemt et trodsigt folk.”
33. (Moses) Han sagde: ”Min Herre! Jeg har dræbt en af dem, og jeg frygter at de vil dræbe mig.
34. Min broder, Aron [Hârûn], han er mere veltalende end mig. Send ham da af sted sammen med mig, som en hjælper, for at bekræfte mig, for jeg frygter at de vil kalde mig løgner.”
35. Han sagde: ”Vi vil styrke din arm via din broder og give jer begge bemyndigelse, så de ikke kan gøre jer fortræd. Med Vore tegn vil I to, og de der følger jer, opnå sejr.”
36. Da Moses kom til dem med Vore tydelige tegn, sagde de: ”Det er ikke andet end trolddom som man har fundet på! Vi har ikke hørt om noget lignende hos vore forfædre.”
37. Moses sagde: ”Min Herre ved bedst hvem der kommer med retledning fra Ham og hvem den hinsidige bolig tilkommer. Sandelig, de der begår uret vil ikke få medgang.”

38. Farao sagde: ”O I (hoffets) højtstående! Jeg kender ikke til at I har nogen anden gud end mig. O Hâmân! Tænd ild under leret for mig (til at brænde mursten), og byg mig et højt palads, så jeg måske kan stige op til Moses’ gud! Jeg betragter ham som en af dem der lyver.”
39. Han og hans hærskarer var hovmodige i landet med urette. De mente at de ikke ville blive bragt tilbage til Os.
40. Da greb Vi fat i ham og hans hærskarer og kastede dem i havet. Se, hvilken ende de der begik uret fik!
41. Og Vi gjorde dem til eksempler, der kalder til Ilden, og på Opstandelsens Dag vil de ikke blive hjulpet.
42. Og Vi lod en forbandelse følge dem i denne verden, og på Opstandelsens Dag vil de være blandt de foragtede.
43. Og Vi gav bestemt Moses (Tora-)Skriften, efter at have tilintetgjort de tidligere (trodsige) slægter, som indsigt for menneskene og som en retledning og barmhjertighed, for at de måtte lade sig påminde.
44. (O Sendebud!) Du var ikke på den vestlige side (af Sinai-bjerget) da Vi foreskrev Moses (profetskab). Du var ikke blandt dem der var til stede.
45. Vi frembragte slægter (efter ham) over en lang tidsalder. Og du opholdt dig ikke hos Madyans folk for

at oplæse dem Vore tegn. Men det er Os der sender (åbenbaringen om dette) ud.

46. Og du var ikke på bjergsiden da Vi kaldte (Moses). Men (det er åbenbaret for dig) som en barmhjertighed fra din Herre, for at du kan advare et folk, til hvilket der ingen advarer er kommet før dig, så de måtte lade sig påminde.
47. Hvis en ulykke rammer dem for det som deres hænder har sendt forud (af synd og uret), skal de ikke kunne sige: ”Vor Herre! Hvorfor sendte du ikke et sendebud til os, så vi kunne følge Dine tegn og være blandt de troende?”
48. Men da sandheden kom til dem fra Os, sagde de: ”Hvorfor har han ikke fået det samme som Moses fik?” Men fornægtede de ikke det som Moses fik tidligere? De siger: ”Det (i Toraen og i Koranen) er to slags trolddom der støtter hinanden!” Og de siger: ”Vi fornægter det hele!”
49. Sig: ”Bring da et skrift fra Allâh, som retleder bedre end disse to, så jeg måtte følge det, hvis I taler sandt.”
50. Men hvis de ikke lytter til dig, så skal du vide at de kun følger deres lyster. Og hvem er mon mere vildfaren end den der følger sine lyster uden retledning fra Allâh? Sandelig, Allâh retleder ikke de folk der begår uret.

51. Vi har bestemt ladet ordet (i Koranen) komme til dem, så de måtte lade sig påminde.
52. De, til hvem Vi før har givet Skriften, tror på den.
53. Når den oplæses for dem, siger de: ”Vi tror på den. Det er sandheden fra vor Herre. Sandelig, Vi overgav os til Ham før den.”
54. De vil få deres belønning fordoblet, fordi de var udholdende. De afværger det onde med det gode og giver ud af det som Vi har forsørget dem med.
55. Når de hører formålsløs snak, vender de sig bort fra den og siger: ”Vi svarer for vore handlinger, og I svarer for jeres handlinger. Fred være med jer! Vi opsøger ikke de uvidende.”
56. Sandelig, du kan ikke retlede hvem som helst du måtte ønske. Men Allâh retleder hvem Han vil, og Han kender bedst dem der lader sig retlede.
57. De (der bor i Mekka) siger: ”Hvis vi følger retledningen sammen med dig, vil vi blive revet væk fra vort land!” Har Vi da ikke befæstet dem i et fredhelligt og sikkert område, hvortil der bliver bragt alle slags frugter som underhold fra Os? Men de fleste af dem besidder ikke viden.
58. Hvor mange byer har Vi ikke tilintetgjort der frydede sig over deres levevis. Dette er (ruinerne efter) deres

boliger, som kun sjældent har været beboet efter dem. Vi er deres arvtager.

59. Men din Herre tilintetgjorde ikke byerne uden at have ladet et sendebud fremstå i dens hovedby for at oplæse Vore tegn for dem. Vi har aldrig tilintetgjort byerne medmindre deres folk begik uret.
60. Alle de ting, som I har fået, er det jordiske livs goder og glans, mens det der er hos Allâh er bedre og mere bestandigt. Vil I da ikke forstå?
61. Er den, som Vi har givet et smukt løfte, og som vil se det gå i opfyldelse, mon ligesom den som Vi har forsynet med det jordiske livs goder, men som på Opstandelsens Dag er blandt dem der bliver ført frem?
62. På den dag hvor Han vil kalde på dem og spørge: ”Hvor er de (guder) som I påstod var ved Min side?”
63. De, for hvem (anklage)ordet er blevet påvist, vil sige: ”Vor Herre! Dem som vi vildledte, vildledte vi kun fordi vi selv var på vildspor! Vi frasiger os dem over for Dig. Det var ikke os som de tjente.”
64. Der bliver sagt: ”Påkald nu dem som I sidestillede med Ham!” De vil påkalde dem, uden at de svarer dem, og de vil se straffen. Havde de blot ladet sig retlede.
65. På den dag vil Han kalde på dem og sige: ”Hvordan svarede I sendebudene?”

66. På den dag vil redegørelserne være uklare for dem, og de vil ikke kunne forhøre sig hos hinanden.
67. Men den der angrer og tror og handler retfærdigt vil sikkert være blandt dem der får medgang.
68. Din Herre skaber hvad Han vil og udvælger (hvem Han vil). Det tilkommer ikke dem (der fornægter troen) at vælge. Priset være Allâh, højt hævet over det de sidestiller med Ham!
69. Din Herre ved hvad hjertet skjuler og hvad de bringer for dagen.
70. Han er Allâh - der er ingen gud foruden Ham! Ham tilkommer lovprisningen i det nærværende og det hinsidige (liv). Ham tilhører dommen, og til Ham skal I vende tilbage.
71. Sig: ”Hvad nu hvis Allâh lod natten være over jer uafbrudt, indtil Opstandelsens Dag, hvilken anden gud ud over Allâh kunne så bringe jer lys? Vil I da ikke lytte?’
72. Sig: ”Hvad nu hvis Allâh lod dagen være over jer uafbrudt, indtil Opstandelsens Dag, hvilken anden gud ud over Allâh kunne så bringe jer nat til at hvile jer i? Vil I da ikke se?
73. Men i sin barmhjertighed har Han skabt natten og dagen til jer, for at I kan hvile deri og for at I kan søge efter Hans gunst, så I måtte være taknemmelige.”

74. På den dag hvor Han vil kalde på dem og spørge: ”Hvor er de (guder) som I påstod var ved Min side?”
75. Og Vi vil fra ethvert fællesskab udtage et (sendebud som) vidne, og Vi vil sige: ”Bring jeres bevis!” Da vil de vide at sandheden tilhører Allâh, og det som de opdigtede vil fordufte fra dem.
76. Sandelig, Korah [Qârûn] hørte til Moses’ folk, men han begik overgreb mod dem. Vi gav ham så mange skatte, at nøglerne dertil ville være en tung byrde for en flok stærke mænd. Da hans folk sagde til ham: ”Fryd dig ikke! Sandelig, Allâh elsker ikke dem der fryder sig.
77. Men søg den hinsidige bolig med det, som Allâh har skænket dig, uden at glemme din (retmæssige) andel i det jordiske liv. Gør godt (mod folk), ligesom Allâh har gjort godt mod dig. Søg ikke at skabe ufred på jorden. Sandelig, Allâh elsker ikke dem der skaber ufred!”
78. Han sagde: ”Det er kun blevet skænket mig i kraft af min egen viden!” Vidste han da ikke at Allâh før ham har tilintetgjort slægter der var stærkere end ham og havde samlet mere sammen? De der forsynder sig vil ikke blive spurgt om (undskyldninger for) deres synder.
79. Så stillede han sig frem for sit folk i al sin pragt. De, der stræbte efter det jordiske liv, sagde: ”Gid vi havde fået det samme som Korah har fået! Han har bestemt en vældig lykke med sig.”

80. Men de, der havde fået viden, sagde: ”Ve jer! Allâhs belønning er bedre for den der tror og handler ret. Men kun de tålmodige vil fortjene den.”
81. Derpå lod Vi ham og hans bolig synke i jorden. Han havde ingen flok til at hjælpe sig imod Allâh. Han var ikke blandt dem der fik hjælp.
82. Om morgenen sagde de, der dagen før ønskede sig i hans sted: ”Minsandten om ikke Allâh udvider eller indskrænker sit underhold for hvem Han vil af sine tjenere! Hvis ikke Allâh havde vist os godhed, havde Han også ladet os synke. Så sandelig, de der fornægter troen får ikke medgang!”
83. Dette er den hinsidige bolig. Vi giver den til dem der ikke ønsker højhed på jorden og ikke skaber ufred. Udfaldet er bedst for de gudsbevidste.
84. Den der medbringer noget godt, vil modtage noget endnu bedre. Men den der medbringer noget ondt; (skal vide at) de der har handlet ondt gengældes kun for det som de har bedrevet.
85. (O Sendebud!) Sandelig, Den der har pålagt dig Koranen vil bringe dig tilbage til et hjemsted. Sig: ”Min Herre ved bedst hvem der bringer retledningen og hvem der befinder sig i åbenlys vildfarelse.”
86. Du havde ikke forventet at Skriften ville blive overdraget til dig. Men det er af barmhjertighed fra din

Herre. Vær da aldrig en støtte for dem der fornægter troen.

87. Og lad dem ikke vende dig bort fra Allâhs tegn, efter at de er nedsendt til dig. Kald til din Herre, og vær aldrig en af dem der sidestiller andre med Ham.
88. Og påkald ikke nogen anden gud sammen med Allâh - der er ingen gud foruden Ham. Alting vil gå til grunde, på nær Hans åsyn. Ham tilhører dommen, og til Ham skal I vende tilbage.

29. Edderkoppen

Al-Ankabût

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Alif-Lâm-Mîm*.
2. Mener menneskene at de vil blive ladt i fred, blot fordi de siger: ”Vi tror!” uden at blive udsat for prøvelse?
3. Vi udsatte bestemt dem der var før dem for prøvelse. Således vil Allâh lade vide hvem der siger sandheden og hvem der lyver (om deres tro).
4. Eller mener de, der handler ondt, at de kan slippe væk fra Os? Sikke ondt de dog dømmer!
5. Den der længes efter mødet med Allâh; (skal vide at) Allâhs fastsatte tidspunkt vil komme. Han er Den Althørende og Den Alvidende.
6. Den der stræber (for Allâh), stræber til sit eget bedste - Allâh er uafhængig af alverden.
7. De der tror og gør gode gerninger, deres synder vil Vi forlade, og Vi vil bestemt gengælde dem for det bedste som de udøvede.

8. Vi har pålagt mennesket at være god mod sine forældre. Men hvis de bestræber sig på at du skal sidestille noget, hvorom du ingen viden har, med Mig, så skal du ikke adlyde dem. Til Mig skal I vende tilbage, og så vil Jeg meddele jer hvad I gjorde.
9. De der tror og gør gode gerninger, dem vil Vi føre ind blandt de retskafne.
10. Blandt menneskene er der dog nogle der siger: ”Vi tror på Allâh!” Men når de så må lide for Allâh(s skyld), anser de prøvelse (og forfølgelse) fra folk som Allâhs straf. Men hvis der kommer hjælp fra din Herre, siger de (til de troende:) ”Vi var bestemt med jer!” Mon ikke Allâh bedst ved hvad der gemmer sig i hjertet på alverden?
11. Og Allâh vil bestemt lade vide hvem der tror, og Han vil lade vide hvem der er hyklere.
12. De der fornægter troen siger til dem der tror: ”Følg vores vej, så vil vi bære jeres synder!” Men de vil bestemt ikke bære deres synder. De er bestemt løgnere.
13. De vil komme til at bære deres egne (synders) byrder og andre byrder sammen med deres egne. På Opstandelsens Dag vil de blive forhørt om det som de fandt på.
14. Og Vi sendte sandelig Noah [Nûh] til sit folk, og han var hos dem i tusind år bort set fra halvtreds. Så tog

oversvømmelsen dem mens de begik uret.

15. Derpå reddede Vi ham og dem der var ombord på skibet, og Vi gjorde det til et tegn for alverden.
16. Og Abraham [Ibrâhîm] da han sagde til sit folk: ”Tjen Allâh, og vær bevidste om Ham! Det er bedst for jer, hvis I blot vidste det.
17. Ved siden af Allâh tilbeder I blot afguder, og I opdigter en løgn. Dem, som I tjener ud over Allâh, er ikke i stand til at give jer underhold. Søg da underholdet hos Allâh. Tjen Ham, og vær Ham taknemmelige. Til Ham skal I vende tilbage.
18. Hvis I kalder dette for opspind, så har fællesskaber før jer kaldt det opspind. Men det påhviler kun sendebudet at overbringe det klare budskab.”
19. Har de mon ikke set hvorledes Allâh påbegyndte skabelsen? Derpå vil Han gentage den. Det er bestemt let for Allâh.
20. Sig: ”Drag omkring på jorden, og se hvorledes Han påbegyndte skabelsen. Derpå frembringer Allâh den efterfølgende skabelse. Allâh har magt over alt.
21. Han straffer hvem Han vil og viser barmhjertighed til hvem Han vil. Ham vil I vende tilbage til.
22. I kan hverken vige udenom (Ham) på jorden eller i himlen. I har ingen ven eller hjælper ud over Allâh.

23. De der fornægter Allâhs tegn og mødet med Ham, de nærer intet håb om Min barmhjertighed. Der venter dem en smertefuld straf."
24. Men det eneste svar som (Abraham) han fik fra sit folk var: "Slå ham ihjel!" eller: "Brænd ham!" Men Allâh frelste ham fra ilden. Deri er der bestemt tegn for folk der tror.
25. Han sagde: "Ved siden af Allâh har I kun taget jer afguder, på grund af venskabet mellem jer i det jordiske liv. Siden, på Opstandelsens Dag vil I undsige hinanden og forbande hinanden. Jeres hjemsted skal være Ilden, og I vil ikke have nogen til at hjælpe jer."
26. Men (Abrahams nevø) Lot [Lût] troede på ham og sagde: "Jeg vil (også) udvandre til min Herre. Han er Den Almægtige og Den Vise."
27. Og Vi skænkede ham Isak [Ishâq] og (barnebarnet) Jakob [Ya'qûb], og satte profetskabet og Skriften hos hans efterkommere. Vi gav ham hans løn i denne verden, og i den hinsidige vil han være blandt de retskafne.
28. Og (ihukom) Lot, da han sagde til sit folk: "I begår sådan skamløshed som ingen i alverden har begået før jer!
29. Vil I nærme jer mænd (frem for kvinder), begå landevejsrøveri og udøve det forkastelige i jeres

forsamlinger?" Hans folks svar var blot at de sagde: "Bring os Allâhs straf hvis du er blandt de sandfærdige!"

30. Han sagde: "Min Herre! Hjælp mig mod de folk der skaber ufred."
31. Og da Vore udsendte (engle) kom til Abraham med det glædelige budskab (om en søn), sagde de: "Vi vil bestemt tilintetgøre folkene i denne by! Dens folk begår bestemt uret."
32. Han sagde: "Men Lot bor dér!" De sagde: "Vi ved bedst hvem der bor dér. Vi vil redde ham og hans husstand, på nær hans hustru. Hun er en af dem der bliver tilbage (i trods)."
33. Da Vor udsendte (engle) kom til Lot, blev han bekymret for dem, og følte sig magtesløs angående (beskyttelsen af) dem. De sagde: "Frygt ikke, og vær ikke bedrøvet! Vi vil redde dig og din husstand, på nær din hustru. Hun er en af dem der bliver tilbage.
34. Vi vil bestemt sende en straf ned fra himlen over folkene i denne by, fordi de var trodsige."
35. Og deraf har Vi bestemt efterladt tydelige tegn for folk der har forstand.
36. Og til Madyan sendte Vi deres broder Shu'ayb, og han sagde: "O mit folk! Tjen Allâh, og se frem til Den

Yderste Dag, og begå ikke overtrædelser på jorden ved at skabe ufred."

37. Men de kaldte ham en løgner, og derpå greb jordskælvet dem, så de om morgenen lå sammenkrøbne (og livløse) i deres hjem.
38. Også Âd- og Thamûd(-folket); det fremgår tydeligt for jer ud fra (levnene af) deres boliger. Satan fik deres handlinger til at fremstå skønne for dem og afvendte dem fra vejen, selvom de var i stand til at se.
39. Og Korah [Qârûn] og Farao og Hâmân. Moses [Mûsâ] bragte dem de tydelige beviser. De var hovmodige i landet, og de kunne ikke undslippe (straffen).
40. Derpå pågreb Vi hver af dem for deres synder. Over nogle af dem sendte Vi en sandstorm, og andre blev overrumplet af braget. Nogle af dem lod Vi synke i jorden, og andre lod vi drukne. Det var ikke Allâh der gjorde dem uret; de gjorde uret mod sig selv.
41. De der tager sig (afguder som) beskyttere ud over Allâh, deres tilfælde er ligesom edderkoppen som bygger sig et hus. Men det skrøbeligste af alle huse er bestemt edderkoppens hus, hvis de blot vidste det.
42. Sandelig, Allâh ved hvad de påkalder ud over Ham. Han er Den Almægtige og Den Vise.
43. Disse lignelser fremsætter Vi for menneskene. Men kun de, der har viden, forstår dem.

44. Allâh skabte himlene og jorden i sandhed. Deri er der bestemt et tegn for dem der tror.

del 21

45. (O Sendebud!) Oplæs hvad der er blevet åbenbaret dig af Skriften, og hold bøn. Sandelig, bønnen forhindrer det skamløse og forkastelige; ihukommelsen af Allâh er det største. Allâh ved hvad I udøver.
46. I skal kun strides med Skriftens folk på skønneste vis, undtagen med dem der begår uret. Sig: ”Vi tror på det som er blevet sendt ned til os og nedsendt til jer. Vores Gud og jeres Gud er én, og til Ham overgiver vi os.”
47. (O Sendebud!) Således har Vi sendt Skriften ned til dig. De, til hvem Vi tidligere har givet Skriften, tror derpå. Og blandt disse (i Mekka) er der også nogle der tror derpå. Kun de der fornægter troen afviser Vore tegn.
48. Du har aldrig oplæst noget skrift før den, ej heller skrevet noget med din højre hånd. Ellers ville de, der kalder det bedrag, have tvivlet.
49. Nej, dette er tydelige tegn i hjertet på dem der har viden. Kun de der begår uret afviser Vore tegn.
50. De siger: ”Hvorfor er der ikke blevet sendt et (synligt) tegn ned til ham fra Hans Herre?” Sig: ”Tegnene råder Allâh alene over. Jeg er blot en tydelig advarer.”

51. Er det ikke nok for dem at Vi har sendt Skriften ned til dig, så den kan blive læst op for dem? Deri er der sandelig barmhjertighed og påmindelse til folk der tror.
52. Sig: ”Allâh er tilstrækkelig som vidne mellem mig og jer. Han ved hvad der er i himlene og på jorden. De, der tror på bedraget og ikke tror på Allâh, det er de fortabte.”
53. De opfordrer dig til at fremskynde straffen. Hvis der ikke havde været en fastsat frist, så var straffen for længst kommet til dem. Den vil pludselig komme over dem, uden at de aner det.
54. De opfordrer dig til at fremskynde straffen. Sandelig, Helvede vil omslutte dem der fornægter troen.
55. På den dag hvor straffen vil indhylle dem ovenfra og nedefra deres fødder, og Han siger: ”Smag nu (udfaldet af) det som I begik!”
56. O I Mine tjenere som tror! Sandelig, Min jord er vid. Tjen derfor Mig alene.
57. Alle og enhver skal smage døden. Derpå vil I blive bragt tilbage til Os.
58. De der tror og gør gode gerninger, dem vil Vi indkvartere i høje sale i Haven med rislende kilder; dér skal de altid forblive. Sikken skøn løn til dem der handler (godt),
59. som er tålmodige og sætter deres lid til deres Herre.

60. Og hvor mange dyr er der som ikke selv skaffer deres underhold? Allâh forsørger såvel dem som jer. Han er Den Althørende, Den Alvidende.
61. Hvis du spørger dem (der sætter andre ved Allâhs side): ”Hvem har skabt himlene og jorden og sat solen og månen i tjeneste?” så vil de sige: ”Allâh!” Hvorfor vender de sig så bort?
62. Allâh udvider eller indskrænker sit underhold for hvem Han vil af sine tjenere. Allâh har viden om alting.
63. Hvis du spørger dem: ”Hvem sender vand ned fra himlen og giver jorden liv dermed efter dens død?” vil de sige: ”Allâh!” Sig: ”Priset være Allâh!” Men de fleste af dem forstår intet.
64. Det jordiske liv er blot (kortvarig) forlystelse og adspredelse. Den hinsidige bolig er livet. Hvis de blot vidste det.
65. Og når de går ombord på et skib, påkalder de Allâh og bekender sig til Ham alene. Men når Han så har bragt dem i land, sætter de (atter) andre ved Hans side.
66. Således er de utaknemmelige over det som Vi har givet dem mens de nyder livet. De vil snart vide besked.
67. Har de ikke set at Vi har skabt et fredhelligt og sikkert område (i Mekka), mens folk omkring dem bliver hærget (af ufred)? Vil de da tro på bedraget og fornægte Allâhs gunst?

68. Hvem begår mere uret end den der opdigter en løgn om Allâh eller kalder sandheden for opspind når den kommer til ham? Er der mon ikke et hjemsted i Helvede til dem der fornægter troen?
69. De, der anstrenger sig for Os, dem vil Vi sandelig lede ad Vore veje. Sandelig, Allâh er med dem der handler smukt.

30. Byzantinerne

Ar-Rûm

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Alif-Lâm-Mîm*.
2. (Afgudsdyrkerne fryder sig over at) Byzantinerne er blevet besejret (af de hedenske persere),
3. i et land tæt på. Men efter at have lidt nederlag vil de (kristne byzantinere) sejre (over perserne),
4. om nogle få år. Afgørelsen tilfalder Allâh, førhen og fremover. På den dag vil de troende fryde sig,
5. over Allâhs hjælp (til Skriftens folk). Han hjælper hvem Han vil. Han er Den Almægtige og Den Barmhjertige.
6. Det er Allâhs løfte. Allâh bryder ikke sit løfte, men de fleste mennesker ved det ikke.
7. De kender kun til noget overfladisk af det jordiske liv; de er ligegyldige over for det hinsidige.
8. Har de ikke tænkt over det for sig selv? Allâh skabte kun himlene og jorden og alt derimellem i sandhed og til en fastsat frist. Men mange mennesker fornægter mødet med deres Herre.

9. Har de ikke draget omkring på jorden og set hvilken ende de der var før dem fik? De var stærkere end dem i magt; de dyrkede jorden og byggede mere på den end de har bygget. Deres sendebude bragte dem de tydelige beviser. For Allâh ville ikke gøre dem uret, men de gjorde uret mod sig selv.
10. De der handlede ondt fik et ondt endeligt, fordi de kaldte Allâhs tegn for opspind og drev spot med dem.
11. Allâh påbegyndte skabelsen, så gentager Han den, og derpå bliver I bragt tilbage til Ham.
12. På den dag hvor Timen (for dom) indtræffer, vil de der forsyndede sig være nedslået af fortvivlelse.
13. De vil ikke have nogen af dem, som de sætter ved Hans side, til at gå i forbøn, og de vil fornægte dem som de sætter ved Hans side.
14. På den dag, hvor Timen indtræffer, vil de blive opdelt;
15. de der troede og gjorde gode gerninger vil blive gjort lyksalige i Haven,
16. men de der fornægtede troen og kaldte Vore tegn og mødet med det hinsidige for opspind, de vil blive ført frem til straffen.
17. Pris da Allâh (under bøn) både aften og morgen -
18. Ham tilfalder al pris i himlene og på jorden - og sent på dagen og ved middagstid.

19. Han frembringer det levende af det døde, og Han frembringer det døde af det levende. Han giver jorden liv. Således vil også I blive bragt frem (til nyt liv efter døden).
20. Blandt Hans tegn er at Han skabte jer af støv, og derpå blev I mennesker der udbredte jer (på jorden).
21. Blandt Hans tegn er at Han skabte jer hustruer af jer selv, for at I kan finde betryggelse hos dem. Han har sat kærlighed og barmhjertighed mellem jer. Deri er der bestemt tegn for folk der tænker sig om.
22. Blandt Hans tegn er skabelsen af himlene og jorden og forskellen på jeres sprog og farve. Deri er der bestemt tegn for dem med viden.
23. Blandt Hans tegn er jeres søvn om natten, og at I om dagen søger Hans gunst. Deri er der bestemt tegn for folk der lytter.
24. Blandt Hans tegn er at Han viser jer lynet med såvel frygt som håb, og Han sender vand ned fra himlen og dermed giver jorden liv efter dens død. Deri er der bestemt tegn for folk med forstand.
25. Blandt Hans tegn er at himlene og jorden er opretholdt på Hans befaling. Når Han så kalder jer frem fra jorden med et kald, da vil I komme frem.
26. Alle i himlene og på jorden tilhører Ham - Alle føjer Ham.

27. Han er den der påbegyndte skabelsen, og derpå gentager Han den. Det er meget let for Ham. Ham tilkommer den mest ophøjede beskrivelse i himlene og på jorden. Han er Den Almægtige og Den Vise.
28. Han giver jer et eksempel (på sin almagt) fra jeres egne (forhold): Har I blandt dem, som I er herre over, nogen som har del i det, som Vi forsørger jer med, på lige fod med jer selv, så at I måtte frygte dem ligesom I frygter hinanden? Således fremlægger Vi tegnene udførligt for folk med forstand.
29. Nej. De der begår uret følger i uvidenhed deres lyster. Hvem kan da retlede den som Allâh efterlader vildfaren? De vil ikke have nogen til at hjælpe sig.
30. Løft da dit ansigt mod religionen i al hengivenhed, i (harmoni med) den natur hvori Allâh har skabt mennesket; Allâhs skabelse er uforanderlig (i sin natur) - dette er den rette religion, men de fleste mennesker ved det ikke -
31. idet I vender jer til Ham, og er bevidste om Ham og holder bøn og ikke er blandt dem der sætter andre ved Hans side,
32. eller blandt dem der splitter deres religion op og opdeler sig i fløje, hvor hver fløj fryder sig over hvad den har.

33. Når modgang rammer menneskene, påkalder de deres Herre, idet de vender sig til Ham. Men når Han så lader dem smage barmhjertighed fra sig, sætter en del af dem andre (magter) ved deres Herres side,
34. i utaknemmelighed over hvad Vi har givet dem. Nyd blot livet (for en stund) – I vil snart vide besked.
35. Eller har Vi sendt en bemyndigelse ned til dem, som taler om det som de sidestiller med Ham?
36. Når Vi lader menneskene smage (Vor) barmhjertighed, fryder de sig derover, men hvis noget ondt rammer dem for deres hænders værk, bliver de straks modløse.
37. Har de ikke set at Allâh udvider eller indskrænker sit underhold for hvem Han vil? Deri er der bestemt tegn for folk der tror.
38. Giv derfor slægtningen hvad der tilkommer ham og ligeledes den fattige og den vejfarende. Det er bedst for dem der søger Allâhs åsyn (og velbehag), og det er dem der vil få medgang.
39. Hvad I giver i rente, for at det må vokse i menneskers formuer, vil ikke vokse hos Allâh. Men hvad I giver af almisse, idet I søger Allâhs åsyn (vil vokse); det er dem der vil få mange gange igen.
40. Allâh er den som har skabt jer og derpå forsørger jer. Derpå vil Han lade jer dø, og så give jer liv igen. Kan nogen af dem, som I sidestiller med Ham, gøre noget af

dette? Priset være Han, højt hævet over det som de sidestiller med Ham!

41. Ufred (og fordærv) er blevet synligt på landjorden og havet, via det som menneskenes hænder har udrettet, så Han må lade dem smage (udfaldet af) det som de har bedrevet, for at de måtte vende om.
42. Sig: ”Drag omkring på jorden, og se hvilken ende de der var før jer fik. De fleste af dem satte andre ved Hans side.”
43. Løft da dit ansigt mod den rette religion, før der kommer en dag fra Allâh som ikke kan afvendes. På den dag vil de blive delt:
44. Den som fornægter troen, bliver belastet af sin fornægtelse, mens de der handler ret baner vej (til Paradis) for sig selv.
45. Så vil Han gengælde dem der tror og gør gode gerninger af sin overflod. Han elsker bestemt ikke dem der fornægter troen.
46. Og blandt Hans tegn er at Han sender vindene af sted med glædeligt nyt (om regn), for at lade jer smage af sin barmhjertighed (i form af jordens afgrøder og frugter), og for at skibene kan sejle på Hans befaling, og for at I (derved) kan søge noget af Hans overflod, så I måtte være taknemmelige.

47. (O Sendebud!) Vi har sandelig udsendt sendebude til deres folk før dig. De bragte dem de tydelige beviser. Derpå tog Vi hævn over de skyldige, og Vi påtog Os at hjælpe de troende.
48. Det er Allâh som sender vindene af sted så de driver skyerne. Dem spreder Han så ud over himlen, som Han vil, og river dem derefter i stykker. Så ser du regn strømme ud gennem dem. Når Han så lader denne falde over hvem Han vil af sine tjenere, fyldes de af glæde,
49. selvom de, inden den blev sendt ned over dem, havde været aldeles fortvivlede.
50. Se da sporene efter Allâhs barmhjertighed; hvorledes Han giver jorden liv efter dens død. Sandelig, Han er den der giver de døde liv. Han har magt over alt.
51. Men hvis Vi sendte en (storm)vind ud, og de så det (grønne) blive gult, ville de dog derpå begynde at fornægte (Vor barmhjertighed).
52. (O Sendebud!) Du kan bestemt ikke få de døde (i hjertet) til at høre, ej heller kan du få de døve til at høre kaldet, når de vender ryggen til.
53. Og du kan ikke lede de blinde ud af deres vildfarelse. Du kan kun få dem til at høre der tror på Vore tegn; de overgiver sig til Ham.

54. Allâh er den som skabte jer i svaghed. Derpå skaber Han styrke (i jer) efter svagheden, og derpå skaber Han svaghed og ælde efter styrken. Han skaber hvad Han vil. Han er Den Alvidende og Den Almægtige.
55. På den dag, hvor Timen (for dom) oprinder, vil de der forsyndede sig sværge at de kun opholdt sig (på jorden) en time. Således lod de sig vildlede.
56. Men de, der har fået viden og tro, vil sige: ”Sandelig, I opholdt jer, ifølge Allâhs Skrift, indtil Opstandelsens Dag – og dette er Opstandelsens Dag! Men I besad ingen viden.”
57. På den dag vil deres undskyldninger, som begik uret, ikke være dem til nogen gavn, og de vil ikke blive benådet.
58. Vi har sandelig forelagt menneskene alle mulige sammenligninger i denne Koran; men hvis du bringer dem et tegn, vil de der fornægter troen sige: ”I er ikke andet end bedragere!”
59. Således forsegler Allâh hjertet på dem der ikke besidder viden.
60. (O Sendebud!) Vær da tålmodig, for Allâhs løfte er sandt. Lad ikke dem, der ikke er overbeviste, gøre dig modløs.

31. Luqmân

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Alif-Lâm-Mîm*.
2. Dette er Det vise Skrifts tegn (og vers);
3. en retledning og barmhjertighed for dem der handler smukt,
4. som holder bøn og betaler (den regelmæssige) almisse og har en fast tro på det hinsidige.
5. De er retledte af deres Herre, og de vil få medgang.
6. Blandt menneskene er der dog den der køber sig underholdende (sagn og) fortællinger for i uvidenhed at lede (andre) bort fra (Koranen og) Allâhs vej, og drive spot dermed. Sådanne har en ydmygende straf i vente.
7. Når Vore tegn oplæses for ham, vender han sig hovmodigt bort, som om han ikke havde hørt dem, som om der var døvhed i begge hans ører. Forkynd ham da en smertefuld straf!
8. Sandelig, de der tror og gør gode gerninger har lyksalighedens haver i vente;

9. deri skal de altid forblive – Allâhs løfte er sandt. Han er Den Almægtige og Den Vise.
10. Han skabte himlene uden synlige støtter og satte solide bjerge på jorden, så den ikke ryster med jer, og Han har udbredt alle slags dyr på den. Vi sender vand ned fra himlen og lader enhver fortrinlig art fremvokse derpå.
11. Dette er Allâhs skabelse. Vis Mig da hvad de (guder), som skulle findes foruden Ham, har skabt. Nej, de der begår uret befinder sig i åbenlys vildfarelse.
12. Vi skænkede bestemt Luqmân visdommen og sagde: ”Vær taknemmelig mod Allâh.” Den der er taknemmelig, er taknemmelig til sit eget bedste. Men den der er utaknemmelig - (skal vide at) Allâh er bestemt Uafhængig og Prisværdig.
13. Og da Luqmân sagde til sin søn, idet han formanede ham: ”Min kære søn! Sidestil ikke noget med Allâh. Sandelig, at sidestille noget med Allâh er en vældig uret.”
14. Vi har pålagt mennesket (godhed) med hensyn til sine forældre; for hans moder bar ham med møje og besvær, og siden varede det to år at afvænne ham. (Og Vi har påbudt:) ”Vær taknemmelig mod Mig og dine forældre - til Mig sker tilbagevendelsen.
15. Men hvis de bestræber sig på at du skal sidestille noget, hvorom du ingen viden har, med Mig, så skal du ikke

adlyde dem. Du skal dog (stadig) omgås dem på bedste vis i det jordiske liv; men følg den vej som de der vender sig til Mig følger. Til Mig skal I vende tilbage, og så vil Jeg meddele jer hvad I bedrev."

16. (Luqmân sagde:) "Min kære søn! Om det så ikke vejer mere end et sennepskorn, om det ligger (skjult) i en klippe, eller i himlene eller på jorden, så vil Allâh bringe det for dagen. Allâh er Skarpskuende og Velunderrettet.
17. Min kære søn! Hold bøn, påbyd det rette og forbyd det forkastelige, og bær tålmodigt hvad der måtte ramme dig (af prøvelser) – det er (et spørgsmål om) standhaftighed.
18. Vend ikke ansigtet væk fra folk, og gå ikke selvtilfreds omkring på jorden – Allâh elsker bestemt ingen indbildsk pralhals.
19. Gå (ydmygt) med afmålte skridt, og sænk din stemme (når du taler) – den hæsligste stemme er bestemt æslets (skrålende) stemme."
20. Har I ikke set at Allâh har sat alt i himlene og på jorden i jeres tjeneste og overøst jer med sine velsignelser, både synlige og skjulte? Blandt menneskene findes der dog nogle som vil strides om Allâh uden viden eller retledning eller noget oplysende skrift.

21. Når der siges til dem: ”Følg det som Allâh har åbenbaret,” siger de: ”Nej, vi følger det som vi fandt vore forfædre følge!” Selv hvis Satan kalder dem til helvedesildens straf?
22. Den der overgiver sig helt til Allâh og handler godt, han holder fast i det stærkeste håndtag. Hos Allâh ligger alle sagers udfald.
23. (O Sendebud!) Hvis nogen fornægter troen, så lad ikke hans fornægtelse gøre dig bedrøvet. Til Os vil de vende tilbage, og så vil Vi meddele dem hvad de bedrev. Allâh ved hvad hjertet rummer.
24. Vi lader dem nyde livet for en stund, og derpå vil Vi føre dem frem til en streng straf.
25. Hvis du spørger dem: ”Hvem har mon skabt himlene og jorden?” vil de svare: ”Allâh!” Sig da: ”Priset være Allâh!” Dog besidder de fleste af dem ingen viden.
26. Alt i himlene og på jorden tilhører Allâh. Allâh er Den Uafhængige og Den Prisværdige.
27. Hvis alle træer på jorden var penne, og hvis havet blev tilført syv yderligere have (som blæk), efter at det var brugt op, så ville Allâhs ord ikke være udtømt. Allâh er Almægtig og Vis.
28. At skabe og genopvække jer (alle til livet) er (for Ham) kun som var det et enkelt individ. Allâh er Althørende og Altseende.

29. Har du ikke set at Allâh lader natten trænge ind i dagen og dagen trænge ind i natten, og at Han har sat solen og månen i tjeneste; hver især løber (sin bane) til en fastlagt tidsfrist, og at Allâh er velunderrettet om hvad I gør?
30. For Allâh er sandheden, og det, som de (afgudsdyrkere) påkalder i stedet for Ham, er bedrag. Allâh er Den Ophøjede og Den Store.
31. Har du ikke set at skibene sejler på havet ved Allâhs nåde, for at Han kan vise jer nogle af sine tegn? Deri er der bestemt tegn for enhver der er udholdende og taknemmelig.
32. Når bølger dækker dem som mørke skygger, påkalder de Allâh og bekender sig til Ham alene. Men når Han så har bragt dem i land, er nogle af dem (atter) forbeholdne. Kun den troløse og utaknemmelige afviser Vore tegn.
33. O mennesker! Vær bevidste om jeres Herre, og frygt den dag hvor ingen fader kan være til nytte for sin søn og ingen søn kan være til nytte for sin fader. Allâhs løfte (om genopstandelsen) er bestemt sandt. Lad ikke det jordiske liv bedrage jer, og lad ikke Bedrageren (Satan) bedrage jer angående Allâh.
34. Sandelig, viden om Timen findes hos Allâh. Han sender regnen ned, og Han ved hvad der gemmer sig i

livmoderen. Intet individ ved hvad han vil opnå den næste dag, og intet individ ved i hvilket land han skal dø. Allâh er dog Alvidende og Velunderrettet.

32. Tilbedelse

As-Sajdâ

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Alif-Lâm-Mîm*.
2. Skriften er nedsendt fra alverdens Herre og Forsørger – derom hersker der ingen tvivl.
3. Siger de mon at (Muhammad) han har opdigtet det? Nej! Det er sandheden fra din Herre, for at du kan advare et folk, til hvilket der ikke er kommet nogen advarer før dig, så de måtte lade sig retlede.
4. Allâh er den der skabte himlene og jorden og alt derimellem på seks dage (altså perioder). Derpå anbragte Han sig (enevældigt) på Tronen. I (der fornægter troen) har ingen beskytter og ingen til at gå i forbøn foruden Ham. Vil I da ikke lade jer påminde?
5. Han styrer sagen (om alt og alle) fra himlen til jorden, og derpå stiger den (samlede sag) op til Ham, på én dag, hvis omfang er tusind år efter jeres beregning.
6. Han er den der kender det skjulte og det synlige - Den Almægtige og Den Barmhjertige,

7. som har gjort alt hvad Han har skabt fortrinligt. Han påbegyndte menneskets skabelse af ler.
8. Derpå skabte Han dets efterkommere af et udtræk af en ynkelig væske.
9. Derpå formede Han det og indblæste sin (guddommelig) ånde i det; og Han gav jer hørelse, syn og forstand. Dog er I kun lidt taknemmelige.
10. De (der fornægter troen) siger: ”Hvorledes? Når vi er forsvundet i jorden, skal vi da blive skabt på ny?” Sandelig, de tror ikke på mødet med deres Herre.
11. Sig: ”Dødsenglen, som har fået ansvaret for jer, vil tage jeres sjæl. Derpå bliver I bragt tilbage til jeres Herre.”
12. Hvis du blot kunne se når de, der forsyndede sig, hænger med hovedet hos deres Herre (og siger): ”Vor Herre! Vi har set og vi har hørt. Lad os vende tilbage til (det jordiske liv), så vi kan handle ret! Sandelig, vi er sikre i troen (nu).”
13. Hvis Vi ville (tvinge jer), kunne Vi have givet enhver hans retledning. Men ordet fra Mig bliver til virkelighed: ”Jeg vil bestemt fylde Helvede med (vantro og trodsige) jinner og mennesker i fællesskab!”
14. (Der skal siges:) ”Smag nu (udfaldet), fordi I glemte mødet med denne jeres dag. Vi har (i dag også) glemt jer. Smag den varige straf for det som I bedrev!

15. Kun de tror på Vore tegn, som falder til jorden (i tilbedelse), når de påmindes ved dem, og lovpriser deres Herre, og ikke er hovmodige.
16. Deres krop er borte fra sengen, idet de påkalder deres Herre i frygt og længsel, og de giver ud af det som Vi har forsørget dem med.
17. Ingen ved hvilken fryd for øjet der ligger skjult for dem til gengæld for det som de udøvede.
18. Er den der tror mon ligesom den der er trodsig? De er ikke lige.
19. De der tror og gør gode gerninger, de har (paradisets) haver i vente som opholdssted, til gengæld for hvad de udøvede.
20. Men de der er trodsige, deres hjemsted er Ilden. Hver gang de ønsker at komme ud derfra, bliver de ført tilbage dertil, og der vil blive sagt til dem: ”Smag Ildens straf, som I kaldte for opspind!”
21. Vi vil bestemt lade dem smage den nærværende (jordiske) straf ud over den store (hinsidige) straf, så de måtte vende om.
22. Hvem begår mon mere uret end den der bliver påmindet med sin Herres tegn, og så vender sig bort fra dem? Vi vil bestemt gengælde dem der forsynder sig.
23. (O Sendebud!) Vi gav bestemt Moses [Mûsâ] Skriften - tvivl derfor ikke på mødet med ham (under din

kommende nattefærd) – og Vi gjorde den til en retledning for Israels børn.

24. Og Vi gjorde nogle af dem til ledere, som retledte på Vor befaling, når de var udholdende og troede fast på Vore tegn.
25. Sandelig, din Herre vil træffe afgørelse mellem dem på Opstandelsens Dag angående det de var uenige om.
26. Er det ikke en retledning for dem (at vide) hvor mange slægter Vi har tilintetgjort før dem, i hvis boliger (og ruiner) de går omkring? Sandelig, deri findes der tegn. Vil de da ikke lytte?
27. Har de ikke set at Vi leder vandet til det tørre land og dermed frembringer afgrøder, hvoraf deres kvæg og de selv spiser? Vil de da ikke se?
28. De siger: ”Hvornår vil den afgørelse falde, hvis I taler sandt?”
29. Sig: ”På Afgørelsens Dag vil det ikke gavne dem, der fornægter troen, at tro, og de vil ikke få udsættelse.”
30. Så vend dig bort fra dem og vent. De venter også.

33. Alliancen

Al-Ahzâb

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. O Profet! Vær bevidst om Allâh, og føj ikke dem der fornægter troen og hyklerne. Allâh er Alvidende og Vis.
2. Følg det der er blevet dig åbenbaret fra din Herre. Sandelig, Allâh er godt bekendt med hvad I gør.
3. Sæt din lid til Allâh; Allâh er tilstrækkelig som værner.
4. Allâh har ikke givet nogen mand to hjerter i brystet, ej heller har Han gjort jeres hustruer til jeres mødre, når I skiller jer fra dem ved at erklære: ”Du er for mig som min moders ryg!” Ej heller har Han gjort jeres adoptivsønner til jeres (virkelige) sønner. Dette er blot talemåder (fra uvidenhedens tid) som I tager i jeres mund. Men Allâh siger sandheden, og Han viser vejen.
5. Opkald dem efter deres (biologiske) fædre. Det er rigtigst i Allâhs øjne. Hvis I ikke ved hvem deres fædre er, så skal de være jeres brødre i religionen og jeres venner. Der hviler dog ingen skyld på jer hvis I begår en

fejl, men kun ved det som I tilsigter af hjertet. Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.

6. Profeten står de troende nærmere end dem selv, og hans hustruer er deres mødre. De blodsbeslægtede står hinanden nærmere (med hensyn til arv), ifølge Allâhs Skrift, end de troende og dem der er udvandret (for Guds sag) - dog skal I handle med ret og rimelighed mod jeres venner - det er nedfældet i Skriften.
7. (O Sendebud! ihukom) Da Vi sluttede en pagt med profeterne, og med dig, og med Noah [Nûh] og Abraham [Ibrâhîm] og Moses [Mûsâ] og Jesus [‘Îsâ], Marias søn. Vi sluttede en stærk pagt med dem,
8. så Han kan spørge de sandfærdige om deres sandfærdighed. Men til dem der fornægter troen har Han beredt en smertefuld straf.
9. O I som tror! Ihukom Allâhs nåde mod jer da der kom hærstyrker til jer (under Slaget ved Skyttegraven). Da sendte Vi mod dem en vind og hære, som I ikke kunne se. Allâh ser hvad I gør.
10. Da de (fjendtlige styrker) kom mod jer oppefra og nedefra, og da blikket flakkede, og hjertet sad i halsen, og I gjorde jer (tvivlende) tanker om Allâh.
11. Dér blev de troende sat på prøve og rystet i deres grundvold.

12. Da hyklerne og de der bærer en sygdom i hjertet sagde: ”Allâh og Hans Sendebud har kun givet os falske løfter (om sejr)!”
13. Og da en gruppe blandt dem sagde: ”O folk fra Yathrib! I kan ikke holde stand, vend derfor om!” Og en del af dem bad Profeten om tilladelse (til at vende om med undskyldningen): ”Vore huse er ubeskyttede!” Men de var ikke ubeskyttede – de ønskede blot at flygte.
14. Hvis de var blevet overrumplet fra alle sider (i Medina), og de blev tilskyndet til oprør (mod de troende), ville de bestemt gøre det uden at tøve længe.
15. Selvom de forinden havde sluttet pagt med Allâh om at de ikke ville vende ryggen til. Pagten med Allâh vil man blive spurgt om.
16. Sig: ”Det vil ikke nytte jer noget at flygte hvis I flygter fra at dø eller at blive slået ihjel; så vil I kun nyde livet en kort stund.”
17. Sig: ”Hvem beskytter jer mod Allâh hvis Han vil jer noget ondt eller hvis Han vil vise jer barmhjertighed? De vil ikke finde sig nogen ven eller hjælper foruden Allâh.
18. Sandelig, Allâh ved hvem af jer der er tilbageholdende og siger til deres brødre: ”Kom hen til os!” og kun sjældent drager i kamp,

19. af nag over for jer. Når frygten (for de fjendtlige hære) så opstår, ser du dem kigge på dig med rullende øjne, som hos den der besvimer over for døden. Når frygten så er borte, klandrer de jer med skarpe tunger, begærlige efter rigdom (fra krigsbyttet). De tror ikke. Allâh har derfor ladet deres gerninger gå tabt. Det er let for Allâh.
20. De formoder at alliancen (af fjendtlige hære) ikke er borte. Hvis alliancen skulle komme, ville de (hyklere) ønske sig langt ude i ørkenen sammen med nomaderne, så de dér kunne forhøre sig om jer. Og hvis de blev sammen med jer, ville de kun kæmpe lidt.
21. I har sandelig et smukt forbillede i Allâhs Sendebud for enhver som sætter sit håb til Allâh og Den Yderste Dag og ihukommer Allâh meget.
22. Da de troende så alliancen, sagde de: ”Dette er hvad Allâh og Hans Sendebud har lovet os. Allâh og Hans Sendebud har talt sandt!” Og det styrkede kun deres tro og deres vilje til at overgive sig til Allâh.
23. Blandt de troende er der mænd som har været tro mod den pagt som de sluttede med Allâh. Nogle af dem har opfyldt deres løfte (på slagmarken), og nogle af dem venter - de vakler ikke det mindste -
24. så Allâh kan belønne de sandfærdige for deres sandfærdighed og straffe hyklerne, hvis Han vil, eller

vende sig tilgivende til dem. Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.

25. Allâh drev dem der fornægter troen tilbage, med al deres vrede, uden at de havde opnået noget godt. Allâh var tilstrækkelig (beskytter) for de troende i kampen (mod alliancen). Allâh er Stærk og Almægtig.
26. Og Han fik dem af Skriftens folk, der havde støttet dem, ned fra deres fæstninger og indgød dem skræk i hjertet. Nogle af dem dræbte I, og nogle af dem tog I til fange.
27. Han lod jer arve deres jord og deres boliger og deres rigdomme, og desuden jord som I ikke tidligere har betrådt. Allâh magter alt.
28. O Profet! Sig til dine hustruer: ”Hvis I ønsker jer det jordiske liv og dets ydre pragt, så kom og jeg vil forsyne jer og lade jer gå på skønneste vis.
29. Men hvis I ønsker jer Allâh og Hans Sendebud og den hinsidige bolig, så har Allâh beredt en stor løn til dem af jer som handler godt.
30. O I Profetens hustruer! Den af jer der begår en åbenlys skamløshed, hendes straf bliver fordoblet. Dette er let for Allâh.

31. Men den af jer der er ydmyg over for Allâh og Hans Sendebud og handler ret, hende vil Vi give hendes belønning to gange, og Vi har beredt hende et generøst underhold.
32. O I Profetens hustruer! I er ikke som nogen andre kvinder. Hvis I er gudsbevidste, vær da ikke så blide i talen, så den der bærer en sygdom i hjertet måtte føle begær. Men før sømmelig tale.
33. Og bliv i jeres huse. I må ikke stadse jer ud, som man stadsede sig ud tidligere, i uvidenhedens tid. Hold bøn og betal almisse og adlyd Allâh og Hans Sendebud. Allâh ønsker kun at fjerne al urenhed fra jer, I Husets folk, og rense jer fuldstændigt (og beskytte jer mod al ondt).
34. Og vær opmærksomme på hvad der bliver læst op for jer i jeres huse af Allâhs tegn og visdommen (fra Profeten). Sandelig, Allâh er Skarpskuende og Velunderrettet.
35. Sandelig, til de mænd og kvinder der overgiver sig til Ham; de troende mænd og kvinder; de lydige mænd og kvinder; de sandfærdige mænd og kvinder; de udholdende mænd og kvinder; de ydmyge mænd og kvinder; de mænd og kvinder der giver almisse; de mænd og kvinder der faster; de mænd og kvinder der værner om deres køn; og de mænd og kvinder der

ihukommer Allâh meget – til dem har Allâh beredt tilgivelse og en vældig belønning.

36. Det tilfalder ingen troende mand eller kvinde, når Allâh og Hans Sendebud har truffet beslutning om en sag, at vælge frit i deres sag. Den der trodser Allâh og Hans Sendebud befinder sig i åbenlys vildfarelse.
37. (O Sendebud! Ihukom) Da du sagde til ham (Zayd), som Allâh havde vist nåde og som du havde vist nåde (ved at tage ham som adoptivsøn): ”Behold din hustru (Zainab), og vær bevidst om Allâh!” Du holdt skjult hos dig selv hvad Allâh ville bringe for dagen (om at de to ikke ville kunne enes og hun siden ville blive gift med dig), idet du frygtede folk (og deres snak), selvom Allâh har større krav på at blive frygtet. Da så Zayd havde besluttet sig med hensyn til (at skille sig fra) hende, lod Vi dig tage hende til hustru. For der skal ikke være nogen hindring for de troende angående (ægteskab med) deres adoptivsønners hustruer, når disse har besluttet sig med hensyn til (at skille sig fra) dem.
38. Der skal ikke være nogen hindring for Profeten angående det som Allâh har pålagt ham. Det var Allâhs sædvane over for de tidligere (profeter) - Allâhs sædvane er en kendelse der står fast -
39. over for dem der forkyndte Allâhs budskaber og frygtede Ham uden at frygte nogen anden end Allâh.

Allâh er tilstrækkelig til at holde regnskab.

40. Muhammad er ikke fader til nogen af jeres mænd, men han er Allâhs sendebud og profeternes segl (der både afslutter og stadfæster profetrækken). Allâh ved alting.
41. O I som tror! Ihukom Allâh meget.
42. Og lovpris Ham morgen og aften.
43. Han er den der sender velsignelse over jer, sammen med sine engle, for at bringe jer ud af mørket og ind i lyset. Han er barmhjertig mod de troende.
44. På den dag, hvor de møder Ham, vil deres velkomsthilsen være: ”Fred!” Han har beredt dem en generøs belønning.
45. O Profet! Vi har sandelig sendt dig som et vidne, som forkynder af det glædelige budskab og som advarer,
46. og som en der kalder til Allâh med Hans tilladelse, og som en lysende lampe.
47. Forkynd de troende at der venter dem en stor gunst fra Allâh.
48. Føj ikke dem der fornægter troen og hyklerne. Sæt dig ud over deres krænkelser, og sæt din lid til Allâh – Allâh er tilstrækkelig som værge.
49. O I som tror! Hvis I gifter jer med troende kvinder, men skiller jer fra dem før I har rørt dem, er der ingen venteperiode for dem som I skal beregne. Men forsyn dem og lad dem gå på skønneste vis.

50. O Profet! Vi har bestemt gjort dine hustruer tilladte for dig, dem som du har givet deres brudesum, dem som du besidder af dem som Allâh har givet dig i bytte, de døtre af din onkel og tante på fædrene side og de døtre af din onkel og tante på mødrene side, som udvandrede (til Medina) sammen med dig, samt enhver troende kvinde som skænker sig selv til Profeten, og Profeten ønsker at gifte sig med hende. Dette gælder udelukkende for dig, og ikke for de (andre) troende - Vi ved hvad Vi har pålagt dem angående deres hustruer og dem de besidder – så der ikke er nogen hindring for dig (i at kunne ægte de svage og stifte bånd med forskellige stammer). Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
51. Du kan lade, hvem af dem du vil (af dine hustruer), afvente og kalde, hvem du vil, til dig. Hvis du så skulle ønske (samvær med) en af dem, som du har holdt hen, hviler der ingen skyld på dig. Dette er tættest på at de kan lade deres øjne frydes (ved synet af dig) og på at de ikke bliver bedrøvede, og er tilfredse med hvad du har givet dem. Allâh ved hvad jeres hjerte rummer; Allâh er Alvidende og Overbærende.
52. Det er dig ikke tilladt at tage andre kvinder herudover, ej heller at skifte dem ud med andre hustruer, selvom deres skønhed måtte behage dig, bortset fra dem som du har fået i hænde. Allâh vogter over alt.

53. O I som tror! Træd ikke ind i Profetens huse til et måltid, medmindre I har fået tilladelse til det, og ikke uden at vente på at det bliver spisetid. Når I bliver inviteret, kan I træde ind, og når I så har spist, skal I sprede jer igen og ikke blive siddende for at snakke; det er til gene for Profeten, men han føler forlegenhed over (at bede) jer (om at gå). Men Allâh føler ingen forlegenhed over sandheden. Og hvis I beder dem (der er husets kvinder) om noget, så bed dem om det bag et forhæng. Det er mere renhjertet for jer og for dem. Det sømmer sig ikke for jer at volde Profeten gene, ej heller at gifte jer med hans hustruer nogensinde - det ville hos Allâh være noget alvorligt.
54. Hvad enten I gør noget åbenlyst eller holder det skjult, så ved Allâh alt.
55. Der hviler dog ingen skyld på dem (hvis Profetens hustruer ikke tilslører sig) over for deres fædre, eller deres sønner eller deres brødres sønner, eller deres søstres sønner eller deres (troende) kvinder og dem de har fået i hænde (som tjenestepiger). Vær bevidste om Allâh. Sandelig, Allâh er vidne til alt.
56. Sandelig, Allâh og Hans engle sender velsignelser over Profeten. O I som tror! Send velsignelser over ham, og hils ham med hengivenhed.

57. Sandelig, de der foruretter Allâh og Hans Sendebud, dem forbander Allâh i denne verden og i den hinsidige og Han har beredt dem en ydmygende straf.
58. Og de der foruretter de troende mænd og troende kvinder for noget som de ikke har begået, bebyrder sig med bagvaskelse og åbenlys synd.
59. O Profet! Sig til dine hustruer og dine døtre og de troende kvinder at de skal trække deres overklædning over sig (når de færdes ude). Således vil de lettest blive genkendt og ikke blive forulempet (som omstrejfende tjeneste- eller slavepiger). Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
60. Hvis hyklerne, og de der bærer en sygdom i hjertet, og de der skaber optøjer i Medina, ikke holder inde, så vil Vi bestemt lade dig kue dem. Så vil de kun være dine naboer for en kort stund.
61. Med en forbandelse over sig vil de, hvor de end bliver fundet, blive pågrebet og dræbt hver og én;
62. (i overensstemmelse med) Allâhs sædvane over for dem der levede tidligere. Du vil ikke finde nogen ændring i Allâhs sædvane.
63. Menneskene spørger dig om Timen. Sig: ”Viden derom findes alene hos Allâh.” Hvem ved - måske er Timen nær!

64. Sandelig, Allâh har forbandet dem der fornægter troen og beredt dem en flammende ild;
65. deri skal de altid forblive. De vil hverken finde nogen ven eller hjælper.
66. På den dag deres ansigt bliver vendt rundt i Ilden, vil de sige: ”Gid vi havde adlydt Allâh og adlydt Sendebudet!
67. Vor Herre! Vi adlød vore ledere og stormænd, og de ledte os på afveje.
68. Vor Herre! Giv dem dobbelt straf, og forband dem med en stor forbandelse!”
69. O I som tror! Vær ikke som dem (blandt Israelitterne) der krænkede Moses [Mûsâ], og derpå frifandt Allâh ham for det de havde sagt. Han besad anseelse hos Allâh.
70. O I som tror! Vær bevidste om Allâh, og før ret tale,
71. så vil Han fuldkommengøre jeres handlinger for jer og tilgive jer jeres synder. Den der adlyder Allâh og Hans Sendebud vil bestemt vinde en vældig sejr.
72. Vi tilbød sandelig himlene og jorden og bjergene betroelsen (af Vore velsignelser), men de afslog at bære byrden og veg frygtsomt tilbage. Men mennesket tog den på sig. Mennesket begår bestemt uret og er uvidende (med hensyn til Vore velsignelser).
73. Allâh vil da straffe hyklerne blandt mænd og kvinder og afgudsdyrkerne blandt mænd og kvinder, og Allâh vil

vende sig nådigt til troende mænd og troende kvinder – Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.

34. Saba

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Priset være Allâh, hvem alt i himlene og på jorden tilhører! Priset være Han i det hinsidige! Han er Den Vise og Den Alvidende.
2. Han ved hvad der trænger ned i jorden og hvad der kommer op ad den, og hvad der kommer ned fra himlen og hvad der stiger op i den. Han er Den Barmhjertige og Den atter Tilgivende.
3. De der fornægter troen siger: ”Timen vil ikke komme over os!” Sig: ”Jo bestemt, ved min Herre, den vil komme over jer!” Ved Ham som kender det skjulte; intet i himlene og på jorden, om det blot har et støvkorns vægt, undslipper Ham, og der findes intet der er mindre eller større end dette der ikke står i et tydeligt Skrift,
4. for at Han kan belønne dem der tror og gør gode gerninger. For dem er der tilgivelse og et hæderværdigt underhold.
5. Men de der stræber efter at kue Vore tegn har en smertefuld straffedom i vente.

6. De der har fået viden ser at det, der er blevet sendt ned til dig fra din Herre, er sandheden og leder til Den Mægtiges og Den Prisværdiges vej.
7. De der fornægter troen siger (hånende): ”Skal vi udpege en mand for jer der vil meddele jer at I, når I er blevet opløst fuldstændigt, vil blive skabt på ny?
8. Har han opdigtet en løgn om Allâh, eller er han besat?” Nej, men de der ikke tror på det hinsidige befinder sig i straffen og den yderste vildfarelse.
9. Har de mon ikke set hvad der er foran dem og bagved dem af himmel og jord? Hvis Vi ville, lod vi dem synke i jorden eller stykker af himlen falde ned over dem. Deri er der bestemt tegn for enhver tjener der vender sig til Ham.
10. Vi skænkede bestemt David [Dâwûd] Vor gunst (og befalede): ”O I bjerge! Syng Allâhs pris sammen med ham, og ligeså fuglene!” Og Vi gjorde jernet blødt for ham;
11. (og sagde:) ”Lav brynjer, og tilmål leddene nøje, og handl ret! Jeg ser hvad I gør.”
12. Og (hans søn) Salomon [Sulaymân] gav Vi vinden; om morgenen tilbagelagde den en måneds rejse og om aftenen tilbagelagde den en måneds rejse (med ham og hans følge). Og Vi lod en kobberkilde flyde for ham, og nogle jinner arbejdede for ham med hans Herres

tilladelse. Hvis nogle af dem veg udenom Vor befaling, ville Vi lade ham smage helvedesildens straf.

13. De (jinner) fremstillede for ham hvad han ønskede af paladser og statuer, skåle så store som vandtrug og urokkelige gryder. (Vi sagde:) ”O Davids slægt! Handl i taknemmelighed.” Kun få af Mine tjenere er taknemmelige.
14. Da Vi bestemte at han skulle dø, var der intet der viste dem (der arbejdede for ham) at han var død, før et af jordens dyr havde gnavet hans stok igennem. Da han så faldt om, blev det klart for jinnerne, at hvis de havde haft viden om det skjulte, var de ikke blevet ved med det ydmygende strafarbejde.
15. For (folket i) Saba var der sandelig et tegn i deres hjemland: to haver; en til højre og en til venstre. (Vi sagde:) ”Spis af jeres Herres underhold, og vær taknemmelige mod Ham! (Det er) Et godt land, og Han er en tilgivende Herre.”
16. Men de vendte sig bort, og så lod Vi dæmningsbruddet komme over dem, og Vi skiftede deres to haver ud med to andre haver med bitter frugter, med tamarisk og nogle enkelte lotustræer.
17. Således gengældte Vi dem, fordi de var utaknemmelige. Skulle Vi gengælde nogen anden (således) end den utaknemmelige?

18. Mellem dem og de byer (i Syrien og Yemen), som Vi havde velsignet, anbragte Vi synlige byer og fastlagde afmålte rejsestrækninger mellem dem (og sagde): ”Rejs i sikkerhed deri, både nat og dag!”
19. Men de (var utaknemmelige og) sagde: ”Vor Herre! Gør afstanden mellem vore rejsestrækninger længere!” De begik uret mod sig selv. Så gjorde Vi dem til (intet andet end) fortællinger og rev dem i stumper og stykker. Deri er der bestemt tegn for enhver der er udholdende og taknemmelig.
20. Og (den forkastede Satan) Iblîs fik bekræftet sin antagelse om dem, for de fulgte ham, undtagen en gruppe af de troende.
21. Og han fik kun magt over dem, så Vi kunne skelne dem der tror på det hinsidige fra dem der tvivler derpå. Din Herre våger over alt.
22. Sig: ”Påkald dem som I antager (for guder) ud over Ham!” De behersker ikke så meget som et støvkorns vægt i himlene og på jorden. De har ingen andel deri, og Han har ingen hjælper blandt dem.
23. Det nytter intet at gå i forbøn hos Ham, undtagen for den som Han tillader det. Når så rædselen (på Opstandelsens Dag) har fortaget sig fra deres hjerte, vil de sige (indbyrdes): ”Hvad sagde jeres Herre?” De vil sige: ”Sandheden! Han er Den Ophøjede og Den Store!”

24. Sig: ”Hvem forsørger jer fra himlene og jorden?” Sig: ”Allâh! Enten er vi eller I retledte eller i åbenlys vildfarelse.”
25. Sig: ”I vil ikke blive forhørt om hvad vi har forbrudt, og vi vil ikke blive forhørt om hvad I bedriver.”
26. Sig: ”Vores Herre vil forsamle os, og så vil Han dømme mellem os i sandhed. Han er Den Dømmende og Den Alvidende.
27. Sig: ”Vis mig dem som I sidestiller med Ham. Nej, sandelig, Han er Allâh, Den Almægtige og Den Vise.”
28. (O Sendebud!) Vi har kun udsendt dig som forkynder af et glædeligt budskab og som advarer til alle mennesker. Men de fleste mennesker ved det ikke.
29. De siger: ”Hvornår vil dette løfte (om opstandelse) blive til virkelighed, hvis I taler sandt?”
30. Sig: ”Der er fastlagt en dag for jer, som I hverken kan trække ud så meget som en time, ej heller fremskynde den.”
31. De der fornægter troen siger: ”Vi vil aldrig tro på denne Koran, og heller ikke på det der var før den!” Hvis du blot kunne se når de, der begår uret bliver stillet for deres Herre og kaster skylden på hinanden. De der var undertrykte vil sige til dem der var hovmodige: ”Hvis det ikke var for jer, havde vi bestemt været troende!”

32. De der var hovmodige vil sige til dem der var undertrykte: ”Holdt vi jer borte fra retledning da den kom til jer? Nej, I forsyndede jer!”
33. De der var undertrykte vil sige til dem der var hovmodige: ”Nej, det var (jeres) snedige træk nat og dag, når I påbød os at fornægte Allâh og sidestille andre med Ham!” Når de ser straffen, vil de skjule deres skamfølelse. Og Vi vil lægge lænker om halsen på dem der fornægtede troen. Vil de mon få gengæld for andet end det som de bedrev?
34. Vi har ikke sendt nogen advarer til en by uden at de der levede i luksus dér sagde: ”Vi fornægter det som I er blevet udsendt med!”
35. De sagde: ”Vi har godt med rigdom og børn (fra Gud) – vi vil ikke blive straffet!”
36. Sig: ”Min Herre udvider eller indskrænker sit underhold for hvem Han vil. Men de fleste mennesker ved det ikke.”
37. Det er hverken jeres rigdom eller børn der vil bringe jer i Vor nærhed. Men de der tror og handler ret, de vil få det dobbelte til gengæld for hvad de bedrev, og de vil være i sikkerhed i høje sale (i Paradis).
38. Men de, der stræber efter at kue Vore tegn, de vil blive ført frem til straffen.

39. Sig: ”Min Herre udvider eller indskrænker sit underhold for hvem Han vil af sine tjenere. Hvad I end giver bort, så vil Han gengælde jer det. Han er den bedste forsørger.”
40. Og på den dag, hvor Han forsamler dem alle, vil Han spørge englene: ”Var det jer som disse tilbad?”
41. De vil sige: ”Priset være Du! Du er vor ven, ikke disse. Nej, de tilbad jinnerne. De fleste af dem troede på dem.”
42. (Der bliver sagt:) ”Så på denne dag evner I intet, hverken til gavn eller skade for hinanden.” Til dem der begik uret vil Vi sige: ”Smag ildens straf, som I kaldte for opspind!”
43. Når Vore klare tegn bliver oplæst for dem, siger de: ”Dette er blot en mand, som ønsker at holde jer borte fra det som jeres forfædre tilbad!” De siger: ”Dette er ikke andet end opdigtet løgn!” De der fornægter troen siger om sandheden, efter at den er kommet til dem: ”Dette er ikke andet end åbenlys trolddom!”
44. (O Sendebud!) Vi gav ikke dem (i Mekka) nogen Skrifter til at studere, og Vi sendte dem ikke nogen advarer før dig.
45. Også de, der var før dem, kaldte det (budskab) for løgn, og de (mekkanere) har end ikke opnået en tiendedel af hvad vi gav dem (der var før dem). Men derpå kaldte de

Mine sendebude for løgnere - og hvordan var Min forkastelse da!

46. Sig: ”Jeg formaner jer kun om én ting: at I træder frem for Allâh, to og to eller enkeltvis, og så tænker jer om; for jeres ven (Muhammad) er ikke besat. Han er blot en der advarer jer før en streng straf.”
47. Sig: ”Hvis jeg har bedt jer om nogen løn, kan I selv beholde den. Min løn er alene hos Allâh. Han er vidne til alt.”
48. Sig: ”Min Herre slynger sandheden ud. Han har viden om det skjulte.”
49. Sig: ”Sandheden er kommet. Bedraget kan ikke skabe noget nyt, ej heller genskabe det.”
50. Sig: ”Hvis jeg farer vild, farer jeg vild til skade for mig selv. Men hvis jeg lader mig retlede, sker det på grund af det som min Herre har åbenbaret for mig. Han er Althørende og nær.
51. Hvis du blot kunne se når de gribes af rædsel (på Opstandelsens Dag), uden at kunne undslippe. De vil blive pågrebet på nært hold.
52. Og de vil sige: ”Vi tror derpå!” Men hvordan kan de opnå (troen) fra et så fjernt sted?
53. Førhen fornægtede de det; de fremsatte påstande om det skjulte fra et fjernt sted.

54. Der vil blive sat en barriere op mellem dem og det de ønsker sig, således som det skete med deres fæller før dem. De nærede (også) stærk tvivl (om det hinsidige).

35. Skaberen

Al-Fâtir

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Priset være Allâh, himlenes og jordens skaber, der gjorde englene til udsendinge med to, tre eller fire par vinger. Han udvider skabelsen som Han vil - Allâh magter alt.
2. Den barmhjertighed, som Allâh lader strømme til menneskene, kan ingen holde tilbage, og hvad Han holder tilbage kan ingen efterfølgende slippe løs. Han er Den Almægtige og Den Vise.
3. O mennesker! Ihukom Allâhs nåde mod jer. Findes der mon nogen anden skaber end Allâh? Han forsørger jer fra himlen og jorden. Der er ingen gud foruden Ham. Hvor forvilder I jer da hen?
4. (O Sendebud!) Hvis de kalder dig løgner, så er sendebude før dig blevet kaldt løgnere. Til Allâh bliver alle sager dog bragt tilbage (og gjort op).
5. O mennesker! Allâhs løfte (om det hinsidige) er bestemt sandt. Lad da ikke det jordiske liv bedrage jer,

og lad ikke Bedrageren bedrage jer angående Allâh;

6. Satan er bestemt en fjende af jer, så tag ham som en fjende. Det eneste han kalder sine tilhængere til er at blive den flammende ilds folk.
7. De der fornægter troen har en streng straf i vente, mens de der tror og gør gode gerninger har tilgivelse og en stor belønning i vente.
8. Er den hvis onde handlinger fremstår skønne for ham, så han anser dem som gode (lig den der tror og handler godt)? Allâh lader hvem Han vil være vildfaren, og retleder hvem Han vil. (O Sendebud!) Lad dig da ikke hentæres af sorg over dem (der fornægter troen). Sandelig, Allâh ved hvad de gør.
9. Allâh er den der sender vindene af sted så de rejser (regn)skyer. Så driver Vi dem til et dødt land og giver dermed jorden liv efter dens død. Således er opstandelsen.
10. Den som ønsker sig ære – (skal vide at) al ære tilhører Allâh! Til Ham stiger det gode ord op, og den retfærdige gerning ophøjer Han. De der lægger onde planer har en streng straf i vente. Deres snedighed fører til intet.
11. Allâh skabte jer af støv, derpå af en dråbe og dernæst gjorde Han jer til par. Ingen kvinde (eller hun) bærer eller føder uden at Han ved det. Og ingen aldrende får

et langt liv, og ingen får sit liv afkortet uden at det er (optegnet) i tydeligt Skrift. Dette er let for Allâh

12. De to have er ikke ens: det ene er sødt og frisk, behageligt at drikke, og det andet er salt og bittert. Fra hvert får I frisk kød at spise og kan fremdrage smykker til at bære. Og du ser skibene pløje sig igennem det, for at I kan søge noget af Hans overflod, og for at I kan være taknemmelige.
13. Han lader natten trænge ind i dagen og dagen trænge ind i natten, og Han har sat solen og månen i tjeneste; hver især løber (sin bane) til en fastlagt tidsfrist. Således er Allâh, jeres Herre. Ham tilhører herredømmet. Dem, som I påkalder (som guder) ud over Ham, har ikke magt over så meget som hinden på en daddelkerne.
14. Hvis I påkalder dem, hører de ikke jeres kalden, og hvis de hørte den, ville de ikke bønhøre jer. På Opstandelsens Dag vil de frasige sig at I satte dem ved Hans side. Ingen kan underrette dig som Den Velunderrettede.
15. O mennesker! I er afhængige af Allâh, mens Allâh er Den Uafhængige og Den Prisværdige.
16. Hvis Han vil, kan Han fjerne jer og frembringe en ny skabelse.
17. Det er ikke svært for Allâh.

18. Ingen, der bærer en byrde, skal bære en andens (synders) byrde. Hvis én, der er belastet (af synder), anmoder en anden om at bære sin byrde, skal intet af den bæres (af andre), selv hvis der er tale om en slægtning. Du kan kun advare dem der nærer ærefrygt for deres Herre i det skjulte og holder bøn. Den der renser sig (for synd) gør det til sit eget bedste. Til Allâh sker tilbagekomsten.
19. Den blinde og den seende er ikke lige.
20. Ej heller mørke og lys.
21. Ej heller skygge og hede.
22. De levende og døde er heller ikke lige. Allâh kan få hvem Han vil til at høre. Men du kan ikke få dem (der er ligeså døve som dem) i gravene til at høre.
23. Du er blot en advarer.
24. Vi har bestemt udsendt dig med sandheden, som forkynder af det glædelige budskab og som advarer. Der har ikke været noget fællesskab uden en advarer iblandt dem.
25. Hvis de kalder dig løgner, så kaldte de, der var før dem, det også løgn. Deres sendebude kom til dem med de tydelige beviser og skrifterne og Den oplysende Skrift.
26. Derpå pågreb Jeg dem der fornægtede troen - og hvordan var Min forkastelse da!

27. Har du ikke set at Allâh sender vand ned fra himlen? Så frembringer Vi derved frugter af forskellige farver. Og i bjergene er der hvide og røde striber i forskellige nuancer, og også sorte som ravne.
28. Der findes ligeledes forskellige slags mennesker, dyr og kvæg. Kun de, der besidder viden blandt Allâhs tjenere, nærer ærefrygt for Ham. Allâh er Almægtig og atter Tilgivende.
29. Sandelig, de der oplæser Allâhs Skrift og holder bøn og giver ud af det, hvormed Vi har forsørget dem, i det skjulte eller åbenlyst, kan se frem til en handel der ikke vil give tab;
30. for Han vil betale dem deres løn fuldt ud og give dem endnu mere af sin gunst. Han er atter Tilgivende og Påskønnende
31. (O Sendebud!) Det, som Vi har åbenbaret dig af Skriften, er sandheden, til bekræftelse af det der var (åbenbaret) tidligere. Allâh kender og ser sine tjenere.
32. Derpå gav Vi Skriften i arv til dem af Vore tjenere som Vi udvalgte; nogle af dem begår uret mod sig selv, nogle af dem er mådeholdende, og nogle af dem anstrenger sig med Allâhs tilladelse for at komme først med gode gerninger. Dette er den store gunst.
33. I Edens (evige) haver skal de træde ind. Deri vil de være smykket med armbånd af guld og perler, og deres

klæder deri er silke.

34. De vil sige: ”Priset være Allâh, som har taget sorgen fra os! Vor Herre er atter Tilgivende og Påskønnende,
35. Han, der i sin gunst lader os bo i den evige bolig, hvor hverken træthed eller udmattelse rammer os!”
36. Men de der fornægter troen har Helvedes ild i vente. Der vil ikke blive gjort ende på dem, så de dør, og straffen deri vil ikke blive mildnet for dem. Således gengælder Vi enhver der fornægter troen.
37. Og de vil råbe deri: ”Vor Herre! Tag os ud! Så vil vi handle ret – ikke som vi plejede at gøre.” (Der bliver svaret:) ”Gav Vi jer ikke et langt nok liv til at den der ville lade sig påminde kunne lade sig påminde? Og advareren kom (også) til jer. Smag da (udfaldet af jeres fornægtelse)! De der begår uret har ingen hjælper (i dag).”
38. Sandelig, Allâh kender det skjulte i himlene og på jorden. Han ved hvad der gemmer sig i hjertet.
39. Han er den som har gjort jer til (tidligere fællesskabers) efterfølgere på jorden. Den som fornægter troen, vil belastes af sin fornægtelse. De der fornægter troen opnår ikke andet ved deres fornægtelse end øget modvilje hos deres Herre. De der fornægter troen opnår ikke andet ved deres fornægtelse end yderligere tab.

40. Sig: ”Har I mon set de medguder som I påkalder ud over Allâh? Vis mig hvad de har skabt af jorden! Eller har de en andel i himlene? Eller har Vi givet dem et skrift så de har et tydeligt bevis derfra? Nej, de der begår uret giver kun hinanden bedrageriske løfter.
41. Sandelig, Allâh opretholder himlene og jorden, så de ikke fraviger. Og hvis de fraveg, ville ingen ud over Ham derefter kunne fastholde dem. Han er Overbærende og atter Tilgivende.
42. De svor deres dyreste eder ved Allâh på, at de, hvis der kom en advarer til dem, ville lade sig bedre retlede end noget andet fællesskab. Men da der så kom en retleder til dem, forstærkede det blot deres modvilje,
43. deres hovmod på jorden og udtænkning af onde planer. Men de onde planer omringer kun deres ophavsmænd. Kan de vente sig andet (til gengæld) end de tidligere folks tilfælde? Du vil ikke finde nogen ændring i Allâhs sædvane - du vil ikke finde nogen omskiftelse i Allâhs sædvane.
44. Har de ikke draget omkring på jorden og set hvilken ende de der var før dem fik? De var endda stærkere end dem i magt. Intet i himlene og på jorden kan kue Allâh. Han er Alvidende og Mægtig.
45. Hvis Allâh (omgående) pågreb menneskene for hvad de har bedrevet, ville Han ikke lade noget levende væsen

blive tilbage på jordens overflade. Men Han giver dem udsættelse til en fastsat frist. Når deres frist så udløber - (vil de erfare at) Allâh ser sine tjenere.

36.

Yâ-Sîn

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Yâ-Sîn*.
2. Ved den vise Koran!
3. (O Sendebud!) Du er bestemt et af sendebudene,
4. på den lige vej.
5. Den er nedsendt fra Den Almægtige og Den Barmhjertige,
6. for at du kan advare et folk, hvis forfædre ikke blev advaret, så de er intetanende.
7. Ordet er blevet til sandhed for de fleste af dem, således at de ikke tror.
8. Vi har lagt lænker om deres hals, helt op til hagen, så de må holde hovedet højt (i hovmod).
9. Vi har sat en barriere foran dem og en barriere bagved dem og lagt et slør over dem så de ikke kan se (sandheden).
10. For dem er det lige meget om du advarer dem eller ikke advarer dem - de tror ikke.

11. Du kan kun advare den der følger påmindelsen og nærer ærefrygt for Den Nådige i det skjulte. Ham skal du give det glædelige budskab om tilgivelse og gavmild belønning.
12. Sandelig, Vi giver de døde liv, og Vi nedskriver hvad de sender i forvejen (af gerninger) og sporene efter dem. Alt opregner Vi i et tydeligt Skrift.
13. Giv dem som eksempel folket i byen da sendebudene kom dertil.
14. Da Vi sendte dem to sendebude, kaldte de dem løgnere, og så styrkede vi dem med et tredje, og de tre (sendebude) sagde: ”Vi er blevet udsendt til jer.”
15. De svarede: ”I er blot mennesker ligesom os! Den Nådige har ikke sendt noget (budskab) ned. I lyver blot!”
16. De tre sagde: ”Vor Herre ved at vi bestemt er blevet udsendt til jer.
17. Det påhviler os kun at overbringe det tydelige budskab.”
18. De sagde: ”Vi betragter jer som et ondt varsel! Hvis I ikke holder op, vil vi bestemt bortstene jer, og en smertefuld straf vil ramme jer fra os!”
19. De svarede: ”Jeres varsel er hos jer. Vil I mon lade jer påminde? Nej, I er et folk der går til yderligheder.”

20. Idet kom en (troende) mand løbende fra udkanten af byen og sagde: ”O mit folk! Følg sendebudene!
21. Følg dem som ikke beder jer om nogen løn, og som er retledte!

del 23

22. Hvorfor skulle jeg ikke tjene Ham som har skabt mig, og til hvem I skal vende tilbage?
23. Skulle jeg tage mig guder foruden Ham? Hvis Den Nådige ønsker at give mig modgang, så vil deres forbøn ikke gavne mig det mindste, og de kan ikke frelse mig.
24. Så ville jeg sandelig befinde mig i åbenlys vildfarelse.
25. Jeg tror på jeres Herre, så hør på mig!”
26. Der blev sagt: ”Træd ind i Haven!” (da han lå for døden). Han udbrød: ”Gid mit folk vidste,
27. at min Herre har tilgivet mig og sat mig blandt dem der bliver hædret.”
28. Efter ham sendte Vi ingen hærskarer (af engle) ned over hans folk fra himlen. Det behøvede Vi ikke.
29. Der lød kun et eneste brag, og så var de udslukte.
30. Ak og ve for tjenerne! Der kom aldrig et sendebud til dem uden at de drev spot med ham.
31. Har de ikke set hvor mange slægter Vi har tilintetgjort før dem, og at de ikke vil vende tilbage til dem?

32. Men de vil alle sammen blive ført frem til Os.
33. Den døde jord er et tegn for dem; Vi giver den liv og frembringer af den korn hvoraf de spiser.
34. Vi skaber haver på den med daddelpalmer og druer, og Vi lader kilder bruse frem derpå,
35. så de kan spise af dens frugt. Det er ikke deres hænders værk. Er de da ikke taknemmelige?
36. Priset være Han, som skabte alt i par, af det som jorden lader vokse frem og af dem selv og af det som de ikke ved.
37. Også natten er et tegn for dem. Vi flår dagen af den, og straks befinder de sig i mørke.
38. Og solen løber til sit hvilested. Dette er Den Almægtige og Den Alvidendes bestemmelse.
39. Også for månen har Vi fastlagt faser, indtil den bliver som en gammel dadelkvist.
40. Det tilkommer ikke solen at indhente månen, ej heller natten at komme før dagen. Hver især løber i en bane.
41. Og det er et tegn for dem at Vi bar (Noahs folk og) deres efterkommere på den tungtlastede ark.
42. Og Vi har skabt dem andet ligesom den som de kan rejse med.
43. Hvis Vi vil, kan Vi lade dem drukne, uden at nogen kan høre deres råb og uden at de kan blive reddet,

44. undtagen af barmhjertighed fra Os, så de kan nyde livet for en stund.
45. (Dog vender de sig bort) Når der siges til dem: ”Tag jer i agt for hvad der er foran jer og hvad der er bagved jer, så I måtte finde barmhjertighed!”
46. Og der kommer ikke ét tegn til dem af deres Herres tegn, uden at de vender ryggen til det.
47. Når der siges til dem: ”Giv ud af det som Allâh har forsørget jer med!” siger de der fornægter troen til dem der tror: ”Skal vi bespise nogen som Allâh selv kunne have givet noget at spise hvis Han ville? I befinder jer blot i åbenlys vildfarelse!”
48. De siger: ”Hvornår vil dette løfte (om Timen) blive til virkelighed, hvis I taler sandt?”
49. De skal blot vente på et eneste brag, som vil komme over dem mens de strides.
50. Da vil de ikke være i stand til at gøre testamente, og de vil ikke kunne vende tilbage til deres folk.
51. Og Hornet vil blive blæst (for anden gang), og de vil straks skynde sig frem fra gravene til deres Herre.
52. De vil udbryde: ”Ve os! Hvem har vækket os fra vores sovested? Dette er hvad Den Nådige har lovet – sendebudene talte sandt!”
53. Der vil blot lyde et eneste brag, og så vil de alle blive bragt frem for Os.

54. (Der bliver sagt:) ”I dag vil ingen lide den mindste uret. I vil kun blive gengældt for det som I udøvede.
55. I dag vil de, der hører til Haven, finde lykke i alt hvad de foretager sig.
56. De og deres hustruer befinder sig i skygge, tilbagelænet på hynder.
57. Dér vil de få frugter, og de får hvad de beder om.
58. ”Fred!” lyder (velkomst)ordet fra en barmhjertig Herre.
59. Men: ”Hold jer for jer selv i dag, I der forsyndede jer!
60. Sluttede Jeg ikke pagt med jer, o Adams børn, at I ikke måtte tjene Satan, for han er bestemt jeres åbenlyse fjende,
61. men at I skulle tjene Mig? Dét er den lige vej.
62. Han har bestemt ledt en stor mængde af jer vild. Forstod I det ikke?
63. Dette er det Helvede som I blev advaret om.
64. Træd derind i dag, fordi I fornægtede troen!”
65. Den dag vil Vi sætte segl for deres mund. Deres hænder vil tale til Os, og deres fødder vil vidne om det de har gjort.
66. Hvis Vi ville, kunne Vi udslette deres øjne. Så ville de nok kappes om at finde vejen, men hvordan skulle de se?
67. Hvis Vi ville, kunne Vi forvandle dem på stedet, så de hverken formåede at gå frem eller tilbage.

68. Den som Vi giver et langt liv, svækker Vi i legemsstyrke. Vil de da ikke forstå?
69. Vi har ikke lært ham (Sendebudet) digtning, ej heller sømmer det sig for ham. Dette er blot en påmindelse og en klar Koran,
70. for at han kan advare dem der er levende, og for at ordet kan blive til sandhed over for dem der fornægter troen.
71. Har de ikke set at Vi af Vore hænders værk har skabt dem husdyr, som de besidder?
72. Vi har gjort dem tamme for dem, så de kan ride på nogle af dem, og andre kan de spise.
73. De drager nytte af dem og deraf får de (mælk) at drikke. Vil de mon ikke være taknemmelige?
74. Men de har taget sig guder ud over Allâh, for at de måtte få hjælp.
75. Men de er ikke i stand til at hjælpe dem, selvom de er en hærskare (af guder) der træder frem for dem.
76. (O Sendebud!) Lad ikke det de siger bedrøve dig. Vi ved hvad de skjuler og hvad de bringer for dagen.
77. Har mennesket ikke set at Vi har skabt det af en dråbe? Dog er det åbenlyst stridslystent.
78. Det kommer med sammenligninger om Os, og glemmer at det er skabt. Det siger: ”Hvem kan give knoglerne liv når de er forrådnet?”

79. Sig: ”Han, der skabte dem første gang, vil give dem liv. Han kender enhver skabning.
80. Han, der skaber ild for jer af grønne træer, og straks kan I tænde op dermed.”
81. Har Han, som skabte himlene og jorden, ikke magt til at skabe nogen ligesom dem? Jo, bestemt! Han er Den Skabende og Den Alvidende.
82. Hans befaling, når Han ønsker en ting, er blot at Han siger til den: ”Bliv til!” og så bliver den til.
83. Priset være Han, i hvis hånd herredømmet over alle ting ligger, og til hvem I vil blive bragt tilbage.

37. De der står på række

As-Sâffât

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved dem der står på række og geled (i bøn).
2. Ved dem der ihærdigt driver (det onde) bort.
3. Ved dem der oplæser påmindelsen.
4. Sandelig, jeres Gud er én;
5. Herren over himlene og jorden og alt derimellem, Herren over hvor solen står op.
6. Vi har bestemt udsmykket den nederste himmel med stjernernes smykke,
7. og beskyttet den mod enhver forkastet satan.
8. De (sataner) kan ikke lytte til den højeste forsamling (af engle); de bliver beskudt fra enhver kant
9. og jaget væk. Og der venter dem en varig straf.
10. Hvis nogen alligevel opfanger en smule, bliver han forfulgt af en gnistrende flamme.
11. Spørg dem (der fornægter troen) om de skulle være sværere at skabe end andre som Vi har skabt? Vi skabte dem af klæbrigt ler.

12. Nej, du undrer dig når de driver spot.
13. Når de bliver påmindet, lader de sig ikke påminde.
14. Når de ser et (at Vore) tegn, driver de spot,
15. og siger: ”Dette er ikke andet end åbenlys trolddom!
16. Når vi er døde og blevet til støv og knogler, skal vi da genopvækkes?
17. Og også vore forfædre!”
18. Sig: ”Ja! Og så vil I blive ydmyget.”
19. Der vil blot lyde et eneste skrig, og straks vil de se (Opstandelsen).
20. De vil sige: ”Ve Os! Dette er Dommens Dag.”
21. (Vi vil sige:) ”Dette er Afgørelsens Dag, som I kaldte for opspind!
22. Forsaml dem der begik uret, og deres fæller og det som de tilbad
23. ud over Allâh. Før dem ad vejen til Helvede,
24. og stil dem op! De skal udspørges.
25. Hvad er der galt med jer siden I ikke hjælper hinanden?”
26. Nej, den dag overgiver de sig.
27. Og nogle af dem vil gå hen til andre og stille hinanden spørgsmål.
28. De vil sige: ”I kom (sværgende) til os fra højre side!”
29. De vil svare: ”Nej, det var jer selv der ikke troede!

30. Vi havde ingen magt over jer. Nej, I var et folk der gik til yderligheder.
31. Nu er vor Herres ord over os blevet til sandhed; vi vil få (udfaldet) at smage!
32. Vi vildledte jer – vi var sandelig på vildspor!"
33. På den dag skal de være fælles om straffen.
34. For således behandler Vi dem der forbryder sig.
35. Når man sagde til dem: "Der er ingen Gud foruden Allâh," var de altid hovmodige.
36. De sagde: "Skulle vi opgive vore guder for en digter som er besat?"
37. Nej! Han har bragt sandheden og har bekræftet sendebudene.
38. I vil bestemt få den smertefulde straf at smage!
39. I vil blot blive gengældt for det I gjorde,
40. bortset fra Allâhs oprigtige tjenere.
41. De vil få et fastsat underhold,
42. frugter, og de vil blive hædret,
43. i lyksalighedens haver,
44. på tronstole over for hinanden,
45. mens der bæres et bæger med kildevand rundt til dem;
46. snehvidt og dejligt at drikke,
47. som man ikke vil få ondt i hovedet af, og som ikke sløver deres sanser.

48. Og der vil være storøjede kvinder hos dem, med sænkede blikke,
49. som skjulte æg,
50. Nogle af dem vil spørge andre (om deres jordiske liv),
51. og en af dem vil sige: ”Jeg havde en ven,
52. der (fornægtede og) sagde: ’Er du blandt dem der anerkender (sendebudene)?
53. Skal vi, når vi er blevet til støv og knogler, stilles til dom?’”
54. Han vil sige: ”Vil I se (hvor han befinder sig)?”
55. Han vil se (ned mod Ilden) og få øje på ham, lige midt i Helvede.
56. Han vil sige: ”Ved Allâh! Du havde nærved også bragt mig i fortabelse.
57. Hvis det ikke var for min Herres nåde, havde jeg været blandt dem der blev ført frem (til dom).”
58. (Havens folk vil sige:) ”Skal vi da ikke dø,
59. ud over vores første død? Og skal vi ikke straffes?”
60. Dette er sandelig den mægtige sejr.
61. Enhver burde handle for at opnå noget ligesom dette.
62. Hvad er bedst som opholdssted, dette eller Zaqqûm-træet?
63. Vi har bestemt skabt det som en prøvelse for dem der begår uret.
64. Det er et træ der vokser frem fra Helvedes bund,

65. med frugtklaser som sataners hoveder.
66. Deraf skal de spise og fylde maven med.
67. Derpå får de en blanding af kogende vand,
68. og så skal de vende tilbage til helvedesilden.
69. De fandt bestemt deres forfædre på vildspor,
70. og hastede af sted i deres fodspor.
71. Og de fleste af de tidligere folkeslag før dem fór vild;
72. Vi sendte bestemt advarer ud iblandt dem.
73. Se, hvilken ende de der var blevet advaret fik,
74. bortset fra Allâhs oprigtige tjenere.
75. Og Noah [Nûh] kaldte sandelig på Os – og sikke skønt Vi svarer!
76. Vi reddede ham og hans familie fra den vældige nød,
77. og Vi lod hans efterkommere overleve.
78. Og Vi efterlod (denne pris og hilsen) over ham for eftertiden:
79. ”Fred være med Noah i alverden!”
80. Således belønner vi dem der handler smukt.
81. Han var bestemt en af Vore troende tjenere.
82. Derpå lod vi de andre drukne.
83. Og Abraham [Ibrâhîm] tilhørte hans fløj.
84. Da han kom til sin Herre med et pletfrit hjerte.
85. Da han sagde til sin (såkaldte) fader og til sit folk: ”Hvad er det som I tjener?
86. Er det en løgn I eftertragter; guder ud over Allâh?

87. Hvad tænker I da om alverdens Herre?”
88. Så kastede han et blik på stjernerne,
89. og sagde: ”Jeg føler mig utilpas (og kan ikke deltage i jeres festival).”
90. Så vendte de ham ryggen (og forlod ham).
91. Derpå listede han hen til deres guder og sagde: ”Spiser I da ikke?
92. Hvad er der galt med jer siden I ikke taler?”
93. Så slog han på dem med slag af sin højre hånd.
94. Da kom de (afgudsdyrkere) ilende mod ham.
95. Han sagde: ”Tilbeder I noget som I selv har hugget ud,
96. selvom det er Allâh der har skabt jer og alt hvad I laver?”
97. De sagde: ”Byg et bål op til ham, og kast ham i ilden!”
98. De ønskede at overliste ham, men Vi fornedrede dem (ved at gøre ilden kold).
99. (Abraham) Han sagde: ”Jeg (forlader dette land og) går til min Herre. Han vil retlede mig.
100. Min Herre! Skænk mig en af de retskafne (efterkommere).”
101. Da gav Vi ham det glædelige budskab om en overbærende søn (Ismael).
102. Da denne var blevet gammel nok til at gå ham til hånde, sagde han: ”Min kære søn! Jeg har set i min drøm at jeg bringer dig som slagtoffer. Sig mig da hvad

du synes?" Han svarede: "Min fader, gør hvad du er blevet befalet. Du vil, om Allâh vil, finde at jeg er en af de udholdende."

103. Da de begge havde overgivet sig (til Guds vilje), og han havde lagt ham ned, med panden mod jorden,
104. kaldte Vi på ham: "O Abraham!
105. Du har sandelig gjort drømmen til sandhed." Således belønner Vi dem der handler smukt.
106. Dette var sandelig en åbenlys prøvelse.
107. Vi løskøbte ham mod et mægtigt slagtoffer,
108. Og Vi efterlod (denne pris og hilsen) over ham for eftertiden:
109. "Fred være med Abraham!"
110. Således belønner vi dem der handler smukt.
111. Han var bestemt en af Vore troende tjenere.
112. Så gav Vi ham det glædelige budskab om Isak [Ishâq], som profet og en af de retskafne.
113. Vi velsignede ham og Isak. Blandt deres efterkommere findes både dem der handler godt og dem der begår åbenlys uret mod sig selv.
114. Og Vi viste bestemt Moses [Mûsâ] og Aron [Hârûn] velvilje.
115. Og Vi reddede dem og deres folk fra den vældige plage (som Farao udsatte dem for)
116. Vi hjalp dem, så det blev dem der vandt sejr.

117. Vi gav dem det tydelige (Tora-)Skrift,
118. og ledte dem ad den lige vej.
119. Og Vi efterlod (denne hilsen) over dem til de senere slægter:
120. ”Fred være med Moses og Aron!”
121. Således belønner vi dem der handler smukt.
122. De hørte bestemt til Vore troende tjenere.
123. Også Elias [Ilyâs] var et af sendebudene.
124. Da han sagde til sit folk: ”Er I ikke gudfrygtige?
125. Påkalder I (afguden) Ba‘>al og opgiver den bedste skaber;
126. Allâh, jeres Herre og jeres forfædres Herre?
127. Men de kaldte ham en løgner. De vil blive ført frem (til dom).
128. Bortset fra Allâhs oprigtige tjenere.
129. Og Vi efterlod (denne hilsen) over ham til de senere slægter:
130. ”Fred være med Elias!”
131. Således belønner vi dem der handler smukt.
132. Han var bestemt en af Vore troende tjenere.
133. Også Lot [Lût] var et af sendebudene.
134. Da Vi frelste ham og alle i hans familie,
135. på nær en gammel kone, som var en af dem der blev tilbage (i trods).
136. Så lod Vi de andre gå til grunde.

137. I passerer dem bestemt om morgenen (når I rejser mellem Mekka og Syrien),
138. og om natten. Vil I da ikke forstå?
139. Også Jonas [Yûnus] var et af sendebudene.
140. Da han flygtede (fra sit folk i vrede) til det tungtlastede skib.
141. Så deltog han i lodtrækningen (om hvem der skulle kastes overbord) og var blandt dem der tabte.
142. Så slugte (hval)fisken ham, mens han var bebrejdende (over for sig selv).
143. Havde han ikke været en af dem der lovpriser (Gud),
144. var han blevet i dens bug indtil den dag de bliver genopvakt.
145. Vi kastede ham op på den nøgne kyst, mens han var syg,
146. og Vi lod en græskarplante vokse frem, hen over ham.
147. Vi udsendte ham (igen) til (Ninevehs befolkning på) hundrede tusinde eller flere.
148. De troede (denne gang på ham), og Vi lod dem nyde livet for en stund.
149. Spørg dem om deres Herre skulle have (englene som) døtre, mens de har sønner?
150. Skabte Vi da englene som kvindelige væsener mens de var til stede?
151. Det er bestemt en af deres løgne når de siger:

152. ”Allâh har fået afkom!” De lyver!
153. Skulle Han foretrække døtre frem for sønner?
154. Hvad er der galt med jer? Hvordan er det I dømmer?
155. Vil I da ikke lade jer påminde?
156. Eller har I en klar bemyndigelse?
157. Så fremlæg jeres skrift hvis I taler sandt!
158. Og de sætter et slægtskab mellem Ham og jinnerne. Men jinnerne ved at de engang vil blive ført frem (på Opstandelsens Dag).
159. Priset være Han - hævet over hvad de påstår!
160. På nær Allâhs oprigtige tjenere.
161. I og det som I tilbeder,
162. kan ikke friste nogen imod Ham,
163. på nær den der skal brænde i Helvedes ild.
164. (Englene siger:) ”Hver enkelt af os har sin fastsatte plads;
165. Vi er dem der står på række;
166. Vi er dem der lovpriser (Allâh)!”
167. De (der fornægtede troen) sagde:
168. ”Hvis vi havde fået en påmindelse fra de tidligere folkefærd,
169. så havde vi bestemt været Allâhs oprigtige tjenere!”
170. Men de fornægtede det. De vil snart vide besked.
171. Sandelig, Vort ord er allerede kommet til Vore tjenere, sendebudene,

172. at de vil få hjælp,
173. og at Vor hær vil sejre.
174. (O Sendebud!) Vend dig fra dem for en tid,
175. og hold øje med dem - de vil snart få at se!
176. Ønsker de at fremskynde Vor straf?
177. Men når den står for døren vil det være en ond morgen for dem der blev advaret.
178. Så vend dig fra dem for en tid,
179. og hold øje med dem - de vil snart få at se!
180. Priset være din Herre - magtens og ærens Herre - hævet over hvad de påstår!
181. Fred være med sendebudene.
182. Lovet være Allâh, alverdens Herrer og Forsørger.

38. Sâd

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Sâd*. Ved Koranen med påmindelsen!
2. Nej, de der fornægter troen er fulde af stolthed og trods.
3. Hvor mange slægter tilintetgjorde Vi ikke før dem. De råbte op, men da var det for sent at flygte.
4. De undrede sig over at en af deres egne var kommet til dem for at advare , og de der fornægtede troen sagde: ”Dette er en løgnagtig troldmand!
5. Har han gjort guderne til én? Det er sandelig en forunderlig ting!”
6. Deres ledere gik omkring (og sagde:) ”Hold jer væk (fra Muhammad), og hold fast ved jeres guder! Det er ønskværdigt.
7. Vi har ikke hørt om dette indenfor den seneste religion – det er pure opspind!
8. Skulle påmindelsen være åbenbaret for ham af os alle?” Nej, de rejser tvivl om Min påmindelse. Nej, de har endnu ikke smagt Min straf!

9. Ejer de mon din Herres barmhjertigheds skatte, Den Almægtige og Den Gavmilde?
10. Eller er herredømmet over himlene og jorden og alt derimellem deres? Lad dem da stige derop med reb!
11. De (mekkanere) udgør blot en hærstyrke af alliancen (mod muslimerne) som vil blive slået her (i Mekka)!
12. Før dem kaldte andre det (budskab) for opspind: Noahs [Nûh] folk og ‘Âd-(folket) og Farao, der var velbefæstet (i Egypten),
13. og Thamûd-(folket) og Lots [Lût] folk og Skovens folk.
14. Hver især kaldte de sendebudene for løgnere, og så blev Min straf til virkelighed.
15. De skal blot vente på et eneste brag, uden forsinkelse.
16. De siger (trodsigt): ”Vor Herre! Fremskynd vor andel (af straffen) før Afregningens Dag!”
17. (O Sendebud!) Bær tålmodigt hvad de siger, og ihukom Vor tjener David [Dâwûd], fuld af styrke. Han vendte sig til Os.
18. Vi satte sandelig bjergene i tjeneste til sammen med David at synge Vor pris om aftenen og ved solopgang,
19. og ligeledes fuglene i samlet flok. Alle vendte sig til Ham (med lovsang).
20. Vi styrkede hans herredømme og gav ham visdom og tydelig tale.

21. Har du hørt beretningen om de stridende (brødre)? Dengang de klatrede over muren til helligdommen?
22. Da de kom ind til David, blev han forskrækket over dem. De sagde: ”Frygt ikke! Vi er to stridende parter, hvoraf denne ene har begået overgreb mod den anden. Døm da mellem os med sandhed, uden afvigelse, og led os til den rette vej!
23. Dette er min broder. Han har nioghalvfems får mens jeg kun har ét får. Dog sagde han: ’Betro det til mig!’ og kuede mig med ord.”
24. (David) Han svarede: ”Han har bestemt gjort uret mod dig ved at kræve dit får ved siden af sine egne får. Mange, der ejer noget i fællesskab, begår overgreb mod hinanden, på nær dem der tror og gør gode gerninger – og det er kun få.” David indså at Vi havde sat ham prøve, og han bad sin Herre om tilgivelse og faldt ned (i bøn) og vendte sig til Os.
25. Vi tilgav ham dette; han står Os nær og har et skønt hjemsted (i det hinsidige).
26. (Vi sagde:) ”O David! Vi har gjort dig til (Vor) stedfortræder på jorden. Døm da med sandhed mellem menneskene, og følg ikke begæret, så det leder dig bort fra Allâhs vej. Sandelig, de der farer vild fra Allâhs vej har en streng straf i vente, fordi de glemte Afregningens Dag.

27. Vi har ikke skabt himlen og jorden og alt derimellem uden formål. Det mener de der fornægter troen. Ve dem der fornægter troen for Ilden!
28. Skulle Vi mon ligestille dem der tror og gør gode gerninger med dem der skaber ufred på jorden? Eller skulle Vi ligestille de gudfrygtige med dem der forsynder sig?
29. (O Sendebud! Dette er) Et velsignet Skrift, som Vi har nedsendt til dig, så de kan reflektere over dets tegn, og for at de forstandige kan lade sig påminde.
30. Og Vi skænkede David (sønnen) Salomon [Sulaymân] – sikken skøn tjener! Han vendte sig til Os.
31. Da de smukke fuldblodsheste om aftenen blev vist frem for ham,
32. sagde han: ”Jeg har (i aften) foretrukket kærlighed til det gode frem for ihukommelsen af min Herre, og nu er solen gået i skjul bag (natte)tæppet!
33. Før dem frem for mig igen!” Så begyndte han at stryge dem over ben og hals.
34. Vi udsatte sandelig Salomon for en prøvelse og satte en (svækket) skikkelse på hans trone. Derpå vendte han sig til Os (i bøn).
35. Han sagde: ”Min Herre! Tilgiv mig, og skænk mig et sådant kongedømme som ikke vil tilkomme nogen efter mig! Du er bestemt Den Givende.”

36. Så satte Vi vinden i hans tjeneste, som på hans befaling blæste blidt af sted hvorhen han ønskede,
37. og (ligeledes) satanerne (og jinnerne) til at bygge (paladser) og dykke (efter perler),
38. og andre bundet sammen med lænker.
39. (Vi sagde:) ”Dette er Vor gave. Giv da ud af den eller hold igen, uden at føre regnskab!”
40. Han står Os nær og har et skønt hjemsted (i det hinsidige).
41. Og ihukom Vor tjener Job [Ayyûb], da han påkaldte sin Herre: ”Satan har ramt mig med sygdom og pine!”
42. (Vi sagde:) ”Tramp (i jorden) med din fod! Dette (springvand) er et køligt bad og en (helbredende) drik.”
43. Og Vi gav ham hans familie (tilbage) og lige så mange til, som en barmhjertighed fra Os og som en påmindelse til de forstandige.
44. (Og Vi sagde:) ”Tag et ris (med hundrede strå) i din hånd og slå (symbolsk én gang) dermed, og bryd (således) ikke din ed.” Vi fandt ham bestemt udholdende. Sikken skøn tjener! Han vendte sig (altid) til Os.
45. Og ihukom Vore tjenere Abraham [Ibrâhîm] og Isak [Ishâq] og Jakob [Ya‘qûb], fulde af styrke og indsigt.
46. Vi rensede dem til oprigtig påmindelse om Hjemmet (i det hinsidige).

47. Hos Os er de bestemt blandt de udvalgte og de bedste.
48. Og ihukom Ismael [Ismâ'îl] og Elisa [Yasâ'] og Dhûl-Kifl. Hver især hører til blandt de bedste.
49. Dette er påmindelsen. Sandelig, de gudsbevidste har et skønt hjemsted;
50. Edens (evige) haver, hvis porte vil åbne sig for dem,
51. deri vil de læne sig tilbage og anmode om mange frugter og drikke,
52. mens jævnaldrende kvinder med sænkede blikke er hos dem.
53. Det er hvad I bliver lovet på Afregningens Dag.
54. Dette er Vort underhold som aldrig slipper op.
55. Således (vil det være). Men de der går til yderligheder har et ondt hjemsted;
56. Helvede, hvori de skal brænde - sikket sørgeligt hvilested!
57. Således (vil det være) - lad dem smage det! Kogende vand og betændt væske,
58. og andet af samme slags.
59. (Deres ledere vil sige:) "Her er (endnu) en flok som styrter hovedkulds deri sammen med jer! De bliver ikke budt velkommen – de skal brænde i Ilden!"
60. De vil svare: "Nej! Det er jer som ikke bliver budt velkommen. I beredte dette for os - sikket sørgeligt hvilested!"

61. De vil sige: ”Vor Herre! Giv dem, der beredte dette for os, en dobbelt straf i Ilden!”
62. Og de siger: ”Hvad er der galt siden vi ikke ser de (troende) mænd som vi regnede for slette?
63. Drev vi spot med dem (med urette), eller er de ikke til at få øje på?”
64. Dette er bestemt sandt, at Ildens folk vil strides med hinanden.
65. Sig: ”Jeg er blot en advarer. Der er ingen gud foruden Allâh, Den Ene og Den Altformående;
66. Herren over himlene og jorden og alt derimellem, Den Almægtige og Den atter Tilgivende.
67. Sig: ”Det er et mægtigt budskab,
68. som I vender jer bort fra.
69. Jeg havde ingen viden om den højeste forsamling (af engle) da de diskuterede med hinanden (angående Adam).
70. Det er kun blevet mig åbenbaret at jeg er en tydelig advarer.”
71. Da din Herre sagde til englene: ”Jeg vil skabe et menneske af ler,
72. Når Jeg så har formet det og indblæst noget af Min (guddommelige) ånde i det, skal I kaste jer ned (til ære) for det!”
73. Derpå kastede englene sig ned, alle sammen,

74. foruden (jinnen) Iblîs. Han var hovmodig og en af dem der fornægter troen.
75. (Allâh) Han sagde: ”O Iblîs! Hvad hindrer dig i at kaste dig ned for det som Jeg har skabt med Mine hænder? Er du hovmodig, eller føler du dig for ophøjet?”
76. Han svarede: ”Jeg er bedre end ham! Du skabte mig af ild, mens Du har skabt Ham af ler.”
77. Han sagde: ”Gå du ned herfra! Du er bestemt forkastet.
78. Forbandelsen skal være over dig indtil Dommens Dag!”
79. (Satan) Han svarede: ”Min Herre! Giv mig da henstand til den dag de (mennesker) bliver genopvakt (fra døden).”
80. Han sagde: ”Du er sandelig blandt dem der får udsættelse,
81. indtil dagen for den fastsatte tid.”
82. (Satan) Han sagde: ”Ved Din magt! Jeg vil sandelig lede dem alle vild,
83. på nær Dine oprigtige tjenere iblandt dem.”
84. (Allâh) Han sagde: ”Dette er sandheden, og Jeg taler sandt:
85. Jeg vil sandelig fylde Helvede med dig og alle dem der følger dig!”
86. (O Sendebud!) Sig: ”Jeg beder jer ikke om nogen løn for det (budskab), og jeg foregiver ikke noget.
87. Dette er blot en påmindelse til alverden.

88. Snart vil I vide besked derom.”

39. Flokkene

Az-Zumar

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Skriften er nedsendt fra Allâh, Den Almægtige og Den Vise.
2. (O Sendebud!) Vi har nedsendt Skriften til dig med sandheden. Tjen derfor alene Ham ved at bekende dig til Ham alene.
3. Oprigtig bekendelse tilkommer alene Ham. Men de (afgudsdyrkere) der har taget sig venner ud over Ham (siger): ”Vi tilbeder dem kun så de kan bringe os tættere på Allâh!” Allâh vil sandelig dømme imellem dem i det som de var uenige om. Allâh retleder ingen utaknemmelig løgner.
4. Hvis Allâh havde ønsket at tage sig et barn, kunne Han vælge hvad Han ville af det Han har skabt. Priset være Han! Han er Den Ene og Den Altformående.
5. Han har skabt himlene og jorden i sandhed. Han svøber natten rundt om dagen, og Han svøber dagen rundt om natten. Han har sat solen og månen i tjeneste; hver

især løber (sin bane) indtil en fastsat tidsfrist. Sandelig, Han er Den Almægtige og Den atter Tilgivende.

6. Han er den der skabte jer af ét væsen, og deraf skabte dets mage, for at han måtte finde tryghed hos hende. Og Han har skænket jer otte stykker kvæg i par (af får, geder, okser og kameler). Han skaber jer i jeres moders liv, skabelse efter skabelse, i tre lags mørke. Således er Allâh, jeres Herre. Ham tilhører herredømmet. Der er ingen gud foruden Ham. Hvor vender I jer da hen?
7. Hvis I er utaknemmelige, så er Allâh bestemt uafhængig af jer, men Han finder ikke behag i utaknemmelighed hos sine tjenere. Men hvis I er taknemmelige, finder Han behag i jer. Ingen, der bærer en byrde, skal bære en andens byrde. Siden vil I vende tilbage til jeres Herre, og så vil Han oplyse jer hvad I har bedrevet. Han ved hvad der skjuler sig i hjertet.
8. Når modgang rammer et menneske, påkalder det sin Herre og vender sig til Ham. Men så snart Han har vist det nåde fra sig, glemmer det hvad det tidligere bad om, og sætter andre (magter) lige med Allâh, for derved at føre (folk) på afveje, bort fra Allâhs vej. Sig: ”Nyd livet i din fornægtelse for en tid – du hører til Ildens folk!”
9. Er (sådanne at sammenligne med) den der ydmygt i nattens timer kaster sig ned og rejser sig (i bøn) af frygt for det hinsidige og i håbet om sin Herres

barmhjertighed? Sig: ”Er de der har viden og de der er uvidende mon lige?” Kun de forstandige lader sig påminde.

10. (O Sendebud!) Sig: ”O Mine tjenere som tror, vær bevidste om jeres Herre. For dem der handler godt er der godt i denne verden. Allâhs jord er vid. De udholdende vil få deres løn fuldt ud, uden afregning.
11. Sig: ”Jeg er blevet befalet at tjene Allâh ved at bekende mig til Ham alene.
12. Og jeg er befalet at være den første der overgiver sig til Ham.”
13. Sig: ”Jeg frygter bestemt straffen på en mægtig dag hvis jeg trodser min Herre.”
14. Sig: ”Jeg tjener Allâh, idet jeg bekender mig til Ham alene.
15. Tjen I blot hvad I vil ud over Ham.” Sig: ”De fortabte er dem der fortaber sig selv og deres husstand på Opstandelsens Dag. Sandelig, det er det indlysende tab.”
16. De vil have skyer af ild over sig og under sig. Dette er hvad Allâh afskrækker sine tjenere med: ”O Mine tjenere! Vær bevidste om Mig.”
17. Men de der afholder sig fra at tjene de falske guder og vender sig til Allâh, for dem er der et glædeligt budskab. Forkynd Mine tjenere et glædeligt budskab.

18. De der lytter til ordet (fra Allâh) og følger det bedste deraf. Det er dem som Allâh har retledt, og det er de forstandige.
19. Kan du mon frelse dem, for hvem ordet om straf er blevet til virkelighed, og som befinder sig i Ilden?
20. Men de, der er bevidste om deres Herre, har (Paradisets) høje sale i vente, opført i etager, under hvilke rislende floder løber. (Det er) Et løfte fra Allâh – og Allâh bryder ikke sit løfte.
21. Har du ikke set at Allâh sender vand ned fra himlen og lader det strømme gennem jorden som kilder? Så frembringer Han dermed afgrøder i forskellige farver. Siden visner det og du ser det blive gult, og så gør Han det til tørre strå. Deri er der bestemt en påmindelse til de forstandige.
22. Er den hvis hjerte Allâh har åbnet for overgivelsen til Ham, så det oplyses af hans Herre (ligesom den hvis hjerte er forhærdet)? Ve dem hvis hjerte har forhærdet sig imod ihukommelsen af Allâh! De befinder sig i åbenlys vildfarelse.
23. Allâh har nedsendt det smukkeste budskab; et harmonisk Skrift, med gentagne eksempler, der giver dem der nærer ærefrygt for deres Herre gåsehud. Men så blødgøres deres hud og hjerte til ihukommelsen af Allâh. Dette er Allâhs retledning. Dermed retleder Han

hvem Han vil. Men den som Allâh lader være vildfaren, vil ikke have nogen til at retlede sig.

24. Og (kan den der kalder det løgn sammenlignes med) den der beskytter sig mod den onde straf på Opstandelsens Dag? Til dem der begår uret vil der blive sagt: ”Smag nu (udfaldet af) hvad I har bedrevet!”
25. De, der var før dem, kaldte det (også) for opspind. Så kom straffen over dem uden at de anede hvorfra.
26. Allâh lod dem smage fornedrelsen i det jordiske liv, men straffen i det hinsidige er større. Hvis de blot vidste det.
27. Vi har sandelig i denne Koran givet menneskene alle mulige sammenligninger, så de måtte lade sig påminde.
28. En arabisk Koran, i hvilken der ikke findes nogen skævhed, så de måtte blive gudsbevidste.
29. Allâh giver jer et eksempel med en mand, der ejes af mange stridende herrer, og en anden mand der tilhører én mand alene. Er de mon ens? Priset være Allâh! Men nej, de fleste af dem har ikke viden.
30. (O Sendebud!) Du skal dø, og de skal dø.
31. Derpå vil I (der troede på ham og I der fornægtede ham) på Opstandelsens Dag strides med hinanden hos jeres Herre.

32. Hvem begår vel mere uret end den der lyver om Allâh og kalder sandheden for løgn? Er der mon ikke et hjemsted i Helvede til dem der fornægter troen?
33. Men de, der bringer sandheden og bekræfter den, det er de gudsbevidste.
34. De vil få hvad de ønsker hos deres Herre. Således er belønningen til dem der handler smukt.
35. Allâh vil tilgive dem det ondeste som de har begået og give dem deres belønning for det bedste de har udøvet.
36. Er Allâh mon ikke tilstrækkelig for sin tjener? Dog forsøger de (afgudsdyrkere) at skræmme dig med dem der skulle være ud over Ham. Den som Allâh lader være vildfaren, kan ingen retlede.
37. Men den som Allâh retleder, kan ingen lede vild. Er Allâh ikke Almægtig, med magt til at hævne?
38. Hvis du spørger dem: ”Hvem har skabt himlene og jorden?” vil de sige: ”Allâh!” Sig: ”Hvad mener I om de (afguder) som I påkalder ud over Allâh? Hvis Allâh ønskede at ramme mig med modgang, kunne de så fjerne modgangen fra Ham? Eller kunne de, hvis Allâh ønskede at vise mig barmhjertighed, holde Hans barmhjertighed tilbage?”

39. (O Sendebud!) Sig: ”O mit folk! I kan handle som I vil, og jeg vil handle (som jeg vil). I vil snart få at vide,
40. hvem en nedværdigende straf vil ramme og hvem en varig straf kommer over.”
41. Vi har sendt Skriften ned til dig med sandheden til menneskene. Den der lader sig retlede, gør det til sit eget bedste, og den der farer vild, gør det til skade for sig selv. Du er ikke værge for dem.
42. Allâh tager sjælene bort i dødsstunden og de, der ikke er døde, under søvnen. Han holder dem, som Han har besluttet skal dø, tilbage, og sender de andre tilbage (til livet) indtil en fastsat tidsfrist. Deri er der tegn for folk der tænker sig om.
43. Eller har de ud over Allâh taget sig andre til at gå i forbøn for sig? Sig: ”Selvom de (afguder) intet magter og intet forstår?”
44. Sig: ”(At tillade nogen at gå i) Forbøn tilkommer alene Allâh. Ham tilhører herredømmet over himlene og jorden, og til Ham bliver I bragt tilbage.
45. Når Allâh nævnes alene, krymper hjertet ind hos dem der ikke tror på det hinsidige. Men når de andre (guder) ud over Ham nævnes, fryder de sig.
46. Sig: ”Allâh, himlenes og jordens skaber! Du der kender det skjulte og det synlige. Du vil dømme imellem Dine tjenere i det som de var uenige om!”

47. Hvis de der begår uret besad alt hvad der er på jorden, og det samme lagt oveni, ville de bestemt forsøge at løskøbe sig dermed fra den onde straf på Opstandelsens Dag. Men da vil noget fra Allâh, som de ikke havde regnet med, vise sig for dem.
48. Da vil de onde handlinger, som de har begået, blive synlige for dem, og det, som de drev spot med, vil omringe dem.
49. Når modgang rammer et menneske, påkalder det Os. Men så snart Vi viser det nåde fra Os, siger det: ”Jeg har opnået det i kraft af (min) viden!” Det er derimod en prøvelse, men de fleste af dem ved det ikke.
50. Det samme sagde de der var før dem. Dog var det, som de havde erhvervet sig, ikke til nogen nytte for dem.
51. De onde handlinger, som de havde begået, ramte dem. Og de, som nu begår uret, vil blive ramt af de onde handlinger som de har begået, uden at de kan forhindre det.
52. Ved de ikke at Allâh udvider eller indskrænker sit underhold for hvem Han vil? Deri er der tegn for dem der tror.
53. Sig: ”O Mine tjenere! I der er gået til yderligheder over for jer selv, opgiv ikke håbet om Allâhs barmhjertighed. Allâh tilgiver samtlige synder. Han er Den atter Tilgivende og Den Barmhjertige.

54. Vend jer (angrende) til jeres Herre, og overgiv jer til Ham, inden straffen kommer over jer. Da vil I ikke blive hjulpet.
55. Og følg det bedste af det, der er blevet nedsendt til jer fra jeres Herre, inden straffen pludselig kommer over jer, uden at I aner det."
56. For at ingen skal sige: "Ak og ve for at jeg lod hånt om Allâh! Jeg var blandt dem der drev spot."
57. Eller så ingen skal sige: "Hvis Allâh havde retledt mig, havde jeg været blandt de gudfrygtige!"
58. Eller så ingen ved synet af straffen skal sige: "Hvis jeg blot kunne vende tilbage, så ville jeg være blandt dem der handler godt!"
59. (Vi vil sige:) "Jo, bestemt! Mine tegn kom til dig, men du kaldte dem for opspind og var hovmodig og var blandt dem der fornægtede troen."
60. På Opstandelsens Dag vil de se, at de, der løj om Allâh, er sorte i ansigtet. Er der mon ikke et hjemsted i Helvede til de hovmodige?
61. Men Allâh vil frelse de gudfrygtige med deres tilflugtssted (i Paradis); det onde vil ikke berøre dem, og de vil ikke blive bedrøvede.
62. Allâh er skaberen af alting og vogter over alting.
63. Han besidder nøglerne til himlene og jorden. De, der fornægter Allâhs tegn, det er de fortabte.

64. Sig: ”Befaler I mig at tjene nogen anden end Allâh, I uvidende?”
65. Sandelig, det er blevet åbenbaret for dig og dem der var før dig: ”(O menneske!) Hvis du sidestiller andre med Ham, vil dine gerninger være forspildte og du vil være blandt de fortabte!”
66. Nej, tjen Allâh, og vær blandt de taknemmelige.
67. De værdsætter ikke Allâh efter fortjeneste. Hele jorden vil være i Hans greb på Opstandelsens Dag, og himlene vil være rullet sammen i Hans højre (hånd). Priset være Han, højt hævet over det som de sidestiller med Ham!
68. Der vil blive blæst i Hornet, og alle (skabninger) i himlene og på jorden – på nær hvem Allâh vil – falder om. Så blæses der i det for anden gang, og straks vil de (genop)stå og se:
69. at jorden stråler i sin Herres lys, og skriften (med deres gerninger) bliver lagt frem. Profeterne og vidnerne bringes frem, og der vil blive dømt imellem dem i sandhed. De vil ikke blive gjort uret.
70. Enhver vil blive fuldt ud gengældt for hvad han har udøvet – Han ved bedst hvad de udøver.
71. De der fornægtede troen føres i flokke til Helvede. Når de når frem dertil åbnes dets porte, og dets vogtere vil sige til dem: ”Kom der ingen sendebude til jer fra jeres egne som læste jeres Herres tegn op for jer og advarede

jer mod mødet med denne jeres dag?" De vil sige: "Jo!" Men straffens ord vil gå i opfyldelse for dem der fornægter troen.

72. Der vil blive sagt: "Træd ind ad portene til Helvede; deri skal I altid forblive! Sikket sørgeligt hjemsted for de hovmodige."
73. Men de der var bevidste om deres Herre, føres i flokke til Haven. Når de når frem dertil åbnes dens porte, og dens vogtere vil sige til dem: "Fred være med jer! I har handlet godt. Træd derfor ind i den; deri skal I altid forblive!"
74. De vil sige: "Priset være Allâh, som har holdt sit løfte til os og givet os landet (i det hinsidige) i arv! Vi kan slå os ned hvor vi ønsker i Haven! Sikken herlig løn til dem der handler (godt)!"
75. Og du vil se englene stå omkring Tronen mens de synger deres Herres pris. Der vil blive dømt imellem dem i sandhed, og der bliver sagt: "Priset være Allâh - alverdens Herre og Forsørger!"

40. Den Tilgivende

Al-Ghâfir

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Hâ-Mîm*.
2. Skriften er nedsendt fra Allâh, Den Almægtige og Den Alvidende;
3. som tilgiver synden og tager imod angeren; som (både) er streng til at straffe og fuld af gunst - der er ingen gud foruden Ham. Til Ham sker tilbagekomsten.
4. Kun de der fornægter troen strides om Allâhs tegn. Lad dig ikke narre af deres fremgang på jorden.
5. Før dem kaldte Noahs [Nûh] folk det (budskab) for opspind og (ligeledes gjorde) fløjene efter dem. Ethvert fællesskab agtede at pågribe sit sendebud. De stredes med falskhed for dermed at bringe sandheden til fald. Derpå greb Jeg fat i dem - og hvordan var Min straf da!
6. Således blev din Herres ord over dem der fornægtede troen til sandhed; at de er Ildens folk.
7. De (engle) der bærer Tronen, og de der står omkring den, synger deres Herres pris og tror på Ham. De beder

om tilgivelse for de troende (med ordene): ”Vor Herre! Du omfatter alt i barmhjertighed og viden. Tilgiv da dem der angrer og følger Din vej, og skån dem for Helvedes straf!

8. Vor Herre! Lad dem træde ind i Edens (evige) haver, som Du har lovet dem, og ligeledes de retskafne blandt deres fædre, hustruer og efterkommere. Du er Den Almægtige og Den Vise.
9. Skån dem for de onde ting. Den som Du skåner for de onde ting på den dag, har Du sandelig vist barmhjertighed - det er den store sejr!”
10. Til dem der fornægtede troen bliver der råbt: ”Allâhs modvilje mod jer er større end jeres modvilje mod jer selv, fordi I blev kaldt til troen, men fornægtede troen.”
11. De vil sige: ”Vor Herre! Du har ladet os dø to gange og to gange givet os liv. Vi vedkender os vore synder. Er der ingen udvej?”
12. (Der bliver svaret:) ”Således (er det), fordi I fornægtede troen, når Allâh alene blev påkaldt, men troede når andre blev sidestillet med Ham. Dommen tilhører Allâh, Den Ophøjede og Den Store!”
13. Han er den der viser jer sine tegn og sender underhold ned til jer fra himlen. Kun den der vender sig til Ham vil lade sig påminde.

14. Påkald da Allâh, idet I bekender jer til Ham alene, selvom de der fornægter troen måtte hade det.
15. (Han er) Den der ophøjer i rang, Tronens Herre, som sender Ånden (med åbenbaringen) til hvem Han vil af sine tjenere, for at advare (menneskene) om Mødets Dag;
16. den dag hvor de skal træde frem. Intet ved dem er skjult for Allâh (som vil spørge:) ”Hvem tilkommer herredømmet i dag?” (De vil svare:) ”Det tilkommer Allâh! Den Ene og Den Altformående.”
17. ”I dag vil enhver blive gengældt for det han har udøvet. I dag vil der ingen uret være. Sandelig, Allâh er hurtig til at afregne.”
18. Advar dem om dagen der nærmer sig, hvor hjertet vil sætte sig tungt i halsen. For dem der begår uret vil der hverken være nogen nær ven eller nogen, der bliver adlydt, til at gå i forbøn for sig.
19. Han ved besked om øjets forræderi og ved hvad der gemmer sig i hjertet.
20. Allâh dømmer med sandhed, mens de (afguder), som de påkalder foruden Ham, ikke kan dømme med noget som helst. Allâh er Den Althørende og Den Altseende.
21. Har de ikke draget omkring på jorden og set hvilken ende de der var før dem fik? De var stærkere end dem i magt og efterlod sig tydeligere spor på jorden. Så

pågreb Allâh dem for deres synder, og de havde ingen til at beskytte sig mod Allâh.

22. For deres sendebude bragte dem de tydelige beviser, men de fornægtede. Så pågreb Allâh dem. Han er stærk og streng til at straffe.
23. Vi sendte bestemt Moses [Mûsâ] med Vore tegn og en klar bemyndigelse,
24. til Farao og (hans hofrådgiver) Hâmân og Korah [Qârûn], men de sagde: ”(Det er) En løgnagtig troldmand!”
25. Da han kom til dem med sandheden fra Os, sagde de: ”Dræb sønnerne af dem der tror med ham, og lad deres kvinder leve!” Men de vantros snedige træk er ikke andet end vildfarelse.
26. Farao sagde: ”Lad mig dræbe Moses! Og lad ham da påkalde sin Herre! Jeg frygter at han vil lave om på jeres religion og lade ufred fremstå i landet.”
27. Moses sagde: ”Jeg søger tilflugt hos min og jeres Herre mod enhver som er hovmodig og som ikke tror på Afregningens Dag!”
28. En troende mand fra Faraos slægt, som holdt sin tro skjult, sagde: ”Vil I dræbe en mand fordi han siger: ’Allâh er min Herre’, selvom han har bragt jer de tydelige beviser fra jeres Herre? Hvis han lyver, rammes han af sin egen løgn, men hvis han taler sandt,

kan noget af det, som han advarer jer med, ramme jer. Sandelig, Allâh retleder ikke den der går til yderligheder og er løgnagtig.

29. O mit folk! I har herredømmet i dag og magten i landet. Men hvem hjælper os imod Allâhs vrede hvis den kommer over os?" Farao sagde: "Jeg påpeger blot det for jer som jeg ser, og jeg leder jer blot ad den rette vej."
30. Han, der troede, sagde: "O mit folk! Jeg frygter for jer noget som alliancernes dag (der ramte dem før jer),
31. noget som det der ramte Noahs [Nûh] og 'Âds og Thamûds folk og dem der kom efter dem. Allâh ønsker ikke at der sker tjenerne uret.
32. O mit folk! Jeg frygter for jer dagen hvor man råber (forgæves) til hinanden,
33. den dag hvor I vender ryggen til i flugt, uden at have nogen til at beskytte jer mod Allâh. Den som Allâh lader være vildfaren, kan ingen retlede.
34. Tidligere bragte Josef [Yûsuf] jer de tydelige tegn, men I blev ved med at tvivle på det som han bragte jer. Da han så døde, sagde I: 'Allâh vil ikke udsende noget sendebud efter ham!' Således lader Allâh den, der går til yderligheder og er fuld af tvivl, være vildfaren."
35. De der strides om Allâhs tegn uden nogen bemyndigelse, (deres adfærd) vækker afsky hos Allâh

og dem der tror. Således forsegler Allâh hjertet på enhver hovmodig tyran.

36. Og Farao sagde: ”O Hâmân! Byg mig et højt palads, så jeg måske kan nå op til rebene,
37. rebene til himlene, så jeg kan stige op til Moses’ Gud!” Således fremstod Faraos onde gerning tiltrækkende for ham, og han blev holdt væk fra vejen. Faraos snedige planer førte blot til (hans egen) undergang.
38. Og han, der troede, sagde: ”O mit folk! Følg mig. Så vil jeg lede jer ad den rette vej.
39. O mit folk! Dette jordiske liv er blot en kortvarig nydelse, mens det hinsidige er det varige hjem.
40. Den der handler ondt vil kun få det samme til gengæld, mens den der handler ret, mand eller kvinde, og er troende, vil træde ind i Haven og deri forsørges uden afregning.
41. O mit folk! Hvordan kan det være at jeg kalder jer til frelse og I kalder mig til Ilden?
42. I kalder mig til at fornægte Allâh og sidestille noget, hvorom jeg intet ved, med Ham, mens jeg kalder jer til Den Almægtige og Den atter Tilgivende.
43. Det er en kendsgerning at det, som I kalder mig til, hverken lader sig påkalde i denne verden eller den hinsidige, og at vi skal vende tilbage til Allâh, og at de, der går til yderligheder, er Ildens folk.

44. I vil snart komme i tanke om hvad jeg har sagt til jer. Jeg overgiver min sag til Allâh. Sandelig, Allâh ser tjenerne."
45. Derpå beskyttede Allâh ham mod deres onde planer, og en slem straf omringede Faraos folk.
46. Ilden får de fremvist morgen og aften (i graven), og når så Timen indtræffer (vil der blive sagt): "Lad Faraos folk træde ind til den strengeste straf!"
47. Når de strides med hinanden i Ilden, så vil de svage sige til de (magtfulde og) hovmodige: "Vi føjede jer! Kan I da tage en del af Ilden fra os?"
48. De hovmodige vil svare: "Vi befinder os alle i den! Sandelig, Allâh har dømt mellem tjenerne."
49. Og de, der befinder sig i Ilden, vil sige til Helvedes vogtere: "Påkald jeres Herre, så Han kan lempe vor straf for blot én dag!"
50. De vil svare: "Kom jeres sendebude ikke til jer med de tydelige beviser?" De vil svare: "Jo, sandelig!" Vogterne vil sige: "Påkald da (selv)!" Men de der fornægter troen, deres påkaldelse er ikke andet end forvildelse.
51. Vi vil bestemt hjælpe Vore sendebude og de troende i det jordiske liv og på den dag hvor vidnerne står frem.
52. På den dag hvor deres undskyldninger, som begik uret, ikke vil være dem til nogen gavn. De har forbandelsen og den onde bolig i vente.

53. Vi gav sandelig Moses retledningen, og Vi gav Israels børn Skriften i arv,
54. som en retledning og påmindelse til de forstandige.
55. Vær da tålmodig, for Allâhs løfte er sandt. Bed om tilgivelse for din forseelse, og herliggør din Herre med lovprisning om aftenen og om morgenen.
56. De, der strides om Allâhs tegn uden nogen bemyndigelse, nærer et hovmod i hjertet som de ikke kan overvinde. Søg da tilflugt hos Allâh. Han er Den Althørende og Den Altseende.
57. Skabelsen af himlene og jorden er vældigere end skabelsen af mennesket. Men de fleste mennesker ved det ikke.
58. Den blinde og den seende er ikke lige, ej heller er de der tror og gør gode gerninger og den der handler ondt. Kun lidt lader I jer påminde.
59. Sandelig, Timen vil indtræffe – derom hersker der ingen tvivl. Men de fleste mennesker tror ikke.
60. Jeres Herre siger: ”Påkald Mig, og Jeg vil bønhøre jer.” Sandelig, de der er for hovmodige til at tjene Mig vil være fornedrede når de går ind i Helvede.
61. Allâh er den som har skabt natten til jer, for at I kan hvile i den, og dagen til at lade jer se. Allâh er fuld af gunst over for menneskene, men de fleste mennesker er ikke taknemmelige.

62. Sådan er Allâh, jeres Herre, skaberen af alting. Der er ingen gud foruden Ham - hvor forvilder I jer da hen?”
63. Ligeledes forvildede de sig som forkastede Allâhs tegn.
64. Allâh er den der har gjort jorden beboelig for jer og sat himlen som et udhæng. Han har formet jer og givet jer skønne former. Han forsørger jer med de gode ting. Således er Allâh, jeres Herre - velsignet være Allâh, alverdens Herre og Forsørger!
65. Han er Den Evig Levende. Der er ingen gud foruden Ham. Påkald Ham ved at bekende jer til Ham alene – priset være Allâh, alverdens Herre og Forsørger!
66. Sig: ”Det er blevet mig forbudt at tjene dem, som I påkalder ud over Allâh, efter at de tydelige beviser er kommet til mig fra min Herre, og jeg er blevet befalet at overgive mig til alverdens Herre og Forsørger.”
67. Han er den som skabte jer af støv, derefter af en dråbe (sæd), så af en blodklump der hænger (fast til livmoderen). Så lader Han jer komme til verden som et spædbarn, for at I kan blive voksne og derpå blive gamle – selvom nogle af jer dør inden – så I kan nå en fastsat tidsfrist (for jeres liv), og for at I måtte forstå (skabelsen).
68. Han er den der giver liv og bringer død. Når Han har bestemt en sag, siger Han blot til den: ”Bliv til!” og så bliver den til.

69. Har du ikke set dem der strides om Allâhs tegn? Hvor er de dog forvildede.
70. De der kalder Skriften, og det som Vi har sendt Vore sendebude med, for opspind. De vil snart vide besked.
71. Når de i lænker og med kæder om halsen bliver slæbt af sted,
72. i skoldhedt vand og derpå bliver brændsel for Ilden.
73. Så vil der bliver sagt til dem: ”Hvor er nu de (guder) som I sidestillede,
74. ved siden af Allâh?” De vil sige: ”De er forduftet fra os! Nej, vi påkaldte intet tidligere!” Således lader Allâh dem der fornægter troen fare vild.
75. ”Dette fordi I forlystede jer på jorden med uretmæssigt hovmod.
76. Træd da igennem Helvedes porte; dér skal I altid forblive!” Sikket sørgeligt hjemsted for de hovmodige.
77. (O Sendebud!) Vær da tålmodig, for Allâhs løfte er sandt. Om Vi lader dig overvære noget af det, som Vi har advaret dem med, eller tager dig bort (inden), så bliver de (under alle omstændigheder) bragt tilbage til Os.
78. Vi har sandelig udsendt sendebude før dig. Nogle af dem har vi berettet dig om, og andre har Vi (endnu) ikke berettet dig om. Det tilkommer ikke et sendebud at bringe et tegn uden Allâhs tilladelse. Men når Allâhs

kendelse afsiges, bliver der dømt med sandhed, og da vil de der bedrog være fortabte.

79. Allâh er den der har skabt kvæget til jer, for at I kan ride på noget af det, og I kan spise af det,
80. og I kan drage anden nytte af dem, for at I derved kan opnå hvad I tilstræber. I bliver båret af sted på dem og på skibene.
81. Han viser jer sine tegn – hvilke af Allâhs tegn vil I da benægte?
82. Har de ikke draget omkring på jorden og set hvilken ende de der var før dem fik? De var mere talrige end dem og stærkere i magt og efterlod sig tydeligere spor på jorden. Men det, som de havde bedrevet, gavnede dem intet.
83. Da deres sendebude kom til dem med de tydelige beviser, frydede de sig over den viden som de (allerede) besad. Det, som de drev spot med, omringede dem derpå.
84. Da de så Vor magt, sagde de: ”Vi tror på Allâh alene og fornægter det som vi satte ved Hans side!”
85. Men deres antagelse af tro, efter at de så Vor magt, nyttede dem intet - (i overensstemmelse med) Allâhs tidligere sædvane over for Hans tjenere – da var de der fornægtede troen fortabte.

41. Tydeligt fremlagt

Al-Fussilat

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Hâ-Mîm*.
2. (Det er) Nedsendt fra din Herre, Den Nådige og Den Barmhjertige;
3. Et Skrift, hvis tegn er tydeligt fremlagt, en arabisk Koran til folk der har viden,
4. som et glædeligt budskab og advarsel. Men de fleste af dem vender sig bort uden at lytte.
5. De siger: ”Vort hjerte er dækket til mod det som du kalder os til, og i vore ører er der døvhed, og der er et forhæng mellem os og dig. Så handl blot (som du vil) - vi vil også handle (som vi vil)!”
6. Sig: ”Jeg er kun et menneske ligesom jer. (Men jeg er blevet udvalgt og) Det er blevet mig åbenbaret at jeres gud er én Gud. Hold fast ved Ham, og bed Ham om tilgivelse.” Ve dem der sidestiller andre med Ham,
7. de der ikke betaler almisse og fornægter det hinsidige!

8. De der tror og gør gode gerninger, har dog en evig belønning i vente.
9. Sig: ”Fornægter I Ham, der skabte jorden på to dage (altså perioder), og sætter andre som Hans lige? Han er alverdens Herre og Forsørger.
10. Han satte solide bjerge på den, (som rejser sig) over den, og velsignede den og bestemte hvilken føde den skulle rumme - (dette gjorde Han) på fire dage - ligeligt for alle der søger (den føde).
11. Derpå vendte Han sig mod himlen, mens den stadig var tåge og sagde til den og til jorden: ”Kom, frivilligt eller under tvang!” De sagde: ”Vi kommer frivilligt!”
12. Han fuldendte dem som syv himle, på to dage, og åbenbarede for hver himmel dens lov. Og den nederste himmel smykkede Vi med (stjerner som) lamper og beskyttede den. Dette er Den Almægtiges og Den Alvidendes bestemmelse.
13. Hvis de vender sig bort, så sig: ”Jeg advarer jer mod et lynnedslag, i lighed med det der ramte ‘Âd- og Thamûd(-folket)!”
14. Da sendebudene kom til dem, både før dem og efter dem (med budskabet): ”Tilbed ikke andre end Allâh!” svarede de: ”Hvis vor Herre havde villet, havde Han bestemt sendt engle ned (som budbringere). Vi fornægter derfor det som I er blevet udsendt med!”

15. Âd-(folket) var hovmodige på jorden med urette og sagde: ”Hvem er vel mere magtfuld end os?” Indså de ikke at Allâh, som har skabt dem, er mere magtfuld end dem? De forkastede Vore tegn.
16. Så sendte Vi en kold stormvind over dem i uheldsvarslende dage, for at lade dem smage fornedrelsens straf i det jordiske liv. Men straffen i det hinsidige er mere fornedrende, og de vil ikke blive hjulpet.
17. Thamûd-(folket) gav Vi retledning, men de foretrak blindheden frem for retledningen, og den fornedrende strafs tordenslag ramte dem for det som de havde gjort.
18. Men Vi frelste dem der troede og var gudfrygtige.
19. (Tænk) På den dag hvor Allâhs fjender stimles sammen og drives frem mod Ilden i rækker.
20. Nå de så når frem til den, vil deres hørelse, deres syn og deres hud vidne imod dem om det som de har bedrevet.
21. De vil sige til deres hud: ”Hvorfor vidner (selv) du imod os?” Den vil svare: ”Allâh, som (i dag) har givet alle ting tale, har givet os tale.
22. (I det jordiske liv) Kunne I ikke skjule jer for at jeres hørelse og jeres syn og jeres hud ville vidne imod jer. Men I antog at Allâh ikke vidste ret meget om hvad I bedrev.

23. De antagelser, som I havde om jeres Herre, har bragt jer til fald, og I er blevet blandt de fortabte."
24. Selvom de holder ud, vil Ilden være deres hjemsted, og hvis de beder om nåde, vil de ikke blive benådet.
25. Og Vi bestemte (satanerne som) fæller for dem, som lod alt (hvad de havde begået) foran dem og bagved dem fremstå skønt for dem. For dem er ordet blevet til virkelighed, som det blev for fællesskaber af jinner og mennesker der var før dem. De var bestemt fortabte.
26. De der fornægter troen siger: "Lyt ikke til denne Koran, men overdøv den (med snak), så I kan kue (budskabet)!"
27. Vi vil bestemt lade dem der fornægter troen smage en streng straf og gengælde dem for deres værste handlinger.
28. Dette er gengældelsen for Allâhs fjender: Ilden. Deri har de et varigt hjemsted til gengæld for at de forkastede Vore tegn.
29. De der fornægter troen vil sige: "Vor Herre! Vis os dem blandt jinnerne og menneskene som ledte os vild, så vi kan træde dem under fode, for at de kan blive blandt de fornedrede!"
30. Sandelig, de der siger: "Vor Herre er Allâh!" og derpå er standhaftige, over dem stiger englene ned (med

ordene): ”Frygt ikke, og vær ikke bedrøvede. Fryd jer over Haven, som I er blevet lovet!

31. Vi er jeres venner i det jordiske liv og det hinsidige. Dér får I alt hvad sjælen kan begære, og dér får I hvad I beder om,
32. som en gave fra én der er atter Tilgivende og Barmhjertig!”
33. Hvem fører mon en smukkere tale end den der kalder til Allâh og handler ret og siger: ”Jeg er en af dem der har overgivet sig til Ham!”
34. Det gode og det onde er ikke lige. Afværg det onde med noget der er smukkere, og så vil den som du havde et fjendskab til blive som en hjertelig ven.
35. Men dette er kun muligt for dem der er udholdende - det er kun muligt for dem der er vældigt begunstigede (med overbærenhed).
36. (O du som tror!) Hvis en indskydelse fra Satan rammer dig, så søg tilflugt hos Allâh. Han er Den Althørende og Den Alvidende.
37. Blandt Hans tegn er natten og dagen og solen og månen. Kast jer da ikke ned for solen eller månen, men kast jer ned for Allâh, som har skabt dem, hvis det er Ham I tilbeder.
38. Men hvis de er hovmodige - (så lad dem vide at) de, (engle) der er hos deres Herre, lovpriser Ham om

natten og dagen uden at trættes.

39. Og blandt Hans tegn er at du ser jorden ligge øde hen. Når Vi så sender vand ned over den, sitrer den og svulmer (af liv). Han, der giver den liv, vil også give de døde liv. Han formår alt.
40. De, der håner Vore tegn, kan ikke skjule sig for Os. Hvem er mon bedst stillet; den der bliver kastet i Ilden, eller den der kommer trygt på Opstandelsens Dag? Gør hvad I vil – Han ser bestemt hvad I gør!
41. Sandelig, de der fornægtede påmindelsen da den kom til dem (er de fortabte). Det er bestemt et mægtigt Skrift,
42. som bedraget ikke kan trænge ind i, hverken forfra eller bagfra. (Det er) Nedsendt fra én der er Vis og Prisværdig.
43. (O Sendebud!) Der bliver ikke sagt andet til dig end det der blev sagt til sendebudene før dig. Din Herre er hersker over både tilgivelse og smertefuld straf.
44. Hvis Vi havde gjort den til en Koran på et fremmed sprog, ville de bestemt have sagt: ”Hvorfor er dens vers ikke blevet tydeligt fremlagt (på arabisk)? Et fremmed sprog, men en (profet der er) araber?” Sig: ”Den er en retledning og en helbredelse for dem der tror. Men de, der ikke tror, har døvhed i deres ører og de er blinde over for den, som om de påkaldes fra et fjernt sted.”

45. Vi gav bestemt Moses [Mûsâ] (Tora-)Skriften, derpå opstod der uenighed om den (blandt hans folk). Hvis ikke et ord (om udsættelse) allerede var udsagt fra din Herre, så var der blevet truffet afgørelse imellem dem. Og de nærer (ligeledes) stærk tvivl om den (åbenbarede Koran).
46. Den der handler ret, gør det til sit eget bedste, og den der handler ondt, gør det til skade for sig selv. Din Herre gør ikke tjenerne uret.

del 25

47. Han alene besidder viden om Timen. Ingen frugter kommer ud af deres svøb, og ingen kvinde (eller hun) bærer eller føder uden at Han ved det. På den dag hvor Han vil kalde på dem: ”Hvor er de (guder og magter) som I sidestillede med Mig?” vil de sige: ”Vi må tilstå overfor Dig at ingen iblandt os kan vidne derom!”
48. Det, som de tidligere påkaldte, vil fordufte fra dem, og de vil indse at de ikke kan undslippe.
49. Mennesket bliver aldrig træt af at bede om det gode. Men hvis noget ondt rammer ham, bliver han fortvivlet og modløs.
50. Men hvis Vi lader ham smage barmhjertighed fra Os, efter de kvaler der har ramt ham, så siger han

(selvtilfreds): ”Det skyldes mig selv! Jeg tror ikke at Timen vil indtræffe. Men skulle jeg dog blive bragt tilbage til min Herre, så forventer jeg det skønneste hos Ham.” Vi vil bestemt meddele dem der fornægter troen hvad de har bedrevet og lade dem smage en hård straf.

51. Når Vi viser mennesket Vor nåde, vender han sig bort og går afsides. Men når noget ondt rammer ham, er han fuld af ydmyge bønner.
52. Sig: ”Fortæl mig, hvis den (Koran) kommer fra Allâh og I så fornægter den, hvem er så mere på vildspor end den der går så vidt i trods?
53. Vi vil vise dem Vore tegn i (universets) fjerne horisonter og indeni i dem selv, indtil det bliver klart for dem at dette er sandheden. Er det ikke tilstrækkeligt at din Herre er vidne til alting?
54. De er i tvivl om mødet med deres Herre. Sandelig, din Herre omfatter alting.

42. Rådslagningen

As-Shûrâ

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Hâ-Mîm*.
2. *'Ayn-Sîn-Qâf*.
3. Således åbenbarer Allâh for dig og dem der var før dig. Han er Den Almægtige og Den Vise.
4. Alt i himlene og på jorden tilhører Ham. Han er Den Ophøjede og Den Vældige.
5. Himlene er tæt på at briste foroven når englene synger deres Herres pris og beder om tilgivelse for dem på jorden. Allâh er sandelig Den atter Tilgivende og Den Barmhjertige.
6. Allâh holder øje med dem der har taget sig værnere ud over Ham. (O Sendebud!) Du er ikke værge for dem.
7. Således har Vi åbenbaret en arabisk Koran for dig, for at du kan advare byernes moder (Mekka) og alle omkring den, og du kan advare om Samlingens Dag hvorom ingen tvivl hersker; nogle kommer i Haven, og andre kommer i helvedesilden.

8. Hvis Allâh ville, havde Han gjort dem til ét fællesskab. Men Han lader hvem Han vil træde ind i sin barmhjertighed. De der begår uret vil ikke have nogen ven eller hjælper.
9. Har de taget sig venner ud over Ham? Men Allâh er Vennen! Han giver de døde liv, og Han har magt over alt.
10. Hvad I end er uenige om, så ligger afgørelsen derom hos Allâh. Dette er Allâh, min Herre. Til Ham sætter jeg min lid, og Ham vender jeg mig til;
11. Himlenes og jordens skaber. Han har skabt jer par af jer selv, og også par af kvæget. Derved mangfoldiggør Han jer. Der findes intet som Ham. Han er Den Althørende og Den Altseende.
12. Han besidder nøglerne til himlen og jorden. Han udvider eller indskrænker sit underhold for hvem Han vil. Han har viden om alt.
13. Han har foreskrevet jer det som religion som Han pålagde Noah [Nûh], det som Vi har åbenbaret for dig (o Sendebud), og det som Vi pålagde Abraham [Ibrâhîm], Moses [Mûsâ] og Jesus [‘Îsâ]. Hold fast ved religionen, og split jer ikke op deri! Det, som du kalder til, er vanskeligt for dem der sidestiller andre med Ham. Allâh udvælger hvem Han vil dertil og retleder den der vender sig til Ham dertil.

14. De (tidligere fællesskaber) opdelte sig først (i fraktioner) efter at de havde fået (åbenbaret) viden, af indbyrdes nag. Hvis ikke et ord (om udsættelse) allerede var udsagt fra din Herre, til en fastsat tidsfrist, så var der blevet truffet afgørelse imellem dem. Og de, som fik Skriften i arv efter dem, nærer stærk tvivl derom.
15. (O Sendebud!) Kald da (til religionen), og vær standhaftig, således som du er blevet befalet, og følg ikke deres lyster. Sig: "Jeg tror på ethvert Skrift, som Allâh har sendt ned, og jeg er blevet befalet at udøve retfærdighed blandt jer. Allâh er vor Herre og jeres Herre. Vi svarer for vore handlinger, og I svarer for jeres handlinger. Der er intet at strides om mellem os og jer. Allâh vil bringe os sammen; til Ham sker tilbagekomsten."
16. De der strides om Allâh, efter at have tage imod Ham, deres argumenter er uden berettigelse hos deres Herre. Vrede skal være over dem, og der venter dem en streng straf.
17. Allâh er den der har nedsendt Skriften med sandheden og ligeså Vægten (der sondrer mellem ret og uret). Hvem ved - måske er Timen nær!
18. De, der ikke tror på den, opfordrer (dig) til at fremskynde den. Men de, der tror, nærer ærefrygt for

den og ved at den er sandhed. Sandelig, de der bestrider Timen befinder sig i den yderste vildfarelse.

19. Allâh er fuld af omsorg for sine tjenere. Han forsørger hvem Han vil. Han er Den Stærke og Den Almægtige.
20. Den, som ønsker at høste (sit udbytte) i det hinsidige, ham giver Vi en større høst. Den, som ønsker at høste i denne verden, ham giver Vi noget deraf, men han får ikke nogen andel i det hinsidige.
21. Har de mon nogen, som de sidestiller med Ham, som foreskriver dem noget i religionen som Allâh ikke har tilladt? Hvis ikke et afgørende ord (om udsættelse) fra Allâh havde været udstedt, var der blevet dømt imellem dem. De der begår uret har en smertefuld straf i vente.
22. Du vil se dem, der begår uret, grue for det som de har bedrevet, når det falder over dem. Men de der tror og gør gode gerninger skal være i blomstrende haver. De vil få hvad de ønsker hos deres Herre. Det er den store gunst.
23. Det er det glædelige budskab som Allâh forkynder sine tjenere som tror og gør gode gerninger. Sig: ”Jeg beder jer ikke om anden løn for det end kærlighed til slægtninge.” Den der handler smukt vil Vi give noget endnu smukkere til gengæld; Allâh er atter Tilgivende og Påskønnende.

24. Siger de mon at (Sendebudet) han har fundet på løgne om Allâh? Hvis Allâh ville, forseglede Han dit hjerte (mod deres snak). Allâh udsletter bedraget og bekræfter sandheden med sine ord. Han ved hvad der skjuler sig i hjertet.
25. Han er den der tager imod sine tjeneres anger og tilgiver de onde handlinger. Han ved hvad I udøver.
26. Han bønhører dem der tror og gør gode gerninger og skænker dem endnu mere af sin overflod. Men de der fornægter troen har en streng straf i vente.
27. Hvis Allâh udvidede sit underhold til (alle) sine tjenere, ville de bestemt gå til yderligheder på jorden. Men Han sender ned hvad Han vil, vel afvejet. Allâh kender og ser sine tjenere.
28. Han er den der sender regnen ned, efter at de har været modløse, og spreder sin barmhjertighed (over det tørre land). Han er Vennen og Den Prisværdige.
29. Blandt Hans tegn er skabelsen af himlene og jorden og de dyr som Han lod sprede sig dér. Han er i stand til at forsamle dem når Han vil.
30. Hver eneste ulykke der rammer jer, skyldes jeres egne hænders værk. Men Han tilgiver meget.
31. I kan ikke vige udenom (Hans vilje) på jorden. I har ingen ven eller hjælper ud over Allâh (som kan hjælpe jer imod Hans vilje).

32. Og blandt Hans tegn er skibene der sejler på havet som høje bjerge.
33. Hvis Han vil, lader Han vinden stilne af, og så ligger de ubevægelige på dets overflade. Deri er der bestemt tegn for enhver der er udholdende og taknemmelig.
34. Eller Han kan lade dem synke for det som de har bedrevet. Men Han tilgiver meget.
35. De, der strides om Vore tegn, skal vide at de ikke kan undslippe.
36. Alt hvad der er givet jer hører til det jordiske livs glæder. Men hvad der findes hos Allâh er bedre og mere bestandigt for dem der tror og sætter deres lid til deres Herre;
37. dem der undgår de store synder og skamløse handlinger og som kan tilgive når de er vrede;
38. som lytter til deres Herre og holder bøn, som forvalter deres anliggender med indbyrdes rådslagning, som giver ud af det som Vi har forsørget dem med;
39. og som hjælper sig selv når de bliver udsat for overgreb.
40. Gengældelsen for noget ondt er noget tilsvarende ondt. Men den der tilgiver og skaber forlig (frem for at hævne sig), vil modtage sin belønning hos Allâh. Han elsker bestemt ikke dem der begår uret.
41. Men den der hjælper (og forsvarer) sig selv efter at have lidt uret, kan ikke bebrejdes.

42. Man kan kun bebrejde dem der med urette begår uret mod menneskene og begår overgreb på jorden. De har en smertefuld straf i vente.
43. Men hvis nogen holder ud og tilgiver (overgrebet), så er det bestemt en tapper adfærd.
44. Den som Allâh lader være vildfaren har derefter ingen ven. De vil se dem der begår uret sige, når de ser straffen: ”Er der mon nogen vej tilbage?”
45. Du vil se dem blive ført frem til den, mens de ydmyge i fornedrelsen ser sig omkring med stjålne blikke. De der tror vil sige: ”Sandelig, de fortabte er dem der har fortabt sig selv og deres fæller på Opstandelsens Dag!” De der begår uret vil befinde sig i en vedvarende straf.
46. De vil ikke have nogen venner til at hjælpe sig foruden Allâh. For den som Allâh lader være vildfaren er der ingen vej.
47. Lyt til jeres Herre før en uafvendelig dag kommer fra Allâh. På den dag vil I ikke finde noget tilflugtssted, og I vil ikke kunne benægte.
48. Men hvis de vender sig bort, så har Vi ikke udsendt dig til at vogte over dem. Det påhviler kun dig at overbringe budskabet. Når Vi lader mennesket smage barmhjertighed fra Os, fryder det sig derover. Men hvis noget ondt rammer dem for deres hænders værk, så er mennesket bestemt utaknemmeligt.

49. Herredømmet over himlene og jorden tilhører Allâh. Han skaber hvad Han vil. Han giver hvem Han vil døtre, og Han giver hvem Han vil sønner,
50. eller Han giver dem begge dele, både sønner og døtre. Og Han gør hvem Han vil ufrugtbar. Sandelig, Han er Alvidende og Almægtig.
51. Det tilkommer intet menneske at Allâh skulle tale til ham - undtagen gennem åbenbaring - eller fra den anden side af et forhæng, eller ved at sende en (engel som) udsending til med Hans tilladelse at åbenbare hvad Han vil. Sandelig, Han er Ophøjet og Vis.
52. (O Sendebud!) Således har Vi indgivet dig (åbenbaringens) ånd efter Vor bestemmelse. Du vidste ikke hvad Skriften var og heller ikke hvad (forskrifterne for) troen var. Men Vi har gjort den (åbenbarede Koran) til et lys hvorved Vi retleder hvem af Vore tjenere Vi vil. Sandelig, du leder til den lige vej;
53. til Allâhs vej, Han som alt i himlene og på jorden tilhører. Til Allâh bliver alle sager bragt tilbage.

43. Pomp og pragt

Az-Zukhruf

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Hâ-Mîm*.
2. Ved det tydelige Skrift.
3. Vi har sandelig gjort det til en arabisk Koran, for at I måtte forstå (den).
4. Sandelig, den findes i Skriftens Moder (i Den velbevarede Tavle) her hos Os, Ophøjet og Vis.
5. Skulle Vi da holde påmindelsen borte fra jer fordi I er et folk der går til yderligheder?
6. Hvor mange profeter har Vi ikke sendt ud til de tidligere folkefærd?
7. Men der kom aldrig en profet til dem, uden at de drev spot med ham.
8. Derpå tilintetgjorde Vi nogle der var langt mægtigere end disse (i Mekka). Der er et (advarende) eksempel i de tidligere folkefærd.
9. Hvis du spørger dem: ”Hvem har mon skabt himlene og jorden?” vil de bestemt sige: ”Dem har Den Almægtige

og Den Alvidende skabt!”

10. Ham som skabte jorden til jer som vugge og som banede veje til jer på den, så I måtte finde vej.
11. Ham som sender vand ned fra himlen i en fastsat mængde, så Vi dermed genopliver dødt land; på samme måde vil I blive genoprejst.
12. Ham som har skabt alt i par og givet jer skibene og kvæget til at bære frem,
13. så I kan sætte jer på deres ryg og ihukomme jeres Herres nåde når I sidder dér og sige: ”Priset være Han som satte dette i vor tjeneste! Vi havde ikke været i stand til det.
14. Vi vil bestemt vende tilbage til vor Herre.”
15. Dog lader de (afgudsdyrkere) en del af Hans tjenere være Hans børn. Mennesket er sandelig åbenlyst utaknemmeligt.
16. Skulle Han have taget sig døtre af det som Han har skabt og udvalgt sønnerne til jer?
17. Men når en af dem (selv) får nyheden om det (pigebarn), som han plejer at tillægge Den Nådige, formørkes hans ansigt, og han fyldes af undertrykt vrede.
18. (Tillægger I Allâh) En der er opdraget med smykker (og udvælger jer selv sønner)?” Så vil han fremføre vage argumenter.

19. Og de gør englene, som er Den Nådiges tjenere, til kvindelige væsener. Var de mon vidner til deres skabelse? Deres vidnesbyrd vil blive skrevet ned, og de vil blive forhørt.
20. De siger: ”Hvis Den Nådige ville, havde vi ikke tilbedt dem!” Det har de ingen viden om - de gisner blot.
21. Eller har Vi givet dem et skrift før dette som de kan henholde sig til?
22. Nej, de siger: ”Vi har fundet vore forfædre tilhøre et (religiøst) fællesskab, og vi lader os lede af deres fodspor!”
23. Og således har Vi aldrig før dig sendt nogen advarer til en by uden at de, der levede i velstand dér, sagde: ”Vi har fundet vore forfædre tilhøre et (afguds)fællesskab, og vi følger i deres fodspor!”
24. (Sendebudet) Han svarede: ”Men hvis jeg nu bringer jer en retledning der er bedre end den som I har fundet jeres forfædre følge?” De sagde: ”Vi fornægter det som I er blevet udsendt med!”
25. Så gengældte Vi dem (for deres trods). Se, hvilken ende de der kaldte det (budskab) for opspind fik.
26. Og da Abraham [Ibrâhîm] sagde til sin (såkaldte) fader: ”Jeg siger mig fri af det som I tilbeder,
27. foruden Ham som skabte mig. Han vil retlede mig.”

28. Han gjorde dette (budskab) til et bestandigt ord hos sine efterkommere, for at de måtte vende om (til Allâh).
29. Nej, Jeg lod disse (mekkanere) og deres forfædre nyde livet, indtil sandheden og et tydeligt Sendebud kom til dem.
30. Da sandheden kom til dem, sagde de: ”Dette er trolddom! Vi fornægter det bestemt.”
31. De siger: ”Hvorfor er denne Koran ikke blevet sendt ned til en mægtig mand fra de to (rige arabiske) byer?”
32. Er det mon dem der fordeler din Herres barmhjertighed? Vi fordeler deres livsunderhold mellem dem i det jordiske liv og hæver nogle af dem over andre i (verdslig) rang, så nogle af dem kan tage andre i tjeneste. Men din Herres barmhjertighed er bedre end det de samler sammen.
33. Havde det ikke været for at menneskene ville blive til ét (hovmodigt) fællesskab, kunne Vi bestemt give dem, der fornægter Den Nådige, sølvtage på deres huse og (sølv)trapper til at stige op ad,
34. og (sølv)døre i deres huse og (sølv)lejer hvorpå de kunne læne sig tilbage,
35. og pomp og pragt. Alt dette er dog kun dette jordiske livs nydelse. Men det hinsidige hos din Herre tilkommer de gudsbevidste.

36. Til enhver, der er blind for Den Nådiges påmindelse, tildeler Vi en satan som skal være hans følgesvend.
37. Disse (sataner) holder dem borte fra vejen, selvom de vil mene at de er retledte.
38. Når han så kommer til Os, vil han sige (til sin følgesvend): ”Gid afstanden mellem dig og mig var som den mellem øst og vest!” Sikken sørgelig følgesvend!
39. (Der skal siges til dem:) ”Det vil ikke gavne jer i dag. Da I begik uret (i fællesskab), skal I være fælles om straffen.
40. (O Sendebud!) Kan du mon få de døde til at høre eller retlede de blinde og dem der befinder sig i åbenlys vildfarelse?
41. Enten tager Vi dig bort (inden) – for vil Vi bestemt gengælde dem (for deres uret) -
42. eller også lader Vi dig overvære det, som Vi har advaret dem med, for Vi har bestemt magt over dem.
43. Hold da fast ved det der er blevet åbenbaret dig. Du er sandelig på den lige vej.
44. Det er en hæder for dig og dit folk. (O folk!) I vil bestemt blive udspurgt.
45. Spørg de sendebude, som vi udsendte før dig, om Vi har skabt guder som de skulle tjene ud over Den Nådige?
46. Vi sendte bestemt Moses [Mûsâ] med Vore tegn til Farao og hans højtstående (hoffolk), og han sagde: ”Jeg

er sandelig et sendebud fra alverdens Herre og Forsørger."

47. Men da han bragte dem Vore tegn, lo de ad dem.
48. Og hvert tegn, som Vi lod dem se, var større end det foregående. Siden lod Vi straffen ramme dem, så de måtte vende om.
49. De sagde: "Du troldmand! Påkald din Herre (om at skåne os fra straffen) for os ved den pagt som Han har sluttet med dig, så vil vi bestemt lade os retlede!"
50. Men da vi ophævede straffen fra dem, brød de straks deres ord,
51. og Farao bekendtgjorde for sit folk og sagde: "O mit folk! Tilhører herredømmet over Egypten, og disse floder der rinder for min fod, ikke mig? Ser I det ikke?
52. Er jeg mon ikke bedre end denne foragtede (Moses), som næppe kan tale klart?
53. Hvorfor er han da ikke blevet udstyret med guldarmbånd, eller engle kommet i følgeskab med ham?"
54. Således forledte han sit folk, og de adlød ham. De var trodsige folk.
55. Da de vakte Vor harme, gengældte Vi dem og lod dem drukne i havet, hver og én.
56. Vi gjorde dem til fortid og til et (advarende) eksempel for eftertiden.

57. (O Sendebud!) Når Marias søn bliver nævnt som eksempel, så råber dit folk op derover.
58. De siger: ”Er vore guder bedre, eller er han?” De nævner det kun for stridens skyld. De er bestemt et stridslystent folk.
59. Han er blot en tjener, som Vi har vist Vor nåde og gjort til et eksempel for Israels børn.
60. Hvis Vi ville, kunne Vi skabe engle af jer til at være (jeres) efterfølgere på jorden.
61. Sandelig, (Jesus) han udgør (ved sin genkomst) viden om Timen. Så vær ikke i tvivl derom, og adlyd Mig. Det er den lige vej.
62. Lad ikke Satan lægge hindringer for jer. Han er jer en åbenlys fjende.
63. Da Jesus [‘Îsâ] kom med de tydelige beviser (til Israels børn), sagde han: ”Jeg er kommet til jer med visdommen og for at tydeliggøre noget at det for jer som I er uenige om. Vær da bevidste om Allâh, og adlyd mig.
64. Sandelig, Allâh er jeres Herre og min Herre, så tjen Ham. Det er den lige vej.”
65. Så blev fløjene (blandt Skriftens folk) indbyrdes uenige - ve dem der begår uret for straffen på en smertefuld dag!

66. Venter de mon på andet end at Timen pludselig skal komme over dem, uden at de aner det?
67. På den dag vil venner være indbyrdes fjender, bortset fra de gudsbevidste.
68. (Til dem bliver der sagt:) ”O Mine tjenere! I skal hverken rammes af frygt i dag eller blive bedrøvede,
69. I som troede på Vore tegn og overgav jer til Ham;
70. træd ind i Haven, I og jeres fæller, til fryd og glæde.
71. Der vil blive båret guldfade og bægre rundt til dem. Deri vil der være hvad hjertet begærer og øjet frydes ved; ”deri skal I altid forblive.
72. Dette er Haven som I har arvet for det som I udøvede.
73. Deri har I rigeligt med frugt at spise af.”
74. Men de der forsyndede sig skal forblive i Helvedes straf for altid.
75. Den vil ikke blive lempet for dem, og de vil fortvivles deri.
76. Vi begår ikke uret mod dem, men de begik uret.
77. De vil råbe (til Helvedes vogter): ”O Malik! Bed din Herre om at gøre det af med os!” Han vil sige: ”I bliver her!”
78. Vi har bestemt bragt jer sandheden – men de fleste af jer afskyr sandheden.
79. Eller har de mon strikket noget (snedigt) sammen (mod budskabet)? Vi kan også strikke noget sammen.

80. Eller antager de at Vi ikke hører deres hemmeligheder og fortrolige samråd? Jo, bestemt! Vore udsendte (engle) er hos dem og skriver ned.
81. (O Sendebud!) Sig: ”Hvis Den Nådige havde en søn, ville jeg være den første der tjente ham.”
82. Priset være himlenes og jordens Herre, Tronens Herre, højt hævet over det de påstår!
83. Lad dem da snakke og fordrive tiden, indtil de står over for den dag som de er blevet advaret med.
84. Han er den som er Gud i himlen og Gud på jorden. Han er Den Vise og Den Alvidende.
85. Velsignet være Han som har herredømmet i himlene og på jorden og alt derimellem. Han besidder viden om Timen, og til Ham bliver I bragt tilbage.
86. Dem, som de (afgudsdyrkere) påkalder ud over Ham, de formår ikke at gå i forbøn; (det gør ingen) undtagen den der bevidner sandheden og har viden.
87. Men hvis du spørger dem om hvem der har skabt dem, vil de sige: ”Allâh!” Hvorfor vender de sig så bort (fra at tjene Ham alene)?
88. Ved hans ord (da Sendebudet sagde): ”Herre! Dette er et folk der ikke tror.”
89. (O Sendebud!) Bær da over med dem, og sig: ”Fred!” De vil snart vide besked.

44. Røgen

Ad-Dukhân

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Hâ-Mîm*.
2. Ved det tydelige Skrift.
3. Vi sendte det bestemt ned i en velsignet nat; for Vi har altid advaret (menneskene).
4. I den (nat) bliver alle vise afgørelser truffet,
5. ved Vor befaling. Vi har altid udsendt (åbenbaring og sendebude),
6. som en barmhjertighed fra din Herre. Han er Den Althørende og Den Alvidende;
7. Herren over himlene og jorden og alt derimellem, hvis I er sikre i troen.
8. Der er ingen gud foruden Ham. Han giver liv og bringer død – jeres Herre og jeres forfædres Herre.
9. Men nej, de er i tvivl og fordriver tiden.
10. Hold da udkig med den dag hvor himlen vil frembringe en tydelig røg,

11. som vil indhylle menneskene. Dette er en smertefuld straf (for dem der fornægter troen).
12. (De vil sige:) ”Vor Herre! Tag denne straf bort fra os! Vi tror bestemt.”
13. Hvorfor skulle de lade sig påminde nu, når der jo kom et tydeligt Sendebud til dem,
14. og derpå vendte de sig bort fra ham og sagde: ”Han er blevet oplært og besat!”
15. Sandelig, hvis Vi ophæver straffen lidt, falder I tilbage.
16. På den dag hvor Vi vil slå hårdt til; (dagen hvor) Vi vil gengælde.
17. Før dem satte Vi Faraos folk på prøve. Der kom et sendebud til dem;
18. (med ordene:) ”Overdrag Allâhs tjenere til mig! Sandelig, jeg er jer et troværdigt sendebud.
19. Sæt jer ikke op imod Allâh! Jeg er kommet til jer med en klar bemyndigelse.
20. Jeg søger tilflugt hos min Herre og jeres Herre, at I ikke skal bortstene mig.
21. Men hvis I ikke tror mig, så lad mig alene!”
22. Så påkaldte han sin Herre: ”De er et folk der forsynder sig!”
23. (Allâh befalede Moses:) ”Drag da af sted ved nattetid med Mine tjenere, for I vil blive forfulgt.

24. Lad blot havet (der har kløvet sig) roligt bag jer, for de er en hær der bliver druknet."
25. Hvor mange haver og kilder efterlod de sig ikke?
26. Og kornmarker og fornemme boliger,
27. og velsignelser som de frydede sig over.
28. Således (skete det), og Vi gav det i arv til andre folk.
29. Hverken himlen eller jorden græd over dem, og de fik ikke udsættelse.
30. Vi reddede Israels børn fra den ydmygende straf,
31. fra Farao. Han var hovmodig, en af dem der går til yderligheder.
32. Vi udvalgte dem med viden for alverden,
33. og gav dem nogle tegn hvori der var en åbenlys (velsignelse og) prøvelse.
34. De (der fornægter troen) siger:
35. "Der findes kun vor første død – vi vil ikke blive genopvakt!
36. Bring vore forfædre (tilbage) hvis I taler sandt!"
37. Er de mon bedre end Tubbas folk (i Yemen) og dem der var før dem. Dem tilintetgjorde Vi, for de forsyndede sig.
38. Vi har ikke skabt himlene og jorden og alt derimellem for morskabs skyld.
39. Vi har kun skabt dem i sandhed, men de fleste af dem har ingen viden.

40. Sandelig, Afgørelsens Dag er det fastsatte tidspunkt for dem alle.
41. Den dag hvor ingen ven vil være til nogen nytte for sin ven, og de vil ikke blive hjulpet,
42. bortset fra den som Allâh viser barmhjertighed. Han er Den Almægtige og Den Barmhjertige.
43. Sandelig, Zaqqûm-træet (i Helvedes bund),
44. er føde for den syndige.
45. Som smeltet kobber vil det syde i maven,
46. som når kogende vand syder.
47. (Der bliver sagt:) ”Grib ham (den trodsige og hovmodige), og slæb ham ind midt i Helvede!
48. Hæld derpå noget af det kogende vands straf over hans hoved!
49. Smag dette! Du (mente at du) var den mægtige og den ærværdige.
50. Sandelig, dette er hvad I tvivlede på.”
51. Sandelig, de gudsbevidste vil befinde sig på et sikkert sted,
52. i haver og ved kilder,
53. klædt i silke og brokade og siddende over for hinanden.
54. Således (vil det være); Vi vil give dem yndige ledsagere med store øjne til hustruer.
55. Dér kan de bede om enhver slags frugt og være trygge.

56. Dér vil de ikke smage nogen død, efter den første, og Han har skånet dem for helvedesildens straf,
57. som en gunst fra din Herre. Det er den store sejr.
58. (O Sendebud!) Vi har bestemt gjort den (åbenbarede Koran) let, på dit eget sprog, for at de måtte lade sig påminde.
59. Afvent da – de afventer også.

45. På knæ

Al-Jâthiyah

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Hâ-Mîm*.
2. Skriften er nedsendt fra Allâh, Den Almægtige og Den Vise.
3. I himlene og jorden er der bestemt tegn for de troende,
4. og i jeres skabelse, og i det som Han har ladet sig udbrede af dyr, er der tegn for folk der er sikre i troen.
5. Og i nat og dags vekslen, og i det, som Allâh sender ned fra himlen af underhold, hvormed Han giver jorden liv efter dens død, og i vindenes vekslen er der tegn for folk med forstand.
6. Dette er Allâhs tegn, som Vi oplæser for dig i sandhed. Hvilket budskab vil de da tro på efter Allâh og Hans tegn?
7. Ve over enhver løgner og synder,
8. som hører Allâhs tegn blive oplæst for sig, og derpå holder fast i sit hovmod, som om han ikke havde hørt dem. Forkynd ham en smertefuld straf.

9. Hvis han får noget at vide om Vore tegn, latterliggør han dem. Sådanne har en ydmygende straf i vente.
10. Foran dem ligger Helvede. Hvad de har erhvervet sig vil ikke være til nogen nytte for dem og heller ikke hvad de har taget sig som venner ud over Allâh. De har en svær straf i vente.
11. Dette en retledning. De, der fornægter deres Herres tegn, har en smertefuld straffedom i vente.
12. Allâh er den der har sat havet i jeres tjeneste så skibene på Hans befaling kan sejle derpå, og I kan søge noget af Hans overflod, for at I måtte være taknemmelige.
13. Han har sat alt i himlene og på jorden i jeres tjeneste. Deri er der tegn for folk der vil tænke sig om.
14. Sig til de troende at de skal bære over med dem der ikke håber på Allâhs dage; Han vil gengælde folk for det som de har bedrevet.
15. Den der handler ret, gør det til sit eget bedste, og den der handler ondt, gør det til skade for sig selv. Siden bliver I bragt tilbage til jeres Herre.
16. Vi gav sandelig Israels børn Skriften og dømmekraften og profetskabet, og Vi forsørgede dem med de gode ting og begunstigede dem frem for alverden.
17. Vi gav dem de tydelige beviser på sagen (om troen). De blev først uenige efter at have fået viden, af indbyrdes nag. Din Herre vil dog træffe afgørelse mellem dem på

Opstandelsens Dag angående det som de var uenige om.

18. Derpå satte Vi dig på en tydelig vej angående sagen. Så følg den, og følg ikke lysterne hos dem der ikke har viden.
19. De vil bestemt ikke gavne dig det mindste hos Allâh. De, der begår uret, er venner indbyrdes, mens Allâh er de gudsbevidstes ven.
20. Dette er synlige beviser for menneskene, og retledning og barmhjertighed for folk der er sikre i troen.
21. Eller mener de, der begår onde handlinger, at Vi i livet og døden vil ligestille dem med dem der tror og gør gode gerninger? Sikke ondt de dog dømmer!
22. Allâh skabte himlene og jorden i sandhed. Enhver vil blive gengældt for det som han har udøvet. De vil ikke blive gjort uret.
23. Har du set den der har gjort sit begær til sin gud, og som Allâh med sin viden har ladet være vildfaren, hvis ører og hjerte Han har forseglet og over hvis øjne Han har lagt et slør? Hvem kan retlede ham efter Allâh? Vil I da ikke lade jer påminde?
24. De siger: ”Der findes kun dette vort jordiske liv! Vi dør og vi lever, og kun tiden vil tilintetgøre os.” Men det har de ingen viden om; de gisner blot.

25. Når Vore klare tegn bliver oplæst for dem, har de ikke andet modargument end at sige: ”Bring vore forfædre tilbage hvis I er sandfærdige!”
26. Sig: ”Allâh giver jer liv og lader jer dernæst dø. Derpå vil Han samle jer på Opstandelsens Dag, hvorom der ingen tvivl hersker.” Men de fleste mennesker ved det ikke.
27. Herredømmet over himlene og jorden tilhører Allâh, og den dag, hvor Timen indtræffer, vil dem der fulgte bedraget være fortabte.
28. Du vil se hvert et fællesskab på knæ. Hvert et fællesskab vil blive kaldt frem til deres (gerningers) skrift (og der bliver sagt): ”I dag skal I gengældes for det som I har bedrevet.
29. Dette er Vort skrift som fortæller sandheden om jer. Vi har optegnet alt hvad I har gjort.”
30. De der troede og gjorde gode gerninger, dem lader din Herre træde ind i sin barmhjertighed. Det er den åbenlyse sejr.
31. Men de der fornægtede troen (skal spørges): ”Blev Mine tegn ikke oplæst for jer? Men I var hovmodige, og I var et folk der forsyndede sig.
32. Da der blev sagt: ’Allâhs løfte er sandt, og om Timen hersker der ingen tvivl!’ sagde I: ’Vi ved ikke hvad

Timen er. Vi betragter den kun som indfald, og vi er ikke overbeviste!'"

33. De onde gerninger, som de har begået, vil blive synlige for dem, og det, som de drev spot med, vil omringe dem.
34. Der bliver sagt: "I dag vil Vi glemme jer, ligesom I glemte mødet med denne jeres dag. Jeres hjemsted skal være Ilden, og I vil ikke have nogen til at hjælpe jer.
35. For I latterliggjorde Allâhs tegn, og det jordiske liv bedrog jer." Den dag bliver de ikke sluppet ud derfra, og de vil ikke blive taget til nåde.
36. Priset være Allâh; himlenes Herre, jordens Herre, alverdens Herre og Forsørger!
37. Ham tilhører overherredømmet i himlene og på jorden. Han er Den Almægtige og Den Vise.

46. Sandklitterne

Al-Ahkâf

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Hâ-Mîm*.
2. Skriften er nedsendt fra Allâh, Den Almægtige og Den Vise.
3. Vi har kun skabt himlene og jorden og alt derimellem i sandhed og med en fastsat frist. Men de der fornægter troen vender sig bort fra det som de bliver advaret med.
4. Sig: ”Fortæl mig om det som I påkalder ud over Allâh? Vis mig hvad de har skabt af jorden. Eller har de da nogen andel i himlene? Bring mig et Skrift forud for dette (som bevis), eller det mindste spor af viden, hvis I taler sandt”.
5. Hvem er mon mere vildfaren end den, der udover Allâh påkalder noget, der ikke kan svare ham lige til Opstandelsens Dag? De er ikke bevidste om deres kalden.

6. Når menneskene bliver forsamlet, vil de (afguder) være fjender af dem og fornægte at de blev tilbedt af dem.
7. Når Vore klare tegn bliver læst op for dem, siger de der fornægter troen om sandheden, når den kommer til dem: ”Dette er åbenlys trolddom!”
8. Eller siger de: ”Han har opdigtet den (Koran)!” Sig: ”Hvis jeg havde opdigtet det, kunne I ikke hjælpe mig det mindste mod Allâh. Han ved bedst hvad I giver jer hen til. Han er tilstrækkelig som vidne mellem mig og jer.” Han er Den atter Tilgivende og Den Barmhjertige.
9. Sig: ”Jeg er ikke noget nyt blandt sendebudene. Jeg ved ikke hvad der skal ske med mig eller med jer. Jeg følger kun det der er blevet mig åbenbaret, og jeg er kun en tydelig advarer.”
10. Sig: ”(O Israels børn!) Hvad vil I sige til at dette kommer fra Allâh, men I fornægter det, og et vidne fra Israels børn kan bevidne (at Toraen nævner åbenbaringen af) noget tilsvarende og tror derpå, mens I er hovmodige?” Allâh retleder ikke et folk der gør uret.
11. De, der fornægter troen, siger om dem der tror: ”Hvis det (budskab) havde været godt, var de ikke kommet til det før os!” Da de ikke lader sig retlede derved, vil de sige: ”Det er en gammel løgn!”

12. Før dette forelå Moses' Skrift (Toraen), som forbillede og barmhjertighed. Dette er et Skrift der bekræfter (de tidligere), på arabisk, for at advare dem der begår uret og som et glædeligt budskab til dem der handler smukt.
13. Sandelig, de der siger: "Vor Herre er Allâh!" og derpå er standhaftige, de skal hverken rammes af frygt eller blive bedrøvede.
14. De hører til i Haven; deri skal de altid forblive til gengæld for det som de bedrev.
15. Vi har pålagt mennesket at være god mod sine forældre. Hans moder bærer ham med kvaler og føder ham med kvaler. Svangerskabet og afvænningen af ham tager tredive måneder. Når han så er blevet voksen og er blevet fyrre år, siger han: "Min Herre! Tilskynd mig til at være taknemmelig for den nåde, som Du har vist mig og mine forældre, og til at handle ret, til Dit velbehag. Gør mine efterkommere retskafne. Jeg vender mig til Dig, og jeg er blandt dem der overgiver sig til Dig!"
16. Fra disse vil Vi tage imod det smukkeste af hvad de har gjort, og Vi vil se bort fra deres slette handlinger. De er Havens folk, efter et sandfærdigt løfte som de har fået.
17. Men den der siger til sine forældre: "Skam jer! Lover I mig at jeg skal genoprejses når slægter før mig er gået bort?" Og når de begge (forældre) beder Allâh om hjælp (og siger): "Ve dig! Bliv dog troende, for Allâhs løfte er

bestemt sandt", så svarer han: "Dette er ikke andet end sagn fra de tidligere folkeslag!"

18. For dem bliver ordet til virkelighed, som for andre før dem af jinner og mennesker. De er bestemt fortabte.
19. For enhver er der rangtrin ud fra det som de har udøvet, for at Han kan gengælde dem for deres handlinger. De vil ikke lide uret.
20. På den dag hvor de der fornægter troen bliver ført frem til Ilden (med ordene): "I tog for jer af de gode ting i livet, og I nød godt af dem. I dag bliver I dog gengældt med fornedrelsens straf, fordi I var hovmodige på jorden med urette og fordi I var trodsige."
21. Og ihukom 'Âd(-folket)s broder (Hûd) da han advarede sit folk ved sandklitterne (i Yemen). Der havde været advarer før ham og ligeledes efter (med budskabet): "Tjen Allâh - I har ingen anden gud end Ham. Jeg frygter for jer straffen på en mægtig dag!"
22. De sagde: "Er du kommet til os for at vende os bort fra vore guder? Bring os så det (af straffen), som du truer os med, hvis du er blandt de sandfærdige!"
23. Han sagde: "Viden (derom) findes alene hos Allâh. Jeg bringer jer blot det budskab som jeg er blevet udsendt med. Men jeg ser at I er et uvidende folk."
24. Da de så den (straf), som en sky der nærmede sig deres dal, sagde de: "Det er en sky der vil give os regn!" (Hûd

sagde:) ”Nej, det er hvad I ønskede at fremskynde; en stormvind der har en smertefuld straf med sig,

25. som vil tilintetgøre alt på sin Herres befaling.” Morgenen efter var der intet andet at se end deres (ødelagte) boliger. Således gengælder Vi de folk der forsynder sig.
26. (O Mekkas folk!) Vi gav dem mere magt end Vi har givet jer, og Vi gav dem hørelse, syn og hjerte. Men deres hørelse, syn og hjerte gavnede dem intet, da de forkastede Allâhs tegn, og det, som de latterliggjorde, omringede dem.
27. Vi har bestemt tilintetgjort byer omkring jer og fremlagt tegnene på forskellig vis, så de måtte vende om (til Os).
28. Hvorfor hjalp de (magter) dem ikke, som de havde taget sig som guder foruden Allâh for at komme Ham nær? Nej, de forduftede fra dem. Dette var (udfaldet af) deres løgn og det som de fandt på.
29. (O Sendebud! Ihukom) Da Vi lod en flok jinner komme forbi dig og lytte til Koranen. Da de havde indfundet sig, sagde de: ”Lyt efter!” Og da den (recitation) var færdig, vendte de tilbage til deres folk som advarer (og forkyndere).
30. De sagde: ”Vort folk! Vi har hørt et Skrift, som er blevet sendt ned efter Moses, som bekræfter det der var

(åbenbaret) før det. Det leder til sandheden og en lige vej.

31. Vort folk! Lyt til ham (Sendebudet), som kalder fra Allâh, og tro på ham. Så vil Han tilgive jer nogle af jeres synder og beskytte jer mod en smertefuld straf.
32. De, som ikke lytter til ham, som kalder fra Allâh, vil ikke kunne vige udenom på jorden, og de har ingen venner ud over Allâh. De befinder sig i åbenlys vildfarelse."
33. Har de ikke set at Allâh, som skabte himlene og jorden, uden at føle træthed ved skabelsen deraf, er i stand til at give de døde liv? Han har magt over alt.
34. På den dag hvor de der fornægter troen bliver ført frem til Ilden (med ordene): "Er dette ikke sandheden?" De vil svare: "Jo! Ved vor Herre!" Han vil sige: "Smag da straffen fordi I fornægtede troen!"
35. (O Sendebud!) Hold da ud, ligesom de standhaftige blandt sendebudene holdt ud. Bed ikke om fremskyndelse for dem. På den dag, hvor de ser det, som de er blevet advaret med, vil det være som om de kun har ventet en enkelt af dagens timer. (Dette er) Et budskab. Er det ikke kun de trodsige der bliver tilintetgjort?

47. Muhammad

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. De der fornægter troen og holder andre borte fra Allâhs vej, deres handlinger lader Han gå tabt.
2. Men de der tror og gør gode gerninger og tror på det der er blevet sendt ned til Muhammad - og det er sandheden fra deres Herre - dem vil Han forlade deres synder og forbedre deres tilstand.
3. For de der fornægter troen følger bedraget, men de der tror følger sandheden fra deres Herre. Således giver Allâh menneskene sammenligninger på deres tilstand.
4. Når I møder dem der fornægter troen (på slagmarken), så slå dem over nakken, indtil I har nedkæmpet dem (der skaber ufred). Bind dem så fast, indtil krigen har lagt sine byrder. Sæt dem derpå fri, som en velgerning, eller mod løsepenge. Således (skal det være). Hvis Allâh ville, havde Han besejret dem (uden kamp), men Han ønsker at prøve jer gennem andre. De der bliver dræbt for Allâhs sag, deres handlinger lader Han ikke gå tabt.
5. Han vil retlede dem og give dem betryggelse,

6. og lade dem træde ind i Haven hvorom Han har givet dem kendskab.
7. O I som tror! Hvis I hjælper Allâh, vil Han hjælpe jer og gøre jeres fodfæste sikkert.
8. Men de der fornægter troen, de vil møde undergang. Deres handlinger vil Han lade gå tabt.
9. For de hadede det som Allâh sendte ned. Derfor lader Han deres handlinger gå til spilde.
10. Har de ikke draget omkring på jorden og set hvilken ende de der var før dem fik? Allâh tilintetgjorde dem fuldstændigt, og noget lignende venter dem der fornægter troen.
11. For Allâh er de troendes beskytter, mens de der fornægter troen ingen beskytter har.
12. Sandelig, Allâh lader dem, der tror og gør gode gerninger, træde ind i haver med rislende kilder. Men de der fornægter troen, selvom de måtte nyde livet og frådse som kvæg, vil Ilden blive deres hjemsted.
13. (O Sendebud!) Hvor mange byer har Vi ikke tilintetgjort der var mere magtfulde end din by som har fordrevet dig? Da havde de ingen til at hjælpe sig.
14. Er den der bygger på et klart bevis fra sin Herre mon ligesom dem hvis onde handlinger fremstår skønne for dem og som følger deres lyster?

15. (Dette er) En skildring af Haven som er lovet de gudsbevidste: deri er floder med vand, der ikke går i forrådnelse, floder med mælk, som ikke går i forrådnelse, floder af vin, som (ikke sløver sanserne og) er en fryd at drikke, og floder af ren honning. Dér får de alle slags frugter og tilgivelse fra deres Herre. Kan disse mon sammenlignes med dem der skal blive i Ilden for altid og får skoldende vand at drikke som sønderriver deres indvolde?
16. Nogle af dem lytter til dig (blot for at skabe splid). Når de så er gået væk fra dig, siger de til dem der har fået viden: ”Hvad var det han sagde lige før?” Det er dem hvis hjerte Allâh har forseglet og som følger deres (onde) lyster.
17. Men de der lader sig retlede, dem giver Han øget retledning og skænker dem deres gudsbevidsthed.
18. Venter de mon på andet end at Timen pludselig skal komme over dem? Dens forudsætninger er allerede til stede. Hvad nytter det at påminde dem når den er over dem?
19. Du skal vide at der ikke er nogen Gud foruden Allâh. Bed om tilgivelse for din synd og for de troende mænd og kvinder. Allâh ved hvor I drager omkring og hvor I opholder jer.

20. De der tror siger: ”Hvis bare der blev sendt en *sûra* ned (der tillader os at kæmpe).” Når så en utvetydig *sûra* bliver sendt ned, ser du dem, der bærer en sygdom i hjertet, se på dig med et blik som den der besvimer over for døden. Det ville være bedre for dem
21. at være lydig og tale ret. Når sagen er besluttet, vil det være bedst for dem at være oprigtige over for Allâh.
22. Vil I (der er hyklere) måske, hvis I vender jer bort, skabe ufred på jorden og rive blodets bånd itu?
23. Det er dem som Allâh forbander. Han gør dem døve og gør deres øjne blinde (over for sandheden).
24. Vil de da ikke tænke over Koranen? Eller er der låse på deres hjerte?
25. Sandelig, de der vender ryggen til, efter at retledningen er blevet åbenlys for dem, dem har Satan forført, og han har givet dem forhåbninger.
26. For de (hyklere) siger til dem der afskyr det som Allâh har sendt ned: ”Vi vil adlyde jer i nogle sager.” Allâh kender deres hemmeligheder.
27. Men hvordan vil der være når englene tager dem bort med slag i ansigtet og på ryggen?
28. For de fulgte noget der vækker Allâhs vrede og afskyede Hans velbehag. Så vil Han lade deres handlinger blive til intet.

29. Eller mener de, der bærer en sygdom i hjertet, at Allâh ikke vil bringe deres (hykleri og) nag for dagen?
30. Hvis Vi ville, kunne Vi vise dig dem (der er hyklere) så du kunne genkende dem på deres tegn. Men du kan bestemt genkende dem på deres tonefald. Allâh kender jeres handlinger.
31. Vi vil sandelig prøve jer, indtil Vi ved hvem af jer der anstrenger sig og er udholdende, og Vi vil efterprøve udsagnene om jer.
32. De der fornægter troen og holder andre borte fra Allâhs vej og modsætter sig Sendebudet, efter at retledningen er blevet åbenlys for dem, de kan ikke skade Allâh. Han vil lade deres handlinger blive til intet.
33. O I som tror! Adlyd Allâh, og adlyd Sendebudet, og lad ikke jeres handlinger blive til intet.
34. Sandelig, de der fornægter troen og holder andre borte fra Allâhs vej og derpå dør som fornægtere af troen, dem vil Allâh ikke tilgive.
35. (O I som tror!) Tab da ikke modet, og bed ikke (fjenden) om fred (som følge af modløshed). I vil få overtaget, for Allâh er med jer. Han vil ikke unddrage jer (frugten af) jeres handlinger.
36. Det jordiske liv er blot (kortvarig) forlystelse og adspredelse. Hvis I tror og er gudsbevidste, vil Han give

jer jeres løn og ikke bede jer om jeres rigdom (til gengæld).

37. Hvis Han bad jer derom og pressede jer, ville I blive nærige, og Han ville bringe jeres nag for dagen.
38. Se, I er dem der bliver tilskyndet til at give (noget af jeres rigdom) bort for Allâhs sag. Blandt jer er der dog nogle der er nærige, men den der er nærig er det til skade for sig selv. Allâh er Den Uafhængige, mens I er de afhængige. Hvis I vender jer bort, vil Han udskifte jer med et andet folk, og de vil ikke være som jer.

48. Sejren

Al-Fath

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. (O Sendebud!) Vi har sandelig givet dig en åbenlys sejr (i kraft af *Al-Hudaybiya*- traktaten),
2. for at Allâh kan tilgive dig dine (folks) tidligere forseelser, og de efterfølgende, og fuldkommengøre sin nåde over dig og lede dig ad den lige vej,
3. og for at Allâh kan yde dig en mægtig hjælp.
4. Han er den der sender betryggelsen ned i de troendes hjerte så de kan styrkes i troen; (når de bevidner at) himlene og jordens hærskarer tilhører Allâh - Allâh er Alvidende og Vis -
5. så Han kan lade de troende mænd og kvinder træde ind i haver med rislende kilder; deri skal de altid forblive. Han vil tilgive dem deres onde handlinger. Dette er hos Allâh en stor sejr.
6. Og for at Han kan straffe hyklerne, mænd såvel som kvinder, og afgudsdyrkerne, mænd såvel som kvinder, som har onde tanker om Allâh. Skæbnens onde

omskiftelse vil ramme dem. Allâhs vrede og forbandelse rammer dem, og Han har beredt Helvede for dem – sikket sørgeligt endemål!

7. Himlenes og jordens hære tilhører Allâh. Allâh er Almægtig og Vis.
8. (O Sendebud!) Vi har sandelig udsendt dig som et vidne og forkynder af et glædeligt budskab og som advarer,
9. for at I måtte tro på Allâh og Hans Sendebud, støtte ham og ære ham, og lovprise Ham morgen og aften.
10. Sandelig, de der sværger dig troskab, sværger i grunden Allâh troskab. Allâhs hånd lægger over deres hånd. Den der derpå bryder sin ed, gør det til skade for sig selv. Men den der holder den pagt, som han har sluttet med Allâh, vil Han give en stor løn.
11. De af beduinerne, der blev tilbage (fra *Al-Hudaybiya*-ekspeditionen), vil sige til dig: ”Vor ejendom og familier holdt os optagede, så bed om tilgivelse for os!” De siger med munden noget som ikke er i deres hjerte. Sig: ”Hvem kan udrette noget for jer over for Allâh, hvis Han ønsker at skade jer eller gavne jer? Nej, Allâh er godt bekendt med hvad I gør.
12. Nej, I antog at Sendebudet og de troende aldrig ville vende tilbage (fra *Al-Hudaybiya*) til deres folk, og dette forekom skønt for jeres hjerte. I tænkte onde tanker, og I er et fortabt folk.”

13. Den som ikke tror på Allâh og Hans Sendebud (skal vide at); Vi har beredt en flammende ild til dem der fornægter troen.
14. Herredømmet over himlene og jorden tilhører Allâh. Han tilgiver hvem Han vil, og Han straffer hvem Han vil. Han er atter Tilgivende og Barmhjertig.
15. Når I (har udsigt til sejr og) drager af sted for at tage bytte, vil de, der blev tilbage, dog sige: ”Lad os følge jer!” De ønsker at ændre Allâhs erklæring. Sig: ”I skal ikke følge os. Således har Allâh erklæret tidligere.” Så vil de sige: ”Nej, I under os det ikke!” Nej, de forstår kun lidt.
16. Sig til dem af beduinerne der blev tilbage: ”I vil (i stedet) blive indkaldt mod et folk med stor kampstyrke, som I skal kæmpe mod, medmindre de overgiver sig. Hvis I adlyder, vil Allâh give jer en skøn belønning. Men hvis I vender jer bort, som I tidligere har vendt jer bort, vil Han tildele jer en smertefuld straf!”
17. Den blinde skal dog ikke bebrejdes, og den vanføre skal ikke bebrejdes, og den syge skal ikke bebrejdes (for at blive tilbage). Den der adlyder Allâh og Hans Sendebud vil Han føre ind i haver med rislende kilder. Men den der vender sig bort vil Han tildele en smertefuld straf.
18. Sandelig, Allâh fandt behag i de troende da de svor dig troskab under træet (ved *Al-Hudaybiya*). Han vidste

hvad deres hjerte rummede. Han sendte betryggelsen ned over dem og belønnede dem med en nært forestående sejr,

19. og meget bytte som de skulle opnå. Allâh er Almægtig og Vis.
20. Allâh har lovet jer meget bytte som I vil opnå. Han fremskyndte dette for jer og holdt menneskenes hænder borte fra jer (der havde dannet en alliance mod jer), for at det kunne være et tegn for de troende og Han kunne lede jer ad en lige vej.
21. Og andet, som I endnu ikke har opnået, har Allâh omsluttet (for jer). Allâh magter alt.
22. Hvis de der fornægter troen havde kæmpet mod jer (ved *Al-Hudaybiya*), ville de snart have vendt ryggen til (i flugt), og så ville de ikke finde nogen ven eller hjælper.
23. (Således er) Allâhs sædvane, ligesom den tidligere har været, og du vil ikke finde nogen ændring i Allâhs sædvane.
24. Han er den der afholdt dem fra at lægge hånd på jer og jer fra at lægge hånd på dem i dalen ved Mekka (nær *Al-Hudaybiya*) efter at have skænket jer (moralsk) sejr over dem. Allâh ser hvad I gør.
25. Det er dem der fornægter troen og som holdt jer borte fra (pilgrimsfærden til) Den hellige Moske (Ka'baen)

og forhindrede offerdyrene i at nå frem til deres offersted. Hvis der ikke havde været troende mænd og kvinder (i Mekka), som I ikke kendte, som I måske havde trampet ned (i kampens hede), således at skyld skulle ramme jer på grund af dem (ville Vi have ladet jer kæmpe dér. Men det undgik I) For Allâh lader hvem Han vil træde ind i sin barmhjertighed. Hvis de (der fornægter troen og de troende) havde holdt sig adskilt, havde vi pådraget dem der fornægter troen en smertefuld straf.

26. Da de der fornægter troen nærede et raseri i hjertet, raseriet fra uvidenhedens tid, og Allâh så sendte sin betryggelse ned over sit Sendebud og over de troende og lod dem stå fast ved gudsfrygtens ord. De havde større ret til det og fortjente det. Allâh ved alting.
27. Sandelig, Allâh har gjort drømmen til sandhed for sit Sendebud: I vil bestemt gå ind i Den hellige Moske, om Allâh vil, i sikkerhed, (som pilgrimme) med hovedet kronraget eller kortklippet, uden frygt. Han vidste hvad I ikke vidste, og gav jer, udover dette, en nært forestående sejr (over Khaibar og siden Mekka).
28. Han er den der har udsendt sit Sendebud med retledningen og den sande religion for at lade den sejre over al anden religion. Allâh er tilstrækkelig som vidne (til dette).

29. Muhammad er Allâhs Sendebud, og de, som er med ham, er hårdføre over for dem der fornægter troen og barmhjertige overfor hinanden. Du ser dem bøje sig og kaste sig ned (i bøn) idet de søger Allâhs gunst og velbehag. Deres mærker i ansigtet er tegn på at de kaster sig ned. Dette er beskrivelsen af dem i Toraen og i Evangeliet: de (troende) er som korn som sætter sine (blomster)skud og derpå giver dem styrke, så de bliver stærke og står rankt på deres stilk, til glæde for dem der har sået (troens frø), så Han via dem måtte vække vrede hos dem der fornægter troen. Allâh har lovet dem af dem, der tror og gør gode gerninger, tilgivelse og en stor løn.

49. Kamrene

Al-Hujurât

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. O I som tror! Gå ikke forud for Allâh og Hans Sendebud (i nogen som helst sager), men vær bevidste om Allâh. Allâh er bestemt Althørende og Alvidende.
2. O I som tror! Hæv ikke jeres stemme højere end Profetens stemme, og tal ikke ligeså højlydt til ham som I taler indbyrdes, for at jeres handlinger ikke skulle blive til intet uden at I aner det.
3. Sandelig, de der (ærbødigt) sænker deres stemme, når de er hos Allâhs Sendebud, er dem hvis hjerte Allâh har prøvet i gudsbevidsthed. Der venter dem tilgivelse og en stor løn.
4. (O Sendebud!) De der råber på dig udefra, foran dine kamre, de fleste af dem har ikke forstand (på din agtværdige stilling).
5. Hvis de ventede tålmodigt, indtil du kom ud til dem, ville det være bedre for dem. Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.

6. O I som tror! Hvis en syndig bringer jer et forlydende, så foretag en granskning af det (først), så I ikke af uvidenhed kommer til at gøre folk fortræd og derpå fortryder hvad I har gjort (på baggrund af rygter eller formodninger).
7. I skal vide at Allâhs Sendebud er iblandt jer. Hvis han efterkom jer i mange sager, ville I bestemt komme galt af sted. Men Allâh har gjort troen kær for jer og ladet den fremstå skøn for jer i jeres hjerte, hvorimod Han har vakt jeres afsky mod trosfornægtelse, synd og ulydighed. Således er de der følger den rette vej,
8. som en gunst og velsignelse fra Allâh. Allâh er Alvidende og Vis.
9. Hvis to grupper af troende bekæmper hinanden, skal I slutte forlig mellem dem. Hvis den ene af dem derpå begår overgreb mod den anden, skal I bekæmpe den der begår overgreb indtil den efterkommer Allâhs bud. Hvis den efterkommer skal I slutte forlig mellem dem i retfærdighed. Vær retfærdige - Allâh elsker bestemt de retfærdige.
10. Sandelig, de troende er brødre. Slut derfor forlig mellem jeres brødre, og vær bevidste om Allâh, for at der kan vises jer barmhjertighed.
11. O I som tror! Intet folk skal håne andre folk, for måske er disse bedre end dem selv. Heller ingen kvinder (skal

håne) andre kvinder, for måske er disse bedre end dem selv. Rak ikke ned på hinanden og giv ikke hinanden øgenavne; hvor sørgeligt er det ikke at blive kaldt syndig efter (at have antaget) troen. De, der ikke afstår (fra dette), begår uret.

12. O I som tror! Undgå for mange løse formodninger (om andre); nogle løse formodninger kan være en synd. Og snag ikke (i andres anliggender), og bagtal ikke hinanden. Ville nogen af jer måske bryde sig om at spise sin døde broders kød? Det ville I finde afskyeligt. Vær da bevidste om Allâh. Sandelig, Allâh er Imødekommende og Barmhjertig.
13. O mennesker! Vi skabte jer af mand og kvinde og gjorde jer til folk og stammer så I kunne kende hinanden. Sandelig, den nobleste af jer i Allâhs øjne er den der er mest gudfrygtig. Allâh er Alvidende og Velunderrettet.
14. Beduinerne siger: ”Vi tror!” Sig: ”I tror ikke (endnu). I burde hellere sige: ’Vi har antaget islâm’, for troen er endnu ikke trængt ind i jeres hjerte. Men hvis I adlyder Allâh og Hans Sendebud, vil Han ikke trække noget (af belønningen) fra i jeres gerninger.” Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
15. De (sande) troende er dem der tror på Allâh og Hans Sendebud, og derpå ikke tvivler, og stræber for Allâhs

sag med deres ejendom og liv. Det er de sandfærdige.

16. Sig: ”Vil I belære Allâh om jeres religion, når Allâh har viden om alt i himlene og på jorden? Allâh ved alting.”
17. De (beduiner) betragter det som en velgerning imod dig at have antaget islâm. Sig: ”I skal ikke betragte det som en velgerning imod mig at I har antaget islâm. Nej, Allâh har gjort jer en velgerning ved at retlede jer til troen hvis I er oprigtige.”
18. Sandelig, Allâh kender det skjulte i himlene og på jorden. Allâh ser hvad I gør.

50. Qâf

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Qâf*. Ved den ærværdige Koran.
2. Nej, de undrer sig over at en af deres egne er kommet til dem for at advare, og de der fornægter troen siger: ”Dette er en forunderlig ting!
3. (Skal vi genopstå) Når vi er døde og er blevet til støv? Den genkomst er langt ude!”
4. Vi ved bestemt hvad jorden fortærer af dem (når de er døde); hos Os findes et Skrift som bevarer (alt).
5. Nej, de kaldte sandheden for løgn, da den kom til dem, så de nu befinder sig i en tilstand af forvirring.
6. Har de ikke betragtet himlen over sig; hvorledes Vi har bygget den og udsmykket den, og at den ikke har nogen revner?
7. Og jorden bredte Vi ud og satte solide bjerge på den, og Vi lod alle slags skønne arter vokse frem derpå,
8. til indsigt og påmindelse for enhver tjener der vender sig til Ham.
9. Og Vi sendte velsignet vand ned fra himlen og lod derved haver vokse frem og korn til at høste,

10. og høje palmer med frugtstande i lag,
11. som underhold for tjenerne. Dermed giver Vi dødt land liv. På samme vis vil genopstandelsen ske.
12. Før dem kaldte Noahs folk det (budskab) for opspind, og Brøndens folk og Thamûd-(folket),
13. og ‘Âd-(folket), og Farao og Lots (stamme-)brødre,
14. og Skovens folk (i Yemen), og Tubbas folk. Alle kaldte sendebudene for løgnere, og så blev Min advarsel til virkelighed.
15. Blev Vi mon udmattede af den første skabelse? Nej, og dog nærer de tvivl om en ny skabelse.
16. Vi skabte bestemt mennesket, og Vi ved hvad hans indre tilhvisker ham. Vi er ham nærmere end halspulsåren.
17. Når de to (engle), der skal tage imod, tager imod (og nedskriver); siddende til højre og til venstre,
18. så kan han ikke udtale et ord uden at en vogter står hos ham, parat (til at nedskrive).
19. Og dødens beruselse bringer sandheden frem (og der bliver sagt): ”Dette er hvad du forsøgte at undvige!”
20. Siden blæses der i Hornet: ”Dette er dagen (for genopstandelsen) som I blev advaret med!”
21. Enhver vil møde frem, sammen med en (engel) til at drive (ham) frem og en til at bevidne (hans handlinger).

22. (Der siges:) ”Du var uopmærksom på dette. Nu har Vi fjernet dit dække fra dig, så dit blik i dag er skarpt!”
23. Og (englen der er) hans ledsager siger: ”Dette er hvad jeg har beredt.”
24. (Der bliver befalet:) ”I to (engle), kast ind i Helvede enhver stædig utaknemmelig,
25. som hindrede det gode, begik overtrædelser og såede tvivl,
26. der satte en anden gud sammen med Allâh – kast I ham ind i den strenge straf!”
27. Hans (onde) ledsager (Satan) vil sige: ”Vor Herre! Jeg fik ham ikke til at gå til yderligheder. Han befandt sig (selv) i den yderste vildfarelse.”
28. (Allâh) Han vil sige: ”I skal ikke strides hos Mig. Jeg har på forhånd bragt jer advarslen.
29. Afgørelsen kan ikke ændres hos Mig, og Jeg gør ikke tjenerne uret.”
30. På den dag siger Vi til Helvede: ”Er du fuld?” og det svarer: ”Er der flere endnu?”
31. Og Haven bliver bragt de gudsbevidste nær, og vil ikke længere være fjern.
32. (Der bliver sagt:) ”Dette er hvad I er blevet lovet; enhver der vender sig til Ham og er påpasselig.
33. som har ærefrygt for Den Nådige i det skjulte og kommer med et hjerte der har hengivet sig.

34. Træd derind i fred! Dette er evighedens dag."
35. Dér vil de få hvad de ønsker, og hos Os er der mere endnu.
36. Hvor mange slægter har Vi ikke tilintetgjort før dem, som var mere magtfulde end dem, så de søgte tilflugt i landene? Men var der noget tilflugtssted?
37. Deri er der bestemt en påmindelse for dem der har et (vågent) hjerte og som lytter efter og er til stede.
38. Vi skabte sandelig himlene og jorden og alt derimellem på seks dage, og ingen udmattelse berørte Os.
39. Bær da tålmodigt hvad de (der fornægter) siger, og herliggør din Herre med lovprisning før solopgang og før solnedgang.
40. Og lovpris Ham om natten og ved slutningen af bønnen.
41. Og lyt efter på den dag hvor den udråbende (engel) råber fra nært hold.
42. På den dag hvor de hører braget i sandhed – det er Opstandelsens Dag.
43. Sandelig, Vi giver liv og bringer død. Til Os sker tilbagekomsten.
44. Den dag hvor jorden slår revner over dem, og de kommer frem i hast. Det er en (genopstandelse og) forsamling der er let for Os.

45. Vi ved bedst hvad de siger. Du kan ikke tvinge dem.
Påmind da med Koranen den der frygter Min advarsel.

51. De der hvirvler rundt

Az-Zâriât

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved de (vinde) der hvirvler hastigt rundt,
2. og de (skyer) der bærer (regnens) byrde,
3. og de (skibe) der glider let af sted,
4. og de (engle) der fordeler (velsignelserne) på (Hans) befaling.
5. Det (hinsidige), som I har fået et løfte om, er sandt;
6. og dommen vil falde.
7. Ved himlen med sine stjernebaner,
8. I fører sandelig forskellig tale (om dette budskab).
9. Bortvendt (fra sandheden) bliver den der vender sig bort.
10. Måtte dem der finder på (løgne) gå til grunde,
11. som befinder sig i en afgrund, ligeglade (med budskabet).
12. De spørger (hånende): ”Hvornår kommer Dommens Dag?”
13. (Det gør den) Den dag hvor de bliver prøvet over ilden;

14. (og der siges:) ”Smag jeres prøvelse – dette er hvad I ville have fremskyndet!”
15. De gudsbevidste skal være i haver med kilder,
16. hvor de modtager hvad deres Herre skænker dem, for de handlede smukt før dette:
17. kun lidt sov de om natten,
18. og ved daggry bad de om tilgivelse,
19. og de gav tiggeren og den trængende retmæssig andel i deres ejendom.
20. For dem der er sikre i troen er der mange tegn på jorden,
21. og i jer selv. Ser I det ikke?
22. Og i himlen er (regnen kilden til) jeres underhold og det som I er blevet lovet.
23. Ved himlens og jordens Herre! Det er ligeså sandt som at I kan tale.
24. Er beretningen om Abrahams [Ibrâhîm] ærværdige gæster nået frem til dig?
25. Da de (engle) trådte ind til ham og sagde: ”Fred!” Han sagde: ”Fred – (I er) ukendte folk!”
26. Så gik han ind til sin husstand og kom tilbage med en (stegt) fedekalv.
27. Så serverede han den for dem og sagde: ”Vil I ikke spise?”

28. Da (de ikke spiste) følte han ængstelse for dem. De sagde: ”Vær ikke bange,” og gav ham det glædelige budskab om (fødselen af) en vidende dreng.
29. Da trådte hans hustru (Sarah) frem med et (glædes)råb, slog sig i ansigtet (af overraskelse) mens hun udbrød: ”(Selvom jeg er) En gammel og ufrugtbar kone!”
30. De (engle) sagde: ”Således (skal det være), siger din Herre. Han er bestemt Den Alvidende og Den Vise.”

del 27

31. (Abraham) Han sagde: ”Hvad er jeres ærinde (derudover), I udsendinge?”
32. De sagde: ”Vi er blevet sendt ud til et folk der forsynder sig,
33. for at sende sten af ler ned over dem,
34. mærket af din Herre til dem der går til yderligheder.”
35. Så bragte Vi de troende ud derfra,
36. men Vi fandt kun ét hus dér (med profeten Lots husstand) der havde overgivet sig til Os.
37. Vi efterlod i den (by) et tegn til dem der frygter den smertefulde straf.
38. Også i (beretningen om) Moses [Mûsâ] er der et tegn. Da Vi sendte ham til Farao med en klar bemyndigelse.

39. Men denne vendte sig bort med sine hoffolk og sagde: ”(Moses er en) Troldmand eller besat!”
40. Da greb Vi fat i ham og hans hærskarer og kastede dem i havet. Han var forkastelig.
41. Og i (beretningen om) ‘Âd(-folket) er der et tegn. Da Vi sendte den golde vind over dem.
42. Den skånede intet af det, som den kom over, men efterlod det som støv.
43. Og ligeledes i Thamûd(-folket) er der et tegn. Da man sagde til dem: ”Nyd blot livet for en stund!”
44. De satte sig op imod deres Herres befaling, og så kom tordenskraldet over dem mens de så til.
45. De kunne hverken stå imod eller hjælpe sig selv.
46. Og Noahs folk før da. De var trodsige folk.
47. Himlen byggede Vi med kraft, og Vi er den der udvider den.
48. Og jorden har Vi bredt ud som et gulv. Sikke herligt Vi breder ud!
49. Og alting skabte Vi i par, for at I måtte lade jer påminde.
50. (O Sendebud! Sig:) ”Løb derfor mod Allâh. Jeg er jer bestemt en tydelig advarer fra Ham.
51. Sæt ingen anden gud ved siden af Allâh. Jeg er jer sandelig en tydelig advarer fra Ham.”

52. Ligeledes kom der heller ikke noget sendebud til dem, der var før dem, uden at de sagde: ”(Det er) En troldmand eller besat!”
53. Har de mon nedarvet dette (tankesæt) fra hinanden? Nej, de er trodsige folk.
54. Så vend dig fra dem. Du er ikke at bebrejde (for deres fornægtelse).
55. Men påmind dem, for påmindelsen gavner de troende.
56. Jeg har kun skabt jinner og mennesker for at de skal tjene Mig.
57. Jeg ønsker intet underhold af dem, og Jeg ønsker ikke at de skal bespise Mig.
58. Sandelig, Allâh er Forsørgeren, Den Magtfulde og Den Stærke.
59. De der begår uret vil få samme lod som deres fæller. De bør derfor ikke bede Mig om at fremskynde det.
60. De der fornægter troen, ve dem for deres dag, som de er blevet advaret med.

52. Bjerget

At-Tûr

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved (Sinai-)bjerget.
2. Ved Skriften som er nedfældet,
3. på udbredt pergament.
4. Ved Huset (i Himlen) som besøges (af englene).
5. Ved Det ophøjede Loft (med Tronen).
6. Og ved det brusende hav.
7. Sandelig, din Herres straf vil falde.
8. Ingen kan afværge den.
9. På den dag hvor himlen vil ryste,
10. og bjergene vil bevæge sig.
11. Ve dem, der kalder dette opspind, på den dag,
12. dem der fordriver tiden med tom snak.
13. På den dag hvor de bliver slæbt hen til Helvedes ild;
14. ”Dette er Ilden som I kaldte for opspind!
15. Et det mon trolddom? Kan I ikke se?
16. Mød den nu. Hold så ud eller ej, det er det samme for jer. I gengældes kun for det som I udøvede.”

17. Sandelig, de gudsbevidste vil være i haver og lyksalighed,
18. og fryde sig over hvad deres Herre har skænket dem. Din Herre har skånet dem for helvedesildens straf;
19. ”Spis og drik og lad det bekomme jer vel, til gengæld for det som I udøvede,”
20. (De vil være) tilbagelænet på hynder i række, og Vi vil give dem yndige ledsagere med store øjne til ægte.
21. Og de der tror, og hvis efterkommere har fulgt dem i troen, dem vil Vi lade deres efterkommere slutte sig til. Vi vil ikke fratrække noget af (belønningen for) det som de har udøvet. Dog står enhver til ansvar for hvad han har gjort.
22. Vi forsyner dem med rigeligt med frugt og kød, lige hvad de ønsker.
23. Dér vil de række hinanden et bæger (med en ren drik) som hverken medfører tom snak eller forsyndelse.
24. De vil have unge tjenere, (så rene) som skjulte perler, til at gå rundt iblandt sig og servere.
25. Og de vil henvende sig til hinanden og forhøre sig (om hinanden).
26. De vil sige: ”Tidligere, da vi var hos vort folk, var vi ængstelige (for udfaldet i det hinsidige).
27. Men Allâh viste os godhed og skånede os fra den hede vinds straf.

28. Vi tjente Ham bestemt tidligere. Han er sandelig Den Godgørende og Den Barmhjertige!”
29. (O Sendebud!) Påmind! Ved din Herres nåde er du hverken en spåmand eller besat.
30. Eller siger de: ”(Han er) En digter! Vi vil holde øje med hvad skæbnen rammer ham med.”
31. Sig: ”Hold blot øje - jeg er blandt dem der holder øje sammen med jer.”
32. Eller er det deres indbildning der befaler dem dette? Eller er de blot trodsige folk?
33. Eller siger de: ”Han har opdigtet det!” Nej, de tror ikke.
34. Så lad dem frembringe et budskab magen til dette hvis de taler sandt.
35. Eller er de skabt af intet? Eller er de måske selv skaberne?
36. Eller har de skabt himlene og jorden? Nej, de har ingen fast tro.
37. Eller ejer de din Herres skatte? Eller er det dem der har magten?
38. Eller ejer de en stige hvormed de kan (stige til himlen) og lytte? Lad da den, der lytter, komme med en klar bemyndigelse.
39. Eller skulle der tilkomme Ham døtre og jer sønner?
40. Eller beder du dem mon om løn (for dette budskab), så de skulle blive tynget af gæld?

41. Eller har de det skjulte hos sig, så de kan skrive det ned?
42. Eller pønser de på noget listigt? I så fald vil de der fornægter troen blive overlistet.
43. Eller har de en anden gud end Allâh? Priset være Allâh, højt hævet over hvad de sidestiller med Ham!
44. Selv hvis de så et stykke af himlen falde ned, ville de sige: ”Det er blot en ophobet sky!”
45. Så lad dem være, indtil de står over for deres dag hvor de bliver ramt af tordenskraldet.
46. Dagen hvor deres list ikke vil nytte dem på nogen måde, og de vil ikke blive hjulpet.
47. De der begår uret har en straf i vente ud over dette, men de fleste af dem har ingen viden.
48. (O Sendebud!) Afvent da tålmodigt din Herres dom. For Vi har dig for øje. Og lovpris din Herre når du står op (i bøn).
49. Og lovpris ham om natten, når stjernerne blegner.

53. Stjernen

An-Najm

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved stjernen når den synker!
2. Sandelig, jeres fælle (Muhammad) er ikke faret vild og tager ikke fejl,
3. og han taler ikke ud af egen lyst.
4. Det er ikke andet end en åbenbaring der bliver indgivet (ham).
5. Han er blevet belært af Én med vældig styrke;
6. Den Mægtige, som stod frem,
7. da (Sendebudet) han befandt sig i den højeste horisont,
8. og derpå nærmede sig og kom endnu nærmere (under sin himmelfærd),
9. indtil der var to buelængders afstand, eller endnu mindre.
10. Derpå åbenbarede Han for sin tjener hvad Han åbenbarede.
11. Hjertet lyver ikke om hvad det så.
12. Vil I da strides med ham om hvad han ser?

13. Han så ham endda også komme ned en anden gang,
14. ved lotustræet på den yderste grænse,
15. nær evighedens have,
16. da det (lys), der dækkede lotustræet, overdækkede det;
17. blikket veg hverken bort eller blev forledt.
18. Han så sandelig nogle af sin Herres største tegn (under sin himmelfærd).
19. Har I mon tænkt over (jeres dyrkelse af afguderne) Al-Lât og Al-Uzzâ,
20. og dertil den tredje, Manât?
21. Skulle der tilkomme jer sønner og Ham døtre?
22. Det ville bestemt være en uretfærdig fordeling!
23. Det er kun navne, som I og jeres forfædre selv har fundet på. Allâh har ikke nedsendt nogen bemyndigelse derom. De følger kun formodninger og deres egne lyster, selvom retledningen fra deres Herre nu er kommet til dem.
24. Eller skal mennesket have hvad det ønsker sig (selv hvis det betyder afgudsdyrkelse)?
25. Både det hinsidige og det nærværende tilhører dog Allâh.
26. Hvor mange engle er der ikke i himlene hvis forbøn dog intet nytter, medmindre Allâh giver sin tilladelse til hvem Han vil og efter behag.

27. De (afgudsdyrkere), der ikke tror på det hinsidige, giver englene kvindenavne.
28. De har ingen viden derom - de følger kun formodninger. Men formodninger nytter intet over for sandheden.
29. Så vend dig bort fra den der vender sig bort fra Vor påmindelse og kun stræber efter det jordiske liv.
30. Det er højdepunktet af deres viden. Sandelig, din Herre ved bedst hvem der har forvildet sig bort fra Hans vej, og Han ved bedst hvem der lader sig retlede.
31. Alt i himlene og på jorden tilhører Allâh. Han vil gengælde dem, der handler ondt, for det som de har gjort og belønne dem, der handler godt, med det skønneste.
32. For dem der undgår de store synder og skamløse handlinger, bortset fra de mindre forseelser, så er din Herre fuld af tilgivelse. Han kender jer bedst, (lige fra dengang) da Han lod jer opstå af jorden og da I var fostre i jeres moders liv. Lad derfor være med at retfærdiggøre jer selv – Han ved bedst hvem der er gudsbevidste.
33. Har du set ham der vender sig bort,
34. og kun giver lidt bort og er nærig?
35. Har han viden om det skjulte så han kan se det?

36. Eller er han ikke blevet oplyst om hvad der står i Moses' [Mûsâ] skrifter?
37. Og om Abraham [Ibrâhîm], som var ordholdende?
38. At ingen, der bærer en byrde, skal bære en andens byrde,
39. At mennesket kun får hvad det stræber efter.
40. At hans stræben vil blive bragt for dagen,
41. og derpå vil han blive belønnet fuldt ud.
42. At alting ender hos din Herre.
43. At Han er den der fremkalder latter og gråd.
44. At Han er den der bringer død og skænker liv.
45. At Han skabte parret, mandligt og kvindeligt,
46. af en dråbe når den stødes ud (i livmoderen)
47. At endnu en skabelse (efter døden) påhviler Ham.
48. At Han beriger og begaver.
49. At Han er Sirius' Herre (som afgudsdyrkerne tilbeder i uvidenhed).
50. At Han tilintetgjorde det første Âd(-folk),
51. og (deres efterkommere) Thamûd(-folket), og lod intet tilbage.
52. Og før dem Noahs folk; de var bestemt mere uretfærdige og trodsige.
53. Og Han jævnede de kuldkastede byer (som Lot blev udsendt til) med jorden,

54. og dækkede dem til med det (grus og jord) der dækkede dem til.
55. Hvilke af din Herres velgerninger vil du da bestride?
56. Dette er en advarsel som de tidligere advarsler.
57. Det overhængende (tidspunkt for Timen) kommer nærmere.
58. Ingen ud over Allâh kan frembringe det.
59. Undrer I jer mon over dette budskab?
60. Og ler I (ad denne advarsel) frem for at græde,
61. og morer jer?
62. Kast jer i stedet ned for Allâh og tilbed Ham!

54. Månen

Al-Qamar

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Timen er nær, og månen spalter sig.
2. Men hvis de (der fornægter troen) ser et tegn, vender de sig bort og siger: ”(Det er blot) Bestandig trolddom!”
3. De kalder det for opspind og følger deres lyster. Men alting er fastlagt.
4. Der er allerede kommet beretninger til dem, der burde afskrække dem,
5. med endegyldig visdom. Men advarslerne nyttede ikke.
6. Vend dig derfor fra dem. På den dag, hvor den kaldende (engel) vil kalde til noget ulideligt,
7. og de med sænkede blikke kommer ud af graven, som græshopper der spreder sig,
8. og haster hen til den kaldende. De der fornægter troen vil sige: ”Dette er en svær dag!”
9. Før dem kaldte Noahs [Nûh] folk det for opspind. De kaldte Vor tjener for løgner og sagde: ”En besat (mand)!” Og han blev frastødt.

10. Så påkaldte han sin Herre: ”Jeg er underkuet, så kom til hjælp!”
11. Da åbnede Vi himlens porte for vand der fossede ud,
12. og lod kilder springe frem af jorden, så vandene mødtes for en sag som allerede var blevet bestemt.
13. Og Vi bar ham (Noah) på det (skib) der var lavet af planker og nagler,
14. der sejlede af sted under Vort opsyn, som en løn til den (udsending) som blev fornægtet.
15. Vi efterlod det som et tegn (for eftertiden). Findes der mon nogen der vil lade sig påminde?
16. Hvordan var Min straf og advarsel da?
17. Vi har bestemt gjort Koranen let til påmindelse. Findes der mon nogen der vil lade sig påminde?
18. ‘Âd(-folket) kaldte det også for opspind. Hvordan var Min straf og advarsel da?
19. Vi sendte bestemt en kold stormvind over dem på en uheldsvanger dag,
20. som rev menneskene bort, som om de var palmestammer rykket op med rode.
21. Hvordan var Min straf og advarsel da?
22. Vi har bestemt gjort Koranen let til påmindelse. Findes der mon nogen der vil lade sig påminde?
23. Thamûd(-folket) kaldte også advarslerne for opspind.

24. De sagde: ”Skulle vi følge et enkelt menneske fra vore egne? Så ville vi bestemt befinde os i vildfarelse og vanvid!
25. Skulle påmindelsen være blevet nedsendt til ham alene blandt os alle? Nej, han er en opblæst løgner!”
26. I morgen (på Dommens Dag) vil de vide hvem der er den opblæste løgner!
27. (Og da vi sagde til Sâlih:) ”Vi vil sende hunkamelen som en prøvelse til dem. Så hold øje med dem, og hold ud.
28. Meddel dem at vandet skal fordeles imellem dem (og hunkamelen); hver vanding skal ske efter tur.”
29. Så kaldte de på deres ledsager, og han tog (sit sværd) og skar haserne over på den (og dræbte den).
30. Hvordan var Min straf og advarsel da!
31. Sandelig, vi sendte et enkel brag over dem, og straks var de som tørre strå, til brug for den der bygger hegn.
32. Vi har bestemt gjort Koranen let til påmindelse. Findes der mon nogen der vil lade sig påminde?
33. Lots [Lût] folk kaldte advarslerne for opspind.
34. Vi sendte en sandstorm over dem, med undtagelse af Lots husstand; dem frelste vi ved daggry,
35. som en nåde fra Os. Således belønner Vi den der er taknemmelig.

36. Han havde dog advaret dem mod at Vi ville slå til, men de anfægtede advarslerne.
37. De forsøgte endda at lokke ham bort fra hans gæster (for at forgribe sig på dem). Da tog Vi synet fra dem (og sagde): ”Smag Min straf og Mine advarsler!”
38. Tidligt om morgenen kom en fastsat straf til dem.
39. (Og der blev sagt:) ”Smag Min straf og Mine advarsler!”
40. Vi har bestemt gjort Koranen let til påmindelse. Findes der mon nogen der vil lade sig påminde?
41. Advarslerne kom bestemt også til Faraos folk.
42. De kaldte alle Vore tegn for opspind; da greb Vi fat i dem med Den Mægtiges og Magtfuldes greb.
43. (O Mekkas folk!) Er de der fornægter troen iblandt jer bedre end disse? Eller har I mon fået fritagelse i skrifterne?
44. Eller siger de: ”Vi er en (stærkere) forsamling der vil få overtaget!”?
45. Men forsamlingen vil blive slået, og de vil vende ryggen til i flugt.
46. Nej, Timen er det fastsatte tidspunkt for dem, og Timen er mere skæbnesvanger og bitter.
47. Sandelig, de der forsynder sig befinder sig i vildfarelse og vanvid
48. På den dag hvor de bliver slæbt ind i Ilden med ansigtet nedad (og ordene): ”Smag nu berøringen med den

flammende ild!”

49. Vi har bestemt skabt alt efter fastsat mål.
50. Og Vor befaling er blot ét ord, som et blink med øjet.
51. Vi har tidligere tilintetgjort jeres slags. Men findes der nogen som vil lade sig påminde?
52. Alt, hvad de har gjort, er i skrifterne (der optegner deres gerninger);
53. alt, stort som småt, er nedfældet.
54. Sandelig, de gudsbevidste vil befinde sig iblandt (paradisets) haver og kilder,
55. på sandhedens plads hos en Mægtig Konge.

55. Den Nådige

Ar-Rahmân

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Den Nådige,
2. har lært (Sendebudet) Koranen.
3. Han har skabt mennesket,
4. og lært det at udtrykke sig tydeligt.
5. Solen og månen løber (deres bane) efter beregning.
6. Buskene og træerne kaster sig ned (for Ham).
7. Himlen har Han hævet, og Han har opstillet Vægten (for retfærdighed),
8. for at I ikke skal gå til yderligheder når I afvejer (en sag).
9. Afvej da med retfærdighed, og indskrænk ikke (retfærdigheden) under afvejningen.
10. Og jorden har Han anbragt for skabningerne.
11. På den findes frugt og palmer med frugtklaser,
12. og korn på strå og duftende urter.
13. (O mennesker og jinner!) Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?

14. Han skabte mennesket af klingende ler, som et pottemagerværk,
15. og han skabte jinnerne af ildens klare flamme.
16. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
17. Herren over de to øst(punkter) og Herren over de to vest(punkter) (hvor Solen går op og ned tidligt om sommeren og vinteren).
18. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
19. Han er den der lader de to have flyde (med ferskvand og saltvand), så de mødes,
20. mellem dem er der en barriere som de ikke kan overskride.
21. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
22. Fra dem begge kommer perler og koraller.
23. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
24. Ham tilhører skibene, der rejser sig på havet som høje bjerge.
25. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
26. Alt på jorden vil forgå,
27. men din Herres åsyn vil bestå, fuldt af vælde og ære.

28. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
29. Alle i himlene og på jorden bønfalder (og er afhængige af) Ham. Hver dag udtrykker Han sin pragt.
30. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
31. Vi vil snart tage Os af jer, I to vægtige (forsamlinger af jinner og mennesker)!
32. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
33. I forsamlinger af jinner og mennesker! Hvis I er i stand til at trænge igennem himlenes og jordens rum, så gør det! I trænger dog ikke igennem uden (Vor) bemyndigelse.
34. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
35. En flamme af ild og en røg vil blive sendt over (de hovmodige og trodsige af) jer; så vil I ikke kunne redde jer.
36. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
37. Når himlen spaltes og bliver rød som indfarvet læder.
38. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?

39. På den dag vil hverken menneske eller jinn blive spurgt om sin synd (- for alt vil være nedfældet).
40. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
41. De der forsyndede sig kan kendes på deres mærke og skal gribes i pandelok og fod -
42. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
43. (mens der siges:) ”Dette er Helvede som de der forsyndede sig kaldte for opspind!”
44. De skal gå rundt mellem dette og sydende, kogende vand.
45. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
46. Men de der frygtede at stå over for deres Herre (til dom), har to haver i vente -
47. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
48. med alle slags arter -
49. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
50. hvori der løber to kilder -
51. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
52. hvori der findes et par af alle frugter

53. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
54. De (gudfrygtige af jer) skal læne sig tilbage på lejer beklædt med brokade, med havernes frugt i nærheden.
55. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
56. Deri er der kvinder med sænkede blikke, som ingen har berørt før disse, hverken menneske eller jinn -
57. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
58. (så betagende) som rubiner og perler.
59. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
60. Kan lønnen for det gode være andet end god?
61. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
62. Foruden disse to (haver) findes to andre haver -
63. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
64. dybgrønne.
65. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
66. Med to brusende kilder.
67. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?

68. Deri er der frugt, daddelpalmer og granatæbler.
69. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
70. Deri findes de gode og smukke (ledsagere) –
71. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
72. med store øjne, afskærmede i telte -
73. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
74. som ingen har berørt før disse, hverken menneske eller jinn.
75. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
76. (Havens folk vil være) tilbagelænet på grønne puder og skønne tæpper.
77. Hvilken af jeres Herres velgerninger vil I to da benægte?
78. Velsignet være din Herres navn - Han som er fuld af vælde og ære!

56. Det Uafvendelige

Al-Wâqi‘ah

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Når Det Uafvendelige finder sted (på Den Yderste Dag),
2. vil ingen kalde det for opspind.
3. Det vil fornedre (nogen) og ophøje (andre).
4. Når jorden rystes voldsomt,
5. og bjergene brydes ned,
6. og bliver til spredt støv,
7. og I bliver delt op i tre slags:
8. Dem til højre; hvor (lykkelige) er dem til højre!
9. Og dem til venstre; hvor (ulykkelige) er dem til venstre!
10. Men de, der var forrest (i livet med gode gerninger), er dem der er forrest;
11. det er dem der bliver bragt Ham nær,
12. i lyksalighedens haver -
13. (Blandt dem er) mange fra de tidligere samfund,
14. og kun få fra de senere,
15. (hvilende) på guldbroderede tronstole,

16. lænet tilbage over for hinanden.
17. Evigt unge (tjenere) vil opvarte dem,
18. med krus og kander og et bæger med klart kildevand,
19. som de hverken vil få ondt i hovedet eller blive beruset af,
20. og med frugt efter deres valg,
21. og med kød af fugle efter ønske,
22. og også yndige ledsagere med store øjne,
23. som skjulte perler.
24. Til gengæld for det som de har udøvet.
25. Dér vil de hverken høre tom snak eller bebrejdelser,
26. kun ordet: ”Fred, Fred!”
27. Og dem til højre; hvor er dem til højre?
28. (De vil befinde sig) Blandt lotustræer uden torne,
29. og bananpalmer med frugtklaser,
30. i vidtstrakte skygger,
31. med rindende vand,
32. og frugt i overflod,
33. som hverken hører op eller nægtes dem,
34. på ophøjede lejer.
35. Vi har bestemt skabt dem (de får som ledsagere) fuldkomne,
36. og gjort dem til jomfruer,
37. kærlighedsfulde og jævnaldrende,
38. for dem til højre;

39. (blandt dem til højre er) mange fra de tidligere samfund,
40. og mange fra de senere.
41. Men dem til venstre; hvor er dem til venstre?
42. (De vil befinde sig) I glødende vind og skoldhedt vand,
43. i en skygge af sort røg,
44. som hverken er kølig eller behagelig.
45. Før dette levede de bestemt i luksus,
46. og vedblev med vældig synd.
47. Og de sagde: ”Når vi er døde og blevet til knogler og støv, skal vi da genopvækkes?
48. Og tilmed vore forfædre!”
49. Sig: ”(Ja!) De tidligere såvel som de senere,
50. vil alle blive forsamlet til en fastsat tid på en bestemt dag.
51. Så skal I, som fór vild og kaldte det for opspind,
52. spise af Zaqqûm-træet (i Helvedes bund),
53. og fylde maven dermed,
54. og derpå drikke skoldhedt vand,
55. som tørstige kameler drikker.”
56. Dette skal være deres underhold på Dommens Dag.
57. Vi har sandelig skabt jer – hvorfor vil I ikke erkende det?
58. Har I tænkt over det (sæd) som I støder ud (i livmoderen)?

59. Er det mon jer der skaber (liv af) det, eller er det Os der skaber?
60. Vi har fastlagt at I skal dø, og ingen kan forhindre Os,
61. i at skifte jer ud med andre som jer og lade jer fremstå i en skikkelse som I ikke kender til.
62. Men den første skabelse er I bekendt med – hvorfor vil I da ikke lade jer påminde?
63. Har I tænkt over det (frø) som I sår?
64. Er det mon jer der lader det spire eller vokse, eller er det Os der lader det spire?
65. Hvis Vi ville, gjorde Vi det til tørre strå, og så ville I udbryde:
66. ”Vi bliver forgældede!
67. Nej, vi er helt ruinerede!”
68. Har I tænkt over det vand som I drikker?
69. Er det mon jer der sender det ned fra skyerne, eller er det Os der sender det ned?
70. Hvis Vi ville, gjorde Vi det bittert. Hvorfor er I da ikke taknemmelige?
71. Har I tænkt over det bål som I tænder?
72. Er det mon jer der har ladet træet dertil fremvokse, eller har Vi ladet det fremvokse?
73. Det var Os der skabte det, som en påmindelse og til gavn for dem som er i ørkenen.
74. Lovpris da din Herres navn, Den Almægtige!

75. Jeg sværger da ved de steder stjernerne går ned;
76. det er sandelig en vældig ed, hvis I vidste det.
77. Dette er bestemt en ærværdig Koran,
78. (nedfældet) i et velbevaret (moder)Skrift,
79. som kun de rene kan berøre,
80. nedsendt fra alverdens Herre og Forsørger.
81. Vil I da se ned på dette budskab,
82. og gøre det til jeres levebrød at kalde det for opspind?
83. Men hvorfor - når den døendes sjæl når struben,
84. mens I ser på,
85. og Vi er ham nærmere end jer, selvom I ikke kan se det -
86. hvorfor, hvis I ikke er underlagt (Os),
87. bringer I så ikke sjælen tilbage, hvis I siger sandheden?
88. Men hvis han (der er døende) er blandt dem der bliver bragt Ham nær,
89. (så venter der ham) velbehag, vellugt og lyksalighedens Have.
90. Hvis han er blandt dem til højre,
91. så (bliver han budt velkommen med:) ”Fred være med dig! Du er blandt dem til højre.”
92. Men hvis han var blandt dem som fór vild og kaldte det for opspind,
93. så bliver han budt på skoldhedt vand,
94. og helvedesildens brand.

95. Dette er bestemt den sikre sandhed.
96. Lovpris da din Herres navn, Den Almægtige.

57. Jernet

Al-Hadîd

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Alt i himlene og på jorden lovpriser Allâh; Han er Den Almægtige og Den Vise.
2. Herredømmet over himlene og jorden tilhører Allâh. Han giver liv og bringer død, og Han har magt over alt.
3. Han er Den Første og Den Sidste, og Den Åbenbare og Den Skjulte, og Han ved alting.
4. Han er den der skabte himlene og jorden på seks dage, og derpå anbragte Han sig (enevældigt) på Tronen. Han ved hvad der går ned i jorden og hvad der kommer op af den; hvad der falder ned fra himlen og hvad der stiger op til den. Han er med jer hvor I end er. Allâh ser bestemt hvad I gør.
5. Ham tilhører herredømmet over himlene og jorden, og til Ham bliver alle sager bragt tilbage (og gjort op).
6. Han lader natten trænge ind i dagen og dagen trænge ind i natten. Han ved hvad hjertet rummer.

7. Tro på Allâh og Hans Sendebud, og giv bort af det som Han har ladet jer overtage. De af jer der tror og giver bort har en stor løn i vente.
8. Hvorfor vil I ikke tro på Allâh når Sendebudet kalder jer til at tro på jeres Herre? Sandelig, Han har allerede sluttet en pagt med jer hvis I da er troende.
9. Han er den der sender tydelige tegn ned til sin tjener for at bringe jer ud af mørket og ind i lyset. Allâh er bestemt fuld af medfølelse og barmhjertighed over for jer.
10. Hvorfor vil I ikke give bort for Allâhs sag, når himlene og jorden (og deres rigdomme) dog tilkommer Allâh som arv? De af jer, der gav bort og kæmpede (for Allâhs sag) før sejren (over Mekka), er ikke ligestillede med, men har en højere rang end dem der kæmpede og gav bort efter sejren. Men Allâh har lovet det skønneste til alle. Allâh er godt bekendt med hvad I gør.
11. Hvem vil give Allâh et smukt lån, så Han kan mangedoble det for ham? Han har (derudover) en generøs løn i vente,
12. på den dag hvor du ser de troende mænd og kvinder med deres lys foran dem og på deres højre side (og der siges): ”Der er et glædeligt budskab til jer i dag: Haver med rislende kilder; deri skal I altid forblive. Det er den store sejr!”

13. På den dag hvor hyklerne, såvel mænd som kvinder, siger til dem der tror: ”Vent på os, så vi kan låne noget af jeres lys!” Men der siges: ”Vend tilbage og søg lys (i den verden i nu har lagt) bag jer!” Der bliver sat en mur med en port mellem dem; indenfor findes barmhjertigheden og udenfor findes straffen.
14. De (der tyede til hykleri) vil råbe til dem: ”Var vi ikke sammen med jer (i det jordiske liv)?” De (troende) vil svare: ”Jo, men I forledte jer selv; I ville se tiden an og tvivlede. Bedrageren (Satan) bedrog jer angående Allâh.
15. I dag vil der derfor ikke blive taget imod nogen løsesum, hverken for jer eller for dem der fornægtede troen. Jeres herberg er Ilden - sikket sørgeligt hjemsted!”
16. Er det mon ikke på tide at de der tror, at deres hjerte ydmygt hengiver sig til ihukommelsen af Allâh og det som er nedsendt til dem af sandheden, og ikke bliver ligesom dem der tidligere fik Skriften? For med tiden blev deres hjerte forhærdet og mange af dem blev trodsige.
17. I skal vide at Allâh giver jorden liv efter dens død. Vi har sandelig gjort tegnene tydelige for jer, for at I måtte forstå.
18. Sandelig, de mænd og kvinder, der giver almisse og giver Allâh et smukt lån, vil modtage det mangedobbelt

igen. De har en generøs løn i vente.

19. De, der tror på Allâh og Hans sendebude, er de sandfærdige og vidnerne hos deres Herre. De vil få deres løn og deres lys. Men de, der fornægter troen og kalder Vore tegn for opspind, de hører til i helvedesilden.
20. I skal vide at det jordiske liv blot er (kortvarig) forlystelse og adspredelse og ydre pragt og indbyrdes praleri og stræben efter at få mest rigdom og flest børn. Det er ligesom et regnskyl, der frembringer vækster som fryder dem der fornægter troen. Siden visner de, så man ser dem gulnes, og derpå bliver de til tørre strå. I det hinsidige findes der streng straf (for de trodsige), men også tilgivelse fra Allâh og velbehag. Det jordiske liv er blot bedragerisk nydelse.
21. Kappes da med hinanden om tilgivelse fra jeres Herre og en Have så vid som himmel og jord, beredt til dem der tror på Allâh og Hans sendebude. Det er Allâhs gunst; Allâh er fuld af overvældende gunst.
22. Ingen ulykke indtræffer på jorden eller hos jer selv uden at den allerede står i et (moder)Skrift, før Vi bevirker den. Dette er let for Allâh.
23. I skal derfor ikke sørge over det som I ikke har fået, ej heller fryde jer over det som Han har givet jer. Allâh elsker ingen indbildske pralhalse,

24. som er nærige og opfordrer menneskene til nærighed. Men hvis nogen vender sig bort - (så skal han vide at) Allâh er Den Uafhængige og Den Prisværdige.
25. Vi har bestemt udsendt Vore sendebude med de klare beviser, og Vi sendte Skriften ned sammen med dem, og ligeledes Vægten (til at sondre mellem ret og uret), for at menneskene kunne forvalte retfærdigheden. Og Vi har nedsendt jernet. Deri ligger en vældig styrke og megen nytte for menneskene. Dette for at Allâh kan vide hvem der hjælper Ham og Hans sendebude, (selvom Allâh er) i det usete. Sandelig, Allâh er Stærk og Almægtig.
26. Vi sendte sandelig Noah [Nûh] og Abraham [Ibrâhîm] og satte profetskabet og Skriften hos deres efterkommere. Nogle af dem (som de blev udsendt til) er retledte, men mange af dem er trodsige.
27. Derpå lod vi vore sendebude følge i deres fodspor. Og Vi lod Jesus [‘Îsâ], Marias søn, følge efter og gav ham Evangeliet. Vi satte medfølelse og barmhjertighed i hjertet på dem der fulgte ham. Men munkevæsenet fandt de selv på – Vi foreskrev det dem ikke – i stræben efter Allâhs velbehag. Dog kunne de ikke forvalte det som det burde varetages (med rette disciplin og åndelighed). De iblandt dem, der troede, dem gav Vi deres løn, men mange af dem var trodsige.

28. O I som tror! Vær bevidste om Allâh og tro på Hans Sendebud, så vil Han give jer dobbelt andel i sin barmhjertighed og sætte et lys for jer, som I kan vandre i, og tilgive jer. Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
29. Skriftens folk skal da vide at de ikke bestemmer over noget som helst af Allâhs gunst, men at gunsten ligger i Allâhs hånd. Han skænker den til hvem Han vil. Allâh er fuld af overvældende gunst.

del 28

58. Diskussionen

Al-Mujâdilah

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Allâh har hørt hendes tale, som diskuterede med dig angående sin mand og klagede til Allâh (over mandens forkastelige ytring). Allâh hører jeres ordveksling; Allâh er Althørende og Altseende.
2. De af jer der skiller sig fra deres hustruer med udtrykket: ”Du er for mig som min moders ryg!” - (skal vide at) de ikke bliver som deres mødre! Deres mødre er kun dem der har født dem. De bruger et forkasteligt og falsk udtryk. Dog er Allâh Overbærende og atter Tilgivende.
3. De, som skiller sig fra deres hustruer med dette udtryk, men derpå fortryder hvad de har sagt, skal (som bod) løskøbe en slave før de to atter må genoptage samlivet. Dette er hvad I formanes om. Allâh er bekendt med hvad I gør.

4. Den der ikke har råd (til at løskøbe en slave), skal faste to måneder i træk før de to atter må genoptage samlivet. Den der ikke er i stand til dette skal i stedet bespise tres fattige. Dette for at I måtte tro på Allâh og Hans Sendebud. Dette er Allâhs grænser - men de der fornægter troen har en smertefuld straf i vente.
5. Den der sætter sig op imod Allâh og Hans Sendebud bliver fornedret ligesom de, der var før dem, blev fornedret. Vi har bestemt sendt klare tegn ned – men de der fornægter troen har en ydmygende straf i vente.
6. På den dag, hvor Allâh genopvækker dem alle, vil Han meddele dem hvad de har gjort. Allâh har ført regnskab dermed, men de har glemt det. Allâh er vidne til alting.
7. Ser du ikke at Allâh ved hvad der er i himlene og på jorden? Der er ingen hemmelig rådslagning mellem tre, uden at Han er den fjerde, ingen mellem fem, uden at Han er den sjette, ej heller mellem færre eller flere, uden at Han er sammen med dem hvor de end måtte være. Derpå vil Han på Opstandelsens Dag meddele dem hvad de har gjort. Allâh ved alting.
8. Har du ikke set dem, der fik forbud mod fortrolige rådslagninger (om synd og sammensværgelser), men som alligevel gør hvad de har fået forbud mod, og i synd og overtrædelse og trods over for Sendebudet holder fortrolige rådslagninger? Når de kommer til dig,

hilser de på dig på en (sarkastisk) måde som Allâh aldrig hilser dig, og siger for sig selv: ”(Hvis Sendebudet taler sandt) Hvorfor straffer Allâh os ikke for det som vi siger?” Helvede er tilstrækkelig for dem; de skal komme deri. Sikket sørgeligt endemål.

9. O I som tror! Hvis I vil holde fortrolige rådslagninger, så gør det ikke i synd og overtrædelse og trods over for Sendebudet, men i fromhed og gudsfrygt. Vær bevidste om Allâh, hos hvem I alle vil blive forsamlet.
10. Fortrolige rådslagninger (om synd og overtrædelse) kommer fra Satan, for at gøre de troende bedrøvede. Men han kan ikke skade dem det mindste, medmindre Allâh tillader det. Til Allâh skal de troende sætte deres lid.
11. O I som tror! Når der siges til jer: ”Gør plads!” i forsamlingerne, så gør plads, og da vil Allâh gøre plads for jer. Og når der siges: ”Rejs jer!” så skal I rejse jer, og da vil Allâh ophøje dem af jer der tror og har fået viden i rang. Allâh er bekendt med hvad I gør.
12. O I som tror! Når I søger fortrolig rådslagning med Sendebudet, så giv (frivillig) almisse forud for rådslagningen. Det er bedst for jer og mere renfærdigt. Men hvis I ikke har råd til dette, er Allâh dog atter Tilgivende og Barmhjertig.

13. Er I mon betænkelige ved at give (frivillig) almisse forud for jeres fortrolige rådslagning (med Sendebudet)? Hvis I ikke gør det, og Allâh vender sig tilgivende til jer, så hold bøn og betal (i det mindste den pligtige) almisse, og adlyd Allâh og Hans Sendebud. Allâh er bekendt med hvad I gør.
14. Har du ikke set dem der har gjort sig til venner med folk som Allâh er vred på? De (hyklere) hører ikke til jer, og I hører ikke til dem. De sværger falsk (om deres tro), og de ved det.
15. Allâh har beredt en streng straf til dem. Ondt er det som de har gjort.
16. De har gjort deres eder til et skjold og holder andre borte fra Allâhs vej. De har en fornedrende straf i vente.
17. Hverken deres ejendom eller deres børn vil nytte dem noget mod Allâh. De er Ildens folk; deri skal de altid forblive.
18. På den dag hvor Allâh genopvækker dem alle, vil de sværge over for Ham som de svor over for jer og gå ud fra at de har noget grundlag for det. De er bestemt løgnere.
19. Satan har fået dem i sin magt og ladet dem glemme Allâhs påmindelse. De hører til Satans parti. Sandelig, Satans parti er fortabt.

20. De, der sætter sig op mod Allâh og Hans Sendebud, de er blandt de laveste.
21. Allâh har foreskrevet: ”Jeg vil bestemt sejre – Jeg og Mit Sendebud!” Sandelig, Allâh er Stærk og Almægtig.
22. Du vil ikke finde at folk, der tror på Allâh og Den Yderste Dag, elsker dem der sætter sig op imod Allâh og Hans Sendebud, selv hvis det skulle være deres fædre eller sønner eller brødre eller andre slægtninge. Han har sat troen i deres hjerte og styrket dem med sin ånd. Han vil lade dem træde ind i haver med rislende kilder; deri skal de altid forblive. Allâh finder velbehag i dem, og de finder velbehag i Ham. De hører til Allâhs parti. Sandelig, Allâhs parti vil få medgang.

59. Samlingen

Al-Hashr

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Alt i himlene og på jorden lovpriser Allâh; Han er Den Almægtige og Den Vise.
2. Han er den der drev dem af Skriftens folk, der (sammensvor sig og) fornægtede troen, ud af deres boliger til den første samling (af jeres styrker mod dem). I regnede ikke med at de ville komme ud, og de regnede med at deres fæstninger ville beskytte dem mod Allâh. Men Allâh kom over dem fra en side, som de ikke havde regnet med, og satte dem en skræk i livet, så de med egne hænder, og med de troendes hænder, ødelagde deres huse. Så tag ved lære, o I der kan se!
3. Havde Allâh ikke bestemt at de skulle forvises, ville Han have straffet dem i denne verden. I den hinsidige har de Ildens straf i vente,
4. fordi de satte sig op imod Allâh og Hans Sendebud. Den der sætter sig op imod Allâh og Hans Sendebud (skal vide at) - Allâh er streng til at straffe.

5. Hvad I end fældede af palmetræer eller lod blive stående på rødderne, så skete det med Allâhs tilladelse og for at gøre de trodsige til skamme.
6. Og hvad Allâh gav sit Sendebud som bytte fra dem, skulle I hverken drive på heste eller kameler for at opnå. Allâh giver sine sendebude magt over hvem Han vil. Allâh magter alt.
7. Hvad Allâh gav sit Sendebud som bytte fra folket i byerne tilhører Allâh og Sendebudet, slægtningene (til Sendebudet), de forældreløse, de fattige og den vejfarende, så det (gods og rigdom) ikke kun skal komme i omløb mellem de rige blandt jer. Tag imod det, som Sendebudet giver jer, og afhold jer fra det, som han forbyder jer, og tag jer i agt for Allâh, for Allâh er bestemt streng til at straffe (de trodsige).
8. (Og byttet skal ligeledes uddeles) Til de fattige udvandrere, der blev fordrevet fra deres boliger og ejendom (i Mekka), fordi de søgte Allâhs gunst og velbehag og hjalp Allâh og Hans Sendebud. Det er de sandfærdige.
9. Og (til de fattige blandt) dem der grundlagde deres hjem og tro i området (Medina) før dem (der udvandrede fra Mekka). De (der tog imod udvandrerne) føler intet behov i deres hjerte efter det, som disse (udvandrere) måtte få, men foretrækker at det hellere

går til dem end til sig selv, selvom de lider nød. De, der er værnet mod egen gerrighed, vil få medgang.

10. Og (til) dem, der kom efter dem, som siger: ”Vor Herre! Tilgiv os og vore brødre, som kom til troen før os. Lad ikke nag mod nogen der tror få plads i vort hjerte. Vor Herre! Du er fuld af medfølelse og Barmhjertig.”
11. Du har vel set dem der er hyklere sige til deres brødre der fornægter troen blandt Skriftens folk: ”Hvis I bliver fordrevet (for jeres sammensværgelse), vil vi bestemt drage ud sammen med jer, og vi vil aldrig adlyde nogen imod jer, og hvis der bliver kæmpet mod jer, så vil vi bestemt hjælpe jer!” Men Allâh bevidner at de bestemt er løgnere.
12. Hvis de bliver fordrevet, vil de dog ikke drage ud sammen med dem, og hvis der bliver kæmpet mod dem, vil de ikke hjælpe dem. Og selvom de kom dem til undsætning, ville de vende ryggen til (i flugt), og så vil de ikke blive hjulpet (af nogen).
13. (O I som tror!) De har bestemt større frygt i hjertet for jer end for Allâh. Det skyldes at de er et folk der intet forstår.
14. De vil ikke (engang) kæmpe mod jer samlet, undtagen i befæstede byer eller bag mure. Deres kampkraft over for hinanden er dog stor. Du anser dem for en samlet

gruppe, men deres hjerte er splittet. Det skyldes at de er et folk der intet begriber.

15. Deres tilfælde er som dem (af afgudsdyrkerne) der kort tid forinden smagte følgerne af deres fremfærd. De har en smertefuld straf i vente.
16. (Deres fæller lod dem i stikken) Ligesom Satan da han sagde til mennesket: ”Fornægt troen (- for jeg står ved din side)!” Da det derpå fornægtede troen, sagde han: ”Jeg har intet at gøre med dig! Jeg frygter Allâh, alverdens Herre og Forsørger!”
17. Enden for dem begge bliver at de havner i Ilden; deri skal de altid forblive. Det er lønnen til dem der begår uret.
18. O I som tror! Vær bevidste om Allâh. Lad enhver betragte hvad han har sendt i forvejen til en kommende dag. Vær bevidste om Allâh, for Allâh er bekendt med hvad I gør.
19. Vær ikke som dem der glemte Allâh, og som Han derpå lod glemme (hvad der var gavnligt for) sig selv. Det er de trodsige.
20. Ildens folk og Havens folk er ikke lige; Havens folk er dem der vil sejre.
21. Hvis Vi havde sendt denne Koran ned på et bjerg, ville du sandelig have set det ydmyge sig og slå revner af

ærefrygt for Allâh. Sådanne eksempler giver Vi menneskene, så de måtte tænke sig om.

22. Han er Allâh – der er ingen gud foruden ham. Han kender det skjulte og det synlige. Han er Den Nådige og Den Barmhjertige.
23. Han er Allâh – der er ingen gud foruden ham; Kongen, Den Hellige, Freden, Den Der Giver Sikkerhed, Værneren, Den Almægtige, Den Stærke, Den Storslåede. Priset være Allâh - højt hævet over det som de sidestiller med Ham!
24. Han er Allâh; Skaberen, Iværksætteren, Formgiveren – Ham tilhører de smukkeste navne. Alt i himlene og på jorden lovpriser Ham. Han er Den Almægtige og Den Vise.

60. På prøve

Al-Mumtahinah

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. O I som tror! Hvis I drager ud for at kæmpe for Min sag og i ønsket om Mit velbehag, så skal I ikke tage Mine og jeres fjender til venner og værnere, ved at vise dem kærlighed (og fortrolighed). For de har fornægtet det, som er kommet af sandheden og fordrevet Sendebudet og jer, blot fordi I tror på Allâh, jeres Herre. I hemmelighed viser I dem kærlighed (og fortrolighed), men Jeg ved hvad I holder skjult og hvad I bringer for dagen. Den af jer der gør dette, har forvildet sig bort fra den rette vej.
2. Hvis de får magt over jer, vil de være fjender af jer og række deres hånd og tunge ud mod jer med ondt i sinde. De ville ønske at I fornægtede troen.
3. Hverken jeres slægtninge eller jeres børn vil være til nogen nytte for jer på Opstandelsens Dag; Han vil adskille jer. Allâh ser hvad I gør.

4. I har sandelig et smukt forbillede i Abraham [Ibrâhîm] og dem der var med ham. Da de sagde til deres folk: ”Vi siger os fri af jer og det som I tjener ud over Allâh. Vi tager afstand fra jer. Mellem os og jer er der opstået fjendskab og had for altid, medmindre I vil tro på Allâh alene.” Dog sagde Abraham til sin (såkaldte) fader: ”Jeg vil bede om tilgivelse for dig, men jeg evner ikke at udrette noget som helst for dig over for Allâh (hvis du fornægter troen).” ”Vor Herre! Til Dig sætter vi vor lid, til Dig vender vi os angrende, og hos Dig ender alt.
5. Vor Herre! Udsæt os ikke for de folks underkuelse der fornægter troen. Vor Herre! Du er Den Almægtige og Den Vise.”
6. Deri har I sandelig et smukt forbillede for den der længes efter Allâh og Den Yderste Dag. Men hvis nogen vender sig bort - (så skal han vide at) Allâh er Den Uafhængige og Den Prisværdige.
7. Det kan være at Allâh (senere) vil vække kærlighed mellem jer og nogle af dem som I er fjender med. Allâh er magtfuld, og Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
8. Allâh forbyder jer ikke at være venlige og retfærdige mod dem der ikke bekæmper jer i religionen og som ikke har fordrevet jer fra jeres hjem. Sandelig, Allâh elsker dem der handler retfærdigt.

9. Allâh forbyder jer kun at tage dem til venner der har bekæmpet jer i religionen og fordrevet jer fra jeres hjem eller hjulpet til med at fordrive jer. Enhver, der tager dem til venner, handler uret.
10. O I som tror! Når troende kvinder kommer flygtende (fra dem der fornægter troen) til jer, så sæt dem på prøve (ved at lade dem sværge på deres tro). Allâh kender dog bedst deres tro. Hvis I finder at de er troende, så send dem ikke tilbage de vantro (mænd). De (troende kvinder) er ikke tilladt for dem, og de (vantro mænd) er ikke tilladt for disse. Men giv dem (der fornægter troen) det de har lagt ud (i brudesum) tilbage. Der hviler ingen skyld på jer ved at gifte jer med kvinderne, hvis I giver dem deres brudesum. Og hold ikke fast i (ægteskabs)båndet med de kvinder der fornægter troen. Kræv det, som I har givet ud (i brudesum til kvinder der fornægter troen), tilbage, og lad dem (der fornægter troen) kræve det, som de har givet ud (i brudesum til kvinder der er blevet troende), tilbage. Dette er Allâhs afgørelse; Han dømmer (retfærdigt) mellem jer. Allâh er Alvidende og Vis.
11. Og hvis nogle af jeres hustruer skulle slutte sig til dem der fornægter troen (uden at modparten giver brudesummen tilbage), og I derpå opnår sejr (og krigsbytte), så giv dem, hvis hustruer er draget bort (og

har sluttet sig til de vantro), en andel (af krigsbyttet) svarende til hvad de gav ud (i brudesum til de kvinder der forlader dem til fordel for fjenden). Og vær bevidste om Allâh, på hvem I tror.

12. O Profet! Når troende kvinder kommer til dig, for at aflægge dig troskabsløfte om at de ikke vil sætte noget ved Allâhs side, ikke stjæle, ikke bedrive hor, ikke slå deres børn ihjel, ikke komme med falske anklager, som de selv har fundet på, og ikke være ulydig mod dig i noget der er ret og rimeligt, så tag imod deres troskabsløfte, og bed Allâh om tilgivelse for dem. Allâh er bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.
13. O I som tror! Tag ikke folk til venner som Allâh er vred på. De har opgivet håbet på det hinsidige, ligesom de der fornægter troen har opgivet håbet på (at gense) dem der er i graven.

61. På rad og række

As-Saff

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Alt i himlene og på jorden lovpriser Allâh. Han er Den Mægtige og Den Vise.
2. O I som tror! Hvorfor siger I noget uden at gøre det?
3. Det er særdeles afskyeligt i Allâhs øjne at I siger noget uden at gøre det.
4. Allâh elsker dem der kæmper for Hans sag på rad og række, som var de et sammensvejset bolværk.
5. (Ihukom) Da Moses [Mûsâ] sagde til sit folk: ”O mit folk! Hvorfor foruretter I mig, selvom I ved at jeg er Allâhs sendebud til jer?” Da de veg bort, lod Allâh deres hjerte vige. Allâh retleder ikke de trodsige folk.
6. Og da Jesus [‘Îsâ], Marias søn, sagde: ”O Israels børn! Jeg er Allâhs sendebud til jer, som bekræfter Toraen, der var før mig, og som bringer det glædelige budskab om et Sendebud, der kommer efter mig, hvis navn er Ahmad.” Men da han gav dem de klare tegn, sagde de: ”Dette er åbenlys trolddom!”

7. Hvem begår mere uret end den der opdigter en løgn om Allâh samtidig med at han kaldes til islâm? Allâh retleder ikke de folk der begår uret.
8. De ønsker at puste Allâhs lys ud med deres mund, men Allâh vil fuldkommengøre sit lys, selvom de der fornægter troen måtte afsky det.
9. Han er den der har udsendt sit Sendebud med retledningen og sandhedens religion for at lade den sejre over al anden religion, selvom afgudsdyrkerne måtte afsky det.
10. O I som tror! Skal jeg vise jer en handel som vil frelse jer fra en smertefuld straf?
11. I skal tro på Allâh og Hans Sendebud og kæmpe for Hans sag med jeres ejendom og jeres liv. Det er det bedste for jer, hvis I blot vidste det.
12. Så vil Han tilgive jer jeres synder og lade jer træde ind i haver med rislende kilder, og i herlige boliger i Edens (evige) haver. Det er den store sejr.
13. Og derudover noget som I vil elske: hjælp fra Allâh og en nært forestående sejr. Forkynd de troende det glædelige budskab!
14. O I som tror! Vær Allâhs hjælpere, ligesom da Jesus, Marias søn, sagde til disciplene: ”Hvem er mine hjælpere til Allâh?” Disciplene sagde: ”Vi er Allâhs hjælpere!” Derpå troede en del af Israels børn og en del

fornægtede troen. Da støttede Vi dem der troede, mod deres fjende, så de opnåede sejr.

62. Fredag

Al-Juma‘ah

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Alt i himlene og på jorden lovpriser Allâh, Kongen, Den Hellige, Den Almægtige og Den Vise.
2. Han er den der lod et Sendebud fremstå blandt de uoplyste, fra deres egne, for at oplæse Hans tegn for dem, rense dem og lære dem Skriften og Visdommen, selvom de førhen bestemt befandt sig i åbenlys vildfarelse,
3. og for at oplæse for andre end dem, som endnu ikke har sluttet sig til dem. Han er Den Almægtige og Den Vise.
4. Dette er Allâhs gunst; Han giver den til hvem Han vil. Allâh er fuld af overvældende gunst.
5. De, der blev pålagt Toraen, men ikke kunne bære (at efterleve) den, kan sammenlignes med et æsel som bærer på bøger. Sikken sørgelig sammenligning for de folk der kalder Allâhs tegn for opspind. Allâh retleder ikke de folk der begår uret.

6. Sig: ”O I der er jøder! Hvis I påstår at I er Allâhs venner frem for alle andre mennesker, så må I da (inderligt) ønske jer døden (for at møde Ham), hvis I taler sandt?”
7. Men den vil de bestemt aldrig ønske sig på grund af det (onde) som deres hænder har sendt forud. Allâh er bekendt med dem der gør uret.
8. Sig: ”Den død, som I flygter fra, vil indhente jer. Derpå bliver I bragt tilbage til Ham, der kender det skjulte og det synlige, og Han vil da meddele jer hvad I har bedrevet.”
9. O I som tror! Når der kaldes til bøn om fredagen, så skynd jer hen til ihukommelsen af Allâh, og lad forretningerne ligge. Det er det bedste for jer, hvis I blot vidste det.
10. Når bønnen så er afsluttet, skal I sprede jer i landet og stræbe efter Allâhs gunst. Ihukom Allâh meget, så I kan få medgang.
11. Når de dog øjner handel eller adspredelse, skynder de sig derhen og lader dig stå tilbage. Sig: ”Hvad der er hos Allâh er bedre end adspredelse og handel. Allâh er den bedste forsørger.”

63. Hyklerne

Al-Munâfiqûn

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. (O Sendebud!) Når hyklerne kommer til dig, siger de: ”Vi bevidner bestemt at du er Allâhs Sendebud!” Allâh ved at du er Hans Sendebud, og Allâh bevidner at hyklerne bestemt er løgnere.
2. De tager deres eder som et skjold og holder andre borte fra Allâhs vej. Ondt er det som de bedriver.
3. Fordi de (siger at de) har antaget troen, men derpå fornægter troen (i hjertet). Deres hjerte er forseglet, så de intet forstår.
4. Når du ser dem, finder du behag i deres ydre fremtoning, og når de taler, lytter du til deres tale. De er dog som (hule) brædder der må støtte sig opad noget. De (er kujoner der) tror at ethvert råb er rettet mod dem. De er fjenden, så vogt dig for dem. Måtte Allâh tilintetgøre dem! Sikke forvildede de er.
5. Når der siges til dem: ”Kom, så vil Allâhs Sendebud bede om tilgivelse for jer!” så vender de ansigtet væk,

og du ser dem hovmodigt vende sig bort.

6. Med dem er det derfor ligegyldigt om du beder om tilgivelse for dem eller ej – Allâh vil aldrig tilgive dem. Allâh retleder ikke de trodsige folk.
7. Det er dem der siger: ”Giv ikke ud (af jeres midler) til dem der er hos Allâhs Sendebud, så de (bliver nødt til at forlade Medina og) spreder sig!” Himlene og jordens skatte tilhører dog Allâh, men hyklerne forstår intet.
8. De siger: ”Hvis vi vender tilbage til Medina, vil (vi der er) de ærefulde drive de fornedrede (muslimer) ud!” Æren tilhører dog Allâh og Hans Sendebud og de troende, men hyklerne forstår intet.
9. O I som tror! Lad ikke jeres rigdom og jeres børn aflede jer fra ihukommelsen af Allâh. De, der gør dette, er de fortabte.
10. Giv bort af det, som Vi har forsørget jer med, førend døden indhenter nogen af jer, så han må sige: ”Min Herre! Kan du ikke give mig en kortfristet udsættelse? Så vil jeg give almisse og være en af de retskafne!”
11. Men Allâh giver ikke udsættelse til nogen når hans tid er inde. Allâh er godt bekendt med hvad I gør.

64. Tab og fortjeneste

Al-Taghâbun

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Alt i himlene og på jorden lovpriser Allâh. Ham tilhører herredømmet, og Ham tilkommer lovprisningen. Han har magt over alt.
2. Han er den der skabte jer. Nogle af jer fornægter dog troen, mens andre tror. Allâh ser hvad I gør.
3. Han skabte himlene og jorden i sandhed. Han formede jer og gjorde jeres former skønne. Til Ham sker tilbagekomsten.
4. Han ved hvad der er i himlene og på jorden. Han ved hvad I holder skjult og hvad I bringer for dagen. Allâh ved hvad hjertet rummer.
5. Er beretningerne om dem der førhen fornægtede troen ikke nået jer? De fik udfaldet af deres handlinger at smage, og de har en smertefuld straf i vente.
6. For da deres sendebude kom til dem med de tydelige beviser, sagde de: ”Skal (simple) mennesker retlede os?” De fornægtede troen og vendte sig bort. Allâh

behøver dog intet (af dem); Allâh er uafhængig og prisværdig.

7. De der fornægter troen antager at de aldrig vil blive genopvækket. Sig: ”Jo bestemt, ved min Herre! I vil blive genopvakt, og så vil I blive meddelt hvad I har bedrevet. Det er let for Allâh.”
8. Tro derfor på Allâh og Hans Sendebud og på lyset som Vi har sendt ned. Allâh ved godt hvad I gør.
9. (Tænk) På den dag hvor Han samler jer til Forsamlingens Dag. Det er dagen for tab og fortjeneste: Den der tror på Allâh og handler ret, ham vil Han forlade hans synder og lade ham træde ind i haver med rislende kilder; deri skal han altid forblive. Det er den store sejr.
10. Men de der fornægter troen og kalder Vore tegn for opspind, de hører til i Ilden, deri skal de altid forblive. Sikket sørgeligt endemål!
11. Ingen ulykke indtræffer uden med Allâhs tilladelse. Den der tror på Allâh, hans hjerte retleder Han. Allâh ved alting.
12. Adlyd Allâh, og adlyd Sendebudet. Men hvis I vender jer bort, så påhviler det kun Vort Sendebud at overbringe det tydelige budskab.
13. Allâh - der er ingen gud foruden Ham. Lad de troende sætte deres lid til Allâh.

14. O I som tror! Blandt jeres hustruer og børn har i fjender, så tag jer i agt for dem. Men hvis I viser eftergivenhed, bærer over og tilgiver (dem), så er Allâh bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.
15. Jeres ejendom og jeres børn er blot en fristelse (og prøvelse), men hos Allâh findes den største belønning.
16. Vær da bevidste om Allâh efter bedste evne. Hør efter, adlyd og giv bort til jeres eget bedste. De, der er værnet mod egen gerrighed, vil få medgang.
17. Hvis I giver Allâh et smukt lån (ved at give bort for Hans sag), vil Han give jer det mangefold igen og tilgive jer. Allâh er Påskønnende og Overbærende;
18. Den der kender det skjulte og det synlige. Han er Den Almægtige og Den Vise.

65. Skilsmissen

At-Talâq

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. O profet! Hvis I skiller jer fra kvinder, så skil jer fra dem i henhold til deres ventetid (for indgåelse af et nyt ægteskab). Hold regnskab med ventetiden. Vær bevidste om Allâh, jeres Herre. Fordriv dem ikke fra deres huse, og de skal ikke selv forlade disse, medmindre de har begået noget åbenlyst skamløst. Dette er Allâhs grænser. Den der overtræder Allâhs grænser begår uret mod sig selv. Du ved ikke om Allâh efter det (første brud) vil forårsage noget nyt (der skaber forsoning inden den endelige skilsmisse).
2. Når afslutningen på deres ventetid (efter første skilsmisse) nærmer sig, så tag dem enten tilbage med ret og rimelighed eller lad dem gå med ret og rimelighed. Lad to retfærdige mænd blandt jer være vidner, og aflæg vidnesbyrd for Allâh. Herom formanes den der tror på Allâh og Den Yderste Dag. Den der er bevidst om Allâh, ham lader Han finde en udvej,

3. og forsørger ham fra en kant som han ikke regner med. For den der sætter sin lid til Allâh er Han tilstrækkelig. Allâh opnår hvad Han vil. Allâh har fastsat en tilmåling for alle ting.
4. Ventetiden for dem af jeres kvinder der ikke længere venter menstruation er, hvis I er i tvivl, tre måneder, og ligeledes for dem der (af en eller anden grund) ikke har menstruation. Men for gravide er tidsfristen deres nedkomst. Den der er bevidst om Allâh, ham vil Han gøre det let for.
5. Dette er Allâhs befaling, som Han har sendt ned til jer. Den der er bevidst om Allâh, for ham vil Han forlade hans synder og give ham en stor løn.
6. Lad dem bo hvor I bor (under deres ventetid), efter jeres formåen. Plag dem ikke for at gøre det besværligt for dem. Hvis de er gravide, skal I give ud (af jeres midler) på dem indtil de nedkommer. Hvis de ammer (barnet) for jer, skal I give dem deres betaling, og rådføre jer indbyrdes på en god måde. Men hvis I giver hinanden vanskeligheder, så skal en anden kvinde amme for faderen.
7. Den velstående skal give ud af sin velstand (til hendes underhold), og den, hvis underhold er begrænset, skal give ud af hvad end Allâh har givet ham. Allâh pålægger

ingen mere end hvad Han har givet ham. Allâh vil give medgang efter modgang.

8. Hvor mange byer trodsede ikke sin Herres og Hans sendebuds befaling. Derpå drog Vi den til strengt regnskab og tildelte den en frygtelig straf.
9. Så fik den følgerne af sin adfærd at smage, og udfaldet af dens adfærd blev fortabelse.
10. Allâh har beredt en streng straf til dem. Vær da bevidste om Allâh, o I forstandige, som tror. Allâh har bestemt sendt en påmindelse ned til jer,
11. (og) et Sendebud, som oplæser Allâhs tydelige tegn for jer, for at han kan føre dem, der tror og gør gode gerninger, ud af mørket og ind i lyset. Den der tror på Allâh og gør gode gerninger og handler ret vil Han lade træde ind i Haver med rislende kilder; deri skal han altid forblive. Allâh har bestemt skænket ham et skønt underhold.
12. Allâh er den der har skabt syv himle, og jorden på samme vis. Befalingen kommer ned igennem disse, for at I skal vide at Allâh magter alt, og at Allâh omfatter alting i sin viden.

66. Forbudet

At-Tahrîm

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. O Profet! Hvorfor forbyder du dig selv (at spise) hvad Allâh har tilladt dig, i ønsket om at gøre dine hustruer tilpas? Allâh er atter Tilgivende og Barmhjertig.
2. (O I som tror!) Allâh har foreskrevet jer (måden) at ophæve jeres eder, og Allâh er jeres værner. Han er den Alvidende og Den Vise.
3. Og (ihukom) dengang da Profeten betroede en af sine hustruer noget, og hun fortalte det videre (til en anden hustru) og Allâh afslørede dette for ham. Så oplyste han (sin hustru) om noget af det, men udelod noget andet. Da han meddelte hende det, sagde hun: ”Hvem har berettet dig dette?” Han svarede: ”Den Alvidende og Den Vise har underrettet mig.”
4. (I to Profetens hustruer!) Hvis I begge vender jer (angrende) til Allâh (vil det være bedre), for jeres hjerte er kommet på afveje. Men hvis I støtter hinanden imod

ham, så er Allâh hans værner, og Gabriel, de retskafne blandt de troende, og englene er hans hjælpere.

5. Måske ville hans Herre, hvis han skilte sig fra jer, give ham andre hustruer, der var bedre end jer: (der var) gudhengivne, troende, ydmyge, bodfærdige, fromme og fastende, såvel tidligere gifte som jomfruer.
6. O I som tror! Beskyt jer selv og jeres familie mod den ild hvis brændsel er (trodsige) mennesker og (afguds)sten. Over den står nådesløse, strenge engle (som vogtere), der ikke modsætter sig det som Allâh befaler dem, men gør hvad de bliver befalet.
7. O I der fornægter troen! Kom ikke med undskyldninger på denne dag. I bliver kun gengældt for det som I har udøvet.
8. O I som tror! Vend jer oprigtigt angrende til Allâh. Måske vil jeres Herre udviske nogle af jeres onde handlinger og lade jer træde ind i haver med rislende kilder. På den dag vil Allâh ikke gøre Profeten, og dem der tror sammen med ham, til skamme. Deres lys vil løbe foran dem og på deres højre side, og de vil sige: ”Vor Herre! Gør vort lys fuldkomment, og tilgiv os! Du formår alt.”
9. O Profet! Kæmp mod dem der fornægter troen og hyklerne, og vær barsk over for dem (for deres

sammensværgelser og brud på fredstraktaten). Deres hjemsted er Helvede - sikket sørgeligt endemål.

10. Allâh fremsætter som eksempel, for dem der fornægter troen, Noahs hustru og Lots hustru. De var undergivet to af Vore retskafne tjenere, men de forrådte dem, så disse (profeter) intet kunne udrette for dem over for Allâh. Der blev sagt: ”Gå I begge ind i Ilden sammen med andre der går ind!”
11. Allâh fremsætter som eksempel, for dem der tror, Faraos (troende) hustru da hun sagde: ”Min Herre! Byg mig et hus hos Dig i Haven! Frels mig fra Farao og hans gerninger, og frels mig fra de folk der begår uret!”
12. Og ligeledes Maria, Imrâns datter, som værnede om sin dyd. Så blæste Vi noget af Vor ånd ind i hende. Hun bekræftede sin Herres ord og Skrifter. Hun var en af de hengivne.

67. Herredømmet

Al-Mulk

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Velsignet være Han, i hvis hånd herredømmet ligger. Han har magt over alt.
2. (Han er) Den der skabte død og liv, for at Han kan prøve hvem af jer der handler smukkest. Han er Den Almægtige og Den atter Tilgivende.
3. Den der skabte syv himle, i lag. I Den Nådiges skabelse finder du ingen mangel. Se efter igen - ser du mon nogen brist?
4. Se da efter igen og igen - og dit syn vil vende tilbage til dig træt og sløret (uden at kunne finde nogen brist eller mangler).
5. Vi har sandelig udsmykket den (stjernehimmel) med lamper og gjort disse (himmellegemer) til skyts mod satanerne. Til dem har Vi beredt helvedesildens straf.

6. De der fornægter deres Herre har Helvedes straf i vente – sikket sørgeligt endemål.
7. Når de kastes deri, vil de høre det rase, idet det bobler,
8. og nærved brister af vrede. Hver gang en flok kastes deri, spørger dets vogtere dem: ”Kom der aldrig en advarer til jer?”
9. De vil svare: ”Jo, der kom bestemt en advarer til os, men vi kaldte ham en løgner og sagde: ’Allâh har ikke sendt noget ned. I befinder jer i en stor vildfarelse!’”
10. De vil sige: ”Havde vi blot hørt efter eller været forstandige, så ville vi ikke have hørt til i den flammende ild!”
11. De vil bekende deres synd. Bort med den flammende ilds folk!
12. Sandelig, de der nærer ærefrygt for deres Herre i det skjulte, de har tilgivelse og en stor løn i vente.
13. Hvad enten I taler hemmeligt eller åbenlyst, så ved Han hvad hjertet rummer.
14. Skulle ikke den, der har skabt, have viden? Han er Den Skarpskuende og Den Velunderrettede.
15. Han er den der har gjort jorden føjelig. Gå da omkring på dens ryg, og spis af dens underhold. Til Ham sker opstandelsen.
16. Føler I jer da i sikkerhed mod at Han, der er i himlen, ikke lader jer synke i jorden mens den skælver?

17. Eller føler i jer i sikkerhed mod at Han, der er i himlen, ikke sender en sandstorm over jer? Så vil I få at vide hvad Min advarsel betyder.
18. De, der var før dem, kaldte det for opspind, og hvordan var Min forkastelse da!
19. Har de da ikke set fuglene over sig brede vingerne ud og slå dem sammen, uden andet til at holde sig oppe end Den Nådige? Han ser alting.
20. Eller hvem kunne mon være en hærstyrke for jer, til at hjælpe jer, ud over Den Nådige? De der fornægter troen befinder sig blot i bedrag.
21. Eller hvem kunne mon forsørge jer hvis Han holder sit underhold tilbage? Nej, de holder fast i deres trods og modvilje.
22. Er den der går og falder hovedkulds mest retledt, eller den der vandrer rank ad en lige vej?
23. Sig: ”Han er den der har frembragt jer og givet jer hørelse, syn og hjerte. Dog er I kun lidt taknemmelige.”
24. Sig: ”Han er den der har spredt jer ud på jorden, og hos Ham vil I blive forsamlet.”
25. De siger: ”Hvornår vil dette løfte (om Timen) blive til virkelighed, hvis I taler sandt?”
26. Sig: ”Viden (derom) findes alene hos Allâh. Jeg er blot en tydelig advarer.”

27. Når de ser det (som de er blevet advaret med) på nært hold, vil deres ansigter, der fornægter troen, blive formørkede, og der bliver sagt: ”Dette er hvad I bad om!”
28. Sig: ”Fortæl mig, hvad enten Allâh tilintetgør mig og dem, der er sammen med mig, eller Han viser os barmhjertighed, hvem ville da beskytte dem der fornægter troen mod en smertefuld straf?”
29. Sig: ”Han er Den Nådige. Ham tror vi på, og til Ham sætter vi vor lid. I vil snart få at vide hvem der befinder sig i åbenlys vildfarelse.”
30. Sig: ”Hvad nu hvis jeres vand sivede bort, hvem (ud over Allâh) skulle da bringe jer rindende vand?”

68. Pennen

Al-Qalam

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. *Nûn*. Ved pennen og ved det som de (engle) nedskriver.
2. (O Sendebud!) Du er ved din Herres nåde ikke besat.
3. Du har en endeløs løn i vente,
4. og du besidder en ophøjet karakter.
5. Du vil få at se, og de vil få at se,
6. hvem af jer der er fra forstanden.
7. Din Herre ved bedst hvem der har forvildet sig bort fra Hans vej, og Han ved bedst hvem der er de retledte.
8. Så føj ikke dem der kalder det for opspind.
9. De ville ønske at du bliver føjelig, så de også måtte blive føjelige.
10. Føj ingen foragtelig (person), som sværger hæmningsløst,
11. bagtaler og løber med sladder,
12. hindrer det gode, begår overtrædelser og synd,
13. og er grov og påtrængende,
14. blot fordi han har rigdom og sønner.

15. Når Vore tegn oplæses for ham, siger han: ”Det er ikke andet end sagn fra de tidligere folkeslag!”
16. Vi vil brændemærke ham på snuden!
17. Vi vil sætte dem (i Mekka) på prøve, ligesom vi satte dem (i Yemen) med haven på prøve, da de svor at de ville høste den næste morgen,
18. uden at tage hensyn (til de fattiges andel i afgrøderne).
19. Da besøgte noget (ødelæggende) fra din Herre den (mark) mens de sov,
20. og om morgenen lignede den en høstet mark.
21. Ved daggry kaldte de (intetanende) på hinanden:
22. ”Gå tidligt ud til jeres mark hvis I vil høste!”
23. Så drog de af sted, mens de hviskede til hinanden:
24. ”Lad ingen fattig træde ind i den til jer i dag!”
25. De drog tidligt ud, målrettede og selvsikre,
26. Da de så den (mark), sagde de: ”Vi er gået forkert!”
27. ”Nej, vi er blevet plyndret!”
28. Den mest retsindige af dem sagde: ”Sagde jeg ikke til jer: ’Hvorfor herliggør I ikke (Allâh)?”
29. Da udbrød de: ”Priset være vor Herre! Vi har bestemt begået uret.”
30. Så vendte de sig mod hinanden med bebrejdelser.
31. De sagde: ”Ve os! Vi har bestemt været trodsige.
32. Men måske vil vor Herre give os noget bedre i stedet for den. Vi vender os til Allâh.”

33. Således er straffen. Men straffen i det hinsidige er større, hvis de blot vidste det.
34. Sandelig, de gudsbevidste har lyksalighedens haver hos deres Herre i vente.
35. Skulle Vi sætte dem, der overgiver sig til Allâh, lige med dem der forsynder sig?
36. Hvad er der dog galt med jer? Hvordan er det I dømmer?
37. Eller har I et skrift hvori I studerer,
38. at I kan få hvad I har lyst til?
39. Eller har I et æresord, der forpligter Os indtil Opstandelsens Dag, så I får hvad I beslutter?
40. Spørg dem om hvem af dem der indestår for dette.
41. Eller har de nogen som de sidestiller med Ham? Så lad dem bringe deres medguder hvis de siger sandheden,
42. på den dag hvor benene giver efter, og de (trodsige) bliver opfordret til at kaste sig ned, men ikke er i stand til det.
43. Deres blik vil være sænket medens de bliver overvældet af fornedrelse, for de blev bestemt opfordret til at kaste sig ned (for Allâh) dengang de var i stand til det.
44. (O Sendebud!) Lad Mig om dem der kalder dette budskab for opspind. Vi vil lade dem vandre (frem mod deres udfald) skridt for skridt ad veje som de ikke har viden om.

45. Jeg giver dem udsættelse; Mit træk er sikkert.
46. Kræver du mon betaling af dem, så de skulle blive tynget af gæld?
47. Eller har de det skjulte hos sig, så de kan skrive det ned?
48. Vent da tålmodigt på din Herres dom, og vær ikke (bedrøvet) som ham (Jonas) med (hval)fisken, da han påkaldte (sin Herre), fuld af sorg (og skuffelse over sit folk).
49. Hvis ikke nåde fra hans Herre havde nået ham, var han blevet kastet op på det øde land, bebrejdet (for at have opgivet sit folk).
50. Men hans Herre udvalgte ham og gjorde ham til en af de retskafne.
51. De der fornægter troen ville gerne få dig til at vakle med deres (vrede) blikke når de hører påmindelsen, og de siger: ”Han er besat!”
52. Det er blot en påmindelse til alverden.

69. Det Sikre

Al-Hâqqah

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Det Sikre.
2. Hvad er Det Sikre?
3. Hvad kan få dig til at indse hvad Det Sikre er?
4. Thamûd og ‘Âd kaldte Braget (på Den Yderste Dag) for løgn.
5. Thamûd blev derpå tilintetgjort af tordenskraldet,
6. mens ‘Âd blev tilintetgjort af en kold stormvind,
7. som Han satte i tjeneste mod dem i syv nætter og otte dage, så du kunne se folkene dér kastet omkuld, som hule palmestammer.
8. Ser du mon noget der er tilbage af dem?
9. Også Farao, og de der var før dem og de sammenstyrtede byer (som Lot blev udsendt til), forsyndede sig.
10. De trodsede deres Herres sendebud – så greb Han fat i dem med et stærkt greb.

11. Sandelig, da vandet gik over sine bredder, bar Vi jer i skibet,
12. for at gøre dette til en påmindelse for jer, og for at et opmærksomt øre kunne høre det (som Noahs folk blev udsat for).
13. Når der blæses én gang i Hornet,
14. og jorden og bjergene løftes op og bliver knust til støv med ét slag.
15. På den dag indtræffer Det Sikre (Brag).
16. Himlen vil slå revner; (den vil være) skrøbelig på den dag.
17. Og englene står ved dens sider, og otte (engle) bærer på den dag din Herres Trone over sig.
18. På den dag bliver I ført frem; ingen af jeres hemmeligheder vil være skjulte.
19. Den der får lagt sin (gerningers) skriftrulle i sin højre hånd, vil (begejstret) sige: ”Kom og læs mit skrift!
20. Jeg tænkte nok at jeg skulle møde min afregning (med fryd og glæde)!”
21. Han vil få et behageligt liv,
22. i en ophøjet Have,
23. hvis frugter hænger lavt.
24. (Der bliver sagt:) ”Spis og drik med velbehag, (til gengæld) for det (gode) som I gjorde I forgangne dage!”

25. Men den der får lagt sin (gerningers) skriftrulle i sin venstre hånd, vil sige: ”Gid jeg aldrig havde fået min skriftrulle,
26. og aldrig havde erfaret hvordan mit regnskab stod.
27. Gid dette havde været enden!
28. Min rigdom har ikke været mig til nogen nytte,
29. min magt er forsvundet fra mig.”
30. (Der bliver sagt:) ”Grib ham, og bind ham!
31. Og kast ham derpå i Helvede.
32. Læg ham så i en halvfjerds alen lang lænke!
33. Han troede ikke på Den Almægtige Allâh,
34. og han opfordrede ikke til at bespise den fattige.
35. Derfor har han ingen nær ven i dag,
36. og intet at spise, ud over betændt væske,
37. som kun de syndige skal indtage.”
38. Nej, Jeg sværger ved det som I kan se,
39. og ved det som I ikke kan se!
40. Dette er et ædelt Sendebuds ord,
41. og ikke en digters ord. Kun lidt vil I dog tro.
42. Ej heller en spåmands. Kun lidt lader I jer dog påminde.
43. Nedsendt fra alverdens Herre og Forsørger.
44. Havde han fundet på udsagn i Vort navn,
45. ville vi have grebet ham i højre hånd,
46. og skåret hans pulsåre over,

47. og ingen af jer kunne have reddet ham.
48. Det er en påmindelse til de gudsbevidste.
49. Vi ved dog at nogle af jer kalder det opspind.
50. og at det vækker harme hos dem der fornægter troen.
51. Det er dog den sikreste sandhed.
52. Lovpris da din Almægtige Herres navn!

70. Himmelstigerne

Al-M‘ârij

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Nogen spørger (trodsigt) om den uafvendelige straf (vil indtræffe),
2. som ingen kan holde borte fra dem der fornægter troen,
3. fra Allâh, Herren over himmelstigerne;
4. englene og Ånden (Gabriel) stiger op til Ham på en dag hvis længde er halvtreds tusinde år.
5. Udvis da skøn tålmodighed (over for deres hån og fornægtelse).
6. De anser den som noget fjernt,
7. men Vi ser den nær.
8. På den dag hvor himlen bliver som smeltet kobber,
9. og bjergene som fnug af uld,
10. og ingen ven vil spørge til en ven,
11. selvom de får hinanden at se. Den der forsyndede sig ville ønske at han kunne løskøbe sig fra straffen på den dag med sine børn,
12. med sin ægtefælle og sin broder,

13. med sin slægt, som gav ham husly,
14. og med alle der er på jorden, hvis dette kunne frelse ham.
15. Nej bestemt – det er en flammende ild,
16. som flår huden af hovedet,
17. og kalder på den der vendte ryggen til i afvisning,
18. som hobede (rigdomme) sammen og gemte væk.
19. Sandelig, mennesket er utålmodigt af natur;
20. ængstelig når noget ondt rammer det,
21. og gerrig når det får medgang,
22. undtagen dem der beder,
23. og er vedholdende i deres bøn,
24. og i hvis midler der er en fastsat andel,
25. til tiggeren og den trængende,
26. som tror på Dommens Dag,
27. som nærer ærefrygt for deres Herres straf –
28. for straffen fra deres Herre er ikke noget man bør føle sig i sikkerhed for –
29. som vogter over deres køn (og ærbarhed),
30. undtagen over for deres hustruer eller dem som de er herre over (og ægter), for da kan de ikke bebrejdes -
31. men de der begærer noget ud over dette begår en overtrædelse -
32. og de som vogter over det, som de er blevet betroet, og holder deres løfter,

33. og som står ved deres vidnesbyrd,
34. og som værner om deres bønner,
35. de vil blive hædret i (Paradisets) haver.
36. Hvad er der med dem der fornægter troen, idet de kommer løbende imod dig
37. fra højre og venstre, i grupper?
38. Ønsker hver eneste af dem at træde ind i Lyksalighedens Have (selvom de fornægter livet efter døden)?
39. Nej! Vi skabte dem af det som de ved (og kan skabe dem på ny).
40. Nej! Jeg sværger ved østens og vestens Herre, at Vi bestemt er i stand til
41. at skifte dem ud med andre der er bedre end dem. Ingen kan sætte hindringer for Os.
42. Lad dem blot snakke og fordrive tiden, indtil de står over for den dag som de er blevet advaret med.
43. På den dag hvor de hastigt kommer ud af gravene, som om de ilede mod et afgudstempel,
44. med sænket blik medens de bliver overvældet af fornedrelse. Dette er dagen som de blev advaret med.

71. Noah

Nûh

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Vi sendte bestemt Noah [Nûh] til sit folk: ”(O Noah!) Advar dit folk før en smertefuld straf kommer over dem!”
2. Han sagde: ”O mit folk! Jeg er jer en tydelig advarer.
3. Tjen Allâh, vær bevidste om Ham, og adlyd mig,
4. så vil Han tilgive jer nogle af jeres synder og give jer udsættelse til en fastsat tidsfrist. Men når Allâhs tidsfrist indtræffer, gives der ingen udsættelse, hvis I blot vidste det.”
5. Han sagde: ”Min Herre! Jeg har kaldt på mit folk både nat og dag,
6. men min kalden har kun fået dem til at tage endnu mere afstand (fra mig).
7. Hver gang jeg kaldte på dem, for at Du kunne tilgive dem, stak de fingrene i ørene, hyllede sig i deres klæder og holdt fast i hårdnakket hovmod.
8. Så kaldte jeg på dem i det åbne.

9. Derpå talte jeg til dem både åbenlyst og privat.
10. Jeg sagde: ’Bed jeres Herre om tilgivelse. Han er bestemt Den atter Tilgivende.
11. Så vil Han sende rigelig med regn ned over jer fra himlen,
12. bestyrke jer med rigdom og sønner, give jer haver og give jer kilder.
13. Hvad er der galt med jer siden I ikke håber på Allâhs velvilje,
14. når Han dog har skabt jer i stadier?
15. Har I ikke set hvordan Allâh skabte syv himle i lag,
16. og satte månen dér som lys og gjorde solen til lampe.
17. Og Allâh lod jer fremstå af jorden som planter.
18. Derpå bringer Han jer tilbage dertil og lader jer atter opstå deraf.
19. Allâh skabte jorden til jer som et tæppe,
20. så I kan vandre på dens brede veje.’”
21. Noah sagde: ”Min Herre! De trodsede mig og fulgte dem (af overhovederne), hvis velstand og børn kun gør deres tab større.
22. De udtænkte en meget snedig plan,
23. og de sagde: ’Opgiv ikke jeres guder! Opgiv ikke Wadd, Suwâ‘, Yaghûth, Ya‘ûq og Nasr!’
24. De har vildledt mange. Lad kun dem, der begår uret, blive endnu mere vildfarne!”

25. De blev druknet på grund af deres synder og ført ind i Ilden og fandt sig ingen hjælper ud over Allâh.
26. Noah sagde: ”Min Herre! Efterlad ikke en eneste af dem der fornægter troen på jorden!
27. Hvis Du lader dem være, vil de vildlede Dine tjenere og ikke avle andet end skamløst og utaknemmeligt afkom!
28. Min Herre! Tilgiv mig og mine forældre, og enhver der kommer ind i mit hus som troende, og de troende mænd og de troende kvinder, og lad kun dem, der begår uret, blive endnu mere fortabte!”

72. Jinnerne

Al-Jinn

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. (O Sendebud!) Sig: ”Det er blevet mig åbenbaret at en flok jinner lyttede (til Koranen) og sagde: ’Vi har sandelig hørt en forunderlig Koran,
2. som leder til retledningen. Vi tror på den og vil ikke sidestille noget med vor Herre!’
3. (De sagde indbyrdes): ’Ophøjet er vor Herres ære! Han har hverken taget sig hustru eller barn.
4. Tåberne iblandt os plejede at fortælle uhyrlige løgne om Allâh.
5. Vi antog ellers at hverken menneske eller jinn ville lyve om Allâh.
6. Men nogle mænd blandt menneskene søgte tilflugt hos nogle mænd blandt jinnerne og bestyrkede dem i hovmod.
7. De (mænd) antog, ligesom I gør, at Allâh aldrig vil genopvække nogen.’

8. (De sagde): ’Vi søgte mod (stjerne)himlen, men fandt at den var fuld af strenge vogtere og flammer.
9. Vi plejede at tage plads deri og lytte (i smug til stjernehimlens engle). Men hvis nogen lytter nu, finder han en ildflamme lurende på sig!’
10. (De sagde): ’Vi ved ikke om noget ondt er tiltænkt dem på jorden eller om deres Herre ønsker retledningen for dem.
11. Nogle af os handler ret, og andre gør det ikke. Vi går ad forskellige veje.’
12. (De sagde): ’Vi mente ikke at vi kunne hæmme Allâh på jorden eller undslippe Ham ved flugt.
13. Da vi hørte retledningen, troede vi på den – den der tror på sin Herre skal hverken frygte uret eller tab (på Dommens Dag). ’
14. (De sagde): ’Nogle af os har overgivet os til Ham, mens andre er kommet på afveje. De der overgiver sig til Ham, de har søgt retledningen.
15. Men de, der er kommet på afveje, de bliver brændsel til Helvede!’
16. (O Sendebud! Sig:) ”Hvis de (afgudsdyrkere i Mekka) holdt sig på den rette vej, havde Vi givet dem rigeligt med vand at drikke,
17. for at sætte dem på prøve dermed. Den der så vender sig bort fra ihukommelsen af sin Herre vil Han føre ind

til en svær straf.

18. Bedestederne tilhører Allâh, så påkald ingen ved siden af Allâh.
19. Og da Allâhs tjener stod op for at påkalde Ham, omsluttede de (afgudsdyrkere) ham nærmest (i vrede).”
20. Sig: ”Jeg påkalder kun min Herre og sætter ingen ved Hans side.”
21. Sig: ”Jeg er hverken i stand til at skade jer eller retlede jer (uden Allâhs vilje).”
22. Sig: ”Ingen kan beskytte mig mod Allâh, og ud over Ham finder jeg ingen tilflugt.
23. (Det påhviler mig) Kun at overbringe fra Allâh og Hans meddelelser. De, der trodser Allâh og Hans Sendebud, har Helvedes ild i vente; deri skal de altid forblive.”
24. Når de så ser det, som de er blevet advaret med, vil de vide hvem der har den svageste hjælper og er ringest i antal.
25. Sig: ”Jeg ved ikke om det, som I er blevet advaret med, er nær, eller om min Herre har udsat det.”
26. Han kender det skjulte, og oplyser ingen om det skjulte hos Ham,
27. bortset fra dem som Han finder behag i som sendebude. Han indsætter vogtere foran dem og bag dem,

28. så Han kan vide at de (sendebude) har overbragt deres Herres budskaber. Han omfatter (i sin viden) alt hvad der er hos dem, og Han har tal på alting.

73. Indhyllet

Al-Muzammil

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. O du (Sendebud) der er indhyllet (i din kappe af ærefrygt for åbenbaringen)!
2. Stå op (i bøn) om natten, bortset fra en del af den;
3. halvdelen af den, eller lidt mindre
4. eller lidt mere (end dette), og fremsig Koranen langsomt og tydeligt.
5. Vi vil bestemt pålægge dig et vægtigt ord (og budskab)!
6. Sandelig, begyndelsen af natten egner sig til de stærkeste (åndelige) indtryk og de bedste ord,
7. for om dagen er du længe beskæftiget (med at forkynde budskabet).
8. Ihukom din Herres navn, og hellig dig Ham helt og holdent;
9. Østens og vestens Herre – der er ingen gud foruden Ham. Tag derfor Ham til din værge.
10. Bær tålmodigt hvad de (der fornægter dig) siger, og skil dig fra dem på fredsommelig vis.

11. Overlad dem, der kalder det for opspind, til Mig – dem der lever i luksus. Lad dem få lidt henstand (så de selv når til deres udfald).
12. Hos Os findes der lænker og helvedesild (for sådanne folk),
13. og føde, der sætter sig fast i halsen, og en smertefuld straf.
14. På den dag, hvor jorden og bjergene ryster, og bjergene bliver en bunke udstrøet sand.
15. Vi har sandelig sendt jer et Sendebud, til at være vidne for jer, som vi sendte et sendebud til Farao.
16. Men Farao trodsede sendebudet, og så greb Vi fat i ham med et knusende greb.
17. Hvorledes vil I, hvis I fornægter troen, beskytte jer mod en (grufuld) dag der får børnenes hår til at blive hvidt?
18. (Den dag hvor) Himlen vil revne. Hans løfte vil gå i opfyldelse.
19. Dette er sandelig en påmindelse. Så lad den der vil søge en vej til sin Herre.
20. (O Sendebud!) Din Herre ved bestemt at du, og en del af dem der er med dig, står op (i bøn) hen ved to tredjedele af natten, halvdelen af den eller en tredjedel af den. Allâh udmåler natten og dagen. Han ved at I ikke (altid) kan holde regnskab med det, og har vendt sig nådigt til jer. Læs da op af Koranen hvad der falder

jer let. Han ved at nogle af jer vil være syge, at andre vil drage omkring i landet i stræben efter Allâhs gunst mens andre igen vil kæmpe for Allâhs sag. Læs derfor op hvad der falder jer let. Hold bøn, betal (den regelmæssige) almisse, og giv Allâh et smukt lån. Hvad I sender i forvejen for jer selv af det gode, vil I genfinde hos Allâh som en bedre og større belønning. Bed Allâh om tilgivelse; Allâh er bestemt atter Tilgivende og Barmhjertig.

74. Tildækket

Al-Mudassar

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. O du (Sendebud) der er tildækket (i din kappe af ærefrygt for åbenbaringen)
2. Rejs dig og advar (dit folk).
3. Din Herre skal du lovprise.
4. Din (indre og ydre) klædning skal du holde ren.
5. Det urene skal du holde dig fra.
6. Vis ikke godhed i ønsket om selv at få mere.
7. Hold (folks modstand) ud for din Herre.
8. Når der så blæses i Hornet (på Den Yderste Dag),
9. da vil det være en tung dag,
10. Den vil ikke være let for dem der fornægter troen.
11. Lad da Mig om ham (afgudsdyrkeren) som jeg alene skabte,
12. og skænkede rigdom i overflod,
13. og sønner som er omkring ham,
14. som jeg banede vejen for (til de verdslige goder).
15. Dog ønsker han at Jeg giver ham mere.

16. Nej! Han satte sig trodsigt op imod Vore tegn.
17. Jeg vil gøre det svært for ham;
18. han overvejede og udtænkte (måder at bekæmpe budskabet på).
19. Så ve over ham, hvor han udtænkte!
20. Ja ve over ham, hvor han udtænkte!
21. Derpå så han sig omkring,
22. Så rynkede han panden og så dyster ud.
23. Så vendte han ryggen til i hovmod,
24. og sagde: ”Dette er ikke andet end overleveret trolddom.
25. Det er ikke andet end et menneskes tale!”
26. Jeg vil kaste ham i helvedesilden.
27. Hvad kan få dig til at indse hvad helvedesilden er?
28. Den lader intet tilbage og skåner intet.
29. Den svider huden.
30. Over den vogter nitten (engle).
31. Vi har kun sat engle som vogtere over Ilden, og Vi har kun opgivet deres antal som en prøvelse for dem der fornægter troen, for at de der (tidligere) har fået Skriften måtte blive overbeviste, og for at de der tror kan blive styrket i troen; for at de der har fået Skriften og de troende ikke skal tvivle, og de (hyklere) der bærer en sygdom i hjertet og de der fornægter troen skal sige: ”Hvad mener Allâh med sådan et (antal som)

eksempel?" Således lader Allâh hvem Han vil være vildfaren og retleder hvem Han vil. Kun Han kender din Herres hærskarer. Det er kun en påmindelse til menneskene.

32. Nej! Ved månen,
33. ved natten, når den trækker sig tilbage,
34. og ved morgenen, når den bryder frem!
35. Det er en alvorlig ting;
36. en advarsel til menneskene,
37. til dem af jer der vil gå forud eller komme til senere,
38. for enhver skal stå til ansvar for det som han har udøvet.
39. bortset fra dem til højre;
40. i (Paradisets) haver vil de spørge hinanden
41. om dem der forsyndede sig.
42. "Hvad har ført jer ind i helvedesilden?"
43. De vil svare: "Vi var ikke blandt dem der bad.
44. Vi gav ikke den fattige at spise.
45. Vi hengav os til (hånende) snak, sammen med dem der hengav sig til snak.
46. Og vi kaldte Dommens Dag for opspind.
47. Nu har vi dog fået vished (om det hinsidige)."
48. Det vil ikke nytte dem at nogen går i forbøn.
49. Hvad er der galt med dem siden de vender sig bort fra påmindelsen,

50. som om de var skræmte æsler
51. på flugt fra en løve?
52. Nej, hver eneste af dem ønsker at få fremlagt udbredte (himmelske) skriftsider (som bevis).
53. Nej! De frygter ikke (udfaldet i) det hinsidige.
54. Nej! Dette er bestemt en påmindelse,
55. og enhver, der vil, kan lade sig påminde.
56. Men de vil kun lade sig påminde hvis Allâh vil (tvinge dem). Ham tilfalder gudsbevidstheden, og Ham tilhører tilgivelsen.

75. Opstandelsen

Al-Qiyâmah

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Nej, Jeg sværger ved Opstandelsens Dag.
2. og Jeg sværger ved selvet der bebrejder (sig selv når det forledes af selviskhed og verdslighed).
3. Mener mennesket mon at Vi ikke kan samle dets knogler (og genskabe det efter døden)?
4. Jo, bestemt! Vi er (endda) i stand til at gendanne dets fingerspidser (ned til hvert enkelt fingeraftryk).
5. Men mennesket ønsker at fortsætte med at synde.
6. Det spørger (hånende): ”Hvornår er Opstandelsens Dag?”
7. Men når synet blændes,
8. og månen formørkes,
9. og sol og måne forenes,
10. på den dag vil mennesket sige: ”Hvor kan man søge tilflugt?”
11. Nej, der findes intet tilflugtssted.
12. På den dag vil opholdsstedet være hos din Herre.

13. På den dag vil mennesket blive meddelt hvad det har sendt i forvejen og hvad det har lagt bag sig.
14. Nej, mennesket er et vidne mod sig selv,
15. selvom det fremfører undskyldninger for sig selv.
16. (O Sendebud!) Bevæg ikke din tunge hastigt med det (du får åbenbaret) for at fremskynde (modtagelsen af) det.
17. Det påhviler Os at samle det (i dit hjerte) og (lade dig) oplæse det.
18. Når Vi har oplæst det (for dig), så følg denne oplæsning.
19. Derpå påhviler det Os at udlægge det.
20. Men nej, I (mennesker) elsker det flygtige
21. og er ligegyldige over for det hinsidige.
22. På den dag vil der være strålende ansigter,
23. som skuer deres Herre.
24. Og på den dag vil (andre) ansigter være formørkede,
25. ved tanken om at en voldsom ulykke vil ramme dem.
26. Nej, når sjælen når til struben,
27. og der siges: ”Hvem kan mon fremmane (sjælen tilbage i ham)?”
28. og han indser at det er adskillelsen,
29. og benene giver efter,
30. på den dag føres han til din Herre.
31. For han troede ikke og bad ikke,

32. men kaldte det for opspind og vendte sig bort,
33. og vandrede derpå stolt hen til sit folk.
34. Ve dig – ve dig!
35. Ja, ve dig – ve dig!
36. Antager mennesket mon at det er overladt til sig selv?
37. Var det ikke blot en dråbe af udstødt sæd?
38. Så blev det en blodklump der hænger (fast til livmoderen), og derpå skabte og formede Han det
39. og gjorde par ud af det, mandligt og kvindeligt.
40. Skulle Han da ikke være i stand til at give de døde liv?

76. Mennesket

Al-Insân

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Har der ikke for mennesket været en tid hvor det ikke var værd at nævne?
2. Vi skabte sandelig mennesket af en blandet dråbe, for at sætte det på prøve, og derpå gav Vi det hørelse og syn.
3. Vi ledte det ad vejen, hvad enten det var taknemmeligt eller utaknemmeligt.
4. Sandelig, til dem der fornægter troen har Vi beredt lænker, kæder og en flammende ild.
5. Sandelig, de fromme skal drikke af et bæger, blandet med kamfer;
6. en kilde hvoraf Allâhs tjenere drikker og lader den bruse frem.
7. De (tjenere er dem der) holder løftet og frygter en dag hvis ulykke vil ramme overalt.
8. De bespiser den fattige, den forældreløse og fangen, af kærlighed til Ham,

9. (med ordene:) ”Vi giver jer mad for Allâhs skyld alene; vi ønsker hverken gengæld eller tak af jer.
10. Vi frygter fra vor Herre en ulykkelig og skæbnesvanger dag.”
11. Så vil Allâh bevare dem for denne dags ulykke og skænke dem stråleglans og glæde.
12. Han vil belønne dem for det, som de har udholdt, med en Have og silke(klæder).
13. Deri skal de læne sig tilbage på hynder og hverken mærke sol eller hård kulde.
14. Havens skygger vil lægge lavt over dem og dens frugtklaser vil hænge ned overalt.
15. De vil blive opvartet med sølvkar og krystalkander;
16. krystalklare (bægre og kander) af sølv, vel tilmålt.
17. Dér får de et bæger at drikke, som er blandet med ingefær [Zanjabîl],
18. fra en kilde som hedder Salsabîl.
19. Evigt unge (tjenere) vil gå rundt omkring dem. Når du ser dem, antager du dem for at være udstrøede perler.
20. Når du ser dig om, ser du lyksalighed og et stort rige.
21. De vil bære grønne klæder af silke og brokade og sølvarmbånd, og deres Herre giver dem en ren drik at drikke
22. (med ordene): ”Dette er jeres belønning; jeres stræben bliver mødt med taknemmelighed!”

23. Vi har sandelig sendt Koranen ned gradvist.
24. Vent derfor tålmodigt på din Herres dom, og adlyd ingen synder eller utaknemmelig iblandt dem.
25. Ihukom din Herres navn morgen og aften.
26. Kast dig ned for Ham (i bøn) noget af natten, og pris Ham længe om natten.
27. Sandelig, de (andre) elsker det flygtige (jordiske liv) og forsømmer (at tænke over) en tung dag.
28. Vi har skabt dem og givet dem styrke. Men hvis Vi vil, kan Vi skifte dem ud med andre som dem.
29. Dette er sandelig en påmindelse. Så lad den der vil søge en vej til sin Herre.
30. Men I vil kun (blive retledte), hvis Allâh vil. Allâh er Alvidende og Vis.
31. Han lader hvem Han vil træde ind i sin barmhjertighed. Men til dem der begår uret har Han beredt en smertefuld straf.

77. De udsendte

Al-Mursalât

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved de udsendte (vinde) - den ene efter den anden;
2. som stormer voldsomt af sted;
3. som spreder (skyerne) ud;
4. og adskiller dem fra hinanden!
5. Og ved de (engle) der bringer en påmindelse,
6. til undskyldning (for de troende) eller advarsel (for de trodsige).
7. Sandelig, det som I er blevet advaret med, vil finde sted.
8. Når stjernerne slukkes,
9. når himlen revner,
10. når bjergene bliver til støv,
11. når sendebudene samles til den fastsatte tid (til at vidne over deres folk).
12. Til hvilken dag er (alt) dette fastsat?
13. Til Afgørelsens Dag!
14. Hvad kan få dig til at indse hvad Afgørelsens Dag er?
15. Ve dem, der kalder det for opspind, på den dag.

16. Har Vi ikke tilintetgjort de tidligere (trodsige) folkeslag?
17. Så lader Vi de senere følge efter dem.
18. Således gør Vi med dem der forsynder sig.
19. Ve dem, der kalder det for opspind, på den dag.
20. Har Vi mon ikke skabt jer af en ynkelig væske?
21. Derpå satte Vi den i en sikker beholder
22. til en fastlagt tid (i livmoderen).
23. Vi har fastlagt (skabelsen i livmoderen), og sikke herligt Vi fastlægger!
24. Ve dem, der kalder det for opspind, på den dag.
25. Har Vi ikke skabt jorden til at rumme
26. de levende og de døde?
27. Og Vi har sat høje, solide bjerge på den og givet jer frisk vand at drikke.
28. Ve dem, der kalder det for opspind, på den dag.
29. (Der vil blive sagt:) ”Gå hen til det som I kaldte for opspind!
30. Gå hen til den tregrenede skygge (fra Ilden),
31. der hverken svaler eller hjælper mod flammen!”
32. Den kaster gnister (så store) som borge,
33. som gule kameler.
34. Ve dem, der kalder det for opspind, på den dag.
35. Dette er dagen hvor de ikke taler,
36. hvor de ikke får lov til at komme med undskyldninger.

37. Ve dem, der kalder det for opspind, på den dag.
38. (Der vil blive sagt:) ”Dette er Afgørelsens Dag. Vi har samlet jer og de tidligere folkeslag.
39. Hvis I behersker list, så prøv nu at overliste Mig!”
40. Ve dem, der kalder det for opspind, på den dag.
41. De gudsbevidste skal være i skygge og ved kilder
42. og (nyde) den frugt som de ønsker sig.
43. (Der vil blive sagt:) ”Spis og drik og lad det bekomme jer vel, til gengæld for det som I udøvede!”
44. Således belønner vi dem der handler smukt.
45. Ve dem, der kalder det for opspind, på den dag.
46. Spis blot og nyd livet for en stund! I forsynder jer bestemt.
47. Ve dem, der kalder det for opspind, på den dag.
48. Når der siges til dem: "Bøj jer (i bøn)!” så bøjer de sig ikke.
49. Ve dem, der kalder det for opspind, på den dag
50. På Hvilket budskab vil de da tro på efter dette?

78. Budskabet

An-Naba‘

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Hvad spørger de da hinanden om?
2. Om det vældige budskab,
3. hvorom de er uenige?
4. De vil snart indse (sandheden).
5. Jo, sandelig! De vil snart indse.
6. Har Vi ikke gjort jorden til et hvilested,
7. og bjergene til teltpløkker?
8. Vi skabte jer som par
9. og gav jer søvnen til hvile
10. og gjorde natten til en klædning
11. og dagen til livsunderhold.
12. Vi rejste syv faste himmelhvælvinger over jer,
13. og satte (solen deri som) en lysende lampe.
14. Vi sendte fra regnskyerne vand ned i strømme,
15. for dermed at frembringe korn og planter

16. og frodige haver.
17. Sandelig, Afgørelsens Dag har sit fastsatte tidspunkt.
18. På den dag hvor der blæses i Hornet, så I kommer i flokke;
19. hvor himlen åbnes og bliver som porte,
20. og bjergene (bliver til støv der) bringes i bevægelse og bliver til en luftspejling.
21. Sandelig, Helvede ligger på lur;
22. det er et hjemsted for de trodsige;
23. deri skal de blive i lange tider.
24. De skal hverken nyde kølighed eller få noget at drikke,
25. foruden kogende vand og betændt væske,
26. som en passende gengældelse.
27. De forventede ikke en afregning,
28. og de kaldte Vore tegn for rent opspind.
29. Vi har opregnet alt i et tydeligt Skrift.
30. Smag da (udfaldet af jeres trods)! Vi vil kun give jer mere af straffen.
31. Sandelig, de gudsbevidste vil få medgang,
32. og haver og vingårde,
33. jævnaldrende, velformede ledsagere,
34. og bredfyldte bægre (med Havens drik).
35. Dér vil de hverken høre tom snak eller løgn.
36. Som belønning fra din Herre, som en gave, som afregning,

37. fra Herren over himlene og jorden og alt derimellem, Den Nådige. De vil ikke være i stand til at henvende sig til Ham;
38. på den dag, hvor Ånden (Gabriel) og englene står på række, kan ingen tale, bortset fra den som Den Nådige tillader det, og som siger det rette.
39. Dette er den sande dag. Lad da hvem der vil, søge at finde hjem til sin Herre.
40. Vi har sandelig advaret jer (der er trodsige) om en nært forestående straf; på den dag hvor enhver skal se sine hænders værk og den der fornægter troen udbryder: ”Gid jeg var støv!”

79. De der trækker ud

An-Nâzi‘ât

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved de (engle) der trækker (nogles sjæl) ud af al kraft.
2. Ved de (engle) der trækker (andres sjæl) skånsomt ud.
3. Ved de (engle) der svæver af sted.
4. Ved de (engle) der ligger i spidsen.
5. Ved de (engle) der varetager anliggendet (om skabningerne).
6. (I bliver genopvakt) På den dag hvor det ryster og skælver,
7. og det ene skælv følges af det næste.
8. Da vil hjerter banke voldsomt
9. og blikkene slås ned.
10. De siger: ”Skal vi da bringes tilbage til den første tilstand,
11. selvom vi er blevet til rådne knogler?
12. Det ville da være en tilbagekomst til fortabelse!”
13. Der vil blot lyde et eneste skrig,
14. Og så er de lysvågne (til Opstandelsens Dag).

15. Er beretningen om Moses [Mûsâ] ikke nået frem til dig?
16. Da hans Herre kaldte på ham i den hellige dal, Tuwâ:
17. ”Gå til Farao! For han er gået til yderligheder (i sit tyranni og hovmod).”
18. Sig derpå: ”Kunne du tænke dig at blive renset,
19. og at jeg leder dig til din Herre, så du måtte blive gudfrygtig?”
20. Så lod han ham se det største tegn,
21. men han kaldte det for opspind og var trodsig.
22. Derpå vendte han hastigt ryggen til,
23. og sammenkaldte (folket) og bekendtgjorde:
24. ”Jeg er jeres øverste herre!”
25. Så pågreb Allâh ham som et advarende eksempel for såvel det hinsidige og det nærværende (liv).
26. Deri er der sandelig en lære for enhver der er gudfrygtig.
27. Var I mon sværere at skabe eller (stjerne)himlen som Han byggede?
28. Han hævede dens rum og formede den;
29. Han lod dens nat blive mørk og lod dens morgen bryde frem.
30. Siden bredte Han jorden ud;
31. Han lod dens vand og græsmarker komme ud af den,
32. og gav bjergene solidt fæste.

33. (Han gjorde alt dette) Til gavn for jer og jeres kvæg.
34. Men når den største katastrofe indtræffer
35. på den (yderste) dag, hvor mennesket ihukommer hvad det stræbte efter,
36. og helvedesilden bliver fremvist for dem der kan se.
37. Da vil den der var trodsig,
38. og foretrak det jordiske liv,
39. få Helvede som opholdssted.
40. Men den der frygtede at skulle stå (til ansvar) over for sin Herre og nægtede sig det (dårlige) som han begærede,
41. vil få Haven som opholdssted.
42. (O Sendebud!) De spørger dig hvornår Timen vil indtræffe.
43. Men hvorledes skulle du tale om det?
44. Dens tidsfrist beror hos din Herre.
45. Du er blot en advarer for den der frygter den.
46. På den dag, hvor de får den at se, vil det være som om de kun havde ventet en aften eller til næste morgen.

80. Han rynkede panden

‘Abasa

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. (Sendebudet) Han rynkede panden og vendte sig bort,
2. fordi den blinde kom til ham (og afbrød ham under en forkyndelse over for stammelederne).
3. Hvad ved du, måske ville han rense sig,
4. eller lade sig påminde, så at formaningen kunne gavne ham.
5. Men den der (afviser dig og) har nok i sig selv,
6. ham er du optaget af (at overbringe påmindelsen),
7. selvom du ikke står til ansvar hvis han ikke vil rense sig.
8. Men den der kommer til dig i stræben (efter fromhed),
9. og som frygter (udfaldet i det hinsidige),
10. ham overser du.
11. Nej, dette er bestemt en påmindelse;
12. Så lad den der vil huske den.
13. (Den står) På ærværdige skriftsider (i Den Velbevarede Tavle),

14. ophøjede og rene,
15. (nedfældet) ved skriveres hånd,
16. ædle og fromme.
17. Måtte mennesket (der fornægter dette) gå til grunde!
    Hvor er det utaknemmeligt.
18. Af hvad har Han da skabt ham?
19. Af blot en dråbe skabte Han ham og formede ham efter
    mål.
20. så gjorde Han ham vejen let,
21. siden lod Han ham dø og begrave.
22. Og derpå, når Han vil, lader Han ham genopstå.
23. Nej, det (utaknemmelige menneske) har ikke fuldført
    hvad Han har pålagt ham.
24. Så lad mennesket betragte (og tænke over) sin føde:
25. Vi har ladet rigeligt med vand strømme ned,
26. og dernæst satte Vi revner i jorden,
27. og så lod Vi korn vokse frem derpå,
28. druer og grønne urter,
29. oliventræer og palmer,
30. frodige haver,
31. frugter og foder,
32. til gavn for jer og jeres kvæg.
33. Men når det overdøvende brag indtræffer,
34. på den dag hvor man flygter fra sin broder,
35. fra sin moder og fra sin fader,

36. fra sin ægtefælle og fra sine sønner,
37. på den dag vil enhver have nok i sig selv.
38. Nogle ansigter vil stråle på den dag,
39. leende og henrykte.
40. Andre ansigter vil være dækket af støv på den dag,
41. overdækket af mørke -
42. det er dem der fornægter troen, de skamløse.

81. Mørklægningen

Al-Takwîr

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Når solen mørklægges,
2. og stjernerne styrter ned,
3. når bjergene sættes i skred,
4. og kamelerne, der er drægtige i tiende måned (og andet værdifuldt), forsømmes,
5. når de vilde dyr flokkes sammen (af angst),
6. og havene bringes i kog,
7. når sjælene forenes (med deres krop),
8. og pigen, der blev levende begravet (af sine egne), spørges om:
9. for hvilken forbrydelse hun blev dræbt,
10. når skriftrullerne (med gerningerne) bredes ud,
11. og himlen flås væk,
12. når helvedesilden bliver antændt,
13. og Haven bringes nær,
14. da vil enhver få at vide hvad han har medbragt (af godt og ondt),

15. Nej, Jeg sværger ved de (himmellegemer) der trækker sig tilbage,
16. der løber deres bane og går i skjul,
17. ved natten når den falder på,
18. og ved morgenens åndedrag,
19. dette er sandelig et ædelt Sendebuds ord,
20. med magt og anseelse hos Tronens Herre,
21. adlydt og troværdig.
22. Jeres fælle er ikke besat;
23. han så Ham bestemt i den klare horisont,
24. og han er ikke tilbageholdende med (at oplyse jer om) det skjulte.
25. Det er ingen forkastet satans ord.
26. Hvor vil I da gå hen?
27. Dette er blot en påmindelse til alverden,
28. til enhver af jer der vil være på rette vej.
29. Men I vil kun (være i stand til det), hvis Allâh vil, alverdens Herre og Forsørger.

82. Spaltningen

Al-Infitâr

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Når (stjerne)himlen spaltes,
2. og stjernerne spredes,
3. når havene flyder over,
4. og gravene bliver vendt op og ned,
5. da vil enhver vide hvad han har sendt i forvejen og hvad han har lagt bag sig.
6. O menneske! Hvad har bedraget dig angående din gavmilde Herre,
7. som skabte dig og gav dig passende form,
8. samlede dig i den skikkelse Han ville?
9. Nej, I fornægter Dommen.
10. Men der er sat vogtere over jer;
11. ædle (engle), der nedskriver.
12. De ved hvad I gør.
13. De fromme skal være i lyksalighed,
14. men de skamløse skal være i helvedesilden,
15. hvori de skal brænde på Dommens Dag,

16. og de vil ikke kunne slippe væk derfra.
17. Hvad kan få dig til at indse hvad Dommens Dag er?
18. Ja, hvad kan få dig til at indse hvad Dommens Dag er?
19. Den dag hvor ingen kan udrette noget for en anden, og hvor alle sager alene beror på Allâh.

83. De gerrige

Al-Mutaffifîn

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ve de gerrige!
2. Dem som forlanger fuldt mål af andre når de selv får målt op,
3. men som giver for lidt når de måler eller vejer op til andre!
4. Regner de ikke med at de vil blive genopvakt
5. til en vældig dag?
6. På den dag hvor menneskene skal stå for alverdens Herre og Forsørger.
7. Nej, de skamløses register findes i Sijjîn.
8. Hvad kan få dig til at indse hvad Sijjîn er?
9. Det er et nedskrevet skrift.
10. Ve dem, der kalder det for opspind, på den dag,
11. som kalder Dommens Dag for opspind.
12. Kun en syndig, der begår overtrædelser, kan kalde den for opspind.

13. Når Vore tegn oplæses for ham, siger han: ”Det er ikke andet end sagn fra de tidligere folkeslag!”
14. Nej, sandelig, det (onde) som de har bedrevet, har lagt sig som rust om deres hjerte.
15. Nej, på den dag bliver de afskærmet fra deres Herre,
16. derpå bliver de kastet i helvedesilden.
17. Så bliver der sagt: ”Dette er hvad I kaldte for opspind!”
18. Nej, de frommes register findes i ‘Illiyyîn.
19. Hvad kan få dig til at indse hvad ‘Illiyyîn er?
20. Det er et nedskrevet skrift.
21. De (engle), der står (Allâh) nær, ser det.
22. De fromme skal være i lyksalighed,
23. (tilbagelænet) på hynder vil de skue (ud over Haven).
24. Du vil se lyksalighedens glans i deres ansigt.
25. De får forseglet, udsøgt vin (der ikke sløver sanserne) at drikke,
26. hvis segl er moskus - og dette bør enhver stræbe efter -
27. som er blandet med (snehvidt vand fra) Tasnîm;
28. en kilde hvoraf de, der er bragt nær, skal drikke.
29. De, der forsyndede sig, lo ad dem der troede.
30. Når de gik forbi dem, blinkede de til hinanden,
31. og når de vendte tilbage, frydede de sig (over at have hånet dem).
32. Når de så dem (der troede), sagde de: ”Disse er bestemt på vildspor!”

33. De var dog ikke sendt ud som vogtere over dem (der troede).
34. I dag er det dog de troende der ler ad dem der fornægter troen.
35. Der ser til, (tilbagelænet) på hynderne (og siger):
36. ”Bliver dem der fornægtede troen mon gengældt for det som de gjorde?"

84. Kløvningen

Al-Inshiqâq

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Når himlen kløves,
2. og adlyder sin Herre, som den er forpligtet til,
3. når jorden jævnes ud,
4. og kaster hvad den rummer ud og bliver tom,
5. og adlyder sin Herre, som den er forpligtet til (- da indtræffer Den Yderste Dag).
6. O menneske! Du anstrenger dig af al kraft hen mod din Herre - da vil du møde Ham.
7. Den der får sin skriftrulle i sin højre hånd (på den dag),
8. for ham vil afregningen være let,
9. og han vil fornøjet vende om til sine egne.
10. Men den der får sin skriftrulle fra ryggen,
11. han vil udstøde et klageråb,
12. og vil blive kastet i den flammende ild.
13. Han levede fornøjet blandt sine egne (i det jordiske liv).
14. Han regnede ikke med at vende tilbage (til Os).
15. Jo, bestemt! Hans Herre havde ham for øje.

16. Nej, Jeg sværger ved skumringen,
17. ved natten og det som den dækker til,
18. ved månen når den er fuld.
19. I vil bestemt bevæge jer fra den ene tilstand til den anden.
20. Hvad er der i vejen med dem siden de ikke vil tro?
21. Og ikke vil kaste sig ned (for Ham) når Koranen oplæses for dem?
22. Nej, de der fornægter troen kalder den for opspind.
23. Allâh ved bedst hvad de gemmer på.
24. Forkynd dem da en smertefuld straf.
25. Bortset fra dem der tror og gør gode gerninger. De har en belønning uden grænser i vente.

85. Stjernebillederne

Al-Burûj

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved himlen med stjernebillederne!
2. Ved den lovede dag.
3. Ved den der skal vidne (på den dag), og det der skal vidnes om.
4. Måtte Grusgravens folk gå til grunde;
5. (som antændte grusgraven) med ilden, med brændsel under den,
6. mens de sad omkring,
7. og bevidnede hvad de gjorde mod de troende (som de kastede i ilden).
8. De følte alene afsky for dem fordi de troede på Allâh, Den Almægtige og Den Prisværdige,
9. hvem herredømmet over himlene og jorden tilhører. Allâh er vidne til alt.
10. De der forfølger troende mænd og kvinder, og derpå ikke vender sig (angrende) til Ham, de har Helvedes straf i vente, og de har flammernes straf i vente.

11. Men de der tror og gør gode gerninger, de har haver med rislende kilder i vente. Det er den store sejr.
12. Sandelig, din Herres greb er stærkt!
13. Han er den der påbegynder skabelsen og gentager den.
14. Han er Den Atter Tilgivende og Den Kærlige,
15. Tronens Herre, Den Ærværdige,
16. der udfører hvad Han ønsker.
17. Er beretningen om (hvordan det gik) hærskarerne nået frem til dig?
18. Faraos og Thamûds (hærskarer)?
19. Dog holder de der fornægter troen fast i at kalde det for opspind.
20. Men Allâh omslutter dem fra alle sider.
21. Nej, det er en ærværdig Koran,
22. (nedfældet) i en velbevaret tavle.

86. Det der fremstår om natten

At-Târiq

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved himlen og ved det der fremstår om natten!
2. Hvad kan få dig til at indse hvad det der fremstår om natten er?
3. Det er den stjerne(formation) der skinner klart om natten.
4. Enhver har nogen til at vogte over sig.
5. Lad mennesket betragte hvoraf det er skabt.
6. Det er skabt af en (simpel) væske, der løber ud,
7. og udgår fra et sted mellem lænd og ribben.
8. Han er i stand til at bringe det (menneske) tilbage,
9. på den dag hvor hemmelighederne bliver (bragt for dagen og) prøvet,
10. og det (menneske) ingen styrke har eller nogen hjælper.
11. Ved (stjerne)himlen der vender tilbage
12. og ved jorden der vil slå revner!
13. Dette er afgørende ord,

14. ikke spøgefuld tale,
15. De (der fornægter det) lægger sindrige planer.
16. Og Jeg lægger sindrige planer.
17. Så lad blot dem der fornægter troen få udsættelse – lad dem blot få udsættelse for en stund.

87. Den Højeste

Al-A‘alâ

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Lovpris din Herres navn, Den Højeste,
2. Han som skaber og former,
3. som tilmåler og retleder,
4. som frembringer frodige græsgange,
5. og siden gør dem til udtørrede strå.
6. (O Sendebud!) Vi vil lade dig oplæse (budskabet), så du ikke vil glemme,
7. medmindre Allâh vil det. Han ved hvad der bringes for dagen og hvad der holdes skjult.
8. Han vil gøre vejen til medgang let for dig.
9. Så fortsæt med at påminde, hvis påmindelsen nytter (tilhørerne).
10. Den der er gudfrygtig vil lade sig påminde,
11. mens den ulyksalige vil undgå det;
12. den som skal havne i den store ild,
13. og så hverken kan dø eller leve deri.
14. Men den som renser sig vil få medgang,

15. som ihukommer sin Herres navn og beder.
16. Men nej, I foretrækker det jordiske liv.
17. Det hinsidige er dog bedre og mere bestandigt.
18. Det står i de tidligere skrifter,
19. i Abrahams og Moses' skrifter.

88. Den Overvældende

Al-Ghâshiyah

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Har du fået underretningen om Den Overvældende (Dag)?
2. På den dag vil nogle ansigter være ydmygt sænket;
3. anstrengte og udmattede.
4. De vil havne i den glødende ild (for deres trods og fornægtelse og),
5. drikke af en kogende kilde.
6. Deres føde vil kun være tornede planter,
7. som hverken giver næring eller stiller sulten.
8. På den dag vil andre ansigter stråle af lykke,
9. tilfredse med deres stræben;
10. i en højtliggende have,
11. hvor de ikke hører tom snak,
12. hvori der er en rislende kilde
13. og ophøjede lejer
14. og bægre stillet frem,
15. puder på række,

16. og tæpper bredt ud.
17. Betragter de (der undrer sig over dette) mon ikke kamelen, hvordan den (og andre dyr) er skabt;
18. himlen, hvordan den er hævet;
19. bjergene, hvordan de er rejst;
20. og jorden, hvordan den er bredt ud?
21. Så påmind dem, for du skal kun påminde.
22. Du er ikke vogter over dem.
23. Men den, som vender sig bort og fornægter troen,
24. ham vil Allâh straffe med den største straf.
25. Til Os vender de bestemt tilbage,
26. og så påhviler det Os at gøre regnskabet med dem op.

89. Daggryet

Al-Fajr

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved daggryet,
2. og ved de ti (velsignede) nætter!
3. Ved det lige og ved det ulige,
4. og ved natten når den trækker sig tilbage!
5. Er der ikke heri en (vældig) ed for den med forstand?
6. Har du ikke set hvad din Herre gjorde ved ‘Âd(-folket),
7. fra (byen) Iram med søjlerne,
8. hvis lige ikke var skabt i landet;
9. ved Thamûd-(folket), som udhuggede klipperne i dalen;
10. ved Farao, ham med teltpælene;
11. ved (alle) dem der gik til yderligheder i landet,
12. og skabte meget ufred i det?
13. Så lod din Herre straffens svøbe ramme dem,
14. for din Herre er på vagt (over for tyrannerne).
15. Når Herren prøver mennesket med sin gavmildhed og sine velsignelser, så siger det: ”Min Herre er gavmild

mod mig!”

16. Men når Han sætter det på prøve, ved at indskrænke dets underhold, så siger det: ”Min Herre har fornedret mig!”
17. Men nej, I er dog ikke gavmilde mod den forældreløse,
18. og I tilskynder ikke hinanden til at bespise de fattige,
19. og I fortærer (andres del af) arven rub og stub,
20. og I elsker rigdom inderligt.
21. Nej, sandelig! Når jorden knuses til støv,
22. og når din Herre kommer, og englene række efter række,
23. og Helvede på den dag bliver bragt nær – da vil mennesket lade sig påminde. Men hvorledes vil det da kunne drage nytte af påmindelsen?
24. Det vil sige: ”Gid jeg havde sendt noget (godt) i forvejen til mit (hinsidige) liv!”
25. Ingen kan straffe som Ham på den dag,
26. og ingen kan lægge i lænker som Ham.
27. O du tillidsfulde sjæl (der har sat din lid til din Herre)!
28. Vend tilbage til din Herre, veltilfreds og til velbehag!
29. Træd ind blandt Mine tjenere!
30. Træd ind i Min have!

90. Byen

Al-Balad

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Nej, Jeg sværger ved denne by (Mekka);
2. for du bor i denne by;
3. og ved faderen (til denne by) og hans afkom (af noble profeter)!
4. Vi har skabt mennesket til (et liv med) anstrengelse.
5. Antager han da at ingen har magt over ham?
6. Han siger (pralende): ”Jeg har forbrugt vældig rigdom!"
7. Tror han mon at ingen ser ham?
8. Har Vi ikke givet ham to øjne,
9. tunge og læber?
10. Og vist ham de to veje (til enten det gode eller det onde)?
11. Men han begav sig ikke ud på den stejle (og krævende) bjergvej.
12. Hvad kan få dig til at indse hvad den stejle bjergvej er?
13. Det er at skaffe slaven frihed,
14. eller under hungersnød at bespise

15. en forældreløs slægtning
16. eller en fattig nødlidende,
17. og være blandt dem der tilråder hinanden
    udholdenhed og tilråder hinanden barmhjertighed.
18. Det er dem der hører til højre side.
19. Men de, der fornægter Vore tegn, hører til venstre side;
20. over dem vil en ild lukke sig.

91. Solen

Ash-Shams

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved solen og dens morgenskær,
2. ved månen når den følger den,
3. ved dagen når den lader den skinne,
4. ved natten når den svøber den ind!
5. Ved himlen og den der har bygget den,
6. ved jorden og den der har bredt den ud!
7. Ved sjælen og den der har formet den,
8. derpå indgivet den (bevidstheden om) hvad der er dårligt og godt for den!
9. Sandelig, den som renser den, vil få medgang,
10. men den der fordærver den, vil ikke få medgang.
11. Thamûd(-folket) kaldte det for opspind i trods,
12. da den ynkeligste af dem rejste sig (for at hindre hunkamelen i at drikke).
13. Da sagde Allâhs sendebud (Sâlih) til dem: ”(Det er) Allâhs hunkamel! Lad den drikke.”

14. Men de kaldte ham en løgner og skar haserne over på den (og slog den ihjel). Så tilintetgjorde deres Herre dem for deres synd og jævnede dem med jorden -
15. og Han frygter ikke udfaldet deraf.

92. Natten

Al-Lail

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved natten når den dækker til,
2. ved dagen når den lyser frem,
3. ved den der skabte mand og kvinde!
4. Sandelig, jeres stræben er forskellig;
5. den der giver bort (i Guds sag) og er gudsbevidst,
6. og anerkender det skønneste (udfald),
7. for ham gør Vi vejen til medgang let.
8. Men den der er gerrig og har nok i sig selv,
9. og kalder det skønneste (udfald) for opspind,
10. for ham vil Vi gøre vejen til modgang let.
11. Hans rigdom vil ikke nytte ham når han falder.
12. Sandelig, retledningen påhviler Os;
13. det hinsidige og det nærværende tilhører Os.
14. Jeg advarer jer da mod en flammende ild,
15. hvori kun den usleste skal havne,
16. som kaldte det for opspind og vendte sig bort.
17. Men den gudsbevidste holdes borte derfra;

18. den der giver sin ejendom bort for at rense sig,
19. uden at forvente noget til gengæld fra andre,
20. men kun i higen efter sin Herres åsyn, Den Højeste;
21. han vil bestemt blive tilfreds.

93. Morgenskæret

Ad-Duhâ

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved morgenskæret,
2. ved natten når den er stille!
3. (O Sendebud!) Din Herre har ikke forladt dig, og Han er ikke misfornøjet med dig.
4. Det efterfølgende er bedre for dig end det forudgående;
5. din Herre vil begave dig så du bliver tilfreds.
6. Fandt Han dig ikke forældreløs og gav dig ly?
7. Han fandt dig søgende og vejledte dig.
8. Han fandt dig i nød og gjorde dig uafhængig.
9. Så gør ikke den forældreløse fortræd,
10. og vis ikke tiggeren bort,
11. og fortæl om din Herres nåde.

94. Udvidelsen

Al-Inshirâh

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. (O Sendebud!) Har Vi ikke udvidet dit bryst for dig (med åbenbaringen)
2. og taget din byrde fra dig,
3. som lå tungt på din ryg?
4. Og vi har højnet dit ry for dig.
5. For modgang og lindring følges ad;
6. Sandelig, modgang og lindring følges ad.
7. Så når du er aflastet (fra dagens anstrengelser), skal du anstrenge dig på ny (i Guds sag).
8. Din Herre skal du stræbe efter.

95. Figentræet

At-Tîn

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved figentræet og oliventræet,
2. ved bjerget Sinai,
3. og ved denne sikre by (Mekka)!
4. Vi har sandelig skabt mennesket i den skønneste form,
5. så gør vi det atter til det laveste lave,
6. bortset fra dem der tror og gør gode gerninger; de har en belønning uden grænser i vente.
7. Hvordan kan du stadig kalde Dommens Dag for opspind?
8. Er Allâh mon ikke den bedste dommer af alle?

96. Blodklumpen

Al-‘Alaq

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Oplæs i din Herres navn, Han som skabte,
2. som skabte mennesket af en blodklump der hænger (fast til livmoderen)!
3. Oplæs - din Herre er den mest gavmilde,
4. som lærte med pennen,
5. som lærte mennesket hvad det ikke vidste.
6. Nej, mennesket går til yderligheder,
7. når det mener at have nok i sig selv.
8. Til din Herre vender alt dog tilbage.
9. Har du mon set ham der hindrer
10. en tjener når han beder?
11. Anser du ham (der hindrer) for at være på rette vej?
12. Eller påbyder han mon gudsfrygt?
13. Hvad synes du: kalder han det ikke for opspind og vender sig bort?
14. Ved han da ikke at Allâh ser alt?

15. Nej, hvis han ikke holder op, griber Vi ham i pandelokken,
16. en løgnagtig og syndig pandelok!
17. Lad ham blot kalde på sine fæller;
18. Vi vil tilkalde vogterne (i Helvede).
19. Nej, adlyd ham ikke, men kast dig ned og kom (Mig) nær.

97. Bestemmelsen

Al-Qadr

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Vi nedsendte den (Koran) sandelig i Bestemmelsens Nat.
2. Hvad kan få dig til at indse hvad Bestemmelsens Nat er?
3. Bestemmelsens Nat er bedre end tusind måneder.
4. I den stiger englene og Ånden (Gabriel) ned med deres Herres tilladelse (med bestemmelsen) angående hver en sag.
5. (Den er) Fred, indtil daggryet bryder frem.

98. Det tydelige bevis

Al-Bayyinah

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. De, der fornægter troen blandt Skriftens folk og afgudsdyrkerne, ville ikke helme (med deres trods og fornægtelse) førend de tydelige beviser kom til dem;
2. (i skikkelse af) et Sendebud fra Allâh som oplæste rene skriftsider,
3. hvorpå de rette ord stod.
4. De, der har fået Skriften, splittede sig først op (i fløje) efter at det tydelige bevis var kommet til dem.
5. De blev kun pålagt at tjene Allâh og bekende sig til Ham alene, som oprigtigt hengivne, at holde bøn og betale almisse - det er den rette religion.
6. Sandelig, de der fornægter troen blandt Skriftens folk og afgudsdyrkerne skal være i Helvedes ild; deri skal de altid forblive. Det er de værste af skabningen.
7. Sandelig, de der tror og gør gode gerninger, er de bedste af skabningen;

8. deres belønning hos deres Herre vil være Edens (evige) haver med rislende kilder; deri skal de altid forblive. Allâh finder velbehag i dem, og de finder velbehag i Ham. Dette har den der nærer ærefrygt for sin Herre i vente.

99. Jordskælvet

Az-Zalzalah

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Når jorden ryster voldsomt,
2. og jorden kaster sine byrder ud,
3. og mennesker udbryder: ”Hvad fejler den?"
4. På den dag vil den fortælle sine beretninger,
5. for din Herre vil have indgivet den (evnen).
6. På den dag vil menneskene træde frem i forskellige grupper for at få deres gerninger at se.
7. Den der har gjort et støvkorns vægt af godt vil se det,
8. og den der har gjort et støvkorns vægt af ondt vil se det.

100. De galopperende

Al-Âdiyât

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved de (stridsheste) der galopperer under prusten,
2. der slår ildgnister (med hovene),
3. der går til angreb om morgenen,
4. og derved får støvet til at hvirvle op,
5. så de derved trænger midt ind i en (fjendtlig) skare!
6. Sandelig, mennesket er utaknemmelig mod sin Herre,
7. og det vidner selv derom.
8. Men det er voldsom i sin kærlighed til ejendom,
9. Ved det mon ikke - når det der er i gravene bliver kastet ud,
10. og det der er i hjertet bliver bragt for dagen -
11. at deres Herre på den dag ved besked om dem?

101. Braget

Al-Qâri‘ah

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Braget.
2. Hvad er Braget?
3. Hvad kan få dig til at indse hvad Braget er?
4. (Det er) På den dag hvor menneskene er som spredte møl,
5. og bjergene som kartede uldtotter.
6. Den hvis vægtskåle er tunge (af godhed),
7. vil gå til et behageligt liv.
8. Men den hvis vægtskåle er lette,
9. ham vil (helvedes)dybet drage omsorg for.
10. Hvad kan få dig til at indse hvad det (dyb) er?
11. (Det er) En hed ild!

102. Hobe sammen

At-Takâthur

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Lysten til at hobe (rigdomme) sammen afleder jeres opmærksomhed,
2. lige indtil (døden indhenter jer og) I besøger gravene.
3. Nej, I vil snart få besked (om det hinsidige).
4. Jo, sandelig, I vil snart få besked!
5. Nej, hvis I blot vidste det med sikkerhed.
6. I (der hober sammen) vil få Helvede at se.
7. Jo, sandelig, I vil få det at se og sande det ved selvsyn.
8. Så bliver der på den dag spurgt ind til jeres velstand.

103. Tiden

Al-‘Asr

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ved tiden!
2. Sandelig, mennesket er i fortabelse,
3. undtagen de der tror, og (udnytter tiden og) gør gode gerninger og tilskynder hinanden til sandheden og tilskynder hinanden til at holde ud.

104. Bagtaleren

Humazah

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Ve enhver der bagtaler og rakker ned,
2. som hober rigdom sammen og opregner den!
3. Han tror at hans rigdom vil gøre ham udødelig.
4. Nej! Han vil blive kastet i Kvaseren.
5. Hvad kan få dig til at indse hvad Kvaseren er?
6. (Det er) Allâhs antændte ild,
7. som rejser sig over hjerterne.
8. Den omslutter dem
9. i langstrakte søjler.

105. Elefanten

Al-Fîl

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Har du ikke set hvorledes din Herre handlede med Elefantens folk?
2. Lod Han ikke deres list slå fejl?
3. Han sendte sværme af fugle imod dem,
4. som kastede sten af hærdet ler over dem,
5. og gjorde dem som en nedmejet mark.

106. Quraysh

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. For at Quraysh(-stammen) kan forenes,
2. forenes til (de to vigtige, men farefulde handels)rejser om vinteren og sommeren,
3. bør de tjene Herren over dette Hus (Ka'baen);
4. Ham som giver dem mad når de er sultne og tryghed når de er bange.

107. Håndsrækning

Al-Mâ‘ûn

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Har du set den der kalder Dommens Dag for opspind?
2. Det er den der afviser den forældreløse
3. og ikke opfordrer til at bespise den fattige.
4. Så ve de bedende (hyklere),
5. som er fraværende under deres bøn,
6. som kun ønsker at vise sig frem,
7. og afholder sig fra at give (andre) en håndsrækning.

108. Overflod

Al-Kauthar

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. (O Sendebud!) Vi har skænket dig i overflod,
2. så bed til din Herre og giv offer.
3. Sandelig, den der lægger dig for had, bliver afskåret (fra det gode).

109. De der fornægter troen

Al-Kâfirûn

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Sig: ”O I der fornægter troen!
2. Jeg tilbeder ikke hvad I tilbeder,
3. og I tilbeder ikke hvad jeg tilbeder.
4. Jeg vil ikke tilbede hvad I tilbeder,
5. og I vil ikke tilbede hvad jeg tilbeder.
6. I har jeres religion, og jeg har min.”

110. Hjælpen

An-Nasr

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Når Allâhs hjælp kommer, og sejren,
2. og du ser menneskene træde ind i Allâhs religion i hobetal,
3. lovpris da din Herre, og bed Ham om tilgivelse. Han er fuld af tilgivelse.

111. Palmefibre

Al-Masad

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Måtte Abû Lahabs hænder (som langede ud efter Sendebudet) gå til grunde! Måtte han gå til grunde!
2. Hans rigdom og det, som han har erhvervet sig, nytter ham intet.
3. Han skal havne i en flammende ild,
4. og hans hustru, der bar brænde (og lagde torngrene for Sendebudets dør),
5. om hendes hals kommer et reb af palmefibre.

112. Den rene tro

Al-Ikhlâs

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Sig: ”Han er Allâh, Én,
2. Allâh, Den Uafhængige,
3. Han har ikke avlet, ej heller er Han avlet.
4. Ingen er Hans lige."

113. Dagskæret

Al-Falaq

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Sig: ”Jeg søger tilflugt hos dagskærets Herre,
2. mod det onde af det som Han har skabt,
3. mod det onde i tusmørket når det falder på,
4. mod det onde i besværgelsernes hekseri,
5. mod det onde i en misundelig når han misunder."

114. Menneskene

An-Nâs

I Allâhs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.

1. Sig: ”Jeg søger tilflugt hos menneskenes Herre,
2. menneskenes Konge,
3. menneskenes Gud,
4. mod det onde i Hviskeren (Satan) - som lusker omkring,
5. som hvisker ind i menneskenes hjerte -
6. (og mod det onde) fra både jinner og mennesker."